

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RANDY SUSAN MEYERS

**BRO
SIS**

Salan

ÜÇ ANNE. İKİ BABA. BİR ÇOCUK.
VE SADAKATSİZLİĞİN SEBEP OLDUĞU
GERİ DÖNÜLMEZ HASAR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RANDY SUSAN MEYERS

Yalan

İngilizceden Çeviren: Deniz EVLİYAGİL

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

AB/560
ABG/269
AÇ/809
A/55

YALAN

Randy Susan Meyers

Orijinal Adı: *The Comfort of Lies*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Ekim 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 129 - 0

Sertifika No: 10905

RANDY SUSAN MEYERS © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Daima Jeff'e...

Rahatlatıcı bir yalandansa canını acıtan bir doğruyu duymak daha iyidir. Çünkü gerçek, eninde sonunda yolunu bulur ve eskisinden daha da çok acıtır.

– *Anonim*

1. Kısım

ÖNCE

BİRİNCİ BÖLÜM

Tia

Başka birinin mutsuzluğu pahasına mutlu olmanın bir bedeli vardı. Tia, Nathan'la ilk öpüştükleri andan bu yana hesap gününü düşünüyordu. Bütün bir yıl boyunca, âşık olduğu için cezalandırılmayı beklemişti ve başına gelecekleri hak ettiğine inanıyordu.

Nathan'la yedikleri uzun öğle yemeği yüzünden hafiften midesi bulanır gibi oldu. Bir sürü şey sipariş etmişlerdi: bol tereyağlı mezeler, bol soslu salata ve damarlı bonfile, midesinde dönüp duruyordu. Karaorman pastası, ağzında şekerli ve çikolatalı yapış yapış bir tat bırakmıştı. Nathan şişen karnını suçluluk duygusuyla her ovuşturduğunda Tia onunla yeni bir günah daha işledikleri hissine kapılıp tedirgin olmuştu.

Tia çocukluğundan beri ağır yemeklerden nefret ederdi. Böyle uzun bir öğle yemeği yiyeceklerine keşke birbirlerini görmek için yarına kadar bekleselerdi ve battaniyeye yayılıp Esplanade'nin üzerinde patlayan havai fişekleri izleyerek Boston Pops dinleselerdi. 4 Temmuz, beklentilerle yüklü diğer tatiller gibi değildi, tam onlara göre bir bayramdı.

Tia'nın oturduğu binaya doğru el ele yürürlerken Nathan hafifçe elini sıktı. Onunla birlikte olmaktan duyduğu bariz gurur Tia'nın hoşuna gitti. Tia yirmi dört, Nathan otuz yedi yaşındaydı ve Tia ilk kez böyle olgun bir erkek tarafından sevililiyordu.

Her buluşmalarında Tia ona âşık olmak için yeni bir sebep keşfediyordu. Asla kimseye itiraf edemeyeceği detaylar. Mesela ellerinin bir profesörden ziyade bir kovboyun elleri gibi olması... Bir babayla büyüyen diğer kızlara muhtemelen gayet sıradan gelecek şeyler, Tia'nın Nathan'a aşkını körüklüyordu.

Geçen hafta, bozuk duş başlığını değiştirmek için elinde alet çantasıyla geldiğinde Tia'ya Superman gibi görünmüştü. Kutunun üstüne bir de not ilıstırmıştı. "Bu sana... Burada kalması için."

Tia bu sözleri, alet çantasını yeniden kullanacağına yorumuştu.

Hiçbir hediye onu daha mutlu edemezdi.

Nathan'ı neredeyse her bakımdan mükemmel buluyordu. Kaslı kollar. Geniş bir sırt. New York'lulara has o hafiften alaycı tavır, çarpık gülümseme... Güney Boston'da beraber büyüdüğü oğlanların kaba şakaları ile Nathan'ın mizah anlayışı arasında uçurumlar vardı. Onu güldürüyor ama daha önemlisi, doğal otoritesiyle sarıp sarmalayıarak kendini onun yanında güvende hissetmesine sebep oluyordu. Kırk yılda bir görüştüklerinde Tia yeniden nefes almaya başladığını hissediyordu. Parmağını teker teker Nathan'm parmaklarında dolaştırdığında, bu ufacık fiziksel temasla birlikte dünya yeniden dönmeye başlıyordu. Tüm hayatı, onunla birlikte olduğu anlara indirgenmişti.

Öte yandan, Nathan'la geçen bu bir yıl boyunca hiç ağlamadığı kadar ağlamıştı. Evli ve çocuklu bir erkeğin çok fazla boş vakti olmuyordu.

Tia'nın oturduğu iki daireli binaya geldiklerinde Nathan ona arkadan sarıldı. Tia geriye yaslanıp başını yana eğdi ve Nathan boynuna bir öpücük kondurdu. Elleri Tia'nın vücudunun iki yanından aşağı doğru kaydı. "Sana dokunmaktan hiç bıkmıyorum," dedi Nathan.

"Umarım bu hiç değişmez."

"İnsanlar değişir." Nathan geri çekilirken yüzünden rahatsız bir ifade geçti. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Her daim onun yanında olmasını hak ettiğini mi kastetmişti? Tia anahtarı kapıya sokarken, Nathan'ın onu daha güzel şeylere layık bulması düşüncesiyle kendini rahatlatmıştı.

Eve girdikleri anda Tia kendini banyoya attı. Son zamanlarda sık sık banyoya koşar olmuştu. Sonrasında ellerini uzun uzun kuruladı ve Nathan'ın ona aldığı antika parfüm şişesine daha uygun bir yer aramakla oyalandı. Her şeyi sürekli yenisinden düzenleyip duruyor, pembe kristal şişeye, IKEA banyoda, annesinden kalma döküntüler arasında uygun bir yer bulmaya çalışıyordu. Nathan'ın geldiği günlerde Tia'nın evi bir tür film setine dönüşüyordu. O gelmeden önce Tia evindeki her bir kitabı, posterini, eşyayı onun gözleriyle görmeye çalışarak saatler geçiriyordu.

Tia oturma odasına girdiğinde Nathan ona bir kadeh şarap uzattı. "Bak ne anlatacağım," dedi. "Bugün derste Groucho'dan alıntı yaptım: *Beni kabul edecek bir kulübe üye olmak istemem.* Konuştuğumuz konuya cuk oturuyordu. Sonra bir öğrenci bana Groucho Marx'ın kim olduğunu sordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tia elini savuşturur gibi sallayarak şarabı reddetti. “Teşekkürler. Hiç canım istemiyor.”

“Kendimi resmen yüz yaşında hissettim. Şimdi, n’olur bana doğruyu söyle. Sen Groucho Marx’ın kim olduğunu biliyorsun değil mi?” Kadehi Tia’ya yeniden uzattı. “Bir tadına bak en azından. Bugüne kadar içtiğin en yumuşak Merlot bile olabilir.”

Öğle yemeğinde şarap istemediğinde Nathan bir şey söylememişti. “Canım Pepsi istiyor,” demişti Tia. Nathan muhtemelen onun liseli gibi davrandığını düşünmüş ve bunu şirin bulmuştu. Nathan’ın şirin bulduğu şeyler bazen Tia’yı rahatsız ediyordu.

“*Operada Bir Gece, Üç Ahbap Çavuşlar Sirkte, Üç Ahbap Çavuşlar Elmas Peşinde,*” diye saydı Tia.

“Teşekkürler. Gençlere olan inancım yerine geldi.”

“Aramızda o kadar yaş farkı yok.” Tia onun aradaki yaş farkını vurgulamasından nefret ediyordu. “Hem öğrencilerinden büyüğüm.”

“Ve kesinlikle daha zekisin,” dedi Nathan.

“Aynen. Onu da unutmamak lazım.”

Tia haberi verdiği anda ilişkileri sonsuza dek değişecekti. Gerçi Tia en başından beri hiç aynı kalsın istememiş, hiç olduğu hâliyle tatmin olmamıştı. İlk sevişmelerinden ve Nathan’ın ona “Sana deli oluyorum,” dediği andan bu yana hep daha fazlasını istemişti. Önce onun daima kendi yatağında olmasını istemişti, sonra parmağında onun yüzüğünü taşımayı istemişti. Ona duyduğu ihtiyaç tavan yaptığı zamanlarda ise, pantolonundaki ütü izi kendi seçtiği kuru temizlemecide yapılmış olsun, gömleği kendi seçtiği bir deterjan koksun istemişti.

Tia dosdoğru ona baktı. “Hamileyim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nathan kadehi hâlâ ona doğru uzatırken ayağa kalktı, şarap kadehte dalgalandı.

“Dökeceksin.” Tia kadehi alıp sehpayı, onun kadehinin yanına koydu.

“Demek bu yüzden yemekte şarap içmedin.”

Nathan çok yavaş konuşuyordu, o kadar ki Tia cümlelerin sonunu dehşetle bekledi. Öyle bir ihtimal olmadığını bilse de yüzünde utangaç bir gülümseme arıyordu. Bir TV dizisi gülümsemesi ve ardından da filmlere yaraşır bir öpüşme. Elini hâlâ düz olan karnına götürdü, yine midesi bulanmaya başlamıştı. Nathan’ın karısını aklından çıkarmaya çalıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Juliette’i düşünmeden edemiyordu. Juliette şu anda neredeydi, kocasının nerede olduğunu zannediyordu... Fakat daha en başında Nathan bu konunun yasak bölge olduğunu açıkça belli etmişti.

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu Nathan.

“Birkaç gündür. Sana yüz yüze söylemek istedim.”

Nathan başını salladı, şarabını kafasına dikip bitirdi ve tekrar oturdu. Ellerini kenetledi, dirseklerini dizlerine dayayacak kadar eğildi. Sonra başını kaldırıp ciddi bir yüzle, bir profesörün ciddi yüzüyle ona baktı. “Bunu halledeceksin, değil mi?”

Tia kanepenin karşısındaki koltuğa çöktü. “Halletmek?”

“Evet, tabii ki halledeceksin.” Nathan bir anlığına gözlerini yumdu, sonra gözlerini açıp dik oturdu. “Yapılacak en mantıklı şey bu. Başka ne yapabiliriz ki?”

“Doğurabilirim.” Tia ağlamayacaktı. Şu berbat dünyada bu akşam hiç iyi bir şey olmasa bile ağlamayacaktı.

“Tek başına mı? Annen gibi?” Nathan çenesini sıvazladı. “Bunun ne kadar zor bir şey olduğunu en iyi sen biliyorsun, hayatım, değil mi?”

“Peki bu tabloda sen neredesin? Ölmeyi mi planlıyorsun? Ya da ortadan mı kaybolacaksın?” Bu cesur çıkışın ardında Tia’nın korkudan içi çekiliyordu. Nathan’ın nerede olacağını rabii ki biliyordu. Güzel evinde Juliette’le birlikte olacaktı. Karısıyla. Tia’nın bir keresinde gizlice takip ettiği karısıyla. Masmavi gökyüzündeki güneş gibi parlak karısıyla. Sarışın ışıltısıyla Tia’nın gözlerini alan güzel karısıyla.

“Halletmen için gereken parayı ben veririm.”

“Hallet, hallet...” Tia daha fazla dayanamamıştı. “Halletmek derken tam olarak ne kastediyorsun?” Ona kürtaç kelimesini söyletmeye çalışıyordu.

“Oğullarım daha çok küçük.”

Tia koltuğun kolunu yapıştı. Şu anda o yasak şaraptan bir yudum almak için neler vermezdi.

“İki aile arasında bölünemem. Lütfen. Anlamaya çalış,” diye yalvardı Nathan.

Tia ellerini kavuşturduğunda başparmağının çatlayan derisi pütür pütür eline geldi. Hamilelik onu değiştirmeye başlamıştı bile. Bir yandan cildi kuruyor, bir yandan da yarım saatte bir tuvalete taşınyordu.

Nathan kalkıp yanına geldi, kollarını ona doladı. “Kadınlar hamilelikte romantik hayallere kapılabilir. Bebeği gördüğümde babalık hislerimin kabarcacağını ve fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsun. Ama bunu yapamam. Ailemi asla terk etmeyeceğim. Bu konuda sana karşı hep açık olmadım mı?”

Tanrım. Nathan ağlıyordu.

Onun ailesi...

Tia karnındaki bebeğin de onun ailesi olduğunu düşünmüştü.

Aptal, aptal, aptal!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tia nihayet konuştu. “Bunu yapamam, Nathan. Benden istediğin şeyi... Yapamam.”

Nathan geri çekildi. “Üzgünüm ama birlikte olmamız mümkün değil, Tia. Lütfen. Lütfen bunu hallet. İkimiz için de en iyisi bu.”

Hamileliğinin altıncı ayında Tia için rahatsızlık artık hayatın sıradan bir gerçeği hâline gelmişti. Bir zamanlar azıcık kilo al-sın diye milkshake içmesi için ısrar edilen o incecik kız gitmiş, güçlükle hareket eden, hantal bir genç kadına dönüşmüştü. Kanepeye otururken arkasına bir yastık sıkıştırdı. Kanepenin ve sehpanın üstü, bebek için yalvaran çiftlerden gelen mektuplar ve fotoğraflarla kaplıydı.

Tia, Nathan’ın istediği şekilde *halletmeyi* reddetmişti. St. Peter’deki rahibeler ve Tia’nın annesi onu öyle yetiştirmemişti. Sırf hayatı mahvolacak diye hamileliğini sonlandıramamış ama bebeğini tek başına yetiştirecek cesareti de kendinde bulamamıştı. Böylece, şimdi altı aylık hamileydi ve bebeğine bir aile seçmeye çalışıyordu.

Bebeğini evlat edinecek çifte karar vermenin hiç de kolay olmadığı ortaya çıkmıştı. İçinde büyümekte olan bebeği ümitsizce isteyen kadın ve erkeklerden gelen yüzlerce mektup arasında gidip geliyor; Fall River’da kütüphaneci olan kim-di, Pazar Okulu’ndaki korkutucu öğretmenlerine benzettiği çift hangisiydi, sonunda hepsini birbirine karıştırıyordu. Tüm mektuplar bebeğine sevgi dolu bir yuva ve şefkatli bir ilgi, Minnesota büyüklüğünde bir arka bahçe ve en iyi üniversite-lerde eğitim vadeliyordu.

Üç fincan nane çayından sonra -her yudumda kahveyi daha da çok özleyerek- nihayet seçenekleri üç çifte kadar in-

dirmeyi başardı. Onların fotoğraflarına ve mektuplarına yeniden göz gezdirdi, ardından Tarot kartları gibi sehpaye dizdi. Ve her şeye en baştan başlama korkusunun da etkisiyle kararını verdi, bebeğine en iyi aile olacağını düşündüğü bir çifti seçti. Çiftin fotoğraflarını büyük karnının üzerinde tutup onları kâğıt bebekler gibi hareket ettirerek telefon görüşmesinde söylediklerini fotoğraflara tekrar ettirmeye başladı. Telefonda her ikisi de kendilerinden çok emin konuşmuştu. Çok düzgün, akıllı ve uyumlu bir çift gibi görünüyorlardı.

“Merhaba, Tia,” dedi Caroline’in fotoğrafı, “bebeğini çok istiyorum. Ben kanserli çocuklarla çalışan bir patoloji uzmanıyım. Kocamın çok geniş bir ailesi var ve her zaman çocuklara çok düşkün olmuştur.”

“Paul Newman’ın kurduğu yaz kampında danışmanlık yaptığını da söyle.” Peter’in fotoğrafı nazikçe Caroline’in koluna dokundu.

“Kanserli çocuklar için yaz kampında danışmanlık da yapıyorum.” Caroline’in fotoğrafı hafifçe öne eğildi; yaptıklarıyla böbürlenmek, kendini beğenmiş biri gibi görünmek istemiyordu.

Bir ay sonra Caroline’le Peter, bebeğin kız olduğunu öğrendi ve Tia’ya ismini Savannah koyacaklarını söylediler. Ne aptal bir isimdi. Tia karnındaki bebeğe annesinin göbek adıyla, Honor diye sesleniyordu. Bu da aptal bir isimdi ama sonuçta doğduğunda kullanılacak değildi, ayrıca ne kadar aptal da olsa yine de Savannah’dan kat kat iyiydi. Neden basitçe Britney deyip işin içinden çıkmıyorlardı ki? Eğer Tia annesinin hastalığıyla çok meşgul olmasaydı kızına yeni bir aile seçmeyi bile düşünebilirdi.

Tia bu isim tercihinine için için köpürürken annesinin kaldığı bakımevinin koridorundaki servis arabasına çarptı. Sakarlık artık hayatının bir parçası olmuştu. Sakarlık, sürekli tualete gitme ihtiyacı ve yalnızlık. Nathan'dan ibaret hayatının yerini, içinde taşıdığı Nathan'ın anısından ibaret bir hayat almıştı. Karnına her dokunduğunda kendini Nathan'ı okşuyormuş gibi hissediyordu. Ondan nefret etmek için elinden geleni yapsa da özlem ve acı daha ağır basıyordu.

Annesi dışında kimseyle görüşmüyordu. California'da yaşadığı için zaten görüşmeyeceği Robin dışında geçmişindeki tüm arkadaşları, yaşlılarla ilgili çalışmasının bir devamı olarak gerontoloji mastırı için bir yılığına Arizona'ya gittiğini zannediyordu. Oysa gerçekte hâlâ Boston'daydı ama Jamaica Plain'e, Güney Boston'dan tamamen farklı bir bölgeye taşınmıştı.

Her sokakta tanıdık birileriyle karşılaştığı eski mahallesinin aksine Jamaica Plain bambaşka bir âlemdi. Sokaklarda sadece farklı etnik kökenlerden ve ırklardan değil, her sınıftan, kültürden ve yaştan insana rastlamak mümkündü. Burada Tia'nın sohbet ettiği tek kişi kütüphaneciydi, onunla da sohbeti merhaba-merhaba'dan ibaretti. JP görünmez olmak için ideal bir yerdi.

Tia da zaten kimsenin onu tanımadığı bir yere gitmek istemişti. Dedikodu malzemesi olmak ve acıyan bakışlarla yüzleşmek gibi bir arzusu yoktu. Annesinin birikimleri her ikisini geçindirmeye yetiyordu, böylece Tia'nın evden çıkması bile gerekmiyordu. Roman okuyor, televizyon seyrediyor, annesiyle ilgileniyordu. Bir süre annesiyle birlikte oturmuşlardı, ta ki annesinin durumu ağırlaşınca ve daha profesyonel bir bakıma ihtiyaç duyuncaya kadar.

Tia annesinin odasına *melek adımlarıyla* girdi. Küçükken kurabiye aşırarak için parmaklarının ucuna basarak gizlice mutfığa gitmeye çalışmasına annesi böyle derdi. “Hayatım, anneler çocuklarını duyarlar. Melek adımlarıyla yürüseler bile.”

Tia öyle değilmiş gibi yapsa da, bebeği karnında büyürken annesi ölüyordu.

“Anne?” diye fısıldadı.

Cevap gelmedi. Odada ölüm sessizliği vardı. Tia tırnaklarını avucuna batırarak yatağa eğildi, annesine baktı. Derken göğsünün hafifçe inip kalktığını görüp rahatladı. Annesi daha kırk dokuz yaşındaydı. Karaciğer kanseri sadece birkaç ay içinde onu yatağa düşürmüştü. Gerçi Tia annesinin bir süredir hastalığını gizliyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Annesi yirmi üç gündür burada, sadece ölümcül hastaların kaldığı bu bakımevindeydi. Ne kadar genç yaşta hasta olursanız belki o kadar uzun süre direniyordunuz ya da belki yirmi üç gün normaldi, hastalar burada ortalama bu kadar kalıyordu. Tia cevabı öğrenmeye cesaret edemiyordu. Belki yanında bir erkek ya da kız kardeşi olsa böyle korkunç bir soruyu soracak cesareti bulurdu. Ama daima sadece ikisi olmuştu. Sadece Tia ve annesi.

Ölmenin böylesine uzun bir süreç olması Tia’yı şaşırtmıştı. Yaşlılarla çalıştığı için ölüme daha aşina olması beklenirdi ama Tia yaşlıların boş zaman etkinlikleriyle ilgileniyordu, bakımlarıyla değil. Uzmanlığı kelime oyunlarıydı. Tia’nın iş hayatında biri o gün Scrabble oynamaya gelmezdi ve öldüğünü anlardınız. Hepsi bu kadardı.

Tia o kişiyi ölürken görmezdi.

Annesinin ölmesi ise düşünebileceği en son şeydi. Sanki biri Tia’yı dünyaya bağlayan tüm ipleri tek tek kesmeye ant

içmiş gibiydi. O olmadan ipsiz sapsız, sadece öksüz değil köksüz kalacaktı. Tia'nın aile namına her şeyi annesiydi. Ne teyzesi ne dayısı ne kuzenleri vardı. Tüm bu rolleri annesi üstlenmişti.

Annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Sürekli konfordan dem vurmalarına rağmen bakımevi neden odalara hamile bir kadının ısırap çekmeden oturabileceği bir koltuk koymuyordu ki? Çantasından bir kitap çıkardı. O kadar basit bir polisiyeydi ki okurken hiç dikkatini vermese de konuyu takip edebiliyordu. Annesinin mutlu sonla biten *Jane Eyre*'i da çantasındaydı ama Tia onu yemekten sonra annesine yüksek sesle okumak için saklıyordu.

Annesi gözlerini açtı. "Geleli çok oldu mu, hayatım?" Uzanıp Tia'nın elini tuttu. "Yorgun musun?"

Tia diğer elini irileşmiş göbeğinde gezdirdi. "Her zaman."

"Her akşam gelmen gerekmediğini biliyorsun değil mi?"

Annesi bunu her akşam tekrar ediyordu. Bu onun *senin için endişeleniyorum* deme şekliydi.

"Yorgunluk hayati bir tehlike değil."

"Ama hamileyken..."

"Hamileyken daima yorgunsundur," dedi Tia. "Sende de böyle miydi, hatırlıyor musun? Sana eziyet etmeye daha doğmadan önce mi başladım?"

Annesi doğrulmaya çalıştı. Tia oturmasına yardımcı oldu, sırtına yastık yerleştirdi. Annesinin bir zamanlar, güneşin daha değdiği anda yaktığı, güzelim pembe-beyaz, İrlandalı cildi şimdi beyaz çarşafın üstünde sapsarıydı.

"Hamileliğimi dün gibi hatırlıyorum," dedi annesi. "Asıl soru, sen unutmayı başarabilecek misin?"

"Anne, n'olur başlama," diye yalvardı Tina.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Buna mecburum, hayatım.” Yatağa bağlı metal tepside gözüklerini alıp taktı. Gözlüklerle çok daha sağlıklı görünüyordu. Gözlük ve takılar, ölüme karşı bir tür totem işlevi görüyordu. Tia annesini neşelendirmek için sık sık böyle şeyler alıp geliyordu. En son aldığı, gümüş zincire geçirilmiş mavi boncuklar şu anda annesinin bileğindeydi. “Gözlerinle aynı renk,” demişti Tia geçen hafta bunu getirdiğinde.

“Ben gidip sana soğuk su getireyim,” dedi Tia.

“Hayır, hayır, kaçma, beni dinle. Eğer bunu yapmakta ısrar edersen sonra ne kadar üzüleceğini anlaman gerekiyor.”

Bebeğini evlatlık vermesinden bahsediyordu.

“Benden anne olmaz,” dedi Tia.

“Şimdi öyle düşünüyorsun. Bebeğini kucağına alana kadar bekle.”

Bebeğini evlatlık vermekten vazgeçmesi için annesinin yaptığı her atakta Tia kendini biraz daha kötü hissediyordu. Bunu yapmak için öne sürdüğü gerekçeler ona bile her seferinde bir öncekinden daha zayıf görünüyordu.

“Çok kötü bir anne olurum.”

“Yeterince param yok.”

“Babasının kim olduğunu bilmemenin utancıyla baş edemem.”

Annesine gerçeği söylemektense, bir sürü erkekle sevişmiş de hangisinden hamile kaldığını bilmiyormuş gibi yapmıştı. Bu korkunç yalan bile ona gerçeği söylemekten daha kolay gelmişti. Annesine evli bir adamla birlikte olduğunu -ve onu ailesinden koparmaya çalıştığını- söylemeye dayanamazdı.

Bebeği evlatlık vermek için sıraladığı bahaneler saçmalıktan başka bir şey değildi. Belki kötü bir anne olurdu ve Tanrı biliyor ya parası yoktu, ayrıca kesinlikle olgun biri olduğu

söylenemezdi. Öte yandan eğer bunlar bir bebeği başka bir aileye vermek için geçerli sebepler olsaydı dünya evlatlık çocuktan geçilmezdi.

Tia karnını okşadı. *Canım bebeğim, özür dilerim.*

O daha çok küçükken babası ortadan kaybolmuştu. Annesi onun başka bir kadınla başka bir hayatı seçtiği sonucuna varmıştı. Böylece Tia'nın dindar annesinin kabul edeceğinden çok daha eğlenceli bir hayat yaşayabilecekti. Bu yüzden de annesinin gözünde, kürtajdadan sonra en büyük günah evli bir erkekle birlikte olmaktı.

Ve Tia ona gerçeği söyleyemediği için, neden bebeğini evlatlık vermek istediğini de ikna edici bir şekilde açıklayamıyordu. Bu bebek ona âşık olduğu ama asla sahip olamayacağı bir erkeği hatırlatacağı için evlatlık vermek istediğini annesine nasıl itiraf edecekti? Hayatının en büyük bencilliğini mi yoksa en büyük fedakârlığını mı yaptığını daha kendisi bile bilmezken annesine bunu nasıl açıklayabilirdi?

“Benim ona verebileceğimden çok daha güzel bir hayatı olacak,” dedi. “Hadi ama, anne, mektubu ve fotoğrafları sen de gördün. Çok iyi bir ailesi olacak.”

Annesinin gözleri doldu. Tia'nın annesi asla ağlamazdı. Tia'nın bacağı kırıldığında, hem de çok kötü kırıldığında ve bir kemiği dışarı fırladığında ağlamamıştı. Kanseri olduğunu öğrendiğinde ağlamamıştı. Tia'nın babası gittiğinde ağlamamıştı ya da en azından Tia'nın önünde hiç ağlamamıştı.

“Ah, beni affet, hayatım.” Annesi gözlerini kırptırdı ve yaşlar yok oldu.

“Seni niye affedeceğim ki? Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu, dirseklerini tuttu. “Çok yanlış bir şey yapmış olmalıyım ki bebeğinin sensiz

daha güzel bir hayatı olacağına inanıyorsun. Hayatında olup olacağın her şey bu kadar mı sanıyorsun? Önünde upuzun bir gelecek uzandığının farkında değil misin?”

Tia, annesinin onu büyütürken yanlış yaptığını, onu doğru yetiştirmediğini düşünerek ölmesine izin vermenin utançından kurtulmak için, acısını bastırmaya çalışan bir çocuk gibi omuz silkti.

“Anne, öyle bir şey değil.”

“Ne peki?”

“Ben başka bir yol seçtim sadece.” Tia iki eliyle karnını tuttu. Söylediği her yalanla annesini biraz daha uzağa itiyormuş gibi hissediyordu, hem de her zamankinden daha yakın olmaları gereken şu günlerde. “Bence bu bebeğin kaderinde ben yokum.”

“Yine de lütfen hemen karar verme. Seni üzen bir şey var. Bir şey seni yiyip bitiriyor. Bana söylemediğin bir şey. Tamam, yine söyleme. Ama inan bana, eğer buna teslim olup bebeğini verirsen ömrün boyunca pişman olursun.”

İKİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette çalışırken genellikle müzik dinlerdi ama bugün değil. Pazar günü ailesiyle geçirmesi gereken zamandan çalışıyordu şu anda. Bu güneşli pazar gününde oğlanlar alt katta video izliyordu. Müzik dinlemiyordu ki onların sesini duyabilsin.

Vicdan azabı peşini bırakmıyordu. Oysa sabahın ve öğleden sonranın ilk saatlerinin tamamını Nathan'la birlikte oğlanlarla geçirmişlerdi. Beaver Nehri Parkı'nda kısaca yürümüş, sonra öğle yemeğinde Juliette'in hazırladıklarıyla piknik yapmışlardı. Hatta Juliette pirinç patlağı tatlısını sabah altıda kalkıp hazırlamıştı. Ardından bir saat voleybol oynamışlardı. Öğleden sonra Nathan sınav kâğıtlarını okumaya gitmiş, Juliette de birkaç saat çalışmak için üst kata çıkmıştı.

Yani birlikte vakit geçirmiyor değillerdi, yarın akşam da arabayla Boston'a gidip havai fişek gösterisini izleyeceklerdi. Yine de Juliette kendine kızmadan edemiyordu. Parlak güneş ışığı pencerelerden içeri dolarken oğulları oturma odasında oturmuş, televizyon ekranına bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Harika! Oğullarının dışarıda kırıksız kadınlar gördüklerinde, annelerinin onların zekâ gelişimini, sağlığını ve güvenliğini, kırıks kremi satmak uğruna riske atmasını anlayışla karşılamalarını ummaktan başka çaresi yoktu.

Kırıks kremi.

Yaşlanma karşıtı krem.

Kırıks.

Yaşlanma karşıtı.

Hım, yaşlanma karşıtı krem kulağa daha iyi geliyordu. Yaşlanmaya savaş açmış gibi, daha mücadeleci bir tınısı vardı. Ama belki de bambaşka bir isim bulurlardı. İçinde yaşlılık ya da kırıks geçmeyen, ümit veren isim. Gençlik iksiri falan gibi bir şey.

Bunu ortağı Gwynne'e söylediğinde onun nasıl güleceğini hayal edebiliyordu. Juliette'le Gwynne, anne-bebek yüzme sınıfında tanışmışlardı. Her ikisi de anneliğin sıkıcı ayrıntılarında boğulmak üzere olduklarından birbirlerine tutunmuş, çocuklarına olan aşırı düşkünlükleriyle de iyi bir ikili olmuşlardı. Bazı iyi arkadaşlar arasında olduğu gibi daha ilk bakışta çok iyi anlaşacaklarını anlamış, birbirlerinde yalnız çocukluğun izlerini tanımışlardı.

Juliette'in daima yüreği ağzındaydı. Çalışırken sürekli Max ve Lucas için endişelenirdi. Onlarla beraberken de bu sefer iş için kaygılanırdı. Nathan bu sorunu ona *biraz gevşemesini* söyleyerek çözmeye çalışıyordu. "Neredeyse sadece orayı düşün," derdi, sanki endişelenmemek Juliette'in elindeymiş gibi. Belki de erkekleri kel bırakan genetik yapıyla benzer şekilde, Nathan'ın işe gittiğinde sadece işi düşünmesini sağlayan bir genetik yapısı vardı. Nathan başka türlüünün nasıl mümkün olacağını bile anlayamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Juliette onun yardımcı olmak istediğini biliyordu. Nathan karşısına çıkan tüm problemleri çözmeye çalışırdı. İnsanlara kol kanat germek onu mutlu ederdi. Hatta Juliette'in iş konusunda ondan pek yardım istememesine biraz bozuluyordu galiba. Fakat kadın kozmetiği konusunda ne gibi bir yardımı olabilirdi ki? Nathan, Brandeis Üniversitesi'nde sosyoloji profesörüydü ve yaşlıların sorunları üzerinde çalışıyordu. Fakat sorun derken Nathan'ın aklındakinin kırıksıklar olmadığına Juliette kesinlikle emindi.

Juliette evle iş arasındaki çırpınışlarının bu sene meyvesini vereceğine inanıyordu. Buna emindi. Kozmetiğe ve cilt bakımına ilgisi sanki hobiden hâllice bir meşgaleymiş gibi yapsa da, yıllardır her boş saniyesini işe ayırmasına, sabahın üçüne kadar bir krem için farklı dozlar kardıktan sonra sabah yedide kocasına ve oğullarına kahvaltı hazırlamasına degecekti. biliyordu.

Öncelik sıralamasında bir numarada oğlanlar vardı. Sonra Nathan. Ardından yemek, temizlik, doğum günleri, Cadılar Bayramı, Hamursuz Bayramı, Hanuka ve Noel; bir aileyi aile yapan şeyler. Juliette böyle düşünüyordu en azından. İşini de tutkuyla seviyordu ama işine duyduğu tutkudan biraz utanıyor, bunu saklamak için de neredeyse eşit derecede çalışıyordu.

Organik cilt bakım ürünleri ve makyaj malzemeleri yapmak, hayat kurtarmakla kıyaslanacak bir iş değildi sonuçta. Hatta *juliette&gwynne* en temelde kadınların korkuları üzerine inşa edilmiş bir şirketti. Juliette'le Gwynne elbette düzgün ve dürüst olmaya çalışıyordu. Sperm içeren kremlerle kırıksıklıkları toptan yok etmeyi garanti etmiyor, yüzde yüz doğal içeriklere sahip ürünleriyle mümkün olan en iyi sonucu va-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dediyorlardı. Zamana durdurmak gibi bir iddiaları yoktu, vücudu ve yüzü nemlendirmeyi öneriyorlardı sadece. Juliette'i hayatta en üzen şey, genç kız kıyafetleri içinde yaşlı kadınların kuruluştan yol yol olmuş yüzleriydi.

Marka olarak juliette&gwynne / flush de la beauté'nin bir misyonu vardı, Gwynne'le Juliette bu konuda birbirlerine güvence vermiş hatta kadınlara verdikleri desteği kâğıda dökmüşlerdi.

- Karite yağı (sadece A kalite), Gana'daki bir kadın kolektifinden alındı.
- Ambalaj, Appalaş Bölgesi'ndeki bir kadın kolektifi tarafından yapıldı.
- Kadın sığınma evlerine ürün bağışlandı.

Geçen hafta son maddeyi listeye eklediklerinde Gwynne birasından uzun bir yudum almış ve "Bununla kendimizi kandırmıyor muyuz, Jules?" diye sormuştu. "Şiddet mağduru kadınlara nemlendirici ve ruj göndermek... Yani ne bileyim, sence de doğrudan para vermemizi tercih etmezler miydi?"

"Biliyorum, biliyorum, haklısın..." Juliette, Gwynne'in kocasının hukuk bürosunun çöpe atmak yerine onlara verdikleri eski deri sandalyede arkasına yaslanmıştı. Ofis olarak da Juliette'in Waltham'daki, acilen tadilata ihtiyacı olan evinin iki odasını kullanıyorlardı. "Kucak dolusu para kazandığımızda kucak dolusu para bağışlarız."

Juliette bir gün zengin olmayı hayal ediyordu. Gerçi kimseye -Nathan'a bile- zengin olmayı ne kadar çok istediğinden bahsetmemişti. Bunu yüksek sesle söylerse annesine benzetmekten çekiniyordu. Fakat Tanrı onu affetsin, Juliette güzel

şeylere düşküncüydü. Tasarım kıyafetlere, İncecik porselenlere, Kuştüyü yorganlara.

Tüm bunları istiyordu. Ama en çok da çocuklarının sağlıklı ve mutlu olmasını istiyordu.

Her şeyden önce, en önce, oğullarının sağlıklı ve mutlu olması geliyordu.

Kendi çocukluğuna tepki olarak Juliette gösteriştten özellikle kaçınırdı. Annesi dış görünüşe, kıyafete, makyaja o kadar önem verirdi ki Juliette aksine, narsizmden zerre nasibini almamış bir kadınmış gibi yapardı. Gerçekteyse tam tersiydi. Annesinin özgüveninden mahrumdu ama aslında akli fikri nasıl göründüğündeydi, dış görünüşüne utanç verici derecede takıntılıydı.

Neyse ki bu gizli takıntısı Juliette&Gwynne'de işe yarıyordu. Hatta şirket aslında onun bu merakından doğmuştu. Önce Lucas, ardından Max'le evde kalmak için bir dergideki güzellik köşesini bırakmak zorunda kalınca, yeni piyasaya çıkan pahalı ürünlere ulaşamaz olmuştu. Nathan'ın profesör maaşı ancak en temel ihtiyaçları karşılamaya yetiyordu. Bunun üzerine evde farklı malzemeleri karıştırarak kendine nemlendirici yapmaya başlamış; şeker, yulaf hatta kahve çekirdekleriyle maskeler yapmıştı.

"Anne!" Beş yaşındaki Max koşarak içeri girdi, kendini eski püskü kanepeye yayılmış kâğıtların ve ürün numunelerinin üstüne atıverdi. "Ben acıktım." Juliette'e sokuldu.

Lucas da kapıda belirdi. "Ona oyun odasından çıkmamasını söyledim." Kardeşini tişörtünün yakasından yakalayıp çekti. "Hadi gel. Sana peksimet vereyim."

Büyük oğlunun bu hassasiyetinin ardında çocuk bakıcılığı için para alması yatıyordu ama Juliette yine de onun işine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

böylesine önem vermesinden etkilenmişti, gerçi böyle çekiştirmeye devam ederse Max'in kafasını gövdesinden ayırması riski de yok değildi. Lucas'ın parmaklarını Max'in yakasından çözüp gülümsedi. "Tamam, sorun değil. Hadi hep birlikte aşağı inelim. Babanız da birazdan gelir. Ben yemeği hazırlarken siz de yemek odasında resim yaparsınız."

Juliette, sabah yedide Nathan ve oğlanlar uyurken akşam yapmayı planladığı sebzeli mantar çorbası için doğradığı soğanları, mantarı, havuçları ve karnabaharı dolaptan çıkardı. Yanında da tavuk pişirecekti. Saklama kaplarını, çorbaya ekleyeceği sırayla tezgâha dizdi. Tavuğun derisini ayırdı, çorbaya lezzet verecek ama Nathan'ın kalbine zararı dokunmayacak kadarını çorbaya ekledi. Nathan'ın kalbi...

Nathan onun kalbini daha ilk karşılaştıkları anda çalmıştı. İlk öğretmenlik işi için Brooklyn'den New York'un kuzeyine, Juliette'in büyüdüğü Hudson Valley'ye taşınmıştı. Bard Üniversitesi'nde sosyoloji bölümünde çalışıyordu, Juliette'in babası ise uluslararası ilişkiler bölümünün başındaydı.

Annesiyle babasının, çoğunlukla eski New York'luların rağbet ettiği Hudson Valley kasabası Rhinebeck'teki evlerinde her yıl verdikleri Noel partisinde tanışmışlardı. Partide erkeklerin tıraş losyonlarının kokusu, kadınların Chanel'leri ve Joy'larıyla yarışlıyordu. Kadınlar ya payetli kıyafetler ya da romantik kadifeler içindeydi. Erkeklerse takım elbise ya da üzerinde ren geyiği olan kazaklar giymişlerdi. Juliette'in üstünde ise mini bir mavi elbise vardı.

Juliette, içkisini yudumlayıp annesinin salonda davetlilerle ilgilenmesini izlerken Nathan ona doğru yürüdü. Kravatı uzaktan mavinin tonlarından oluşuyormuş gibi görünüyordu ama yakından bakınca üzerine minik Davud Yıldızları işlenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Juliette uzanıp yıldızlardan birine dokunmuştu. “Bir tür resmi bildiri mi?”

“Annemle babamın Hanuka hediyesi.”

“Sana tabela mı taktılar?”

“Burada Brooklyn’den çok uzaktayım. Minik altın haçlı genç kızları kaçırmak için buldukları yöntem bu.”

Juliette’in eli gayriihtiyari boynundaki boşluğa gitti. “Neyse ki ben yarı Yahudi’yim.”

Nathan elini salona doğru savurdu. Işıkları yanan Noel ağacı neredeyse tavana kadar uzanıyordu. Durdukları yerden, kırmızı fiyonklarla ve kristal kar taneleriyle bezenmiş yeşil dallarla süslü merdiven tırabzanlarını görebiliyorlardı. Ardından uzanıp Juliette’in yüzünü çevreleyen bir bukleye dokundu. “Annenle baban diğer yarıyı nerede saklıyor Tanrı aşkına?”

Juliette onun elini tuttu. “Gel sana göstereyim.”

Nathan’ı kimsenin ve en önemlisi de Noel süslerinin olmadığı kütüphaneye götürdü.

“Bak.” Şömine rafında, kobalt mavisi camdan yedi kollu bir şamdan, onunla uyumlu dört yüzlü iki topacın arasında duruyordu.

“Bu topaçlarla oynadığını hayal edemiyorum.”

Juliette parmağının ucuyla cam topaca dokundu. “Hayır, hiç oynamadım.”

Çocukken kendi odasında duran oyuncakları dışında evdeki herhangi bir şeyle oynaması çok enderdi. Annesiyle babası evdeki eşyaların üzerine titrerdi. Evlerine öyle düşkünlerdi ki Juliette onların sevgisi için evle rekabet ederdi, dahası genellikle ona ev kazanıyormuş gibi gelirdi. Annesiyle babası evlerinin onları Juliette’ten daha fazla temsil ettiğini düşünüyor gibiydiler. Yoksa neden onu me-

bur kalmadıkça umursamazken evin her bir köşesiyle titizlikle ilgilensinlerdi?

“Annenlerle mi yaşıyorsun?” diye sordu Nathan.

“Hayır. Noel tatili için geldim.”

“Rhinebeck’i sevmiyor musun?”

“Bard Üniversitesi’nde hoca ya da öğrenci değilsen burada yapacak pek bir şey yok.” Nathan’ın saçları düz ve gürdü. Hollywood siyahı.

O gece onunla yattı.

“Sen abayı yakmışsın,” dedi annesi, Juliette ertesi sabah Nathan’ın evinden döndüğünde.

Abayı yakmak. Annesi tam üstüne basmıştı. Nathan’la geçirdiği ateşli gecenin ardından hâlâ alev alev yanıyordu. Juliette bir pervane gibi Nathan’ın ışığına çekilmişti ve Nathan da ondan farklı değildi. O öğleden sonra güçlkle birbirlerinden ayrılabilmişlerdi ve Nathan onu eve bıraktığı anda Juliette çoktan onu özlemeye başlamıştı bile.

Juliette kırışmış parti elbisesini düzeltmeye çalıştı. “Öyle oldu.”

Annesi uzandı, elbisesinin eteğindeki minik ipliği çekip aldı. “Bunu ona gösterme. En azından şimdilik belli etme. Senin için çok önemli olduğunu anlarılarsa havalara girerler.”

Juliette tavaya zeytinyağı koyarken bu öğüdün ne kadar acıklı olduğunu düşündü. İnsan aşkını nasıl gizlerdi ki? Annesi neredeyse kırk yıla yaklaşan evliliğinde hâlâ böyle mi yapıyordu? Annesiyle babasının birbirine bağlılığı Juliette’i imrendirdiği kadar da kızdırdı ama yine de evliliklerinin birtakım hileler üzerine kurulduğuna inanmak istemiyordu. Birbirlerine sevgileri tam ve koşulsuzdu, gerçi babası -tam da annesinin istediği gibi- annesine biraz daha fazla düşkündü.

Öte yandan Juliette onların tam ve koşulsuz sevgisine asla sahip olamamıştı. Büyürken kendini daima bir çiftin yanındaki üçüncü kişi gibi hissetmişti. Tüm hayatı boyunca annesiyle babasının aşkının kıyısında kalmıştı.

Zeytinyağı kızınca tavaya soğanları attı. Tam o sırada Nathan geldi. Juliette ona sıcacık gülümsedi. Eve geldiğinde hep yaptığı gibi. Onu hâlâ ilk günkü gibi seviyordu. Belki daha bile fazla. Juliette'e göre birlikte çocuk sahibi olmak şu hayatta biriyle yapılabilecek en seksi şeydi.

Öpüştüler. Nathan hafifçe sırtını okşadı. Derken omzuna tırmanan parmaklar, bunca yıllık evlilikten sonra Juliette'in bir terslik olduğunu anlayacağı şekilde orada öylece kaldı. Nathan'ın canını sıkan bir şey vardı.

"Oğlanlar nerede?" diye sordu Nathan.

"Yemek odasında resimle meşguller." Soğanlar yeterince kavrulduğunda sarımsağı ve mantarları tavaya ekledi. "Gerçi Lucas'ın televizyonu açtığını duyar gibi oldum ama kötü bir anne olmaya ve yemek pişene kadar fark etmemeye karar verdim. Ama şimdi sen geldiğine göre gidip azarlayabilirsin istersen."

Juliette ellerini belindeki havluya sildikten sonra dönüp kocasına sarıldı. Ellерinin altında Nathan'ın gerilmiş kaslarını hissedince bocaladı.

"Ne oldu?" Yüzüne bakmak için geri çekildi. Nathan'ın gözlerindeki duygu karmaşasını okuyamadı ama korkuyu tanıdı. "Annenler? Baban iyi mi?" Babası tekrar kalp krizi mi geçirmişti? Yoksa?..

Nathan başını iki yana salladı.

"İş? Okulda mı bir şey oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır.” Nathan derin bir nefes aldı.

“Ne oldu o zaman? Korkunç görünüyorsun. Hasta mısın?”

Nathan dolaptan brendi şişesini çıkardı. Eve gelip kendine bir içki koyan erkeklerden olmadığı hâlde bir bardağı neredeyse yarısına kadar doldurdu.

Juliette elindeki tahta kaşığı bıraktı. Kendi annesiyle babasına mı bir şey olmuştu? Annesi kötü haberi vermesi için Nathan’ı mı aramıştı? Kalbi korkuyla sıkıştı. Nathan mutfak sandalyesine çöktü. Juliette de bir sandalye çekti, dizleri birbirine değecek kadar yakınına oturdu.

Uzanıp ellerini tuttuğunda Nathan’ın elleri buz gibiydi. Bir elini kaldırıp kendi ılık yanağına sürttü. “Hayatım, sorun ne?”

Nathan başını eğdi, Juliette’in ellerini sıkıca tuttu. Omuzları sarsılıyordu, ağlamaya başlamıştı. Juliette’in içi buz kesti.

“Lütfen söyle.”

“Bir ilişkim vardı, Jules. Tanrım, çok üzgünüm.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caroline

Peter beş yıllık evlilikten sonra Caroline'le yine rüyalarının kadınıymış gibi sevişti. Ve böyle tutkuyla istenmek Caroline'i de heyecanlandırmaya yetti. Caroline koşu bandında egzersiz yaparken işle ilgili sorunları zihninden geçirir, cebindeki küçük deftere notlar alırdı. Trenle işe giderken tıp dergilerindeki makaleleri okur, arabayla ailesini görmeye giderken de sesli kitap dinlerdi. Sadece kocasıyla birlikteyken fiziksel varlığını hatırlıyordu. Zihninin çalışmayı bırakıp vücudunu dinlediği başka tek bir anı yoktu.

Peter onu çok güzel buluyor, seksi olduğunu düşünüyordu ve Caroline'i de, sadece yatakta bile olsa buna inandırıyor. Zaten onun dışında Caroline hayal âleminde yalanlarla yaşayacak bir kadın değildi. Hayat düsturu en temelde "neyse o"ya dayanıyordu. Seks bombasından ziyade eli yüzü düzgün bir kadın olduğunun farkındaydı.

Peter'dan önce kendisi gibi erkeklerle sakın ilişkiler yaşamıştı. Ağır şarkılar, yumuşak danslar. İçindeki ateşi alevlendiren Peter olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hadi ama, sen gerçekten muhteşemsin,” dedi Peter, Caroline onun iltifatlarına inanmazlıkla kaşlarını çattığında. Caroline’in dürüst doktor gözleri kendine baktığında, sarı denemeyecek açık kumral saçlar, hatırda kalmayacak sıradan yüz hatları ve sopa gibi bir vücut görürken Peter onu çok güzel ve zarif buluyor, sonra da bu özelliklerin onu nasıl tahrik ettiğini uygulamalı olarak gösteriyordu. Caroline ona asıl çekici gelenin, Peter’in hayatındaki diğer tüm kadınlardan farklı olması olduğunu biliyordu; onun gözünde Caroline üst sınıftan ulaşılmaz bir kadındı. Tıpkı Peter’in, Caroline’in tanıdığı diğer tüm erkeklerden farklı olan dizginlenemez arzusunun Caroline’e çekici gelmesi gibi.

Sonrasında her pazar günü yaptıkları gibi yatakta oyalandılar. Komodinın üzerindeki tepside kahve fincanları, kırıntı kaplı tabaklar, portakal kabukları birikmişti.

“Şunu dinle, Caro.” Peter boğazını temizleyip yatırımcı toplantılarında kullandığı ciddi tonu takındı ve laptopundan okudu. “Yatırım danışmanları önümüzdeki yirmi yılda çok güçlü bir ekonomik büyüme bekliyor. İşverenler yeni tesislere, donanımlara yatırım yapıyor ve işten çıkardıkları çalışanları yeniden işe alıyor. Ekonomistlerin büyük bölümü 2004’ün harika bir yıl olacağını ve gelecek güzel günlerin habercisi olacağını tahmin ediyor.”

“Hım.” Caroline söylenenleri yarım yamalak dinliyordu. Peter bu ekonomik analizleri heyecanla takip ederdi, Caroline’eyse tüm bunlar öyle sıkıcı geliyordu ki kelimeler kulağından beynine ulaşmadan havada dağılıp gidiyordu. “İnternet haberi mi?” Yorganı biraz daha üstüne çekti.

“Evet, ama güvenilir bir site. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Aslına bakarsan hiçbir fikrim yok. Yani ekonomi iyiye gidecekmiş, o kadarını anladım. Ama eminim sen daha fazlasını anlamışsındır.” Caroline gülümsedi ve Peter’in kendi teorisini anlatmasını bekledi. Kocasını aklına geleni aklına geldiği anda onunla paylaşırdı. Peter yüksek sesle düşünürdü, Caroline ise bir fikrini dile dökmeden önce günlerce, haftalarca, bazen daha bile uzun süre kendine saklar, önce kendi içinde enine boyuna tartardı.

“Milletin deli gibi yatırım yapacağı anlamına geliyor,” dedi Peter. “Herkes para treni geldi diye düşünecek ve bir şekilde kendini trene atmaya çalışacak. Bu ne demek biliyor musun?”

Caroline başını kocasının omzuna koydu. Boyları aşağı yukarı aynıydı. “Hayır.” Para işlerine Peter bakıyordu, Caroline de evle ilgileniyordu. Farklı ilgi alanları sayesinde, hayatın kendilerine can sıkıcı ve zor gelen yanlarıyla uğraşmaktan kurtulmuşlardı. “Yarın gece havai fişek gösterisini izlemeye gidelim mi?”

“Olur. Ama konuyu değiştirme. Bak, ekonomide *kusursuz fırtına* denen şey başlıyor. Şimdi tüm saflar, yani bu demek oluyor ki çoğunluk, bir kez daha hisselerin ve emlak fiyatlarının sonsuza dek yükseleceğine inanacak. Piyasayı altüst eden mit de tam budur.”

“Hım, ilginç. Herkes aynı yöne hücum edecek diyorsun.” Caroline *Pediatric Kanser* dergisine uzandı.

Peter dergiyi aşağı çekip gözlerinin içine baktı. “Caro, öylesine geyik yapmıyorum. Bu bizim için gerçekten önemli olabilir.”

Caroline itaatkâr bir şekilde dergiyi kucığına bıtakıp kocasına döndü. “Tamam. Dinliyorum.”

“Eğer dediğim gibiyse bu bizim için büyük bir fırsat.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Caroline sanki bu “biz”in içinde kendisi de varmış gibi başını salladı ama aslında paraya takık olan Peter’dı. Güvenlik ya da faturaların ödenmesinin ötesinde Peter’ı para destelerini istifleme heyecanlandırıyordu.

“Gelecek yıl bizim şirket halka açıldığında fiyatının hızla yükseleceğinden eminim. Sonuçta herkes...”

Caroline’in dikkati biraz dağıldı çünkü bundan sonra ne geleceğini biliyordu. Peter’ın şirketi falanca firmaya platform sağlayacaktı, filanca firmayla işbirliği yapacaktı vesaire vesaire.

Caroline bir yandan çaktırmadan kucağındaki dergiyi okumaya çalışırken komodinin üzerindeki kahve fincanına uzandı.

“O yüzden bebeğimizi aramaya hemen şimdi başlamalıyız,” dedi Peter. “Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Caroline aniden dikkat kesilmişti. “Ben, ıı, ne?”

Peter elini onun dizine koydu. “Sen beni dinliyor musun?”

Caroline başını iki yana salladı. “İı, pek dikkatli dinlemiyordum,” dedi. “Tekrar etsene. Bebekle ilgili kısmı, para meselesini değil.”

“Ama bu iki konu birbirinden bağımsız değil ki, tatlım. Bak, yakında işe daha fazla konsantre olmam gerekecek. İçimden bir ses öyle diyor. Yani piyasa çöküp de ben enkazda kaybolan adamların işlerini toplamadan önce bebeği almamızın tam zamanı.”

İkisi de işlerine düşküncü, ikisi de işlerindeki başarılarıyla mutlu olan meşgul insanlardı. Fakat Peter’ın mutlu hayat anlayışı bir aile sahibi olmayı da kapsıyordu. Hatta mümkünse geniş bir aile istiyordu. Harika bir baba olurdu. Caroline bunu bilmekle birlikte anne olmaya o kadar da hevesli değildi. Günün yirmi dört saati çocukla ilgilenmek, hayatını ço-

cuğa adamak ona göre değildi. Annesi ona ve kız kardeşlerine çok düşküncü. Caroline kendi çocuğunu böyle bir ilgiden mahrum edemezdi. Öte yandan bunun gerektirdiği fedakârlığı yapabileceğinden emin değildi. Evde onu çalışmalarından alıkoyan bir çocuğun varlığına kendini hazır hissetmiyordu.

Anne olmak onu öyle dehşete düşürüyordu ki hamile kalamayınca ve sorunun Peter'da olduğu ortaya çıkınca bayağı rahatsızlamıştı. Fakat çok geçmeden Peter her zamanki *tamam, bir sorunumuz var, şimdi bu sorunu çözelim* tavrıyla olayı ele aldı ve nasıl evlat edinebileceklerini araştırmaya girişti. Böylece Caroline bu meseleyi tamamen onun ellerine bıraktı ve Peter da bu sorumluluğu seve seve kabul etti. Peter hayatın iplerini elinde tutmayı severdi. Nitekim doğrudan anneden evlat edinmeyi de bu yüzden seçmişti. Tanımadığı sosyal görevlilerin onun adına seçim yapmasındansa, bu hayati kararı alırken anneyi bizzat görüp tanımak istiyordu.

Peter tüm bunlarla uğraşırken Caroline karakterine hiç uymayan bir şey yaptı ve başını kuma gömdü. Şimdi başını kumdan çıkarıp gerçekle yüzleşme zamanıydı.

“Hemen şimdi mi?” diye tekrarladı. “Hemen?”

Peter doğrulup dik oturdu ve yorganı üstünden atıp bağdaş kurdu. “Ya şimdi ya hiçbir zaman diyor değilim. Ama bana sorarsan şimdi tam zamanı.”

“Bilemiyorum. Yani işte çok yoğunum ve...”

“Tatlım, ertelemek için daima bir sebebimiz olacak. Biz hep yoğunuz. Ama şu anda buna zaman yaratabiliriz.” Tıkış tıkış yatak odasına göz gezdirdi. “Gerçi daha geniş bir yere ihtiyacımız olacak. İyisi mi bunu bir an evvel halledelim, ha? İyi okulların olduğu iyi bir semtte güzel bir ev buluruz. Bana sorarsan emlak fiyatları da yakında düşer.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Her daim sakın, en zorlu durumlarda bile soğukkanlı, sarsılmaz Caroline, kocası bir kelime daha ederse panik atak geçirecekmiş gibi hissediyordu. “Hayır,” dedi.

“Hayır?”

“Ben evimizi seviyorum,” dedi Caroline. “Bu semti seviyorum.”

“Ama daha iyi okulların olduğu bir semt...”

“Özel okul buluruz.” Caroline ısrarlıydı. “Sen söyledin ya, nasılsa paranız olacak. Şehir dışına taşınmak istemiyorum.”

“Ah, şimdi böyle söylüyorsun. Değişiklikten ne kadar nefret ettiğini bilmez miyim? Ama nerede yaşarsak yaşayalım harika bir anne olacaksın.”

Hayır, olmayacaktı.

“Sen harikasin. Sevgi dolusun, zekisin. Telaşlı, panik bir tip değilsin. Akli başında, gerçekçi bir kadınsın. Bu yönüne hayranım.” Caroline’in kolunu okşadı.

“Akli başındayım, ha? Ne kadar romantik.”

“Ve komiksin. Komik olduğunu söylemiş miydim?”

Caroline kendini zorlayarak gülümsedi. “Daha önce kimse bana komik olduğumu söylememişti.”

“Ah, ben komiğim demek istedim. Ben komiğim ve sen de benimle evlendiğine göre çok akıllısın.”

Onunla evlenmekle gerçekten akıllılık etmişti. Peter onu mutlu ediyor, şımartıyor, onu daha iyi bir insan hâline getiriyordu. Peter’dan önce kendi sınırları içinde yaşarken onunla birlikte bu sınırlar genişlemişti, şimdi etrafındaki dünyanın daha farkındaydı. Fakat hayatları nasılsa öyle kalsın istiyordu. Şu anda hayatı tam istediği gibiydi. Bebek her şeyi mahvedecekti.

2. Kısım

SONRA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tia

“Ha çocuğunu vermişsin ha bacaklarını. Sonuçta sakat kalacaksın.”

Tia mutfak masasındaki fotoğraflarda kızının yüzüne bakarken annesinin bu sözünü hatırladı. O sırada annesinin onu kararından döndürmek için özellikle böyle ağır laflar ettiğini sanmıştı, oysa şimdi ölmeden önce son bir gayretle gerçeği olanca açıklığıyla söylemeye çalıştığını anlıyordu.

Boston Globe’un pazar ekini bir kenara bırakıp yine fotoğraflara baktı. Her yıl mart ayında kızının doğum gününden sonra Caroline Fitzgerald ona nezaketen yazılmış kısa bir notla beş fotoğraf gönderiyordu. Beş yaşındaki Honor’ı yeniden inceledi. Pembe yatak örtüsünün üstünde bağdaş kurmuş; kırmızı kadife bir elbise içinde; incecik bacaklarıyla salıncakta; kucığında bebeğiyle ve kumsalda ciddiyetle çukur kazarken. Dünden beri fotoğraflar masanın üstündeydi, Tia gıdıp gelip fotoğraflardaki küçük kızın her bir milimini ezberlemeye çalışıyordu. Honor’ın doğum günü, postadan çıkan fotoğraflar ve annesinin ölüm yıldönümünün çakıştığı mart

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ayında, kızına duyduğu özlem daha da kabarıyor, karlanılmaz hâle geliyordu.

Tia'nın annelikle ilgili öyle büyük hayalleri yoktu. Hayallerini kızına süt ısıtmak, saçlarını örmek gibi sıradan gündelik işler süslüyordu. Duyduğu sevgiyi kızının hissetmemesi ona öyle imkânsız geliyordu ki onu her düşündüğünde içinden taşan sevginin bir şekilde Honor'ın içine dolduğunu hayal ediyordu.

Honor'ın elinde bebeğiyle yakın çekim fotoğrafını eline aldı, kızının yüzünde Nathan'la kendisinden izler ararken alt dudağını ısırdı. Honor'ın gür, parlak saçları ona Nathan'ı hatırlatıyordu. Yine Nathan gibi Honor'ın da güçlü bir kemik yapısı vardı. Tia'ya benzeyen tek yanı ise belki gözlerindeki bakıştı. Tia resmi biraz daha yaklaştırdıysa da kızının gözlerindeki ifadeyi okuyamadı.

Bazen, artık dayanılmaz hâle geldiğinde Honor'a özleminin dinmesi için dua ettiği de oluyordu ama genellikle acısını sımsıkı kucaklıyordu. Çünkü duyduğu bu özlem, kızıyla arasındaki tek bağı ve bu bağı kopmasını dilemek ona yanlış geliyordu.

Sabah kahvesine bir damla viski koydu ve Nathan'ın şerefine simidine bolca somonlu krem peynir sürdü. İrlandalı-İtalyan Tia'yı somon fümeyle Nathan tanıştırmıştı. Bunu yerlerken Nathan'ın, New York'ta satılan simidin yanında Boston'dakinin şaka gibi olduğunu söylediğini hatırladı. Ama Boston simidinden başkasını bilmediği için Tia için sorun değildi.

Nathan ayrıca Tia'yı karşılıksız aşkla tanıştırmıştı. Bazı erkekler kalbinizi kırarlardı ama gittiklerinde yaralarınız yavaş yavaş iyileşirdi. Nathan'sa giderken sanki kalbinin bir kısmını

da yanında götürmüştü ve Tia sonsuza dek bu eksik parçasını arayacağından korkmaya başlamıştı. Nathan'dan kurtulamıyordu. Ona karşı bağışıklık kazanacağını bilse anında aşıl olurdu.

Fotoğrafların üzerine kırıntı dökülmesin diye simidi uzak tutarak en üsteki fotoğrafa baktı. Beş yaşındaki kızı, dört yaşındaki hâinden bir milyon yıl daha olgun görünüyordu ama tabii Tia nereden bilecekti ki? Kızını doğru dürüst tanımıyordu bile.

Annesinin, Honor'ı evlilik vermesiyle ilgili söylediği her şey çıkmıştı.

Viski işte bu yüzden simidin yanına çok yakışıyordu.

Annesi, Honor'ın doğumundan birkaç gün önce ölmüştü. Tia, Nathan'ı ise en son ona hamile olduğunu söylediği gün görmüştü. Bu kayıplar her geçen yıl biraz daha iç içe geçmişti ve şu anda Tia, annesini dinlemediği için ne kadar aptal olduğundan ve tüm gerçeği anlatmadığı için çok üzgün olduğunu annesine bir şekilde söylemek için neler vereceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Tia pazartesi sabahı ofise girer girmez ilk iş pencereleri açtı. Katie geldiğinde hırkasına sıkıca sarınacak ve ona kötü kötü bakıp içerisinin Antarktika'yı aratmadığını söyleyecekti ama Tia baharın ilk fısıltılarını, taze kokularını duymaya başladığına yemin edebilirdi.

Tia'nın çalıştığı Jamaica Plain Yaşlı Hakları ve Yaşlılık Hukuku Merkezi'nde güzel kokular öyle sık rastlanan bir şey değildi. Burada umut da pek yeşermiyordu. Tia müşterilerin acılarına gömülmemek için her gün büyük bir mücadele vermek zorundaydı. Onlara yapabileceği en büyük iyilik, kar-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

şılarında gençliğin coşkusu ve azmini sergilemekti. Bunu biliyordu bilmesine ama eğer çok dikkatli olmazsa, değil müşterilere ilham vermek, sandalyeden kalkarken inleyip sürekli kendine acıyan yirmi dokuz yaşında bir ihtiyara dönüşmekten korkuyordu. Belki Katie'nin sorunu da buydu, daha otuz altı yaşında olmasına rağmen sıcaklık yirmi derecenin altına düştüğünde tir tir titremesi belki bu yüzden.

Katie titreyerek içeri girdi. "Burrr."

"Kaloriferi açmamı ister misin?" Tia, Katie'nin söylenmeye başlamasından çekiniyordu.

"Gerek yok." Katie sanki dışarıdaki tipiden kaçıp içeri sığınmış gibi silkindi. "Hafta sonu neler yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım." Tia pencereyi kapattı.

"Biz çocukları Cape Cod'a götürdük." Hafta sonlarını genellikle Habitat for Humanity ile birlikte fakirlere ev inşa etmekle geçiriyormuş gibi iç geçirdi.

Tia onu nasıl mutlu edeceğini biliyordu. "Bir tatili hak ettin," dedi eski metal masasının ardına geçerken.

"Mesajları aldığın için teşekkürler." Katie yine hafiften titredi ve Tia'nın uzattığı pembe kâğıdı almak için uzandı. Tia'ya sanki onun sekreteriymiş, yapması gerekeni yapmış gibi teşekkür etmişti. Aslında işteki konumları eşitti, ikisi de yaşlı müşterilere danışmanlık hizmeti veriyordu. Fakat Katie daha ilk günden, kendi sosyal hizmetler mastırını Tia'nın psikoloji lisansından daha üstün gördüğünü ve Tia'ya altında çalışan biri gibi davranacağını açık etmişti. Nitekim Beacon Hill'deki saray yavrusu evi de Tia'nın Jamaica Plain'deki tek odalı dairesini döverdi.

"Şu kim?" Katie, Tia'nın eski püskü adres defterinin içinden taştan fotoğrafı çekip aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kuzenimin kızı.” Tia fotoğrafa uzandı ama Katie elini geri çekti.

Fotoğrafı inceledi. “Şirinmiş. Gözleri güzel. Gerçi biraz tombul galiba.”

Tia tekrar uzandı, bu kez Honor’ın fotoğrafını Katie’nin elinden almayı başardı. “Niye böyle bir şey söyledin ki şimdi? Daha küçücük bir kız.”

“Obezite çok önemli bir sorun. İddiaya varım senin hiç kilo sorunun olmamıştır. Yapı olarak zayıfsın. Benim gibi.” Katie ellerini kendi vücudunda aşağı doğru kaydırды. “Ama ben bizim çocuklara deli gibi dikkat ediyorum. Jerry’nin ailesi şişman.”

Tia dudaklarını kısıtı ve Honor’ı onun meraklı gözlerinden korumak, bu konuşmadan uzak tutmak için fotoğrafı çöp kutusuna attı.

“Ne yapıyorsun?” Katie fotoğrafı kurtarmak ister gibi öne doğru bir adım attı.

“Masam zaten çok dağınık.” Çöpe düşen fotoğrafa bakarken içi ezildi.

Kızı Dover’da, sadece otuz kilometre mesafedeydi ama bu bir bakıma milyonlarca kilometreye denkti. Milyonlarca dolar, milyonlarca fırsat demekti. Honor, Tia’nın hiç sahip olmadığı ayrıcalıklarla büyüyordu, bunları kızının elinden alamazdı. Kendisi parklarla değil barlarla dolu olan Güney Boston’da, genellikle İrlandalıların yaşadığı bir çevrede, annesinin İrlandalı beyazlığını yumuşatan babasının İtalyan genleri ve yine babasından aldığı siyah saçlarıyla egzotik bir tip olarak büyümüşü. Annesiyle birlikte, babasının ortadan kaybolmadan önce takıldığı tavernaların önünden geçerlerken annesi haç çıkarır ve ona da haç çıkarmasını fısıldardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bunlardan sana yar olmaz,” derdi annesi, köşede dikilen çocukları çenesiyle işaret ederek. “Bir Yahudi bul. Yahudiler iyi koca olur.” Annesinin sesinde, kocasının onu ve Tia’yı terk edip gitmesinin ve belki biraz da Güney Boston’a ihanet etmenin utancı titreyirdi. Annesi Güney Boston’daki yerleşik antisemitizmden saptığı zamanlarda kendini bir parça hain gibi hissedirdi. Güney Boston’da büyümüştü, kızını da orada büyütüyordu ama mahallesindekilerin Yahudi Üniversitesi adını taktıkları Brandeis Üniversitesi’nde çalışıyordu. Yahudilere karşı *saçmalık* dediği davranışları benimsememekle birlikte komşularını onları bu yüzden eleştirmeyecek kadar çok severdi.

Kim bilir, Yahudi Nathan, yarı Yahudi karısı için belki de iyi bir Yahudi kocaydı. Karısının yarı Yahudi olduğu, asla ağza alınmaması gereken kutsal karısı hakkında onunla paylaştığı birkaç detaydan biriydi. Tia evliliğinden dem vurduğunda sergilediği panik eğer bir ölçüyse, Nathan’ın iyi kocaların kralı olduğu bile söylenebilirdi.

Katie çöp sepetini almak için eğildi.

Tia sepetin kenarına elini koydu ve Katie’nin kaldırmasını engelledi. “Çöpü ne yapacaksın?”

“Boşaltacağım. Devin’in gelmesine daha üç gün var.”

Jamaica Plain Yaşlı Hakları ve Yaşlılık Hukuku Merkezi’nin parası ancak haftada bir gün temizlikçi çalıştırmaya yetiyordu. Tia sepetten elini çekmedi. “Kendi çöpümü ben boşaltırım.”

“Sorun değil,” dedi Katie. “Bugün çöp kamyonu günü.”

Honor’ın üstüne elma ve muz kabuklarının atılacağı fikri Tia’yı panikletti. Elini sepete sokup fotoğrafı aldı, gömleğine sürterek olmayan nemi kuruladı.

“Ne yapıyorsun?” Katie, Tia onun üzerine mikrop bulaştıracakmış gibi geri çekildi.

“Çöpe çocuk fotoğrafı atmak kötü şans getirir. Bilmiyor muydun?”

Sekiz saat sonra Tia otobüse biniyordu. Karanlık otobüs tam da ruh hâline uygundu. Gerçi gün içinde kötü bir şey yaşamış değildi. Aksine o gün, yaşlı müşterilerine ufak iyilikler yapmalarını istemek için geçen ay boyunca semtteki küçük işletmeleri kapı kapı dolaşmasının karşılığını aldığı gün olmuştu. Son zamanlarda müşterileri mutlu etmeyi de günlük programına eklemişti. Elinden öyle büyük şeyler gelmese de en azından o günü güzel geçirmelerini sağlamaya çalışıyordu. Mesela o öğlen dört kadın müşteriyi Bella Luna’ya yemeğe götürmüştü. Restoranın dekorasyonunda kullanılan üç boyutlu yıldızların altında iki pizzayı paylaşmış ve tatlı yemişlerdi.

Otobüs hareket ettiğinde Tia geriye savruldu. Sıra sıra koltuklarda inşaat işçileri oturuyor, nasırlı ellerinde sefertasları, termoslar ve iş eldivenleri tutuyorlardı. Tia’nın eli, kafasını dağıtmak için okuduğu en son polisiyeye gitti. Saçma sapan bir panikle çöpe attığında Honor’ın fotoğrafını buruşturmuştu, sonra da kırıksıkların düzelmesi için onu bu kütüphane kitabının arasına koymuştu. Kitabın kapağına dokunurken o pişmanlıkla kararını verdi. Kızının fotoğraflarını artık bir albüme yerleştirecekti. Hemen o akşam işe koyulacak ve on sekizinci doğum gününde kendisini ziyaret etmesini beklediği Honor için hazırlık yapmaya başlayacaktı.

Tia bebeğini evlatlık verirken, Honor’ın gelecekte onunla iletişime geçebilmesi için gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasında ısrarcı olmuştu. Bebeğini vermenin acısını, kızı on sekiz yaşına bastığında görüşebilecekleri ümidiyle bir nebze olsun hafifletmeye çalışıyordu. Caroline’le Peter evlat edi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

necekleri çocuğun annesiyle bizzat tanışıp görüşmüş olsalar da kızlarının görüşmesini istememiş, aralarındaki iletişimi gönderdikleri fotoğraflarla sınırlamışlardı. Ama sözleşmeleri gereği, Honor kendi kararlarını verecek yaşa geldiğinde eğer onunla iletişime geçmek isterse önünde hiçbir engel yoktu.

Tia otobüsün bulanık camından dışarı baktı ve tam o anda Honor'ın ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Kızının doktor annesi Caroline ile yazılım kralı babası Peter şu dakikalarda işten çıkmış, arabayla gösterişli evlerine dönüyor olmalıydı. Tia kızının yaşadığı geniş bahçeli beyaz evi, her yıl gelen fotoğraflardan biliyordu. İşinin ehli, muhtemelen aylık geliri Tia'dan çok daha yüksek olan bir dadının Honor'a kitap okuduğunu hayal etti. Kızı başını dadının göğsüne yaslamıştı, siyah saçları kadının beyaz gömleğine yayılmıştı. Ya da belki Caroline eve erken gelmişti ve Honor annesinin yanında oturuyor, onun göğsüne yaslanıyordu.

Acaba hiç Tia'dan bahsediyorlar mıydı? Caroline'le Peter, Savannah'ya doğruları söyleyecek ve kitaplıklarını evlatlık çocuklar için yazılan "seni biz seçtik çünkü sen çok özelsin" kitaplarıyla dolduracak bir çifte benziyordu. Tia kütüphanede bu tür kitaplara göz atmadan edemiyordu.

Otobüs, Tia'nın Güney Boston'dan Jamaica Plain'e taşınmadan önce alışveriş yaptığı Harvest Co-Op'un yanından geçti. Bu küçük dükkândan alışveriş yaparken nasıl da rahatı, oysa buz gibi süpermarketlerde daha ne olduğunu anlamadan kendini sepetinde bir sürü gereksiz şeyle kasada buluveriyordu. Eline hâkim olamayıp sepete doldurduğu kilolarca sebzenin sonunda çöpü boylayacağı o kadar bariz oluyordu ki mesela brokolileri eve kadar taşımaya zahmet etmeden direkt marketin çöpüne atsa da fark etmezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çocukluk arkadaşı Robin ona sürekli, Güney Boston'daki Fianna's Bar'a gitmekten ve eski çevresiyle görüşmekten başka şeyler de yapması gerektiğini söyleyip duruyordu. Özellikle de San Francisco'ya onu ziyarete gelmesi için başının etini yiyordu. Tia, Robin'in davetlerini asla geri çevirmiyor, her seferinde olur diyordu ama ikisi de bunun pek mümkün olmadığıнын farkındaydı. Zira Robin, Tia'nın pek çok sırrının yanı sıra hayatında hiç uçağa binmediğini de biliyordu. Uçağa binme düşüncesi bile Tia'nın midesini altüst etmeye yetiyordu.

Robin'le Tia komşu evlerde büyümüşü. Güney Boston'ı hem çok sevip hem ilk fırsatta oradan kaçma arzusu ikisini daha da yakınlaştırmıştı. Sonuçta Tia asla gerçek anlamda oradan uzaklaşamazken Robin bir gitmiş pir gitmişti.

Güney Boston'ın iyi ve kötü özellikleri, yin ve yang gibi iç içeydi. Tia büyürken neredeyse tüm arkadaşlarının ailesinin sanki en az yedi çocuğu vardı ve ikisi trajik bir şekilde, ya uyuşturucudan ölmüş ya da intihar etmişti. Öte yandan aynı mahallede çeteler sadakatleriyle ve birbirlerini koruyup kollamalarıyla nam salmıştı. Tia başka hiçbir yerde, oradaki komşuları kadar güvenilir insanlarla karşılaşmamıştı. Eğer Honor'ı yanında tutsaydı kızının çoktan en az yirmi tane manevi teyzesi ve amcası olurdu. Güney Boston'dakiler eğer onun bir kızı olduğunu bilseydi ondan vazgeçmesine asla izin vermez, bunu nasıl olup düşünebildiğini bile anlamazlardı.

Jamaica Plain'dekiler ise bu kararına anlayışla yaklaşmışlardı ama Tia bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna hâlâ karar verebilmiş değildi.

Yaşlı bir çift merdivenleri zorlukla tırmanarak otobüse bindi. Kadın yürüteç kullanıyordu. En öndeki engellilere ayrılmış koltuğa yayılmış oturan orta yaşlı şişmanca kadın gözle-

rini yumup yaşlı çifti görmezden geldi. Tia yerinden kalktı ve yaşlı kadının omzuna dokundu. “Böyle geçin, hanımefendi.”

Yaşlı kadın sımsıcak gülümsedi. “Teşekkürler, canım.”

Kocası (birbirleriyle o kadar uyumlu hareket ediyorlardı ki Tia evli olduklarına kalıbını basardı) kadını dirseğinden tutup nazikçe koltuğa yönlendirdi. Yaşlı kadın koltuğa yerleşirken Tia diğer taraftaki genç çocuğa gözlerini dikti. Dövmelerine, yırtık kot ceketine ve bağı çözülmüş ayakkabılarına rağmen, yan koltukta oturan genç kadın yerine onu hedef seçmişti; çünkü doksan yaşında da olsa bir erkeğin, bir kadının ona yer vermesine kolay kolay razı olmayacağını biliyordu. Oğlan onun bakışlarını görmezden gelince Tia ayağının ucuyla oğlanın ayağına dokundu ve başıyla yaşlı çifti işaret etti.

Oğlan nihayet gönülsüzce doğruldu. “İı, oturmak ister misiniz?” diye sordu yaşlı adama.

Yaşlı kadın uzanıp onun akrep dövmesine dokundu. “Aferin. Ne kadar terbiyelisin. Annen seninle gurur duyuyordur.” Oğlan gülümseyince tüm o serseri havası anında dağıldı gitti. Hatta yaşlı adamın oturmasına yardım etti. Bu sırada yaşlı kadın, Tia’ya göz kırptı.

Otobüs Green Caddesi’ne yaklaşırken çoğunluk ayaklandı. Tia dizi dizi dükkânlara baktı ve tabak kadar halka küpeleri olan bir kızın ardından otobüsten indi. Bir durak önce inmişti. Hediyeelik eşya dükkânına doğru yürüdü.

Eve girdiğinde ilk iş bir kâseye ballı tahıl gevreği boşaltıp süt ekledi. Tezgâhtaki minik televizyondan *Riziko*’yu izleyerek bir yandan yerken bir yandan da bir gün önceden kalma tabakları kaldırdı. Nihayet bitirdiğinde kâseyi bulaşık makinesine koydu, tezgâhı sildi ve hediyeelik eşya dükkânının torbasına uzandı.

İçeri gidip Honor'ın tüm fotoğraflarını çıkardı.

Aldığı albümün üstü kalın goblenle kaplıydı. Üzerine yazacak bir kalem için masasının çekmecesini karıştırdı, annesinin gümüş rengi Cross kalemini buldu. Kalemi önce bir parça kâğıt üzerinde denedi ve sonra albümün kapağına en iyi Katolik öğrenci elyazısıyla "Doğum Adı: Honor Adagio Soros" yazdı. Hemen altına ekledi: "Evlatlık Adı: Savannah Hollister Fitzgerald." Fildişi rengi kalın kâğıt mavi mürekkebi emdi.

Kızının isimlerinin altına "Baba Adı: Nathan Isaac Soros" ve "Anne Adı: Tia Genevieve Adagio" diye devam etti. Nathan'la ikisinin izbe bir parkta çekilmiş selfie'sini sayfaya yapıştırdı. Nathan her zamanki çarpık gülümsemesiyle objektife bakmıştı. Tia fotoğrafa bakarken, Nathan'la birlikteyken takındığı o her zamanki mutlu ifadenin altında hüznü görebildiğini düşündü.

İkisinin fotoğrafının altına, hamileyken çektiirdiği ilk ve son fotoğrafı yapıştırdı. Annesi bu fotoğrafı ölmeden hemen önce çekmiş ve Tia'dan bunu sonsuza dek saklamasını istemişti. Fotoğrafta akşam güneşi Tia'nın kocaman karnına vuruyordu, yüzü gölgedeydi.

Bunun altına Honor'ın ultrason görüntüsünü yerleştirdi, yanına da doğumdan hemen sonra çekilmiş bir fotoğrafını koydu. Bu fotoğrafı belki de beş yıl önce Caroline'le Peter'a vermeliydi ama Honor'ı vermişti ya, yetmez miydi?

Honor'ın onu niye evlatlık verdiğini soracağı gün, Tia'nın en büyük kâbusuydu. Ona gerçeği söyleyemezdi. Onu büyütme seçmenin Nathan'la sonsuza dek sürecek bir bağı kabul etmek anlamına geleceğini, Tia'ya onu araması, onunla buluşması için bir sebep vereceğini ve sonunda yine Nathan'a

kapılıp gideceğini anlatamazdı. Honor onunla kalsaydı Tia belki günde yüz kez kızına bakacak, karısı ve iki oğluyla başka bir hayat süren Nathan'ı düşünecekti. Kızını kendi imkânsız aşkıyla yaşamaya mahkûm etmeyi reddetmişti. Kızına baba özlemi çektirmek istememişti çünkü Tia bunca yıl sonra bile hâlâ babasını özliyordu.

Nathan'la ilişkisi dördüncü ayına girdiğinde Tia onun tanışmalarından önce nasıl göründüğünü merak etmişti. "Lütfen bir ara eski fotoğraflarını getirsene," demişti. "Çocukluğunu, gençliğini, yirmilerindeki hâlini merak ediyorum."

Defalarca hatırlatmasına rağmen fotoğraflar gelmeyince nihayet Tia onu sadece o anki hâliyle görebileceğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Nathan ona, haftada bir evine gelen adamdan daha fazlasını asla vermeyecekti. Belli ki ihanetin de kendine göre dereceleri vardı ve Nathan geçmişini aile evinden çıkarıp ona getirmek istemiyordu. O hâlleri sadece karısına aitti. Tia işte kızını bundan korumak istemişti. Böyle bir mahrumiyet insanı içten içe yiyip bitiriyordu. Tia bugün bile Nathan'ın çocukluğunda, gençliğinde nasıl göründüğünü, şimdi nasıl göründüğünü deli gibi merak ediyordu. Bunu bilmemek ona kendini sanki buna layık görülmemiş gibi, dahası gerçekten layık değilmiş gibi hissettiriyordu.

Masif ahşap sandalyeyi holdeki portmantoya taşıdı; sandalye o kadar ağırdı ki son birkaç metrede sürüklemek zorunda kaldı. Üstüne çıkıp en üst raftaki ayakkabı kutusunu aldı ve masanın başına geri döndü. Kutudan eski aile fotoğraflarını çıkardığında nereden başlayacağını bilemedi. Bu albümün, Honor'ın kendi köklerini anlamasına yardımcı olmasını istiyordu. Kafasında sorularla geldiğinde cevaplar onu bekliyor olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendi kemikli omuzları ve fotoğraflardaki sert bakışlarını, büyük büyükannesinin ve büyük teyzelerininkiyle karşılaştırdı. Bundan yıllar sonra Honor'ı, karşısında durmuş, ona suçlayan gözlerle bakarken hayal etti.

Aile fotoğraflarını bir kenara bırakıp Honor'ın fotoğraflarına döndü. Her yıldan bir fotoğraf seçip şeffaf dosyaya koydu ve paltosunu almaya gitti.

Eve geri döndüğünde bir bardağa iki parmak Jameson doldurdu. Elinde viskisi ve ince bir zarfla oturma odasına geçti. Viskinin yarısını içti, ardından az evvel renkli fotokopisini çektiirdiği fotoğrafları zarftan çıkarıp yıllara göre sıraya dizdi. En tepeye, Honor'ın dünyadaki ilk dakikalarında çekilmiş fotoğrafının fotokopisini koydu.

Sevgili Nathan...

Tia elini göğsüne götürdü, deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Yazdı, sonra yeniden, yeniden yazdı, ta ki hayalindeki sahnede Nathan'ın okuyacağı mektuba ulaşınca kadar. İsminin altına telefonunu, e-mailini ve adresini ekledi. Bir an durup düşündü, sonra adının altına "iş" yazdı ve merkezin adresini verdi.

Mektubu katlayıp Honor'ın fotoğraflarıyla birlikte zarfa koydu. Zarfın üstüne asla davet edilmediği evin adresini, iade adresi olarak da Nathan'ın hiç görmediği dairesinin adresini yazdı.

Kalemin kapağını kapattı ve düşünmeden edemedi: Neden şimdi?

Beş yıl boyunca Honor'ı Nathan'la paylaşmayı haval etmişti. Beş yıl boyunca her gece uykuya dalmadan önce, Nathan'ın aklının başına geldiğini, "Seni özledim. Bebeğimizi görmek

istiyorum,” diye ona koştuğunu hayal etmişti. Honor’ı doğurduğu günden beri Nathan’a bir kızları olduğunu haber vermek istiyordu.

Peki o zaman, neden şimdi?

Tia’nın buna verebileceği tek bir cevap vardı: Neden şimdi olmasın?

Zarfı kapatıp pul yapıştırdı ve çantasına koydu. Yarın sabah Nathan’a kâğıttan bebeklerini gönderecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tia

Fotoğrafları postaladıktan bir hafta sonra Tia hâlâ hiçbir haber almamıştı. Nathan'dan ses soluk yoktu. O sabah yine her an telefonun çalmasını bekleyerek evde elinden geldiğince oyalandı.

Nathan'a o fotoğrafları herhangi bir beklentiyle göndermediğine kendini ikna etmeye çalışsa da bunun yalan olduğunu biliyordu. Nihayet evden çıktı. Ön bahçede çiğdemler tomurcuklanmaya başlamıştı. Altı yıl önce buraya taşındığından beri bahçeyle ilgileniyor, sonbaharda tohum ekiyor, haziran sonunda indirim başladığında saksı çiçekleri alıyordu. Böylece yaz boyunca bahçede rengârenk çiçekler açıyordu. Katie onu karamsar olmakla suçladığında Tia kendine papatyaları ve süsenleri hatırlatıyordu.

Geçen cuma günü Katie, Tia'nın her gün onu mutlu eden bir şey bulup bunu kutlamasının işe yarayabileceği fikrini ortaya atmıştı. Tia'nın mutluluk listesinde "Hafta sonları Katie'yi görmek zorunda değilim" maddesini görürse muhtemelen kendisi pek mutlu olmayacaktı ama Tia bir şekilde

bu fikre ısınmaya başlamıştı. Green Caddesi'ne doğru yürürken hayatındaki iyi şeyleri düşünüyordu. Mesela annesinin Bradeis Üniversitesi'nde çalışması Tia'nın üniversiteye gitmesinin yolunu açmıştı. Tia liseden sonraki boş senesinde Gap'te çalışıncaya kadar, üniversite eğitiminin ne büyük bir nimet olduğunu anlamamıştı. Oysa üniversiteye gitmeseydi tüm ömrünü tezgâhtarlık yaparak geçirmesi gerekebilirdi ve Tia o seneden sonra bir daha kot katlamaya tövbe etmişti.

Üniversiteye kayıt yaptırdığına ve mezun olduğuna şükretmeliydi. Mezuniyetten iki ay sonra Nathan'la tanışmasına, yaşlılar üzerine çalışmalar yapan Nathan'ın araştırma alanı olarak Tia'nın o sıralar çalıştığı yaşlılar merkezini seçmesine o kadar şükretmese de olurdu.

Pekâlâ, Katie. İyiler, kötüler... İyi: Üniversite mezunu olmam. İyi: İyi bir adama, harika bir kocaya ve babaya âşık olmam. Kötü: O adamın benim olmaması.

Tia'nın o günkü ilk randevusu koridordaki tahta sırada onu bekliyordu. Bayan Graham'ın bu randevular için yaşadığını biliyordu zira Bayan Graham bunu her hafta kendi ağzıyla söylüyordu ve böylesi bir yalnızlık karşısında her seferinde Tia'nın içi parçalanıyordu. Müşterileri hakkında rapor yazmaktansa belki de onları kendi evine götürmeliydi. Onları salonda baş köşeye oturtur, eski filmleri izleyebilmeleri için büyük ekran bir televizyon alır, evi en yeni çoksatar kitaplarla doldurur ve ev yapımı yemeklerle yaşlı damaklarına bayram ettirirdi. Müşterilerin Tia'yla haftada bir saatlik bir seanstan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çalıştığı ajans bir kilisenin içindeydi ve yandaki koridor da bekleme odası işlevi görüyordu. Tüm binaya, yıllar boyun-

ca devasa mutfakta pişirilmiş yemeklerin ve her gece toplantı odalarını dolduran uyuşturucu ve alkol bağımlıları toplantılarına katılan kadın ve erkeklerin ter kokusu sinmişti.

“Merhaba, Bayan G,” diye seslendi Tia, Bayan Graham’a. “Harika görünüyorsunuz. Elbiseniz yeni mi?”

“Tanrı aşkına, bu elbise en az yirmi yıllık.” Bayan Graham iltifatı reddetse de üstünü başını düzeltmekten geri kalmadı. “Sen ne zaman bana Marjorie demeye başlayacaksın bakayım?”

“Keşke diyebilseydim.” Aynı konuşmayı bu kim bilir kaçınıcı yapılarıydı ama Tia’nın pek çok diğer müşterisi gibi Bayan Graham da bazı şeyleri tekrar etmeye bayılıyordu. Her hafta Tia’ya, müşterilere ilk isimle hitap edilmesini yasaklayan ajans politikasından ne kadar rahatsız olduğunu hatırlatırdı. Tia’nın patronu bunu müşterilere saygı göstermenin bir yolu olarak görüyordu, Bayan Graham ise tam aksini düşünüyordu.

“İlk adımı duymayı özledim.” Bayan Graham, bembeyaz kesilinceye kadar dudaklarını birbirine bastırdı. “Sam çok uzun zamandır adımı söyleyecek hâlde değil.”

“Arkadaşlarınız size adınızla sesleniyordur mutlaka.”

“Arkadaşlarımın çoğu öldü. Sam’le ilgilenmekten, geri kalanları da ziyarete gidecek mecalim yok.”

Tia öne eğildi, elini Bayan Graham’ın elinin üstüne koydu. “İkimiz baş başa olduğumuz zamanlarda size Marjorie desem nasıl olur?”

“Ah, harika olur.” Bayan Graham’ın yüzü bir anda aydınlandı ve yıllar uçup gitti. Tia o zaman karşısında bir müşteri değil bir kadın gördü. Bayan Graham keskin yüz hatları ve v şeklindeki saç çizgisiyle hatırdaki kalıcı bir yüze sahipti. “İnsan

zamanla yalnızlaşıyor. Kimse yaşlı bir kadınla görüşmek istemiyor. Biz görünmeziz.”

Tia’nın müşterileri görülmeyi hak ediyordu. Ayrıca uyarı olarak kullanılmaları gerekirdi. Yaşlı merkezleri, müşterilerinin yüzünün olduğu madalyonlar hazırlatıp üzerine “Geleceğinizi Reddetmeyin” yazmalı ve Aziz Christopher madalyaları yerine genç insanlara bunları dağıtmalıydı.

Tia resmi formu aldı ve her zamanki maddelerin üzerinden geçmeye başladı. Yemekler. Hemşire ziyaretleri. Evde bakım hizmeti. Bayan Graham ile ileri demanstan muzdarip kocasının merkezle asıl bağlantısı bunlardı, bu görüşmeyi bunların kontrolü için yapıyorlardı ama Tia bir saatlik dostça bir sohbetin bu listeden çok daha önemli olduğuna inanıyordu.

“Evet, Marjorie, artık işimize bakalım,” diye seansa başladı Tia. Bayan Graham, Tia’nın onunla direkt konuşmasından hoşlanıyordu çünkü bu sayede o da direkt konuşabiliyordu. “Bay G’yi bekleme listesine almamızı yeniden düşünme fırsatın oldu mu?”

Bayan Graham kaşlarını çatığında kırışıkları derinleşti. Başını iki yana salladı. “Onu bir bakımevine yollamak mı? Bunu tekrar konuşmak zorunda mıyız gerçekten?” Bir anlığına gözlerini yumdu. “Hayır. Kimse Sam’e benim gibi bakamaz. Benim için endişelenmene teşekkür ederim ama hayır, istemiyorum. Ben yaşadığım müddetçe Sam bakımevine gitmeyecek.”

Bu noktada Tia’nın, sorumluluk sahibi bir sosyal hizmet görevlisi gibi anlayışlı ve mesafeli bir tavırla başını sallaması ve broşürleri çıkarıp Bayan Graham’a en azından birlikte bir göz atmalarını önermesi gerekiyordu. Sonuçta Bayan Graham da çok sağlıklı değildi, yüksek tansiyonu vardı ve

kan şekeri düzensizdi. Tia yaşlı kadının çantasına bakarsa orada bir kutu meyankökü şekeri bulacağını biliyordu. Bayan G'nin kendince bulduğu tedavi yöntemi, gün boyu meyankökü şekeri yemektir. Bu görüşmenin sonunda Tia, Graham'ların haftalık raporunda "yüksek risk" kutucuğunu işaretlemek zorundaydı. Fakat bunu yaparsa ondan çok daha yetkili birinin evlerine gideceğini ve Sam'le Marjorie Graham'ı bütün evlilikleri boyunca oturdukları evi terk etmeye zorlayacağını biliyordu.

Onları birbirinden ayırmaya gönlü razı olmadı. Bunun yerine Bayan G'yi ekstra seansa çağırdı ki durumu yakından takip edebilsin.

İş çıkışı eve uğramadan doğrudan Güney Bostan'a gitti. Ama önce gömleğini, çekmecesinde tuttuğu daracık Red Sox tişörtüyle değiştirmiş, gözlerine kalem çekmiş ve siyah jean'ini yerli yerinde tutmak için eski, kırmızı kemerine yeni bir delik açmıştı.

Cuma akşamlarını Jamaica Plain'de geçirmekten nefret ediyordu. Sürekli politikadan konuşan ve Tia'ya kendini cahil hissettiren adamlar barları dolduruyor, göçmenler için kooperatif evleri yapılması hakkında ahkâm keserken bir yandan da Tia'nın göğüslerini kesiyorlardı. Böyle zamanlarda eski mahallesini çok özliyordu. Güney Boston'lı bir erkek, göçmenlerin ne kadar iğrenç olduğu hakkında atıp tutarken göğüslerinize bakabilir ama asla bakmıyormuş numarası yapmazdı. Daha önemlisi, eğer Güney Boston'lı bir erkeğe yıllar sonra bir mektup yazıp bir kızı olduğunu söylerseniz sizi asla cevapsız bırakmazdı. Vereceği cevap, "Siktir git, benden uzak dur," bile olsa.

Park Caddesi'nde trenden inip Kırmızı hatta geçti. Bu trenin hızını özlemişti. Jamaica Plain'de, neredeyse yarıya yakın tramvay yolu olan Yeşil hattı kullanması gerekiyordu. Manzaranın tadını çıkarmak için bir durak önce inip yürümeye karar verdi.

Sokaklar okyanus kokuyordu. İşten çıkanlar bulvarı doldurmuştu, kumsalın yanı başındaki geniş bulvarın tadını çıkarıyorlardı. Tia bara doğru her adımda kendini biraz daha iyi hissetti. Okyanusa yakınlığı yüzünden emlak fiyatları artık arkadaşlarının karşılayamayacağı kadar yükselmişti ama buna rağmen Tia burada, JP'de asla hissetmediği bir şekilde nefes aldığını hissediyordu.

Cilalı ahşap zeminleri ve pirinç detaylarıyla Fianna's'ın, bir zamanlar babasının içtiği erkek barlarıyla hiçbir alakası yoktu. Duvarları kaplayan aynalar, mekânı sadece olduğundan daha büyük değil, aynı zamanda olduğundan daha parlak ve neşeli gösteriyordu. Yemek müşterileri onlara ayrılmış bölmelerde oturuyordu, diğer masaların da kendine göre bir hiyerarşisi vardı. Yeni müşteriler en arkada, mekânın derinlerinde takılıyordu. Bunların çoğu öğrenci evlerinde yaşayan, Güney Boston'ın gururu Sugar Bowl koşusuna katılan, üzerlerinde üniversite tişörtleriyle genç tiplerdi. Mekânın orta kısmı ise genelde Güney Boston'ın en iyi semti Point'te yaşayan ve burayı kocaları gibi adamların takıldığı tavernalara tercih eden orta yaşlı kadınlara aitti.

Ön taraf Tia'nın arkadaşlarına ayrılmıştı -*bizim çocuklara*. Gerçi artık çocuk değillerdi, barın sahibi olacak kadar büyümüşlerdi.

Tia bir zamanlar, Nathan'la evlendiklerinde -ya da en azından Nathan karısını terk ettiğinde- onu Fianna's'a getirip hava

atmayı hayal ederdi. Nathan'ın profesör kimliğini bir kenara bırakıp Brooklyn'li tarafıyla buraya cuk oturacağını düşünüyordu. Kadınlar onun yapılı vücuduna hayran kalacak, hem böylesine sert görünüp hem böylesine nazik bir erkek olması-na hayret edecekti.

Tia'yla Nathan, Fianna's'a hiç gitmemişti. Nathan'la birlikte olduğu o bir yıl boyunca Tia bile buraya çok az gelmişti. Honor'dan sonra tekrar gelmeye başlamıştı.

"Selam, Ritchie." Barmene selam verdi. Okula birlikte gitmişlerdi; ikisi de kendi çevrelerinde, Katolik okulundan devlet okuluna geçen az sayıda kişidendi. Ritchie'nin annesi, babasının ölümünden sonra parasız kalmıştı, Tia'nın annesi ise kızının üniversiteye gitmesini istediği için elindeki parayı o yıllara saklamak istemişti.

"Güzel görünüyorsun, Tia." Ritchie göz kırptı. Metal shaker'a Kahlúa, süt ve buz koydu, köpük köpük olana kadar karıştırdı. Bol alkollü sert kokteyli hazırды.

Tia bardağını alıp masaya yürüdü. Masadakiler Tia'nın sadece adını değil, annesinin adını, babasının onları terk edip giden bir alkolik olduğunu ve bekâretini Kevin'in bozduğunu da biliyorlardı.

Honor'dan haberleri yoktu.

"Gel." Kevin selam niyetine başını salladı.

Bobby Kerrigan yanındaki sandalyeyi onun için çekti. Bobby, Tia'dan hoşlanmaya on dört yaşında başlamıştı ve evliliği, boşanması ve sonrasındaki tüm ilişkileri boyunca ilgisi eksilmeden devam etmişti.

Eskiden Sweeney Kardeşler olarak bilinen İrlandalı ikizler Moira Murphy ve Deirde Barsamian yine bir örnek giyinmişti. Bol sweatshirt'leri evlilik ve annelik göbeklerini saklıyordu.

Grubun kodamanı Michael Dwyer, Boston Belediyesi'ndeki mühim işinin göstergesi olan takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasına asmıştı.

"N'aber, Tia?" diye sordu Michael. "Bugün hiç yaşlı hanım kurtardın mı?"

"Kendi işinin Tia'nınki kadar önemli olması için neler vermezdin, değil mi?" dedi Bobby.

"Yok artık. Belediyede çalışmak, yaşlı merkezinde çalışmaktan daha önemsiz çünkü, ha?" diye sordu Michael. "Tia, sen alınma sakın. Şaka yapıyordum."

"Tabii ki önemsiz. Tia'nın yaptığı iş onun cennet bileti," diye cevabı yapıştırdı Bobby.

"Merak etme, alınmadım, Michael." Tatlı kokteyl yudum yudum Tia'nın kaslarını gevşetiyordu. "Ama neden bir ara bize bir uğramıyorsun? Merkeze. Belki bize bir fon bulursun. Hibe fonları için yazışmaktan, yalvarıp yakarmaktan bıktım usandım."

Michael'a gülümsedi. Michael "önemli işlerle meşgul ağır ağabeyi" oynamaktan hoşlanıyordu ve ajansa bir ağabeylik yapması Tia'yı hiç bozmazdı.

"Ne yapabileceğime bir bakarım." Michael ona göz kırptı.

"Hey, Robin nasıl? Geri gelmesi gibi ihtimal var mı?" Kevin soruyu ustalıkla çevirdi ki ilgisi çok belli olmasın. "Belki bir gece ansızın kapıda biter ve siz ikiniz nihayet evlenip sonsuza dek mutlu olursunuz, ha?"

"Aman, Kev. Şimdi gerçekten bunu mu konuşacağız?" dedi Tia.

Kevin elini Tia'nın koluna koyup aniden ciddileşti. "Hey, şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Lezbiyen olması umurunda değil, sonuçta süper hatundur. Buradaki herkesten daha güzel olduğu da kesin. Söz meclisten dışarı tabii."

Tia böylece kendini geyiğe bıraktı.

Espriler havada uçuştı.

Eski defterler açıldı, anılar yâd edildi.

Moira ve Deidre o gece yanlarında olmayanların yine bire bir taklitlerini yaptı.

Altı? Yedi? Kaç tane içmişti? Güney Boston'lı barmenler kokteyllere, şehir merkezinde ya da JP'dekinden iki kat fazla alkol koyuyordu, dolayısıyla Tia içtiğinin iki katı sarhoştı.

Ritchie ikinci kez kapanma saatinin geldiğini söyledi.

"Seni eve ben bırakırım," dedi Bobby.

"Dua et de arabana kusmasın," diye dalga geçti Kevin.

"Saçmalama, Sullivan." Bobby, Tia'nın ceketini aldı, onu nazikçe belinden tuttu.

Yolda ikisi de sessizdi. Tia ağzını açarsa kusmaktan korkuyordu. Bobby müziği açtı ve arabayı Eminem'in sesi doldurdu.

Nathan'la, Nathan'ın getirdiği CD'ler eşliğinde sevişirlerdi. Sam Cooke'un romantik şarkılarından Pussycat Dolls'un R&B müziklerine kadar neler dinlemezlerdi ki. Nathan hem yatakta hem yatak dışında hassas olduğu kadar coşkulu da olabiliyordu. Bir dakika önce yatakta onu heyecanın doruklarına çıkarmışken, bir saat sonra ona işinden yeterince entelektüel tatmin alıp alamadığını sorardı.

Tia'ya dinlemesi için yeni albümler, okuması için kitaplar, izlemesi için filmler getirmişti. Onu gerontoloji alanında en yeni fikirlerle, Nijeryalı-Alman Ayo gibi şarkıcılarla tanıştırmış, *Waste Land / Çöplük* gibi belgeselleri izlemesinde ısrar etmişti. Bunların onun dünyaya bakışını değiştireceğini, ufkunu genişleteceğini düşünüyordu.

Ona güzel, akıllı ve iyi olduğunu söylerdi. "Hepsi bir arada," derdi. "İşte sen busun." Yine de Tia onun gözünde aslan-

da bir tür Güney Boston'lı, okumuş-budala olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Hamileliğinin fon müziği bir süre Ayo'nun *Down on My Knees*'i olmuştu: *Dizlerimin üzerinde sana yalvarıyorum, lütfen beni terk etme. Beni terk etme, yalvarıyorum, seni seviyorum, sana ihtiyacım var, ölüyorum, ağlıyorum, yalvarıyorum, lütfen beni sev...*

Kalbi paramparça oluncaya kadar bunu dinlemiş, sonunda bunu ve Nathan'dan kalan tüm diğer müziklerle kitapları hayatından çıkarıp atmıştı.

Evin önünde durdular, Bobby motoru kapattı. "Seni kapıya kadar götüreyim."

"İıı, gerek yok." Dili dolaşmasın diye elinden geleni yapıyordu. "Sen bir an evvel eve git. Cuma gecesi trafik korkunç oluyor."

"Çok içtin. Bırak işte, sağ salım eve girdiğini göreyim."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Tia.

"Sana yardım etmek istiyorum." Bobby'nin kızıl-sarı saçları ve mavi gözleri karanlıkta parladı. Biraz fazla parladı.

Tia arabadan inmek için kapıyla cebelleşmeye başladı. Bobby, kırmızı Corvette'inin ön konsoluna uzanıp kapının kilidini açtı. Aralarında gerçekten büyük para kazanan tek kişi oydu; Güney Boston'ın, özellikle de okyanusa bakan evlerin ne kadar değerleneceğini pek çok kişiden önce fark etmişti.

Bobby elini omzuna koyduğunda Tia'mn hoşuna gitti. Dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı. Tıpkı iyi olacağınızı vadeden büyük bir battaniye gibi. Ona yaslandı. Sadece bir dakikalığına. Bobby'nin birkaç fazla kilosu da onu yaslanmak için ideal hâle getiriyordu. Müzik çalmaya devam etti. Bobby hiç acele etmeden kolunu ona doladı, şarkıyla uyumlu bir şekilde

omzunda ritim tuttu. Ardından eline uzandı ve parmaklarını birbirine doladı.

“Her yıl biraz daha güzelleşiyorsun.” Elini dudaklarına götürdü. “Ciddiyim. Yıldızlar gibi parlak ve güzelsin. Ama onlar milyonlarca, sen bir tanesin.”

“Nereden öğreniyorsun bu lafları?” Elinin omzunda dolaşmasına izin verdi. “Bizim demode Bobby.”

“Kusura bakma, üniversiteli kız.” Tia’nın yüzüne eğildi ve iki yanağına kardeşçe iki öpücük kondurdu. Bobby Kerrigan dıştan sert görünürdü ama içi pamuk şekerdi. “Bu çok hoşuma gidiyor, biliyorsun değil mi? Üniversite mezunu olman? Bu dünyada bir yerin olsun istiyorsan üniversite okuyacaksın. Sana hayranım, Tia.”

Beni delirtiyorsun, Tia. Beni çılgına çeviriyorsun. Senin için yanıp tutuşuyorum, Tia, derdi Nathan olsa.

Bobby’nin eli aşağı kaydı. Red Sox tişörtünün alt kısmında dolaştı. Tia hâlâ ayılmış olmasa da bir an geldi ki o kadar da sarhoş değildi ve eli itti. Karnındaki doğumdan kalma pütürlü dikiş izine dokunmasına ramak kalmıştı. Eğer dokunsaydı sırrını öğrenecekti.

Tia test çubuğunda pembe çizgiyi görüp de hamile olduğunu öğrendiği günden beri hiç kimseyle sevişmemişti.

ALTINCI BÖLÜM

Juliette

Gözlerini açtığıında ilk gördüğü, elinde onun kupasını tutan Nathan oldu. Juliette koyu kahvenin davetkâr kokusuna bir nevi Pavlov'un köpeği gibi tepki verirdi; kahveden bir yudumcuk alabilmek için anında doğrulup oturdu. "Ne yaparsam yapayım beni asla terk edemezsin," diye dalga geçerci Nathan bir zamanlar. "Ben olmasam sabahları kahveni kim getirecek? Ve sen sabah kahvesiz yaşayamazsın."

Böyle şakalaştıkları günler çok geride kalmıştı. Nathan'ın ihanetiyle, güvenden çok daha fazlasını kaybetmişlerdi; birbirlerinin yanında artık eskisi gibi rahat ve teklifsiz değillerdi. Gönül maceralarıyla, ayrılıkla ilgili şakalar, evliliklerinin espri listesinden altı yıl önce çıkarılmıştı. O dönemde Juliette sabahları kendi kahvesini kendi hazırlama fikrine bile sıcak bakıyor hatta bir daha onu hiç görmeyecekse bunun iyi bir anlaşma olacağını düşünüyordu. Ama sonra... Eh, hayat bir sürü ama'yla doluydu.

Yatak odasının kapısında içeri dolan Max'in tiz çığlığını, Lucas'ın yüksek sesle bağırması takip etti.

“Neyi paylaşamıyorlar?”

“Max’e bir tişört vermişsin galiba ya da o senin verdiğine yemin ediyor. Lucas da tişörtün kendisinin olduğunu söylüyor.”

“Hangi tişört?”

“Mavi?” Nathan yatağın kenarına oturdu. “Belki de yeşildir.” Elini Juliette’in kolunda aşağı kaydırdı.

Nathan kırk iki yaşındaydı, Juliette ondan bir yaş küçüktü. Juliette’in yüzünde, pek de uzak olmayan bir gelecekte yaşlı ve görünmez olacağına işaret eden endişe çizgileri, Nathan’ın yakışıklılığına karizma katıyordu.

“Giyindiler mi?” Juliette kocasının elini nazikçe itti ama düşünmedi de değil. Kapıyı kilitleyip sevişmek, kaçamak ve hızlı bir seks bile olsa, şu korkunç çarşamba gününden kısa bir süreliğine de olsa kaçmasını sağlardı. Çarşambalar haftanın en korkunç günüydü. Kadınlar çarşamba sabahları, o hafta sonu bir etkinlikte mükemmel görünmeleri gerektiğini hatırlayarak uyanıyordu ve bu mucizeyi de ancak Juliette & Gwynne gerçekleştirebilirdi, dolayısıyla gün boyunca dükkâna akın ediyorlardı. Bugün ayrıca Lucas’la Max’in ikisinin de antrenmanı vardı ve Juliette’in onca işin arasında bir de onlara şoförlük yapması gerekiyordu.

Çarşambalardan nefret ediyordu.

Oğlanların bağırsıkları giderek yükseliyordu.

“Ben kalkıp bir baksam iyi olacak,” dedi Juliette.

Nathan ellerini kaldırıp onu durdurdu. “Sen otur, ben bakarım.” Eğilip onu öptü. “Sonra? Mesela bu akşam?”

Kocasının sırtını okşadı ve başıyla onayladı. “Sonra.”

Juliette dişlerini fırçalayıp sabahlığını giydiğinde, bağırsıkların yerini klavye tıkırtıları almıştı. Oğlanların ikisi de, ama

özellikle de on dört yaşındaki Lucas, yatak odalarında bilgisayara izin verilmemesini delilik olarak görüyordu. Juliette'e göre ise bu en temel güvenlik önlemiydi. İnternette tanıştığı çocukların peşine düşen manyaklarla ilgili öyle çok şey okumuştur ki, sevgili Max'inin bilgisayar oyunu oynayan biriyle tanışmak için parka gidip otuz beş yaşında sapık bir katille karşılaştığını hayal etmekte zorlanmıyordu.

Üst kattaki çalışma odasının kapısında durdu, tüm konsantrasyonlarıyla ekrana eğilmiş oğullarına baktı. Lucas'ın saçları onunkiler gibi açık renkti, Max ise Nathan gibi koyu renk saçlıydı.

Juliette keşke onların keyfini bozmak zorunda olmasaydı. Yine de içeri girdi, önüne çıkan yayıntıları toplayarak onlara doğru yürüdü. Oğullarının dünyasında bilgisayarlar, futbol topları ve kirli çamaşırlar hep birlikte mutlu mesut var olabiliyordu. Neyse ki onların ıvır zıvırını yutacak kadar büyük bir eve taşınmışlardı.

"Günaydın, canlarım." Eğilip Lucas'ın başına bir öpücük kondurdu. Duştan yeni çıktığı için saçları hâlâ nemliydi, başından tatlı bir çim kokusu yayılıyordu. Lucas sıkılıp geri çekilinceye kadar kokusunu içine çekti.

"Günaydın," diye karşılık verdi Lucas ona bakmadan.

Juliette bu kez küçük oğluna sarıldı; o daha az güzel kokuyordu. "Hım, doğru duşa. Geç oluyor."

"Kahvaltıda özel bir şey yiyebilir miyiz?" Max sadece küçük oğlanlara özgü bir şevkle zıpladı.

"Kahvaltıdan önce odanızı toplayabilir misiniz?" Juliette elini savurarak odanın orasına burasına atılmış eşofmanları, dün gecedan kalma cips kâsesini ve dibinde şekerli kalıntılar olan kupaları gösterdi.

“Eğer toplarsak waffle yapacak mısın?” Max kaşlarını oynatıp “Beni çok sevmiyor musun?” gülümsemesini takındı.

Waffle.

Juliette waffle hamuru yapmak, tavayı çıkarıp ısıtmak ve özel sos hazırlamak yerine çalışan annelerin vicdan azabıyla üzerine reçel sürmek için harcayacağı zamanın dehşetiyle iç geçirmemek için kendini tuttu.

“Tamam. Siz odanızı toplayın, ben waffle yapayım.” Odadan çıkıp alt kata inerken sabahlığına sarındı.

Krem şanti yemek yoktu!

Tartıda gördüğü son rakam yine tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Annesinin, kırk yaşından sonra kadınların metabolizması hakkında söyledikleri kulaklarında çinliyordu.

Ön kapıyı açtığı anda ıslak toprak kokusuyla birlikte ıslak gazeteyle karşılaştı. Buraya taşınalı dört sene olmasına rağmen, en ufak bir yağmur ihtimalinde gazetelerini naylona saran Waltram’daki gazete dağıtıcısını hâlâ özlüyordu.

Holdeki masanın üstündeki kocaman kâse de duran dünkü postayı alıp yerine gazeteleri koydu. Ahşap masayı ıslatmadan orada kururlardı. Dün gece karı koca eve geç gelmişlerdi, bu da akşam yemeğini hazırlamak, oğlanlara ödevlerinde yardım etmek, telefonlara ve e-maillere cevap vermek için iki ayakları bir pabuca girdi demekti. E-mailler artık postadan daha öncelikliydi zira son zamanlarda postadan dergi ve fatura dışında bir şey çıkmıyordu.

Emerson Üniversitesi’nden mezunlar bülteni; onun için.

Contexts; Nathan için. Bu sosyoloji dergisi, “toplumsal düzenin işleyişini merak eden ve ilginç bulan herkes için” olmakla övünüyordu; peki o zaman Juliette niye onun yerine daima *Vogue* okumayı tercih ediyordu?

İlanlar, broşürler; Nathan'a. İlanlar, broşürler; ona.
American Express ekstresi.

Yığının en altındaki zarfın üzerine elle Waltham adresleri yazılmıştı, iade adresi de Jamaica Plain'de bir yerdi. Nathan'a gönderilmişti.

Juliette gönderenin soyadını tanıdı.

Adagio.

Yok artık!

Tia Genevieve Adagio. Ne kadar güzel bir isimdi. Bu ismi Nathan'ın ağzından zorla almıştı. "Bana onun adını söyle!" diye bağırırmıştı çılgık çılgıca. "Söyleyeceksin! O benim adımı biliyordur!"

Juliette az kalsın zarfı buruşturacaktı. Hayır, bunu Nathan'a vermeliydi. Artık ona güveniyordu sonuçta, değil mi? Bunu ona vermesi, zaman içinde yeniden inşa ettikleri güveni daha da güçlendirecekti. Nathan bu zarfı onun önünde açacaktı. Yapılacak en doğru şey buydu.

Juliette gözlerini yumdu ve içinden masum, affedilebilir bir şey ("Ölüyorum ve sana son bir kez veda etmek istedim!") çıkması için dua ederek zarfı açtı.

Zarfta birkaç fotoğraf ve bir mektup vardı. Fotoğraflardaki ciddi yüzlü küçük kız, gözlerini Juliette'e dikti.

Sevgili Nathan,

Bu bizim kızımız. Onu evlatlık alan aile her yıl doğum gününden hemen sonra (6 Mart) bana onun fotoğraflarını yolluyor. Senin de göreceğin gibi, kızımız sana benziyor.

Ona Savannah adını koydular. Biliyorum, korkunç bir isim! Ben onu doğumunda verdiğim isimle, Honor

diye düşünüyorum hâlâ. Fakat bunun dışında iyi insanlar. Caroline ve Peter Fitzgerald. Caroline doktor, Peter'in bir yazılım şirketi var. Dover'da yaşıyorlar. (Bunları merak edeceğini bilecek kadar seni tanıyorum.) Ben Fitzgerald'ların onu daima sevip koruyacaklarına eminim.

Yine de kızımızın bir gün beni aramasını bekliyorum. Gelecekte benimle iletişime geçmesinin önünde bir engel olmaması için gerekli düzenlemeleri doğumunda yaptım. Eğer beni ararsa, senin hakkında da sorular soracağını tahmin ediyorum. Ve eğer sana ulaşmak isterse bu konuda ona yardımcı olmayı düşündüğümü haber vermek istedim.

Tia

Juliette buz kesmiş parmaklarıyla fotoğraflardan birine uzandı ve küçük kıza tekrar baktı. Diğer eli göğsündeydi, göğsünden fırlayacak gibi olan kalbini tutmaya çalışıyordu.

Nathan bu çocuğun babası olduğunu biliyor muydu? Bir kızı olduğunu biliyor muydu? Tia mektuba "Bu bizim kızımız," diye başlamıştı. Bir kızları olduğu zaten bilinen bir gerçekmiş gibi.

Nathan, Tia'yla görüşmüş, onunla konuşmuş muydu? Bir ilişkisi olduğunu itiraf ettikten sonra görüşmüşler miydi? *Tanrım, n'olur öyle olmasın. Lütfen öyle olmasın.*

"Anne!" Max üst kattan ona sesleniyordu. Juliette cevap vermeyince tekrar bağırdı, "Anne!"

Fotoğrafları ve mektubu zarfa geri koydu, zarfı sabahlığının cebine tıktı. "Geliyorum, Max. Bağırmana gerek yok."

Max'e bağırmamasını söylediği hâlde kendi de bağırmıştı ama sesi boğuktu.

Max'in kafası ikinci katın tırabzanlarında belirdi. "Mavi eşofmanım nerede? Bugün antrenmanım var."

Juliette alyansıyla oynadı. Göğsü sıkışıyordu. "Dolabın sol tarafında, kot ceketinin orda."

Max kendi dilinde teşekkür yerine geçen bir homurtuyla içeri koştu.

"Giyinmeden önce duş al." Juliette kendini otomatik pilota bağlamıştı. Cebinde ağırlık yapan zarfı düşünmemeye çalışarak postadan çıkan diğer şeyleri boy sırasına göre dizdi.

Ardından mutfığa geçti.

Fotoğraflar, fotoğraflardaki kızın Max'le, Nathan'la benzerliği... Kan beynine sıçradı. Kocasının ihanetini öğrendiğinde yaşadıkları tüm canlılığıyla geri döndü ve sonunda içinde öfkeden başka hiçbir hisse yer kalmadı. Kocasını bir kızı olduğunu ondan nasıl saklardı?

Tia mektubunda ona bir kızları olduğunu haber vermiyordu. "Bir kızımız var," ya da "Hamile olduğumu sana hiç söylemedim ama..." diye yazmamıştı.

Öte yandan taşındıklarını bilmiyordu.

Nathan ne kadarını biliyordu? O ikisi birlikte ne işler çevirmişti? Ondan kim bilir başka neler saklamışlardı? Kocasını onu aldattığını itiraf ettiğinde yaşadığı o dışlanmışlık hissiyle, kocası başka bir kadınla birlikteyken her şeyden habersiz olmanın verdiği o çaresizlik hissiyle yine boğulacak gibi oldu.

Öyle çok da uzak olmayan bir yerde Nathan'ın kızı şu anda uyanıyor ya da kahvaltı yapıyor, belki de kreşe gitmeye hazırlanıyordu. Babası Nathan, annesi bir başkası olan bir çocuk.

Yüzü muhtemelen yaşadığı paniği, gerginliği ele verecekti. Gözlerini kırptırıp yaşları kovaladı ve en yakındaki mutfak sandalyesine çöktü. Oturduğunda tırnaklarını bacaklarına geçirdi. Bir şekilde sakinleşmeliydi yoksa Nathan'la çocuklar bir terslik olduğunu anlardı.

Derin nefes al.

Kocasının başka bir kadından çocuk sahibi olmasından daha kötü ne olabilirdi?

Onu bunun tamamen dışında tutması.

Ona bunu söylememesi.

Başka bir kadınla ortak bir sırrı paylaşması, o kadına karısından daha sadık olduğunu göstermiyor muydu?

Tamam, bunu sonra düşün. Sonra.

Nathan'ın yalanlarına fırsat vermemek için önce gerçekleri kendi başına öğrenmeliydi.

Juliette hislerini saklamak konusunda uzmandı. Güne "günaydın" yerine "o çirkin şeyle okula gidemezsin!" diye başlayan bir anneyle büyümek, içinde fırtınalar koparken bile dışarıdan sakin görünme becerisi kazanmasını sağlamıştı. Annesinin hayatta en tahammül edemediği şey onun ağlaması ve kendine acımasıydı, dolayısıyla küçük yaştan itibaren gözyaşlarını bastırmayı öğrenmişti.

Az sonra Lucas merdivenlerden inerdi. Daima ilk o hazır olurdu ve tabağını tepeleme doldurup her şeyi silip süpürürdü. Yediklerini inanılmaz bir hızla yakıyordu. Bu yıl boyu babasına yetişmişti. Nathan farkında değilmiş gibi yapıyordu ama yan yana geldiklerinde Juliette kocasının daha dik durmaya çalıştığını görüyordu.

Waffle yapmayı boş verdi. Buzdolabından sekiz yumurta çıkardı. Dördü Lucas'a, ikisi Max'e, kalan ikisi de Nathan'a

Kocasını düşündüğünde içinde yükselen öfkeyle boğulacak gibi oldu.

Tamam, kahvaltıyı düşün.

Max, Nathan gibi yapılı olacaktı. Ve yine onun gibi metabolizması daha yavaştı.

Mektubu düşünme!

Juliette bir zamanlar ne yese yakardı. Artık öyle değildi. Şimdilerde makarnadan ve yağlı yiyeceklerden uzak durmaya çalışıyordu.

Tia acaba hamilelikten sonra kalınlaşmış mıydı? Kâbuslarındaki kadının bir yüzü olsun diye Tia'yı uzaktan görmenin bir yolunu bulmuştu ve o zamanlar kız incecikti.

Yumurtalar. Kahvaltıya konsantre ol.

Nathan, Juliette'e göre çok daha iştahlıydı. Kırmızı ete ve tatlıya düşküdü. Juliette'in çedarlı çöreğine hiç dayanamazdı. Belki de çöreğe zehir koymalıydı.

Tia'yla görüşmeye devam ediyorlar mıydı? Mektuptan öyle bir anlam çıkmıyordu ama yine de... Hangi kadın, kocasını gerçekten tanıyabilirdi ki? Bir zamanlar Juliette tanıdığını söylerdi ama artık değil.

Nathan öğrencilerinin hayranlığına muhtaçtı. Juliette bunu biliyordu. Derste anlattığı tüm o heyecanlı politik görüşleri ve ilginç yaklaşımlarıyla kocasına bir tür rock yıldızı muamelesi yapıyorlardı ve o da güneşe yüzünü dönen bir çiçek gibi onların ilgisine yöneliyordu.

Yumurta tam pişmişti ki Lucas mutfığa girdi. Juliette yumurtanın üstüne rende kaşar serpiştirdi.

"Meyve suyu masanın üstünde," dedi, oğlu çoktan bardağa uzanmış olmasına rağmen. Lucas masadaki kâsedden bir avuç ahududu aldı.

"Otur da ye," diye uyardı Juliette. Anneliği şu sıralar büyük oranda tekrar eden komutlardan ve görevlerden ibaret hâle gelmişti. Daha düne kadar Max her fırsatta eline yapışırken şimdi o bile dokunuşundan kaçır olmuştı.

"Anneler neden bu konularda bu kadar hassas oluyor?" Nathan elinde gazetelerle mutfığa girdi. Ah, tabii, o çok önemli bir adamdı, sosyoloji profesörü! Bu yüzden her gün en az üç gazete okuması gerekiyordu. *New York Times*, *Boston Globe* ve *Wall Street Journal*.

Juliette cevap vermeyince Lucas sürpriz bir şekilde onun yerine atıldı. Belki de annesinin olağan dışı sessizliğinden huzursuz olmuştı. "Hangi konular?"

"Oturarak yemek yenmesi gerektiği gibi konularda. Sanki vitaminlerle mineraller ancak belli bir pozisyonunda tam olarak sindiriliyormuş gibi." Nathan, atletik oğluna ve Juliette'e gülümsedi. Ardından gözleri Max'i aradı ama küçük oğulları henüz gelmemiştir.

Juliette'e sarılmak için kollarını uzattı. Juliette tavayı aralarına soktu.

"Sıcak. Dikkat et," diye uyardı. "Bayağı da ağır."

Nathan bu tepkiye şaşırılmıştı. İncinmiş gözlerle ona baktı. Boyları birbirine yakındı. Kederli koyu renk gözleri, yavru köpek bakışlı gözleri, kadife yumuşaklığında BOK dolu gözleri onunkilerle buluştu. "Bir terslik mi var?"

Juliette tavayı, Fairfield Antika'dan aldıkları pek kıymetli masalarını koruyan nihalenin üstüne kür diye bıraktı. Nathan'ın tabağına yumurta koydu.

"Tam buğday ekmeği," dedi kocasına. "Senin kalbini korumaya çalışıyorum, Nathan. Keten tohumuz. Sen keten tohumu sevmezsin." Ekmekliği masaya pat diye koydu. "Ve her

sabah sadece ekmekleri değil, ekmekliği de ısıtıyorum. Bunu biliyor muydun, Nathan?”

“İıı, harikasin, anne.” Zavallı Lucas’ın kafası karışmıştı. “Teşekkürler.”

Nathan’ın da kafası karışmıştı, çareyi susmakta buldu ve meyve suyuna uzandı.

“Bitirince tabaklarınızı lavaboya bırakın,” dedi Juliette. “Max yumurtasını yesin mutlaka. Ona waffle için vaktim olmadığını söylersin.”

“Sen yemeyecek misin?” diye sordu Nathan. “Bu saatte nereye gidiyorsun?”

“İştahım yok. İşe.” Kapıya yürüyordu ki döndü. “Sizi seviyorum.” Sadece Lucas’a söyleyip kocasını dışarıda tutarak oğlunun kafasını karıştıramazdı. Ayrıca onları gerçekten seviyordu. Sadece, bu sevginin onu yalan bir hayata mahkûm etmemiş olması için dua ediyordu.

Merdivenleri çıkıp yatak odasına gitti, o gün giyeceği kıyafetleri alıp banyoya geçti. Kapıyı kilitledikten sonra musluğu açtı ve yere oturdu, kendine sımsıkı sarıldı ve öne arkaya sallanmaya başladı. Kollarını öyle sıkıyordu ki muhtemelen cildinde kırmızı izler kalacaktı.

Bittiğini düşünmüştü. Yaşadığı üzüntünün, güvensizliğin, Nathan eve her girdiğinde ona ihanetin izlerini arayarak bakmanın artık geride kaldığını sanmıştı. Kötü günlerin geride kaldığına yeminler eden Nathan’ın yalan söylediğinden şüphelendiği, belki kendini bile kandırdığından endişelendiği onca zamandan sonra nihayet biraz huzur bulmuşken...

Juliette’in kaybedecek çok şeyi vardı. Çocuklar, beraber kurdukları hayat ve tabii aşk. Nathan’ı sevmekten hiç vazgeçmemişti. Bu yüzden ihanetini affetmişti.

Ve nihayet şüphelerini yenmiş, ona inanmayı seçmişti.

Şimdiyse yine en başa, neden sorusuna geri dönmüştü. Nathan neden başka bir kadınla yatmıştı? Sağduyusuna o kadar güvendiği, dürüst bir erkek olduğunu sandığı kocası niye böyle bir şey yapmıştı?

Tia o kocaman öksüz gözleriyle kocasının sevgi ve koruma duygularını harekete geçirmiş olmalıydı. Tam da Nathan, her şeye yetişen, pek çok alanda başarılı karısından yorulmuşken Tia imdadına yetişmişti herhâlde. Juliette ona fazla gelmişti. Mükemmel Juliette. Masalar donatan, çocuklarının üzerine titreyen, evi bal dök yala Juliette. Dahası şu sıralar ondan daha fazla para kazanmaya da başlamıştı. Nathan'ın, egosunun okşanmasına ihtiyaç duyduğu için genç bir kıza kapıldığını düşünmek Juliette'i çıldırtıyordu. Nathan'ın bu kadar zayıf karakterli olabileceği hiç aklına gelmezdi.

O kadına gelince; o kadın zarfın üstüne tüm dünyanın ve Juliette'in göreceği şekilde ismini yazmaya nasıl cüret ederdi? Bu ne özgüvendi. Nathan'ın onun kimliğini gizli tutacağına bu kadar mı emindi? Juliette tabii ki onun kim olduğunu biliyordu! Bunu yaptığı için hâlâ kendinden utansa da, beş gece boyunca onu takip bile etmişti.

Tia Genevieve Adagio.

Juliette'in kocasının Salome'si. Tüm o narinliği, kırılganlığı, muhtaçlığıyla Nathan'a sanki varlık sebebi oymuş, nefes alabilmek için ona ihtiyacı varmış gibi bakıyor olmalıydı.

Ve şimdi bir kızları mı vardı? Diğer her şey bir yana, Juliette'i dışarıda bırakan işte bu gerçektir. Aniden Tia ve Nathan bir çift hâline gelmişti ve Juliette onların gizli ailesine camın diğer tarafından bakıyordu.

Juliette arabayı Central Caddesi'ndeki dükkânın arkasındaki küçük alana park etti. Girişte olduğu gibi arka tarafta da markanın tam ismi yazıyordu: juliette&gwynne / flush de la beauté. Dükkânı şık ve pahalı bir semtte açmak istemişlerdi. Böylece Gwynne, Wellesley'de ana cadde üstündeki bu yerde karar kılmış ve Juliette de kadınların Fransızca isimli şeylere daha kolay para harcadıklarını bildiğinden bu ismi bulmuştu. Juliette ürünleri yaratıyor, Gwynne işi yürütüyordu. Hem arkadaş hem iş ortağı olarak çok uyumlulardı. Gwynne leb demeden Juliette leblebiyi anlardı.

İşte bu yüzden şimdi birkaç dakika arabada kalması gerekiyordu. Gwynne için açık bir kitap gibiydi ve Juliette şu anda okunmak istemiyordu.

Eğer çok iyi arkadaş olmasalardı Gwynne'den ödü patlardı. Yaşları altı ila on üç arasında dört kız annesi olmanın yanı sıra sağlam bir evliliği vardı, Juliette'in annesinin Juliette için istediği türden bir dansçı vücuduna sahipti. Dahası zeki ve komikti.

Neyse ki ciddi özgüven sorunları ve anksiyeteden muzdarip olduğundan sabahın köründe koşuyor, antidepresan ve zaman zaman uyku hapi kullanıyordu da Juliette kıskançlıktan ölmeden onunla takılabiliyordu.

İşi gereği başka çok özel kadınların da çok özel sorunlarını bilen Juliette, kadınların büyük bölümünün neden kendi değerlerinin farkında olmadığını merak etti. Çantasından zarfı çıkardı. Dışarıda yağmur başlamıştı. Camdan süzülen damlalar, arabanın içinde onu dünyanın gözlerinden sakladığından Juliette yağmura minnettardı.

Parmağıyla ucuz kâğıda dokundu.

Ucuz kâğıt, ucuz zarf.

Juliette'in masasında her durum için ayrı, çeşit çeşit pahalı zarf ve mektup kâğıdı vardı. Mürekkebi âdeta okşayan kalın kâğıtlar. Fildişi, güvercin grisi, tozpembe, açık mavi... Ama Tia'ya göndereceği mektuba uygun bir tane yoktu. Juliette'in bunun için Walgreens'e gitmesi ve doksan dokuz sente şu beyaz, parlak kâğıtlardan alması gerekirdi.

Mektuba tekrar göz gezdirdi. Aslında okumuyor, sadece en içini acıtan yerleri görüyordu.

"Bizim kızımız," diye yazmıştı Tia, Nathan'a.

"Sana benziyor."

Juliette, mektubu çıkarırken kucağına düşen fotoğraflara uzandı. Parmakları titriyordu. Bu küçük kız onun hayatını mahvedecekti.

Max'le benzerliği bir kez daha onu afallattı. Oğlu da böyle kalın bacaklı ve dik bakışlıydı. Bu fotoğraf Savannah'nın Max'in kız kardeşi olduğunun kanıtıydı. Tabii Lucas'ın da kardeşiydi ama o bu kadar bariz değildi. Savannah? Böyle ciddi görünüşlü bir kız için ne kadar alakasız bir isimdi.

Doğumundan hemen sonra ve kısacık ömrünün her yılında çekilmiş diğer fotoğraflara da baktı. Küçük kızın ifadesinin her yıl biraz daha ciddileşmesi Juliette'in içini sızlattı. Kıza karşı hissettiği bu ani şefkat öyle beklenmedikti ki neredeyse ağlayacaktı. Küçük kızın yüzünde Nathan'ın annesini görmüştü. Nathan'ın annesi hâlâ bir göçmenin tedirgin ifadesine sahipti. Kocasıyla birlikte elli yıldır New York'ta yaşıyorlardı ama bugün bile gerçek Amerikalıların onları Macaristan'a geri göndermesinden korkuyorlardı. Macaristanlı Yahudilerin boynundaki komünist ilmekten kurtuldukları için korku dolu bir minnettarlık duyuyorlardı. On bir yıl sonra doğan tek çocukları Nathan, annesiyle babasının hayallerini ger-

çekleştirmiş, onların istediği gibi yapıp okumuş ve tam bir Amerikalı olmuştu.

Annesiyle babası, iyi eğitilmiş ve yakışıklı Nathan'la, güzel gelinleriyle, sevimli torunlarıyla gurur duyuyordu.

Bir torunları daha olduğunu bilmeleri gerekmez miydi?

Juliette, Savannah'nın fotoğrafını kaldırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı, dikkatle inceledi. Bir yanı fotoğrafı parça parça etmek istese de küçük kızın aileden biri gibi tanıdık geldiğini inkâr edemezdi.

Fakat Nathan'ın ailesiydi, kendi ailesi değil. Onların ailesi değil.

Gwynne arabanın camını tıklattı. Juliette camı indirdiğinde içeri yağmur damlaları geldi.

"Orada ne yapıyorsunuz?" Gwynne yağmurdan korunma gayretiyle elindeki gazeteyi başının üstünde tutuyordu. Diğer eliyle fotoğrafları işaret etti. "Bu kim?"

Juliette fotoğrafları ve mektubu tekrar çantasına koydu. "Sally Struthers çocuklarından biri."

"Hristiyan Çocuklar Fonu?" Gwynne dudak büktü. "Yardım yapmak için en iyi yer olduğuna emin misin?"

Gwynne'in çantasında, daha iyi olduğunu düşündüğü başka alternatifler olduğu muhakkaktı. Eğer sıcak duşu ve klimayı bu kadar sevmeseydi Gwynne yanına kızlarını da alıp yağmur ormanlarında yaşar ve gezegeni kurtarmaya soyunurdu. Kızlarına yapılması gereken doğru şeyleri göstermeye büyük önem veriyor, bir yandan da bu çabasının geri tepmemesi ve ortaya dört nihilist kadın çıkmaması için dua ediyordu.

"İsmi Uluslararası Çocuk Fonu olarak değişti." Juliette kurnandan bir çocuğa gerçekten burs veriyordu ve bunu kılıf

olarak kullandığı için utanmıştı. Bu bir şekilde çok ayıp gelmişti.

“Ne zamandır oraya bağış yapıyorsun?”

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi Juliette. “Hem sağ elin verdiğini sol el görmesin derler.”

“Hıristiyan fonlarına gizli yardım, ha?” ikisi de Yahudi erkeklerle evliydi. Esmer erkeklerle evli iki sarışın. Aslında bayağı klişe sayılırlardı. Juliette’in babası güya Yahudi’ydi ama ailesi her yıl verdikleri Noel partisi dışında dini pek umursamazdı.

“Artık içeri girelim mi?” diye sordu Juliette.

Gwynne kollarını kaldırarak kapının önünden çekildi. “Arabada oturmuş, Hıristiyan çocuklara bakıp dertlenen ben değildim herhâlde.”

Nathan’ın kızını evlat edinenler nasıl insanlardı? Şu Dover’lı doktorla bilgisayarlı. Dover kuşaklarıdır zengin olan köklü ailelerin yaşadığı bir yerdi. O kadar ki Wellesley yanında sonradan görme kalırdı.

Dükkânda hâlâ, her gece çıkmadan önce siktikleri reyhan-limon kokusu vardı. Minimalist ürün teşhiri de Gwynne’le Juliette’in her akşam bıraktıkları gibi yine mum gibiydi. Dışarıda, siyah harflerle dükkânın adının yazılı olduğu metal levha, cam vitrinin tepesine yerleştirilmişti. İsmi altında logoları vardı. Wellesley’de ve çevredeki diğer zengin Massachusetts semtlerinde yaşayan kadınların zevkine hitap edecek şekilde tasarlanan broşürlerinde, kartlarında ve reklamlarında da aynı sade logoyu kullanıyorlardı.

Beş yıl önce burayı açtıklarından bu yana sadık bir müşteri kitlesi edinmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar-

dı. Ambalaj için en iyi tasarımcıları tutmuşlardı, ürünlerinde en kaliteli organik malzemeleri kullanıyorlardı. Euro, dolar karşısında aşırı değerlenmesine rağmen İrlanda'daki Burren'de yetişen çiçeklerden elde edilmiş pahalı yağı kullanmaktan vazgeçmemişlerdi. Dükkânın arkasında çocuklar için, sarı bir halıyla kaplı geniş ve aydınlık bir oyun odası bile vardı. Juliette'le Gwynne, birinci sınıf bir marka inşa etmek için gerekeni yapmaktan sakınmamış, hiçbir masraftan kaçınmamışlardı.

Juliette'in, Emerson'da tiyatro makyözlüğü ve bir Boston dergisinde güzellik köşesi yazarlığı yaparken kazandığı tecrübe ile Gwynne'in ince zevki ve işletme kafası birleşince kısa sürede başarılı olmuş, juliette&gwynne makyaj malzemeleri ve cilt bakım ürünleri sadece kendi dükkânlarında değil tüm bölgede satılır hâle gelmişti.

Geçen üç yıl içinde her ikisi de, o sıralar kendi ekonomik durumlarının çok üstünde olduğu için dükkânın yeri olarak seçtikleri şık ve pahalı semtte ev sahibi olmuştu. Juliette ilk kremlerini Waltham'daki evin mutfağında yapmışken şimdi ürünleri küçük bir imalathanede yapılıyordu. Dahası artık Juliette gittiği tüm pahalı mağazalarda, mat siyah zemin üzerine menekşe moru renkleriyle juliette&gwynne ürünleriyle karşılaşıyordu.

Ve şimdi şu mektup, Juliette'in dişiyile tırnağıyla kazandığı mutlu hayatı tehdit ediyordu.

Gwynne dükkânla ilgilenirken Juliette banyoya girip kapağı kilitledi. Banyodaki siyah koltuğa oturup yine mektupla fotoğrafları çıkardı. Küçük kızın yüzünü bir kez daha dikkatle inceledi, onu evlat edinen ailenin ismini kafasına yazdı ve zarfı çantasındaki göze koyup fermuarı çekti. Ardından aynanın

karşısında rujunu tazeledi. Çalışanları her zamanki gibi karşılamaya hazırdı.

Juliette'le Gwynne'den sonra ilk gelen Helena'yla Jai oldu. Sadece iş arkadaşı değil aynı zamanda ev arkadaşıydılar ve işe birlikte geliyor, işten birlikte çıkıyor, daracık elbiseli kadınlar ile onları arzulayan erkeklerin doldurduğu barlarda hafta sonu akşamları birlikte takılıyorlardı.

İki kız, Juliette&Gwynne'in kaş uzmanlarıydı. Boston'ın batı banliyölerinde yaşayan kadınlar, kaşın sizi vezir de rezil de edebileceğini bilirdi, bu yüzden Helena ile Jai'in kendi sadık müşteri kitleleri vardı.

Helena fark yaratmakta iddialıydı. Düz kaşlara Catherine Zeta-Jones'vari bir kavis verebilir, şekil verilmesi zor, en inatçı kaşları bile inceltebilir, göze çarpan renklere boyayabilir ya da Broke Shields'ın orman kaçkını kaşlarına özenen kadınlara, eğer çok ısrarlılarsa, kaşlarını nasıl gürleştireceklerini öğretebilirdi.

Juliette daha ziyade Jai'in minimalist tarzını tercih ediyordu. Jai kaşları, gözlerin öne çıkmasını sağlayacak kadar alıyordu sadece. Bir keresinde bunu yemek masasında söyleme gafletine düşmüş ve Lucas'ın, Max'in ve Nathan'ın kahkahalara boğulmasına sebep olmuştu. O zaman sekiz yaşında olan Max, kadınların gözlerinin öne fırladığı, kanlı oyuklardan iplerle sarktığı hikâyeler anlatmaya başlamıştı.

Dükkânda dolaşırken Juliette seçeneklerini düşünüyor-
du. Zihninde şekillenmeye başlayan planı kelimelere döker-
se kulağa çılgınca geleceğinin farkındaydı. Gerçi kelimelere
dökmek gibi bir niyeti yoktu. Tek bildiği, bilgi toplaması ge-
rektiği idi. Bir daha asla repliklerini bilmediği bir oyunda rol
almayacaktı.

Altı yıl önce Nathan bir ilişkisi olduğunu söylediğinde onun yüzüne nasıl bakacağını bile bilememişti. Çok uzun bir süre, neden sorusundan başka bir şey soramamıştı.

“Neden, Nathan, bunu neden yaptın? Mutlu değil miydin? Ben sana yetmiyor muyum?” diye sormuştu. “Sıkıldın mı? Benden mi bıktın? Ne istiyordun da ben sana veremedim?”

Bu sorulara tatmin edici bir cevap alması imkânsızdı. Nathan onun anlamasını sağlayacak ne söyleyebilirdi ki? “Canım sıkılmıştı” mı? “Sürekli seninle ve çocuklarla olmaktan bıkmıştım” mı? “Sadece benimle ilgilenmeni, bana kul köle olmanı özlemiştim” mi?

Bir noktada Juliette aradığı cevabın hem bunlar hem çok daha fazlası olduğunu kabul etmiş ve neden yaptığının değil yapmış olmasının önemli olduğunu anlamıştı.

Onun cevabı değil kendi cevabı önemliydi.

Nathan’la kalıp kalamayacağını anlaması gerekiyordu ve eğer kalacaksa da her gün onu yeniden cezalandırmadan bunu nasıl yapacağını çözmeliydi. Nathan evlilik terapisine gitmeleri için yalvarmıştı ama Juliette kabul etmemişti. Yanında Nathan’la, tanımadığı bir psikiyatristin karşısında oturduklarını hayal ettiğinde paniğe kapılıyordu. Hayalindeki bu seanslarda Juliette inceleniyor, eleştiriliyor, analiz ediliyor ve sonunda tüm bunları hak ettiği sonucuna varılıyordu.

Haftalarca kendini eve kapattı. İnternette bir site buldu; sitedeki ses kaydı “Kendini iyileştir!” diyordu avaz avaz. Sonraki aşama, evli kalmaları ihtimalinin yüzde elli-elli olduğu uyarısıyla başlıyor ve bunun aslında aldatan kişi ile sevgilisi için de ne kadar zor olduğunu bilip bilmediğini soruyordu. Çoğu depresyona giriyor, hatta intihar etmeyi düşünüyorlardı. Sitede dolaşmaya devam ederken, evliliğini kurtarmakla

kalmayıp bir daha asla aldatılmamayı garanti altına alabileceğini ama bunu öğrenmek için 79,99 dolarlık bir kitap ve CD seti ısmarlaması gerektiğini öğrendi. Elbette bu set ona tam bir gizlilik içinde gönderilecekti.

Fakat tüm bu sinir bozucu şeylerin yanında sitede umut verici bir şey de buldu. Bu darbeyi atlatan pek çok çift artık eskisinden bile güçlü bir ilişkileri olduğunu söylüyordu. Ama önce ilişkilerini enine boyuna tartmaları, masaya yatırmaları gerekiyordu. Bunu atlatmayı gerçekten istiyorlar mıydı? Birbirleriyle konuşmaya istekliler miydi? İşte bunları okurken Juliette belki de Nathan'la terapiye gitmeyi kabul etmesi gerektiğini düşündü.

Bayağı bir süre sanki tüm hayatı iki şeyden ibaretti. Çocuklarla ilgilenmek ve internette ihanet üzerine yazılanları okumak. Bir gün sabaha karşı üçte yine internette dolaşırken, tek bir yasak ilişkinin seri ihanetten daha zor affedildiğini okudu. Bunun üzerine, başkaları da olup olmadığını öğrenmek için dosdoğru Nathan'ın odasına gitti. Eğer feneri olsaydı onu Nathan'ın gözlerine tutardı.

Nathan tek gizli sevgilisine sadık olduğuna yemin ettikten, evlilikleri boyunca başka hiçbir kadın olmadığına -sanki bunun için bir madalyayı hak etmiş gibi- ısrar ettikten sonra bile Juliette aldatan erkeklerin karakteristik özellikleri hakkında yazılanları okumaya devam etti. Bir erkeğin aldatma ihtimalini ölçtüğünü söyleyen online bir test bulup yaptı ve Nathan ortalama risk grubunda çıkınca yine çıldırdı. Nathan'ın aldatma ihtimali sıfır çıksın istiyordu fakat aldatmayı olası kılan yedi faktörden üçü Nathan'da vardı. Yakışıklıydı, fırsatı vardı (üniversite bunun için ideal bir ortamdı) ve libidosu yüksekti. Neyse ki riske girmeye meraklı, aldatmayı hak görme, aşka

oyun gibi bakma ve ilişki özürlü olmak gibi şıklara gönül rahatlığıyla “hayır” cevabı verebilmişti Juliette.

Tabii ufak bir sorun vardı ki Nathan bir yıl boyunca başka biriyle gizli bir ilişki yaşamıştı.

Kocasının onu aldatma ihtimalinin yüzde ellinin altında çıkması, Juliette için züğürt tesellisinden başka bir şey değildi.

Juliette bir an evvel bunu atlatmak için kitaplarda, internette ve çift terapisinde deli gibi çareler aradıktan ama acısını bastırmayı bir türlü beceremedikten sonra nihayet kendi cevaplarını buldu. Üç şey kesindi. Nathan’ı seviyordu ve onu terk etmek istemiyordu. Oğullarını tek başına büyütmek fikri ödünü koparıyordu ve bunun onları üzeceğini biliyordu. Ve tüm şoklarda olduğu gibi, onun da bu şoku atlatıp evliliğini kurtarmanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

Juliette bunun kendi hatası olmadığına inanmak zorundaydı; bu fikre sımsıkı sarıldı. Nathan da internette kendi araştırmalarını yapıyor olsa gerekti ki tekrar tekrar bunun, onun hatası olmadığını söyleyip durdu. Hatta kadınların ve erkeklerin neden eşlerini aldattığına dair rahatlatıcı bir listenin çıktısını alıp ona verdi.

- Başka birinin ilgisiyle ego tatmini için
- Bencilce bir arzuyla anlık bir zevk yaşamak için
- Hâlâ çekici ve değerli olduğunun onaylanması için
- Koşulsuz şartsız hayranlık için

Juliette’in içinde kabarıp patlayan, ateş püskürerek en çok kendi canını yakan öfke volkanı zamanla bir nebze duruldu, sonra göğsünde ağırlık yapan bir yumruya dönüştü, sonunda

katılaştı ve bir şekilde hatırlatılana kadar görmezden gelebil-diği minik ama sivri bir çakıl taşına dönuştü.

İşte şimdi o volkan tekrar harekete geçmişti ve Juliette içini dağlayan korları hissetmeden nefes bile alamıyor, güya unuttuğu o acıyla içi dağlanıyordu.

Dükkândaki mor-siyah hâkimiyetinin aksine buz mavisi ve beyaz renklerde döşenmiş ofisine girdiğinde ilk iş bilgisayarı açtı ve Google'da Caroline'i aradı. Caroline Hollister Fitzgerald. Tıpkı Juliette Silver Soros gibi Caroline de eşinin soyadının yanı sıra kızlık soyadını da kullanıyordu. Juliette daha şimdiden onunla ilgili bir şey öğrenmişti.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Juliette bu kez her şeyi en son öğrenen kişi olmayacaktı, onu tekrar aptal yerine koymalarına izin vermeyecekti. Bilgi güç demekti ve Juliette her şeyi öğrenecek, güçlü olacaktı.

Çocuk kanserlerinde uzmanlaşmış bir patoloğ olan Caroline, Boston'daki Cabot Hastanesi'nde çalışıyordu ve hastanenin web sitesinde bir fotoğrafı vardı.

Fotoğraftaki kemerli burun Juliette'e, Caroline'in dünyasını dış görünüşün yönetmediğini söylüyordu. Pek çok kadın ilk fırsatta burun estetiği yaptırırdı. Caroline Fitzgerald, Dover'da yaşıyordu, dolayısıyla ameliyat masrafları onun için sorun olmasa gerekti.

İnce dudakları da kadına gergin bir ifade veriyordu ama gözleri tüm bu sivri hatları yumuşatıyordu. Uzun ve gür kirpiklerle çevrili iri, yeşil gözler diğer her şeyi geri planda bırakıyordu. Juliette sadece bir kat koyu kahverengi juliette&gwynne maskarayla o gözlerin nasıl çarpıcı bir şekilde ön plana çıkacağını hayal edebiliyordu.

Bilgisayarında, dükkânın ilk günlerinden kalma “Promosyonlar” klasörünü bulup açtı ve zamanında adlarını duyurmak, sadık bir müşteri kitlesi edinmek için yaptıkları promosyonlardan birine tıkladı.

“Çocuğunuz oyun odasında emin ellerde oynarken sizi kendinize zaman ayırmaya, yeni bir makyajla yenilenmeye bekliyoruz. Güzel bir gün için davetimizi kabul etmeniz dileğiyle...”

Juliette davetiyeye Caroline Hollister Fitzgerald’ın adını yazdı ve tepesinde mor-siyah renklerde iki kalın çizgi olan fil-dişi rengi kâğıda çıkış aldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Juliette

İki gün sonra Juliette arabayla tek başına Boston'a gitti. Sadece birkaç saatliğine bile olsa dükkândan, evden, oğlanlardan -ve Nathan'dan- uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Özellikle de Nathan'dan. Tanrı biliyor ya, onunla değil aynı çatı altında, aynı şehirde olmak bile istemiyordu.

Fakat şu anda gittiği yer de pek iç açıcı sayılmazdı.

Juliette kocasına henüz mektuptan söz etmemişti. Daha fazlasını öğrenene kadar Nathan'a bundan bahsetmeyecekti. Hayatının kontrolü onun elinde olmalıydı ve tıpkı iyi bir avukat gibi, cevabını bilmediği sorular sormak istemiyordu.

Öte yandan, küçük kızı ve şu kadını düşünmekten iyice kafayı yemeden önce Gwynne'le konuşması gerektiğini biliyordu. Ama konuşmadı. Eğer Gwynne onun ne yapmak üzere olduğunu bilseydi onu muhtemelen havlu dolabına kilitlerdi.

Juliette, Boston'a en son, Gwynne'le ortaklık sözleşmelerinde, büyüyen işlerine uygun değişiklikler yapmak için avukatıyla görüşmeye gitmişti. O günkü görüşmesi şehir merkezindeydi, bugünse Jamaica Plain'e gidiyordu.

Sabahın geç saatleriydi. Fazla vakti yoktu. Juliette'in özgürlüğü, Max'in öğleden sonra dörtteki futbol maçına kaddı. Nathan da oraya gelecekti çünkü -ah, evet!- onlar için aileleri ve çocukları her şeyden önce gelirdi.

Juliette içinde büyüyen bu yakıcı histen, bunun acı bir alaycılıkla dışa vurmasından nefret ediyordu. Nathan'ı sevmenin ona verdiği o sıcak huzuru, o mutluluğu özlemişti. Keşke oğlanlar küçükken Cape Cod'da geçirdikleri günlere geri dönebilselerdi. Nathan gün boyu Lucas ve Max'le kumda oynar, kuru kumun üstüne ıslak kum damlatır, oğlanlar bacaklarını içine sokabilsin diye derin hendekler kazardı.

Akşamları soğuk şarap eşliğinde tereyağı ıstakoz yerlerdi. Scrabble oynar ve sevişirlerdi. Her sabah yeni bir mutlu güne uyanırlardı.

Nathan aptallık ettiğini söylediğinde ona inanmıştı. Hiçbir anlamı olmadığını, sadece seks olduğunu söylediğinde inanmıştı. İnternette okuduklarına inanmıştı. Nathan aptalca bir şey yapmıştı, hepsi buydu. Onu affettiğine inanmıştı.

Şimdiyse asla gerçekten affetmemiş olmaktan, öfkesinin sadece bir süreliğine uykuya dalmış olmasından korkuyordu. Tüm o kavgalar boyunca en kötü şey, Nathan'dan nefret etmenin korkunçluğuuydu. Oysa gerçekte Juliette onu belki de gereğinden fazla sevdiğini düşünüyordu.

İleride ışıık kırmızıya dönünce yavaşladı ve hızlı gittiğini o zaman fark etti. İki yanı ağaçlarla kaplı yolda tek tük endüstriyel binalar vardı ama Boston'a yaklaştıkça arabalar ve işyerleri artıyordu. Sağında Atrium Alışveriş Merkezi'ni geride bıraktı. Gwynne'le ilk dükkânlarını Atrium'un en üst katında açmayı da düşünmüşlerdi ama sonra yaya trafiği olan bir caddenin onlara daha uygun olduğunda karar kılmışlardı.

Gözlerini yoldan ayırmadan yolcu koltuğundaki çantasını karıştırdı ve sonunda parmakları M&M's paketine değdi. Her yıl Cadılar Bayramı'nda, bir sonraki ekime yetecek kadar mini M&M alıp zulasına atardı. Normal boydaki paketler insanı bir yılda bir beden genişletirdi.

Kırk bir yaşında, şekerleri annesine çaktırmadan avuçlayıp çekmecesinin en arkasına saklayan küçük bir çocuk gibi yiyecek zulalamak ne kadar da zavalıcaydı.

İki gün önce mektubu gördüğünden beri Nathan'la yalnız kalmamak için elinden geleni yapmıştı. Dükkândaki problemleri ve regl öncesi sendromunu bahane ederek onunla mümkün olduğunca az konuşuyordu. Her ikisi de Nathan'ın onu rahat bırakması için garantili taktiklerdi çünkü Nathan işini pek ilginç bulmuyordu ve öyle değilmiş gibi yapsa da, diğer tüm erkekler gibi regl hakkındaki her şeyden aslında ürküyordu.

Juliette'in söylemek istediklerini şimdilik yutmak zorunda olması Nathan'la konuşmasını imkânsız hâle getiriyordu. Sessizliğini korumak için de kelimelerini yiyeceklerle yutması gerekiyordu. Dün bunun için gece geç saatte pişirdiği keki ve perşembe akşamı yaptığı lazanyayı kullanmıştı. Lazanya o kadar bol etli ve peynirliydi ki, kocasının yemeği yalayıp yuttuğunu gördüğünde, yüksek kolesterolden oracıkta kalp krizi geçireceğini düşünmeden edememişti.

O sabah kahvaltıda Juliette dört tane yumurtalı ekmek yemiş, bununla da yetinmeyip Nathan'la oğlanların artıklarını da mideye indirmişti. Pantolonlarının beli şimdiden sıkılaşmaya başlamıştı ve birkaç kilo daha alırsa dönüşü olmayan yola girecekti.

Kahvaltıdan sonra fırını ovmuş ve ayna gibi oluncaya dek mermeri silmişti.

Öfkesini eşyalara yöneltmesi de çok zavallıcaydı.

Temizlik.

Kadınların atış poligonu.

Çamaşır suyu.

Kadınların mermisi.

Yine de, artık buruşmuş ve parmak iziyle lekelenmiş olan Savannah'nın fotoğraflarının onu çağıran sesini bastıramıyordu. Fotoğrafları çıkarıp çıkarıp, patlamaya hazır bir bombaymış gibi onlara endişeyle bakıyordu. Belki de fotoğrafların sonunda patlayıp yok olmasını ve Max'in ortanca çocuk değil yine en küçük çocukları olmasını umuyordu.

Dikiz aynasında kendine bir göz attı. Çenesinde uzayan bir kıl âdeta genç ve güzel yıllarının sonunu haber veriyordu. Bir zamanlar doğal çekiciliğine güvenirken şimdi bunun için kendi yarattığı ürünlere muhtaçtı. Kılı tırnaklarının arasında kısırtıp çekti ama nafile bir çabaydı ve trafik kazasına davetiye çıkarmaktan başka bir şey değildi.

Juliette büyük güneş gözlüklerini burnunda yukarı itti ve Max'in beyzbol şapkasını alnına doğru çekti. Üstüne de Lucas'ın şekilsiz kot ceketiyle eşofmanını giymişti.

Bangır bangır çalan radyoyu kapattı ve Arborway'e saptı. Morton Caddesi'nden Tia'nın iş yerine doğru yola devam etti. Oraya neden gittiğini hiç bilmiyordu. Tek bildiği, Tia'nın yüz kilo almış olmasını ve cüzzamlı gibi görünmesini umduğuydu. Yıllar önce uzaktan Tia'yı dikizlediğinde kızın en zayıf yanı pürüzlü cildi gibi görünüyordu. Aradan geçen yıllar ve hormonlar belki de yüzünde lekeler ve kraterler oluşturmuştu. Olamaz mı?

Tia'nın mektupta iş adresini ve çalıştığı ajansın adını vermiş olması ne kadar da düşünceli bir davranıştı. Fakat GPS

onu bir kiliseye yönlendirince kafası karıştı. Fazla yaklaşmak istemiyordu ama sonunda arabadan indi, ot bürümüş taş patikadan kapıya doğru yürüdü. Devasa çamlar ve budanmamış çalıların arasındaki büyük giriş kapısı kilitliydi. Juliette mecburen geri döndü.

Bu kez yandaki patikayı takip edip binanın arkasındaki küçük park yerine çıktı. Ağır arka kapıyı açık tutmak için önüne tuğla konmuştu ve siperli şapkalı bir adam kapının önünde sigara içiyordu. Uzun saplı bir süpürge duvara yaslanmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Adam izmariti yere atıp ezdi ve sol tarafına yığıldığı çöplere doğru tekmeledi.

“Sanırım kayboldum,” diye yalan söyledi Juliette. “Spaulding Rehabilitasyon Merkezi burası mı? Kiliseye benziyor.”

“Doğru, kaybolmuşsunuz, bayan. Sizin aradığınız yer bulvarın aşağısında. Burası Jamaica Plain Yaşlı Hakları ve Yaşlılık Hukuku Merkezi. Yani aslında kilise ama ofisleri burada.” Juliette’i süzdü. “Sizin aradığınız orası değil ama?”

Juliette elindeki klipsli dosyaya baktı. “Hayır. Burada Spaulding Rehabilitasyon Merkezi yazıyor. Ben müfettişim.”

“Tamam o zaman. Size iyi şanslar.” Adam süpürgesini duvardan aldı, kapının önündeki tuğlayı kenara itti ve kiliseye girdi.

Juliette belki de gizli işler çevirmeye doğuştan yetenekliydi, kim bilir. Hatta belki Nathan’ı terk ettiğinde güzellik ürünleri işinden de vazgeçer ve özel dedektif olurdu.

Artık doğru yerde olduğunu bildiğine göre arabasına döndü ve binanın arkasına dolaşıp arka kapıyı gören bir yere park etti.

Tedirgin bir enerjiyle kıpır kıpırdı ama beklerken yapabileceği fazla bir şey yoktu. Cüzdanındaki fişleri elden geçirdi. Torpido gözünü temizlerken keşke Nathan'ın arabasında olsaydı da ihanetine başka kanıtlar bulsaydı diye içinden geçirdi.

İtiraftan bir yıl kadar sonra Nathan'ın arabasının torpido gözünde Tia'dan gelmiş bir kart bulmuştu. Kart en arka köşeye sıkışmıştı, belli ki orada unutulmuştu. Yine de Juliette kendini kocasının ihanetini ilk öğrendiği günkü gibi hissetmişti. Ve şimdi o kartı hatırlamak da yeniden o hissi geri getirdi.

Nathan'ın ona ilişkisinden bahsetmesinden kısa süre öncesinin tarihini taşıyan o mide bulandırıcı kartta sadece kırmızı bir kalp vardı ve kartın içinde matbaa harfleriyle "Ümit Ediyorum ki..." yazıyordu ve altına inci gibi bir el yazısıyla "Daima Senin. Tia," yazılmıştı.

Eğer mümkün olsaydı Juliette o kartla Nathan'ın kalbini oyup çıkarmak, o nasıl onun kalbini paramparça ettiyse onun kalbini öyle lime lime etmek isterdi.

Tia dışarı çıktı.

Bir gram bile almamıştı. Eğer bir fark varsa belki daha bile ufak tefek görünüyordu. Cildi daha kötü değildi ama daha iyi de değildi. Saçları hâlâ kısaydı ve *Vogue*'dan ziyade Oliver Twist'ten esinlenilmiş gibi kırpık kırpık kesilmişti. Fakat nasıl oluyordu da bu stil fukaralığı onu kırılgan gösterebiliyordu? Erkeklerin kurtarmak için kapısında kuyruk olacağı kızlardandı.

Şuna bak. Bayan Hassas Ruh. Kendi bebeğini gözünü kırpmadan terk etmiş, şimdi de onu Nathan'la tekrar iletişime geçmek için kullanıyordu. Niye kızını kendi büyütmemişti?

Çok mu bencildi? Belki de sırf Nathan'ı yanında tutabilmek için hamile kalmıştı.

Juliette arabadan onu inceledi. *Düşmanını tanı*. Kıyafetleri H&M gibi duruyordu, ucuz şeylerdi. Abartılı göz kalemi dışında makyajsızdı. Eski saboları, özensiz kılığını tamamlıyordu.

Hâlâ güzeldi.

O gece yemeğin saman gibi olması beklenirdi ama Nathan'la oğlanlar tereyağlı noodle'ı, tas kebabını ve şarapta fazla uzun süre beklemekten sevgiyle pişmiş gibi yumuşacık olmuş havuçları ıstahla yerken ona iltifatlar yağdırdılar.

Şimdi saat on bir buçuktu ve Lucas'la Max uyumuştı. Juliette mutfak zeminini kim bilir kaçınıcı kez silerken yer karolarını aşındırmaktan korkmaya başlamıştı. Nathan üç saatir çalışma odasında saklanıyordu.

Nihayet Juliette bezi bir kenara bırakıp yatak odasına gitti. Yatakta yastıklara yaslanıp oturdu ve Juliette&Gwynne'in geçen çeyrekteki finansal raporlarını okumaya başladı. İşin bu kısmı onu öyle sıkıyordu ki kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Rakamlar Gwynne'in sorumluluğuydu ve Juliette tüm tablolardaki tüm kutucukları ona bırakmaya dünden razıydı. Fakat Nathan'ın babası ona işin hiçbir kısmını tamamen boşlamamasını öğütlemişti ve Juliette de söz vermişti.

"Bernie Madoff'u unutma," diye uyarılmıştı kayınpederi, sanki Gwynne gecelerini sahte fatura basarak geçiriyormuş gibi. Juliette bu uyarıyı kulak ardı etmek istiyordu ama her daim tetikte olan kayınpederine verdiği sözü tutmamak da yanlış geliyordu. Nathan'ın babası ona her *canım* diye sesle-

nişinde, aksanlı olduğu kadar endişeli de çıkan sesi, Juliette'e kendini seviliyor ve korunuyor gibi hissettiriyordu.

Nathan bir sepet çamaşırıyla odaya girdi. Juliette elindeki dosyayı indirdi ve okuma gözlüklerinin üstünden baktı. Kocasının yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Nathan onun içini okur, gerilim hissettiğinde ev işlerine yardım ederdi.

"Merdivenlerin yanında duruyordu." Sepeti, yatağın ayak ucundaki banka bıraktı. "Nereye koymamı istersin?"

Juliette elindeki kâğıdı öyle sıkı tutuyordu ki hafiften buruşturmuştu. "Orası iyi."

"Peki sen iyi misin?" Nathan yatağın Juliette'in tarafına oturdu. Juliette ona yer açmak için geri çekildi. "Neyin var? Günlerdir çok garip davranıyorsun."

"İyiyim."

Nathan onun kolunu okşadı. "İyi görünmüyorsun."

Sweatshirt'ü ve kotuyla nasıl da Lucas'ı andırıyordu. Juliette kendi kısa geceliğinden görünen bacağına baktı. Eski güneş yanıklarının sebep olduğu çiller, yaşlılık lekelerine dönüşmüştü. "İş," dedi. "Başka bir şey yok."

Nathan uzandı, Juliette'in okuma gözlüklerini on altı yıllık evliliğin verdiği alışkanlıkla çıkardı. Gözlüğün burnunda iz yaptığı yere nazikçe dokundu.

Kelimeler Juliette'in boğazında düğümlendi. Güneş koruma kremi raporunu öyle bir sıktı ki kâğıt yırtıldı.

"Hey. Sen az buz değil, bayağı gerginsin. İşte her şey yolunda mı?" Sanki bakacakmış gibi rapora uzanınca Juliette kâğıdı hızla çekti, yazıları göremeyeceği şekilde göğsüne yapıştırdı.

"Her şey yolunda," diye cevap verdi.

"O zaman sorun ne?"

Juliette başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Gerçekten. Sadece biraz içim sıkılıyor galiba."

"Ooo, zavallı bebeğim." Nathan başka bir şey söylemeden soyundu, yatağa girdi ve sırtını okşadı.

Juliette onu itmek, mutfığa koşmak, arzusunu bastırana kadar donmuş yağıyla noodle, soğuk tas kebabı yiyip şarap içmek istese de kıpırdamadan durdu, gergin kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Evet demeden ama hayır da demeden, onun devam etmesine izin verdi.

Yüzüstü yattı. Bir zamanlar Tia'nın kalçalarında, Tia'nın göğüslerinde, Tia'nın dümdüz karnında, Tia'nın lekesiz bacaklarında dolaşan o küt parmaklar, Juliette'in geceliğini yukarı sıyırdı ve sırtını okşadı.

Vücudu uyuşmuş gibiydi. Nathan'ın elleri ona kat kat yorganların üstünden dokunuyor olsa da fark etmezdi. O eller, kürek kemiklerinde dolaştı.

Derken onu sırtüstü çevirdi. Juliette tavana baktı ve gözlerini sımsıkı yumdu. Gözlerini orgazmı ya da gözyaşlarıyla açmayı diledi. Gözlerini açtığı anda, bilmek istemediği hâlde bildiği her şeyi unutmuş olmayı diledi.

Nathan'ın elini itti; dokunuşu fazla şefkatliydi. Nathan bunu onun hazır olmasına yordu ve üzerine çıktı. Juliette'e bu daha kabul edilebilir geldi. Üzerindeki ağırlığına, içinde şefkatten uzak bir şekilde gidip gelmesine dayanabilirdi.

Bunca yıllık evlilikten sonra Nathan karısını çok iyi tanıyordu ve onu, kendine rağmen orgazma ulaştırdı. Juliette'in bedeni âdeta kalbine ihanet etti.

Sonra Nathan da aşk sözcükleri mırıldanarak boşaldı, üzerine yığıldı, ılık dudakları Juliette'in köprücük kemiğinin üzerinde öylece kaldı.

Juliette'in gözünün önüne Savannah geldi. Dolgun alt dudayı ve hoş bir şekilde kıvrılan üst dudayı. Çok hafif geniş burnu. Kocaman, simsiyah gözleri. Ciddi yüzünün iki yanında, çenesini dayadığı tombul elleri, küt parmakları...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Caroline

Caroline, Savannah'nın odasındaki perdeleri açtı. Kızı öyle derin uyuyordu ki her sabah ya Caroline ya da Peter onu uyandırmak zorunda kalıyordu. Beş yaşında bir çocuğun erkenden uyanıp yataktan fırlamak yerine uyuklamasında, annesiyle babasının gelip onu güne başlatmasını bekleme-sinde doğal olmayan bir yan var gibiydi. Perde halkalarının sesi de onu rahatsız etmedi. Uykusunda bile ciddi bir yüzle uyumaya devam etti. Bazen Caroline onun genlerle değil ama yakınlık nedeniyle kendi en kötü yanlarını aldığı düşünüyordu. Caroline de sabahları kalkmaktan nefret ederdi. Tıpkı Caroline gibi Savannah da her daim gergin, mükemmeliyetçi ve gözlemciydi. Oysa Caroline, kızlarının hazırcevap, romantik, hatta cüretkâr olması ümidiyle (kendinde olmadığını düşündüğü özellikler), balaylarını geçirdikleri romantik kentten esinle ona Savannah adını vermekte özellikle ısrar etmişti.

Caroline kapitone yatak örtüsüne oturduğunda Savannah ona doğru dönüp sokuldu, Caroline parmağıyla sırtında resim çizmeye başladı.

"Dondurma külâhı," diye mırıldandı Savannah.

"Tekrar dene," dedi Caroline.

Savannah gözlerini açıp ona baktı. "Altıtan yap, anne."

Caroline kızının pijama üstünü kaldırdı, teni hâlâ uyku-
dan sıcacıktı. Hafif dokunuşlarla üç kere A harfi çizdi.

"A. Annenin a'sı," dedi Savannah.

"Doğru."

Savannah ona dönüp gözlerini kıstı.

"Gerçekten bildim mi?"

"Gerçekten bildin. Hadi şimdi doğru banyoya. Sonra da kıyafetlerini seçeriz." Kızının tedirginliği, güvensizliği Caroline'i endişelendiriyor, bunun sebebini merak etmeden edemiyordu.

Savannah banyodan yanakları pembe pembe olmuş bir şekilde, nefesinde dış macunu kokusuyla döndü. Sabahları yıkanıp temizlenmeyi seviyordu. Küçük kızda Caroline'in çok hoşuna giden bir düzen hissi vardı.

Anne-kız işlerini gayet ciddiye alarak Savannah'nın o gün giyeceği kıyafetleri seçti. Küçük kızın, dadısı Rose'un kendine göre seçtiği kısa mesafeler dışında bir yere gittiği yoktu. Bazen Dover kütüphanesine, bazen parka gidiyor, bazen de en fazla arka bahçeye çıkıyordu. Yine de her gün ikisi de büyük bir dikkat ve özenle, sanki Savannah çok önemli bir çocuk iş yerine falan gidiyormuş gibi bu görevi çok ciddiye alarak kıyafet seçiyorlardı. Caroline kızlarını kreşe kaydettirmedikleri için biraz tedirgindi ama Savannah'yı her gün okula götürüp getirmektense bir dadı tutmak çok daha kolaydı. Okulla birlikte gelecek sorumlulukları, buna mecbur kalıncaya kadar birkaç yıl ertelemek işine gelmişti. Savannah'nın doğum günü marttaydı, yani sonuçta beş yaşında anaokuluna gidecekti.

Tamam, yeter düşündüğüm.

Dadıları Rose'un araştırıp bulduğu ve Savannah'yı götürdüğü bale, yüzme ve müzik kursları, kreşin yerini tutamazdı. Caroline bunu biliyordu ama kızının haftada bir ya da iki kez diğer çocuklarla buluşması yeterliymiş gibi yapmayı tercih ediyordu. Kendini, zihnindeki "Savannah için yapmam gerekenler" listesine bakmaya zorladığı zamanlar hariç.

Peter'in çoğu sabah işe erken gidip Savannah'yla ilgilenmeyi ona bırakmasına takılmıyordu. Bunlar onların en iyi anne-kız anlarıydı. Zaman kısıtlaması olan işlerde sabrını korumayı başarıyordu. Belli bir süre içinde yapılması gereken belli bir işi olması Caroline'i yatıştırırdı ve odaklanmak en iyi dostuydu. Her gün işe büyük bir hevesle gider, sanki bir tür kölelik düzeninde yaşıyorlarmış gibi hafta sonlarını iple çeken iş arkadaşlarına hayret ederdi.

Dadının on dakika önce gelmiş olması gerekiyordu. Caroline bu gecikmeyi umursamıyormuş, iyiymiş gibi yapmaya çalıştı. Sakindi, evet. Bak, Savannah, anne iyi. Gülümse. Sarıl. Televizyonu aç; sadece bu seferlik.

Aslında Caroline gerilecek bir şey olmadığını biliyordu. Rose söz konusu olduğunda Caroline plan yaparken en az bir saat esneme payı verirdi. Birlikte geçen beş yıldan sonra artık dadının aptalca alışkanlıklarına hâkimdi. Onun geliş saatini hesaplarken, bahane olarak öne süreceği trafığı, en az bir saat ayna karşısında süslenip püslenmesini ve televizyonda *Today*'e takılıp nihayet geldiğinde sanki kırk yıllık dostuymuş gibi Matt'in o sabah ne dediği hakkında gevezelik edeceğini dikkate alırdı. Caroline'den beş yaş küçük olmasına rağmen Rose sanki daha eski bir kuşaktan geliyor gibiydi.

Caroline onun tüm kusurlarını kabul etmişti. Sürekli geç kalmasını, önüne çıkan herkese âşık olmasını (çocuk doktoruna, çocuk dişçisine, araba yoluna çakıl döken adama, bahçivana) görmezden geliyor, hatta Caroline sağlıklı beslenme kurallarını çiğneyip Savannah'ya cips ve kakaolu bisküvi verdiğinde bile öfkesini bir şekilde yutuyordu. Tüm bunları kabul ediyordu çünkü Rose ona sık sık işini ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Hatta her zamanki safça samimiyetiyle, başka hiçbir yerde bu kadar iyi kazanamayacağını da ekliyordu.

Caroline saten çubuğu çekerek oturma odasının ağır perdelerini kaldırdı. İtinayla biçilmiş çimlerde, çimlerin üzerine serpiştirilmiş şık sandalyelerde, iki yanında Japon akça ağaçları olan ve gülünç denebilecek kadar pahalı ince ağaç kütükleriyle döşenmiş patikada hiçbir hareket yoktu. Bu eve çok para gömmüşlerdi ve Caroline bundan biraz utanıyordu. Dadıya, evdeki yardımcıya, bahçivana ve evin bakım-onarım hizmetlerine harcadıkları parayla üç aile, hatta belki tutumlu dört aile geçinirdi.

Ah, halı yıkama servisini unutmuştu. Her odadaki ıslık ıslık cilalı ahşap döşemelerin üzerine atılmış antika kilimlerin temizliği de az buz tutmuyordu. Evdeki her şey enine boyuna düşünülüp taşınılarak, en modern ve en iyisi olacak şekilde seçilmişti. Mermer ve gül ağacından mutfakta, Caroline'in yemek pişirme becerisinin kat kat üstünde profesyonel bir fırın vardı.

Peter, kuzenlerinin ikinci-üçüncü el kıyafetlerini giyip sonra onları kardeşlerine geçirerek büyümüştü. Bu yüzden kendine yeni, son model şeyler almaya doyamıyordu. Caroline onun bir sonra alacağı yeni şeyin Savannah'ya bir

kardeş olmasından korkuyordu. Peter'ın aksine Caroline çocukluğundan beri ihtiyacı olan her şeye sahipti. Fazla ortalıkta görünmeden nasıl düzgün anne olunabileceğini öğreten bir rol model dışındaydı.

"Anne, Bitt ikizleriyle oynayalım mı?" Savannah, minyatür çocuk arabasında battaniyenin altına yerleştirilmiş iki oyuncak bebekle yanına geldi. Evin her yeri American Girl oyuncaklarıyla doluydu. Caroline ne zaman Savannah'ya yeterince iyi bir anne olmadığından endişelense gidip onun için para harcıyordu.

"Ne olmak istersin, anne?" diye sordu Savannah ve annesinin istemediği rolü üstlenmeye hazır bir şekilde cevabı bekledi.

Caroline kendini zorlayarak gülümsedi. "Sen benim ne olmamı istersin?"

"Sen dadı ol, ben anne olayım." Savannah ciddi ve meşgul bir ifade takınarak çocuk arabasına eğildi. "Şimdi, kızlar, anne gitmek zorunda. Uslu olun, tamam mı? Annenin çok önemli işleri var, hasta bebekleri iyileştirecek. Zaten bu yüzden dadımız var."

Savannah onun sırası olduğunu göstermek için Caroline'e doğru başını salladı.

"Evet, işte geldim. Sizi öpüp kucaklamaya hazırım," dedi Caroline. "Dadı Caroline hizmetinizde."

"Hayır," dedi Savannah. "*Dadı sizi çok seviyor, kızlar, diyeceksin.*"

"Dadı sizi çok seviyor, kızlar," diye tekrar etti Caroline.

Savannah çocuk arabasını odanın içine doğru itti, pencerenin önündeki minderli banka oturdu. "Ama anne daha çok seviyor." Savannah tombul parmağını ikizlere doğru salladı.

Kırkyama battaniyeyi dikkatle bebeklerin üstüne, ta burunlarına kadar çekti.

Araba sesi. Caroline camdan dışarı baktı ve Rose'un araba yoluna park ettiğini görünce rahat bir nefes aldı. Ona daha önce özellikle söylendiği gibi, arabasını iyice sağa yanaştırıp asfalta yakın park ediyordu ki Caroline kolayca kaçabilsin.

Caroline tüm sabahı bazı raporları tamamlamakla geçirdi. Sekreteri ıspanak ve portakal salatasını getirdiğinde kendini kalemi bırakmaya zorladı ve Ana'ya teşekkür etmeyi hatırladı. Caroline'e öğle yemeğini verdikten sonra Ana kendi bol yağlı McDonald's paketini ona doğru kaldırdı ve "Belki sen de birazcık bunlardan yesen daha çok gülümsersin," dedi.

Caroline buna zoraki gülümsedi. Ana çalışkan, sorumluluk sahibi ve dakikti, dolayısıyla onu sürekli gülümsemeye zorlama alışkanlığı çok rahatsız edici olsa da görmezden gelebilirdi. Caroline'e tüm hayatı boyunca daha mutlu görünmesi tembihlenmişti ve doğrusu Caroline bunu duymaktan bıkip usanmıştı.

Hastanedeki küçük ofisi bir kafese benziyordu. Bu küçük alanda Caroline'in önceliği basitlik ve sadelikti, özellikle de uğraşmak zorunda olduğu form bolluğu düşünülürse. Pek çok meslektaşı gibi kendini bir anda kâğıt yığınları arasında çalışırken bulabilirdi. Fakat Caroline dört yıl önce Cabot'ta işe başladığından bu yana ofisinin düzenli olmasına büyük önem vermişti.

Mikroskop masası, çalışma masasına dik bir şekilde yerleştirilmişti ve slaytların konabilmesi için cihazın etrafı daima boş olurdu. Bilgisayar ekranını masasının en soluna yerleştirmiş, orta kısmı ise üç evrak öbeğine ayırmıştı. Üç öbeğin her

birinin üstünde bir ahşap ağırlık duruyordu ve ağırlıkların üzerine “Acil”, “Bu Hafta” ve “Uzun Vadeli” kelimeleri kazınmıştı. Ahşap oymacılığı Peter’in babasının hobisiydi ve Peter bu kâğıt ağırlıklarını babasıyla birlikte onun için yapmıştı. Caroline daha güzel bir hediye düşünemiyordu.

Bir bebekteki kalın bağırsak anomalisi şüphesini doğrulamak için rektal biyopsi örneği beklerken önündeki raporları karıştırdı. Hirschsprung hastalığı çıkmasından korkuyordu. Bu hastalık tedavi edilmezse bağırsak tıkanıklığına sebep olabiliyordu.

İşinin neredeyse her alanı ilgisini çekiyordu. Çocuklarda rastlanan bir tür göz kanseri olan retinoblastomda proton ışığını tedavisinin etkilerini araştıran uzun dönemli bir çalışmanın parçası olmak başlı başına heyecan vericiydi. Tabii daha önemlisi, bu çalışma sayesinde çocuklarda göz kanseri korkusunu sıfırlama ihtimaliydi ama ulaşılacak hedefin yanı sıra Caroline’i sürecin kendisi de heyecanlandırıyordu.

Caroline’in, başta pediatrik cerrahiyi düşünse de sonunda pediatrik patolojiyi tercih etmesinin ilk sebebi, anne babalara acı haberi veren kişi olmamaktı. Eğer biyopsi sonucu, küçük kızda Hirschsprung hastalığı olduğunu ortaya koyarsa -ki bebekteki belirtiler bunu işaret ediyordu- aileye minik kızlarının ameliyat olması gerekebileceği haberini cerrah verecekti.

Duvardaki saate baktı. Saat dörtte tıp öğrencilerine ders verecek, ondan önce de, genellikle bir yaş altı bebeklerde sinir hücrelerinde rastlanan bir tümör olan nöroblastomdan şüphelendiği bir hastadan alınan dokuyu inceleyecekti. Hastaneye yapılan bağışların geribildirim raporları için son teslim tarihi yaklaşıyordu. Bağış aldıkları Ulusal Sağlık Enstitüsü’nden gelen e-maili okurken salatasını bitirdi.

Zihninde dönüp duran tüm bu detaylar ona aslında keyif veriyordu. Keşke bu keyfin bir kısmını kızıyla ilgilenirken de duysaydı.

“Caroline?” Ana kapıdan başını uzattı. “Sen toplantıdayken dadınız iki mesaj bırakmıştı. Aramanı rica etti.”

Lütfen bir terslik olmasın. Caroline toplantı başlarken cep telefonunu kapatmış, sonra da açmaya fırsat bulamamıştı. Bazı günler yemek bile gereksiz bir lüks gibi gelirdi. Ana’ya başını salladı. “Teşekkürler,” dedi masasının üstündeki telefonu uzanıp numarayı tuşlarken.

“Peter,” dedi telefon açıldığında. “Lütfen evi arayabilir misin? Rose iki kez aramış ve inan benim hiç vaktim yok.”

“Ne olmuş?” diye sordu Peter.

“Sadece aradığını biliyorum.”

“Ve bir telefon açmaya bile vaktin yok, öyle mi?” diye sordu Peter.

“Telefon açtım ya işte. Sana.” Caroline artık buz kesmiş olan sabah kahvesinin dibini içti. “Bir dakika sonra laboratuvar da olmalıyım. Lütfen sen bir ara.”

“Bebğim, şu anda ofisimde beş kişi var. Rose’u ara. Eğer bana ihtiyacın varsa sonra beni ararsın. Tamam mı?”

Tartışmak ona daha fazla vakit kaybettirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Böylece Rose’u önce cebinden, sonra ev telefonundan aradı. Her ikisine de cevap veren olmadı. Belli ki problem her neyse halletmiş ve dışarı çıkmışlardı. Rose araba kullanırken cep telefonunu açmazdı; Caroline’le Peter bunu yasaklamıştı.

“Merhaba, Rose,” dedi Caroline sesli mesaja. “Laboratuvara girmek üzereyim. Umarım her şey yolundadır. Sonra konuşuruz ya da eğer bir şeye ihtiyacın varsa Peter’ı ararsın.”

Caroline işten döndüğünde ev karanlıktı. Rose'un arabası garip bir şekilde evin önünde değildi. Caroline arabanın saatine baktı: 20:05.

Lanet olsun.

Rose onu tekrar aramamış, Caroline de her şeyin yolunda olduğunu varsaymış ve sonra unutmuştu.

Lanet, lanet, lanet olsun!

Oturma odasından televizyonun mavi ışığı sızıyordu. Garaj kapısını kaldırmak için düğmeye bastı, kapının kalkmasını beklerken parmaklarıyla sabırsızca direksiyonu tıklattı. Farlarının ışığı, Peter'in arabasının boş yerini aydınlattı. Motoru kapattı ve garajla evi bağlayan kapıya koştu.

Sadece televizyondan gelen ışık ve sehpadaki okuma lambasının ışığıyla aydınlanan oturma odasında Savannah, Caroline'in tanımadığı genç bir kızla beraberdi. Önünde bir kahvaltı gevreği kâsesi duruyordu ve kaşığını kâseye vurarak, *Çek Çek Kürekleri* şarkısının melodisini çalmaya çalışıyordu. Kâsenin üstünde ve altındaki tabakta balerin, köpek, bisiklet resimleri vardı ve Fransızca karşılıkları yazıyordu ki, daha İngilizceyi doğru dürüst okuyamayan Savannah pirinç gevreği yerken ikinci bir dil öğrenebilsin.

Savannah'nın masal ve prenses kitaplarıyla dolu (Caroline ona hangi eğitici kitabı alırsa alsın Savannah en çok *Fancy Nancy*'yi seviyordu) alçak kitaplığın üstündeki büyük ekran televizyonda *Riziko* vardı.

Savannah ikizleri yavaşça sallıyor ve onlara yumuşak bir sesle şarkı söylüyordu.

Caroline'in tanımadığı kız başını kaldırdı. "Aaa. merhaba." Tişörtü kısacık kesilmişti.

Savannah kâsede daha hızlı tempo tutmaya başladı. Caroline kızının elini tuttu, kaşık düşene kadar sıktı.

“Dadım evine gitti,” dedi Savannah. “Sence kızdı mı?”

“Hayır, sana kızmadı, tatlım.” Caroline kızının elini sık-mayı bıraktı ve yumuşak yanağını okşadı. İçi ezildi. Çok çok daha iyilerine layık bu küçük kız için duyduğu üzüntüyle yut-kundu.

Yabancı kıza döndü. “Ve sen kimsin?”

“Janine.”

Kız sanki bu kadarı yeterliymiş gibi sustu. Önündeki bis-küvi tabağından bir tane aldı, yarısını ısırdı. Sonra ağzından kırıntılar saçarak ekledi, “Rose’un yeğeniyim.”

“Dadım evine gitti,” diye tekrar etti Savannah. Yanındaki ikiz bebeklerden birinin karnına uzanıp okşadı. Savannah’nın tombul elinin becerikli hareketleri yaşıyla çelişiyordu. “Başı ağrıdı. İkizleri yıkayabilir miyiz?”

“Daha sonra, Savannah.”

İyi de Peter neredeydi? Rose’un belli ki migreni tutmuş-tu. Böyle durumlarda eve gelen genellikle Peter olurdu. Ofisi eve daha yakındı ve sonuçta mühim tıbbi kararlarla değil, genel olarak ofis içi yazışmalarla ve tepesi atmış müşterileri yatıştırmakla uğraşıyordu. Peter’in işi tabii ki önemsiz değildi ama Caroline’e göre kendi işinden daha önemsizdi. Gerçi kocasının sürekli hatırlattığı gibi, onun işinden daha çok para getiriyordu. Tüm lükslerini Peter’in parasıyla karşılıyorlardı. Organik domatesler. Vahşi Alaska somonları. Bitty ikizleri. Ve Peter’in yine son zamanlarda daha sık hatırlattığı üzere, Caroline istediği işi yapabiliyorsa bu aslında Peter’in işi saye-sindeydi. Fakat neyse ne, sonuçta acil durumlarda Peter eve ondan daha çabuk gelebiliyordu.

“Babam işten çıkamadı,” dedi Savannah. “Kucağına oturabilir miyim?”

Caroline evrak çantasını yere bıraktı ve kanepeye oturdu. Savannah’yı kucağına aldıktan sonra, anlatacaklarını dinlemek için Janine’e baktı. Savannah başını onun göğsüne dayadı. Dadısı olmayınca akşam yemeğinden sonra banyoya girmemişti, işin aslı belli ki doğru dürüst akşam yemeği de yememişti. Savannah’dan hafiften ekşi bir çocuk kokusu yükseliyordu.

“Önce trene, sonra taksiye bindim. Taksi bayağı tuttu.” Janine, sanki yol parası kuruşu kuruşuna Caroline’in cebinde hazır bekliyormuş gibi elini uzattı. “Bay Fitzgerald, evden çıktığım andan itibaren ödeme yapacağınızı söyledi. Bu da dört saat demek oluyor. Yani seksen dolar. Ayrıca beni eve götürmeniz ve o sürenin parasını da ödemeniz gerekiyor. Yani aşağı yukarı yüz dolar falan olacak.”

Caroline’in kafası zonkluyordu.

“Anne, artık gerçek yemek yiyebilir miyim?”

“Beni siz mi götürürsünüz yoksa taksi mi çağıracaksınız? Metro saat kaçta kadar çalışıyor?”

“İkizleri artık banyoya sokabilir miyiz?”

“Bay Fitzgerald, eğer hava kararırsa beni birinizin eve bırakacağını söyledi. Annem hava karardıktan sonra dışarıda olmamı istemiyor.”

“Bugün kimseyi iyileştirdin mi?”

“Beni arabayla metroya değil, eve bırakabilir misiniz? Öyle daha kolay olur.”

Caroline sanki dudakları mühürlüymüş gibi ağzını açmadan öylece dinliyordu. Küveti doldurup sıcak suda, gözlerinin üstünde sıcak havluyla, ceset gibi yatmak istiyordu.

Ön kapı açıldı. Savannah onun kucğıından sıçrayarak inip babasının kollarına koştu. Peter diz çöktü ve onu kollarıyla sardı. Yüzü şefkat ve sevgiyle aydınlanmıştı. Peter, Savannah'nın biraz ekşi kokmasından ya da ona milyonlarca soru sormasından rahatsız olmazdı.

“Seni ben götürürüm,” dedi Caroline, Janine’e.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Caroline

Caroline, Janine'i evine bırakıp dönmesinin çok uzun sürdüğünü ve kahve almak için yolda durmaması gerektiğini biliyordu ama ya bu kahveyi içecekti ya da Bostan'dan dönerken direksiyonda uyuyakalacaktı. Eve gidince de kahvenin etkisini tersine çevirmek için muhtemelen bir Ambien alması gerekecekti.

Kırmızı ışığa yakalandığında kahvesini yudumluyor ve kırmızı ışıkları dört gözle bekliyordu. Caroline her şeyden çok, zamanını kendi yönetmeyi özlemişti. Şimdilerde, araştırmasında önemli bir dönüm noktasına geldiğinde, önemli bir gelişme kaydetmek üzere olduğunu bilse bile, belli bir saatte işi bırakıp eve gitmesi gerekiyordu. Savannah'dan önce çalışmaya devam etmesi, notları dağ gibi yükselirken zamanı unutmaması asla sorun olmazdı.

Peter daha önce buna asla itiraz etmezdi çünkü o da kendi işinden aynı şekilde zevk alıyordu. Fakat artık Savannah'yla zaman geçirmekten de zevk alıyordu.

Caroline garaj yoluna saptı.

“Caroline?” Peter kapıda duruyordu. Öfkeli görünmüyordu ama gülümsemekten de çok uzaktı.

“Savannah iyi mi?” diye sordu Caroline.

“Korktu.” Peter kollarını göğsünde kavuşturdu. Şu anda bariz ve rahatsız edici bir şekilde babasına benziyordu. Peter’ın annesiyle babası hayatlarının merkezine daima çocuklarını koymuştu. Tıpkı Caroline’in annesi gibi.

Caroline’in babası ise Caroline’le iki kız kardeşini, karısının başına bırakmıştı. Gerçi kimsenin bundan bir şikâyeti olmamıştı. Sonuçta bir babanın vermesi gereken, yapması gereken her şeyi eksiksiz yerine getirmişti. Onlara yüzmeyi öğrettiğinde o kadar iyi öğrenmişlerdi ki neredeyse olimpiik yüzücüler gibi düzgün aralıklarla başlarını çıkarıp nefes alıyorlardı. Babaları onlara pazar kahvaltısı hazırladığında tostlar tam istedikleri gibi, kenarları hafif çıtır ve ortası erimiş kaşar ve tereyağıyla yumuşacık olurdu.

Babasının sevgisini asla sorgulamamışlardı. Ailede hiç kimse onun enerjisini asıl olarak işine vermesine içerlememişti. Sevgisi ile enerjisini birbirine karıştırmazlardı. Onların her ihtiyacını karşılayacak kadar iyi kazanıyor ve onlara ahlaki değerleri aşılayarak şımarıp daha fazlasını istemelerinin önüne geçiyordu. Örneklerle öğrenmişlerdi; işlerine, ailelerine ve içinde yaşadıkları topluma sadık olmaları gerekiyordu ama verdikleri emek, duruma göre bölüşdürülebilirdi.

Caroline kendini annesinden çok babasına benzetirdi. Keşke o da düzgün şekilde yerine getirilen ama fazla zaman almayan basit görevlerle işin içinden sıyrılabilseydi. Tıpkı babası gibi, mükellef bir pazar kahvaltısı hazırlamak, geceleri masal okumak gibi şeyleri yapsa ve geri kalan tüm zamanında kendini işine adayabilseydi.

“Yatırırken problem oldu mu?” diye sordu Caroline.

“Gerçekten çok üzgündü. Kendini unutulmuş hissetmiş.”

“Onu unutmadım.” Kahvenin asidi Caroline’in midesini yakıyordu. “Senin ilgilendiğini zannediyordum.”

“Hey. Onu unuttuğunu söylemedim, onun öyle hissettiğini söyledim. Ve sana eve erken gelebileceğimi de söylememiştim. Telefonu yüzüme kapattın resmen.”

“Peter, çok meşguldüm, tam bir işin...”

“Tanrım, Caro. Son zamanlarda sürekli bir işin ortasındasın, sürekli meşgulsün.”

Peter’in bu tavrı Caroline’i afallatmıştı. Ne yapabilirdi ki? Peter’a güvenmese miydi?

“Bazen hayatımızın değiştiğini unuttuyormuşsun gibi geliyor,” dedi Peter. “Artık önceliğimiz Savannah olmalı.”

Caroline çığlık çığlığa bağırarak istiyordu ama bir yandan da Peter haksız sayılmazdı. Boynunu sağa sola çevirdi, sanki yaşadığı tüm gerginlik gelip boynunda toplanmıştı. Peter elini uzatıp onun boynunu tuttu ve Caroline, kocasının söylediklerinden nefret etse de biraz olsun gevşeme ihtiyacıyla boyun eğdi.

“İşle ev arasında denge kurman, işinden biraz ödün vermeyi öğrenmen gerekiyor.” Parmaklarını Caroline’in boynunun iki yanındaki kaskatı noktalara bastırdı.

“Mımmm... Ama bazen yapamıyorum işte,” dedi Caroline. “Gerçekten söylüyorum. Bazen olmuyor.”

Peter ellerini boynundan çekti ve gözlerinin içine baktı. “Ya ağaçtan düşerse, Caro? Ben de gerçekten söylüyorum. Ya bir arabanın altında kalırsa? O zaman gelecek misin? O hastaneden çıkıp kızımızın yanına gelmen için ne olması gerekiyor?”

*

Sabah saat daha altı bile olmamışken telefon çaldı.

Bu hiç hayra alamet değildi.

Peter telefonu açmak için onun üzerinden uzandı. Büyük bir ailenin en büyük çocuğu olarak acil durumlarda ilk aranacak kişiydi. Caroline, Peter'in söylediklerinden, karşı tarafın söylediklerini çıkarmaya çalıştı.

"Hı hı. Hayır, hayır, sorun değil, bir şekilde hallederiz."

Dadıları Rose muydu?

"Hayır, onu yollamana gerek yok."

Rose o budala yeğenini göndermeyi mi öneriyordu?

"Annemin migreni tuttuğunda okaliptüs yapraklarım kaynatıp yüzünü buhara tutardı. Sen de bir dene istersen."

Peter her konuda tam bir sorun çözücüydü. Kayınvalidesi bunu Caroline'e sık sık hatırlatırdı. "Çok özel bir erkekle birlikte sin, Caroline. Herkesi böyle sanma, onun kıymetini bil."

"Tamam, sorun değil. Hayır, Janine'e gerçekten gerek yok," dedi Peter.

Caroline, Peter'a el kol işareti yapıyordu: *Hayır, hayır*. Dün geceki tartışmadan sonra Peter'dan o gün işe gitmemesini isteyemezdi. Fakat Peter onu durdurmak için elini kaldırdı ve diğer tarafa dönüp konuşmaya devam etti.

"Hayır. Biz hallediyoruz." Peter, Rose'la telefonu kapattıktan sonra elindeki telefona baktı. "Ellie'yi arayıp bugünkü randevularımı iptal edeyim bari."

Caroline yatakta bağdaş kurdu. "Peter, daha dün her seferinde işten senin erken çıktığını, bunun senin için de çok zor olduğunu söylemedin mi?"

"Başka seçeneğimiz mi var? Savannah'yı o Janine denen kızla bırakacak değiliz." Döndü ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

Caroline uzanıp onun omzuna dokundu. “Ben yaparım. Ben bir gün izin alırım.”

Peter dönüp ona baktı. “Sen ciddi misin?”

Sesindeki inanmazlık Caroline’i rahatsız etti. Her sabah dadıları gelmeden önce Savannah’yla kimin ilgilendiğini sanıyordu ki? Onu kim doktora götürüyordu? Ya da dışçıye? Savanah’ın beğendiği bir Cadılar Bayramı kostümü bulmak için dükkân dükkân dolaşırken kim yüzünden gülümsemeyi eksik etmiyordu?

“Harika,” dedi Peter, Caroline kasten cevap vermeyip ona dümdüz bakmakla yetinince. “Müthişsin.”

Caroline zayıf bir şekilde gülümsedi. Peter’in onu desteklemeye çalıştığının farkındaydı ama söyledikleri kulağa hiç de iltifat gibi gelmiyordu. “Yanan bir binaya dalıyormuşum gibi konuşmasan da olur.”

Yatak örtüsünün ucunu kıvrıp düğüm yaptı. İki saat sonra dersi vardı. Öğleden sonra üç cerrahla görüşmesi vardı. Yazılması gereken raporlar vardı. Ay sonuna şurada ne kalmıştı? Ah, az kalsın unutuyordu, hafta sonları onun yerine bakacak yarı zamanlı patologlarla iş görüşmesi yapması da gerekmiyor muydu?

“Belki Savannah’yı işe götürürüm,” dedi Caroline. “Ben ofis dışındayken onunla Ana ilgilenir. Ben çalışırken iPad’de film izler. Ya da kitap... Evet, birkaç yeni kitap indiririm.”

“Savannah’ya iPad mi bakacak? Unut gitsin. Söyledim ya. ben yaparım.” Peter sırtüstü uzandı, ellerini başının altına koyup tavana baktı. O anda Caroline’e bakmaktansa tavana bakmayı tercih ediyormuş gibi bir hâli vardı.

Caroline kendini savunmak için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Kendini yatağa, kocasının yanına bıraktı. Peter

tavana bakmaya devam etti. Çenesini sıkıyordu, dudakları düz bir çizgiye dönüşmüştü.

“Hadi ama. Bana bak.” Caroline onun yanağına dokundu, yüzünü kendine çevirmeye çalıştı ama Peter kıpırdamadı. “Sen hiç o anın heyecanıyla bir şeyler söylemedin mi? İyi bir şey yapmak isteyip sonra bunun imkânsız olduğunu fark ettiğin hiç olmadı mı?”

Peter nihayet dönüp ona baktı. “Ailem söz konusu olduğunda hayır.”

Cumartesi günü Caroline, Peter’la Savannah’yı mutlu etme arzusuyla uyandı. Peter duştayken ve Savannah hâlâ uyurken alt kata koştu. Onlar hazırlanıp kahvaltıya inmeden önce yirmi dakikası vardı.

Birkaç saat içinde makyaj randevusu için çıkması gerekiyordu. Makyaj yaptırmaya gidecek olması yeterince acayip değilmiş gibi, Savannah’yı da yanında götürecekti. Bedava makyaj teklifini aldığı anda kendini bile şaşırtarak randevu için aramıştı. Böyle bir şeyin onu hayata döndüreceğini ümit edecek kadar çaresiz durumdaydı. Bir noktada tüm fiziksel arzularını kaybetmişti. Peter’a duyduğu arzu bir zamanlar çok güçlüyken önce zayıflamış, sonra yok olmuştu ve şimdi Peter ona dokunacak diye ödü kopuyordu.

Suratının kat kat boyaya bulanmasının işe yarayacağını düşünmesi saçmaydı ama Caroline bir mucize istiyordu ve far paletinden bir mucize çıkacaksa, o da kabulüydü.

Böyle bir şey yapmak hiç onluk bir şey olmadığı için Caroline biraz tedirgin olsa da nedense Juliette&Gwynne’e gitme konusunda içinde iyi bir his vardı. Gerçi bir yandan da markanın isminin küçük harfle yazılmasının çok gösterişli bir

yere işaret ediyor olabileceğinden ve ne giyerse giysin orada uygunsuz kaçmaktan çekiniyordu. Gardırobundaki kıyafetler düşünülürse bu hiç de az bir ihtimal değildi.

İsmi nereden bulduklarını ve nasıl olup da Juliette Soros'un ona bizzat makyaj yapmasına layık görüldüğünü hiç bilmiyordu. Caroline kozmetik dünyasına tamamen yabancıydı ama bir laboratuvar asistanına Juliette'in adını söylediğinde, kız sanki Caroline, Kraliçe'nin huzuruna kabul edilecekmiş gibi tepki vermişti.

Caroline ekmek parçalarını koyduğu kâseye birkaç yumurta kırıp karıştırdı. Bu da Caroline usulü pratik yumurtalı ekmekti. Ekmekler tam kızarmıştı ki omuzlarında Savannah'yla Peter mutfağa girdi. Savannah, babasının yanındayken hep yaptığı gibi gülümsüyordu. Peter'ın yüzü de sadece Savannah'yla birlikteyken takındığı o sıcak gülümsemeyle aydınlanmıştı. Peter bir zamanlar Caroline'e de böyle gülümserdi.

"Bakın!" Caroline tavayı gösterdi. "Size ekmekli yumurta yaptım."

"Tebrikler." Peter, Savannah'yı omuzlarından indirip sandalyeye bıraktı. Fit vücudu ve geniş omuzlarıyla bir yetmiş üçten daha uzun görünüyordu. Hafif parmak uçlarında kalktığında Caroline'le aynı boyda oluyorlardı. Caroline tavadaki yumurtalı ekmeği -ya da ekmekli yumurtayı- üç tabağa bö-lüştürdü.

"Reçel isteyen?" Peter kavanozu çok yukarıda tutarak kendi tabağına reçel döktü.

"Baba!" Savannah sandalyesinde sıçradı. "Dökeceksin."

Peter olmayan bıyığını burup genizden konuşarak cevap verdi: "Muhteşem Baba hiçbir şeyi dökmmez."

Caroline kocasının omzunu sıktı. “Muhteşem Baba, Muhteşem Anne’ye bir öpücük verir mi acaba?” Bunu sorarken en parlak gülümsemesini takınmaya çalışmıştı; aralarındaki gergin havayı dağıtmaya çalışıyordu.

“Sen ne diyorsun, Savannah? Muhteşem Anne’ye öpücük vermeli miyiz?”

Savannah kıkırdadı. “Ah, evet, evet. Annemi öp.”

Peter, karısına döndü ve sıcak dudaklarını, Caroline’in soğuk dudaklarına bastırdı.

Wellesley’deki dükkândan öyle bir sıcaklık ve huzur yayılıyordu ki Caroline anında rahatladı. İyi giyimli kadınlar, krem rengi kumaşla kaplı yumuşacık koltuklara gömülmüştü. Dizi dizi aylık ve haftalık dergiler okunmayı bekliyordu. Oraya buraya serpiştirilmiş morlar, mat siyah dekorasyonu yumuşatmıştı.

Juliette Soros gülümseyerek onlara doğru yürüdü, kısa ama sıcak bir selamlaşmanın ardından Savannah’ya döndü. Boyu neredeyse Caroline’e yakındı ama Caroline’in düz vücut hatlarına karşılık kum saati gibi kıvrımlı bir vücudu vardı. Burnu mükemmeldi; eğer seçme şansı olsaydı Caroline onunki gibi bir burun isterdi. Caroline insanların önce burnuna bakardı. Etrafına baktığında gördüğü ışıltılı, umut vadeden ürünler ise içinin hiç tanımadığı bir arzuyla dolmasına sebep oldu. Bu yabancı ve rahatsız edici his bir anlığına onu esir aldı.

“Sen ne kadar da tatlı bir kızmışsın,” diyordu Juliette, Savannah’ya. “Ben Juliette. Söz, burada hiç sıkılmayacaksın, tatlım. Hadi benimle gel.”

Juliette gülümsedi ve elini küçük kıza uzattı. Savannah sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi uzatılan eli tuttu. Ardından

Juliette yine tüm cana yakınlığıyla Caroline'e döndü. "Sen de bizimle gel, annesi."

Caroline, Juliette'le kızının peşinden arkadaki özel odaya yürüdü. Juliette, şu dünyadaki en önemli insanlarmış gibi onları odaya buyur etti. Ama konuşması da bir o kadar rahat ve senli benliydi.

"Rahatınıza bakın." Juliet gülümsediğinde düzgün ve beyaz dişleri göründü. Caroline'in dili, lisede basketbol maçında ucu kırılan dişine gitti. Annesi o kadar zor koşullarda büyümüşü ki çocukluk kazalarının sebep olabileceği ufak tefek kusurları umursamazdı. Caroline'in küçük kız kardeşinin çenesinde de bir yara izi vardı; küçükken verandadan düştüğünde yarılan çenesine, dikiş gerektiği hâlde yara bandı yapıştırılmıştı.

"Lütfen, lütfen, otursana." Juliette, çekmeceli beyaz bir konsol ile aynaya dönük duran yumuşak deri döşemeli krom koltuğu işaret etti ve bir eli hâlâ Savannah'nın elini tutarken diğer eliyle Caroline'in sırtına kararlı bir şekilde dokunarak onu koltuğa yönlendirdi. Koltuğa yerleştiğinde de omzunun üzerinden eğilip onaylarcasına başını salladı. Caroline aynada ikisinin yan yana yansımalarına bakarken Juliette'in güzelliğinin ne kadarının makyaj marifeti, ne kadarının genetik piyangodan çıkan büyük ikramiye olduğunu merak etti.

Dünyanın tüm kozmetikleri bir araya gelse bile böylesine büyük bir fark yaratamazdı. Kadının bal rengi saçları bile doğal görünüyordu.

"Eğlenceli olacak," dedi Juliette ona, ardından Savannah'ya döndü. "Sana gelince, tatlım, sana bir sürprizim var."

Juliette, Caroline'e göz kırptı ve orta boy bir pakete uzandı. "Bu senin için, hayatım."

Savannah utangaç bir şekilde gülümsedi ve izin almak için Caroline'e baktı.

"Açabilirsin, Savannah." Caroline, Juliette'e bir göz attı, bu sözleri onun nasıl karşıladığını anlamaya çalıştı. Caroline'in tedbirli ve ilgili bir anne olduğunu mu düşünmüştü yoksa onu kuralcı ve katı mı bulmuştu? "Yabancılardan bir şey almamasını tembih etmiştik de..."

"Akıllıca. Benim oğlanlar onun yaşlarındayken hep gözü-mün önünde olsunlar istiyordum." Güldü. "Aslında hâlâ öyle."

Savannah paketi dikkatle tuttu. Heyecanlı görünse de, her şeye olduğu gibi bu hediyeye de temkinli ve dikkatli yaklaşı-yordu.

"Anne olmak biraz korkutucu, değil mi?" dedi Caroline.

"Öyle. Çocuk sahibi olduğumdan beri hiçbir telefonu görmezden gelemiyorum. Tabii senin bir de üstüne işin çok stresli. İnsanların hayatını kurtarmaya çalışmak..." Juliette elini odaya doğru sallayarak krem şişelerini, fırçaları, dizi dizi ruju gösterdi. "Bununla kıyas kabul etmez tabii."

"Ne iş yaptığımı nereden biliyorsun?" Caroline panikle-mişti. Hastaneden biri onun son zamanlarda ne kadar yaş-landığından falan mı bahsetmişti? Onun hakkında kim, ne söylemişti? Aklından bunlar geçerken tedirgin bir şekilde ay-nadan Juliette'e baktı.

"Ah, seni böyle buldum. Yani bulduk. Kendini şımartma-ya vakti olmayan iş kadınlarını arayıp buluyoruz. Senin gibi kadınları. Laboratuvara kapanıp çocuk kanserleri üzerinde çalışmak az şey mi? Böyle çok önemli ve zor işler yapan kadın-lara özel teklifler sunarak onlara şükran borcumuzu ödemeye çalışıyoruz. Bu da bizim kendimizce topluma hizmet etme yolumuz."

“Ah, anlıyorum.” Caroline rahatlayarak başını salladı. “Ben de dedim ki nereden...”

Juliette elini Savannah’nın omzuna koydu. “Şimdi bu küçük hanımla ilgilenelim ki sonra işimize bakabilelim.”

Savannah’yı deri kanepeye götürdü. “Bakalım beğenecek misin, tatlım, çok merak ediyorum,” dedi hâlâ açılmamış paketi işaret ederek. “Ben küçük kızlardan çok oğlanlara alışığım.”

Savannah mat siyah ambalajı ve koyu mor kurdeleyi okşadı. “Kurdele bende kalabilir mi? Bebeklerim için.”

“Tabii ki kalabilir.” Caroline kendi sesinin kızgın çıkmış olmasından ve Savannah’ın sorusunun kulağa yalvarır gibi gelmiş olmasından korktu; sanki normalde kızının kurdeleleri almasına hiç izin vermezmiş gibi.

Paketten, makas gerektirmeyen ve giysilerin kolayca takılıp çıkarıldığı kâğıt bebekler çıkmıştı ve ardından da Juliette. Savannah’yı oyun odasına götürmüştü. Caroline aynanın karşısındaki koltukta oturmaya devam ederek onun geri gelmesini bekledi.

Juliette’in işi, Caroline için, asla sırrına eremediği bir beceriyi temsil ediyordu. Lisede popüler kızların soyunma odasındaki aynanın karşısında birkaç fırça darbesi ve rujla Amerikan güzeline dönüşüvermesini uzaktan hayretle izlerdi. Onların aksine Caroline ne zaman ruj sürmeye kalksa aynadaki görüntüsü ona fazla gösterişçi ve çiğ gelirdi, bir an evvel ruju silmek isterdi. Düğününde Peter’in annesiyle kız kardeşleri ona zorla ağır bir makyaj yaptırmıştı ama Peter’la yalnız kaldıkları anda ilk iş makyözün yüzüne sıvıdığı boyaları silmişti. Evli bir kadın olarak ilk öpücüğü onun istediği şekilde olmuştu. Çıplak dudakların çıplak dudaklarla buluşması.

Kapı açıldı, Juliette içeri girdi. İpek gömleğiyle pantolonunun üstüne şimdi siyah bir önlük giymişti. "Savannah çok mutlu. Eğer bir sorun çıkarsa oyun odasındaki ablalar hemen bize haber verecek. Yani merak edilecek bir şey yok. Aklın onda kalmasın."

"Ah, sorun çıkmaz. Savannah yabancılık çekmez." Bu acaba kulağa çok mu tuhaf gelmişti? Sanki Savannah'yı sürekli yabancılara teslim ediyormuş gibi? "Yani demek istediğim, ıı, Savannah çok kendine güvenli bir çocuk."

"Eminim annesi sayesinde." Juliette farklı renklerde üç önlüğü sırayla Caroline'in boynuna doğru tuttu. Önce pembe, sonra siyah ve lacivert. "İlk olarak hangi rengin sana gittiğine bakıyorum ki doğru bir fonda çalışalım."

"Ama o renk yanıltıcı olmayacak mı? Yani ten rengimi aslında olduğundan daha güzel göstererek?"

Juliette güldü. "Burada her şey yanılsama. Sonuçta makyaj bir illüzyon, haksız mıyım? Bu yüzden en iyi tuvalle başlayacağız. Kıyafetlerini seçerken yaptığın gibi, hı?"

Ona kalsa Caroline'in moda tercihi beyaz laboratuvar önlüğü olurdu. Onun dışında da, çocukluğundan beri güvenli bejlere sadık kalmıştı.

"Lacivert," diye karar verdi Juliette. Mavi önlüğü Caroline'in boynuna takarken ipekli kumaş dalgalandı. Ardından aynadan Caroline'e baktı. "Bu rengi daha sık kullanmalısın." Caroline, lacivert giymenin hayatında büyük bir fark yaratacağına ikna olmuş gibi başını salladı.

Juliette bir parmağını hafifçe Caroline'in yanına sürttü. "Yüzünde makyaj yok, değil mi?"

Caroline hayır anlamında başını salladı. Bunun üzerine Juliette parmaklarına bir parça yağ döktü ve yağı kadının yü-

züne yaydı. “Şu anda hızlı bir temizleme işlemi yapıyorum. İstersen sana başka bir gün cilt bakımı da ayarlarız,” dedi Juliette. “Paloma’yla. En iyisi odur. Ama bunu söylediğimi sakın kimseye söyleme; çalışanlar arasında ayırım yapmamam gerekiyor. O sana tam bir cilt analizi yapar. Ben şimdilik sadece hoş bir görünüm kazandıracağım.”

Juliette’in kendinden emin parmakları yağı masaj yaparak yüzüne yedirdi. Oh, Caroline burada böyle yıllarca kalabilirdi. Derken bilim kadını yanı devreye girdi. “Ne yağı bu?” diye sordu.

“Juliette&gwynne tarafından özel olarak damıtılmış natürel sızma zeytinyağı. En iyisi budur. Cildi temizler, makyajdan arındırır, tonik ve nemlendirici işlevi görür ve ılık suyla kolayca çıkar. Daha da anlatabilirim ama açıkçası bu konularda Paloma benden daha bilgili, o daha iyi açıklayacaktır.”

“Sen kendi yüzünde kullanıyor musun?” Cildinin tüm pisliklerden arınması fikri hoşuna gitmişti ama sabah-akşam dakikalarca yüzüne bununla masaj yaptığını düşünmek bile yorucuydu. Bu arada Juliette, Caroline’in sık sık sızlayan sinüslerini hafif hafif ovuyordu. Sırf bunun için bile buraya gelmiş olmaya değerci.

“Benim kullanmadığım ya da cilt tipime uygun olsa kullanmayacağım hiçbir şey satmıyoruz,” dedi Juliette. Ardından Caroline’in yüzünü ılık bir havluyla silmeye başladı. Yumuşak havlunun hafif dokunuşuyla yağdan arınan cildi Caroline’e daha canlı ve sağlıklı göründü.

“Sen yüzünü neyle yıkıyorsun?” diye sordu Juliette.

Caroline buna cevap vermeden önce gülümsedi. “Ivory sabunla.”

Juliette kıkırdadı. “Yüzde 99,44 saf, değil mi?”

Yağı tamamen temizlediğinde, yine kendinden emin parmaklarla alnını, burnunun iki yanını, yanaklarını inceledi. "Cildin bu yüzden kuru."

Bu kez yüzüne bir krem yaydı. "Cildini yumuşattığımızda çizgiler de yumuşayacak." Aynadan göz göze geldiler. "Daha iyi bir ürünle temizlemek, doğru nemlendiriciyi kullanmak... Bunlar gerçekten yardımcı oluyor. Dolgun görünmesini istediğin yerlere de içinde dolgunlaştırıcı olan ürün kullanıyorsun. Paloma sana daha detaylı anlatır."

"Belki beni yoğun bakıma alır," diye espri yaptı Caroline.

Juliette yine kıkırdadı ve Caroline'in omzunu sıktı. "Sen endişelenme. Ben her şeyi halledeceğim."

Belli ki Caroline'in esprisi biraz ağır kaçmıştı. Acaba onun ciddi olduğunu mu sanmıştı? Tanrı biliyor ya bu sabah buraya gelecek vakti bile zor bulmuştu. Diğer kadınlar bunu sürekli yapıyor muydu?

Juliette, Caroline'in kullanmayı hayal bile edemeyeceği renkler ve kremlerle yüzünü kat kat sıvamaya devam ederken Caroline aniden kozmetiğin büyülü aynasında kendini neredeyse güzel bulmaya başladı. Juliette eline bir o kavanozu, bir diğerini alıyordu. Çenesinde beş ton fondöten denemiş, ancak ondan sonra hangisini kullanacağına karar vermişti. Fondöten! Caroline fondöteni sadece yaşlılar kullanır diye düşünürdü. Juliette renkleri karıştırıp uygularken güneş koruma kreminin öneminden de kibarca bahsetmişti. Doktor Caroline bunun önemini bilse de, sadece nanemollaların güneş koruma kremi kullanacağına inanan annesinin kızı Caroline'in inadını kırmayı her zaman başaramıyordu.

"Şuna bak! Kesinlikle gözlerini öne çıkarmalısın, Caroline." Juliette bir adım geri çekildi ve sürdüğü göz kalemine bak-

tı. “Gözlerin zeytin yeşili. Çok güzel. Tıpkı Savannah gibi. Onun da yüzündeki kilit nokta gözleri olacak. Şimdiden belli. Gözleri nasıl da koyu bir kahverengi. Gözlerini kocandan mı almış? Tanrım, İtalyan ya da Yunan gibi görünüyor.”

“Savannah evlatlık,” dedi Caroline.

“Ah. Bir saniye gözlerini kapatır mısın?” Juliette onun kirpiklerine maskara sürdü. “Tamam, açabilirsin. Bir arkadaşımın da evlatlık çocukları var. Üç oğlan.”

“Kaç yaşındalar?” Caroline bunu sorar sormaz, acaba fazla meraklı mı göründüm diye endişe etti.

“On ila on beş arasında. Savannah’dan büyükler. Arkadaşım destek gruplarında bayağı aktif.”

Caroline evlatlık gruplarına hiç katılmamıştı ve evlatlık kızına daha iyi bir anne olmak için danışmanlık da almamıştı. İşin aslı, Savannah için en iyi “seni biz seçtik” kitaplarını almak dışında Peter’la ikisi evlatlık anne babası olma konusunda bir şeyler öğrenmeye pek az vakit ayırmışlardı. Caroline daha fazla çaba harcamaları gerektiğinin farkındaydı ama Peter direnmişti ve Caroline de kolay yolu seçip onun isteksizliğinin arkasına saklanmıştı.

Peter, Savannah’yı aileye sokmuştu ve eğer her şey mükemmelmiş, hiçbir fark yokmuş gibi davranırsa bunu gerçek kılabilceğine inanıyordu. Kızları tüm kuzenleriyle kaynaşacak ve aileden oluverecekti.

“Her şey yolunda mı? Arkadaşın için?” diye sordu Caroline.

Juliette, Caroline’in yanaklarını fırçayla pembe allık sürdü. Sonuç, bir deniz kabuğunun iç kısmı gibi zarif ve ışıltılıydı. Juliette bu rengin adının Şafak olduğunu söyledi. Ardından yine bir adım geri çekilip başını yana eğerek renk seçimini inceledi.

“Bazen sorunları oluyor tabii,” diye cevap verdi Caroline’e. “Evlat edinmenin de tıpkı doğurmak gibi doğal bir şey olduğunu ve buna o şekilde yaklaşılması gerektiğini söyleyenlere çok kızıyor. Bu yaklaşımın, evlatlık annelerinin yaşadıkları sorunlardan bahsetmelerinin önünü kestiğini söylüyor.”

Caroline başını sallayarak dinliyordu. Juliette’in devam etmesini istediği belliydi.

“Onun yaşadıklarını görünce, biyolojik annelerin aslında annelikten daha kolay feragat edebildiklerini fark ettim. Doğum sonrası depresyonu yaşıyoruz falan. Sen doktorsun, daha iyi bilirsin.”

“Patolog. Ben insanlardan ziyade genelde dokular üzerinde çalışıyorum,” diye düzeltti Caroline. “Şeye gelince, yani bunu daha önce bu şekilde düşündüğümü sanmıyorum ama...” Caroline koltuğun kolçağını kavradı. “Ama haklısın.” Peter’in kız kardeşleri sürekli çocuklarından yakınıp şikâyet ederken Caroline bu konuşmalara asla katılmaz, katılamazdı.

“Aynen. Evlat edinen ailelerden sabah-akşam hâllerine şükretmelerini bekliyor, şikâyet etmeye hakları olmadığını düşünüyoruz.”

ONUNCU BÖLÜM

Tia

Bobby en fazla on dakika sonra gelmiş olurdu. Tia'yı almayla... Tanrım, çıkıyorlardı, değil mi? Bobby'nin, Güney Boston ya da JP dışında bir yere götürme vaadiyle onu cumartesi gecesi yemeğe davet etmesinin gerçek anlamı buydu. Tia bunu neden kabul ettiğini ya da Bobby'nin onu arabayla eve bırakmasının nasıl olup da, ardına kadar kapandığını ve üstüne asma kilit vurulduğunu sandığı o dehşetengiz ilişki kapısını araladığını bilmiyordu ama olan olmuştu. Birinin Tia'ya dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Hamileliğini hatırladığında içinin ısınmasının bir sebebi de buydu; o dönemi bir nevi tecritte geçirmesine rağmen hiçbir zaman yalnız değildi.

Honor'a hamile kaldığı o haziran gecesinde (Tia o gece hamile kaldığına emindi), en ufak esintide etekleri havalanan beyaz uçuş uçuş bir elbise giymişti. İnce belinde kalın, kırmızı bir kemer vardı. Yüksek topuklu sandaletleri, hayatında ilk kez yaptırdığı pedikürü gözler önüne seriyordu.

Girişi sokaktan görünmeyen gizli bara girmek için üç basamak inmiş, batmakta olan haziran güneşinin ışığından

sonra gözleri içlerinin loşluğuna alışsın diye kapıda bir an duraksamışlardı. Cambridge'deki Mass Bulvarı'nın yan sokaklarından birinde böyle bir mekân olması Tia'yı buraya her gelişinde afallatırdı. Şiir geceleriyle meşhur bir semtte, pul kadar dans pisti olan ve ipek, siyah eteklerle beyaz bluzlar giymiş orta yaşlı garsonların hizmet ettiği bir mekân olacağı kimin aklına gelirdi? Barın müdavimlerinin çoğu Cambridge civarında doğup büyümüş insanlardı. Tia onların arasında hiç yabancılik çekmemişti; Tia ve Güney Boston'lı arkadaşlarıyla aynı işçi sınıf DNA'sını taşıyorlardı.

Mekânda çoktandır unutulmuş eski şarkılar çalıyor, Tia'nın çocukluğunun fon müzikleriyle dans ediliyordu. Tia'nın annesi pazar sabahları kiliseye gitmek yerine Herb Alpert çalardı. Al Green. Etta James. Frank Sinatra. Tia'nın hiç bilmediği bir geçmişe, onun hayatının hiçbir zaman olmayacağı kadar görkemli görünen zamanlara özlem duymasına sebep olan müzikler.

O gece Nathan'ın üstünde ütülü bir gömlek vardı. Tia onun göğsüne yaslandığında, gömleği kimin böyle jilet gibi ütülediğini, gömlekten yayılan deterjan ve mutlu aile kokusunun ardındaki kadını düşünmemeye çalışmıştı.

İçki siparişlerini verdikten sonra Nathan ayağa kalkmış ve elini uzatmıştı. "Benimle dans eder misin?" diye sormuştu; sanki hayır demesinden korkuyormuş gibi, sanki Tia'nın tüm dansları, tüm düşünceleri, tüm hayatı zaten ona ait değilmiş gibi.

Dans ederlerken Nathan ona sımsıkı sarılmıştı. Tia onun parfümünün ve tıraş losyonunun kokusunu içine çekmişti. Bu kokuları Nathan'a ait olduğu için seviyor ve hiç şüphesiz Juliette seçmiş olduğu için de nefret ediyordu.

Nathan sevdası yüzünden tüm arkadaşlarından ve hobilerinden uzaklaşmıştı. Herkes onun kendini işine adanmış olduğunu, o sıralar çalıştığı bakımevindeki düşkün kadınlarla erkekler dışında gözünün kimseyi görmediğini sanıyordu. Tia başını çevirdi ve yanağını Nathan'ın kaslı koluna yasladı. *Moon River* çalıyordu, sonra Sinatra'dan *The Way You Look Tonight*'a geçti.

"Keşke hep böyle olabilsek," diye fısıldadı Tia.

"Evet." Nathan ona daha da sıkı sarıldı. "Bence de."

Yalan söylemişti. Tabii ki yalan söylemişti. Eğer birlikte olmalarını isteseydi şu anda burada olurdu. Mektubuna cevap vermiş olurdu. Honor'ın fotoğrafına bakmış ve kendini görmüş olurdu.

Alt kapının zili çaldı.

Tia otomata basıp alt kapıyı açtı. Bobby merdivenleri çıkarken az önce koyduğu şarabı bitirdi ve kadehi yıkamadan dolaba koydu. Bobby kirli kadehi ve yeni yıkanmış olanı görmesin diye. Ardından direkt gargara şişesinden bir yudum içip ağzını çalkaladı.

Bobby dairenin kapısını nazikçe tıklatınca Tia elinde olmadan sinirlendi. Ona evet demişti, onunla çıkmayı kabul etmişti, neden kapıyı sanki Tia onun geldiğini unutmuş olabilirmiş gibi çekinerek çalıyordu ki? Eğer Nathan, Tia'nın içindeki yumuşak yanı ortaya çıkarıyorsa, Bobby'nin tam tersini ortaya çıkaracağından korkmaya başlamıştı.

Bobby takım elbise giymişti, Tia'nın üstündeyse kot ve basit bir ipek gömlek vardı. Kıyafetleri Bobby'nin bu geceye. Tia'dan daha fazla önem verdiğini gösteriyordu. Tia bu eşitsizlikten, odadaki bu kocaman filden nefret etti.

"Kusura bakma." Tia kendi üstünü işaret etti. "Basit bir yere gideceğiz sanıyordum."

“Hayır, hayır... Benim hatam. Sana söylemedim.” Bobby’nin yanakları kızardı. Zavallı havuç saçlı Bobby, beyaz teni her fırsatta onu ele veriyordu.

“Bana bir dakika ver, hemen değişeyim.”

“Hayır, hayır,” dedi Bobby. “Gayet iyisin. Ben ceketimi çıkarırım.” Umursamıyormuş gibi omuz silkti.

Tia onun kafasının tam gaz çalıştığını duyduğuna yemin edebilirdi: *Akşam için planları değiştiresem mi?* Belki de daha az şık bir restoran düşünmeye çalışıyordu. Tia onu yatıştırmak için omzuna dokundu. “Dur, tamam. Beş dakika bile sürmez.”

Yatak odasına gidip gardırobunun karşısında durdu. Eli en dipteki beyaz elbiseye gitti. Hâlâ çok güzeldi ama onu giyemezdi, bu elbise buram buram karşılıksız aşk kokuyordu. Onun yerine mini, siyah bir elbise seçti ve hayattaki tek hazinesi olan, annesinden kalma birkaç parça mücevheri taktı. Babasının annesine aldığı aşk düğümü küpeler ile içinde büyükannesiyile büyükbabasının resminin olduğu telkâri bir madalyon.

Pirinç düğmelerle süslü deri koltuklarda oturuyorlardı. Copley Plaza’nın şık restoranı önemli kutlamalarda tercih edilirdi. Nişanlar, film anlaşımları, rüya iş teklifleri. Bobby niyetini açıkça belli etmişti.

Burası da Tia’nın Nathan’la dans ettiği bar kadar loştu ama orada sarı bir loşluk varken burada kırmızımsı bir ışık vardı. Avizelerden yayılan ışık, işlemeli panellerden ve kırmızı tonlarında kumaşlardan yansıyor.

“Bugün bir daire sattım,” dedi Bobby. “Baştan aşağı yenilenmiş bir çatı katı. Bir ressam aldı. Işığı mükemmeldi.

Bayağı da iyi paraya sattım. Hele piyasanın durumu düşünlürse.”

“Evet, emlak piyasası kötü diye duymuştum,” dedi Tia.

“Güney Boston hâlâ iyi durumda.” Bobby koltuğunu çekerken elini sıkıştırınca, “Siktir,” diye söylendi. Sonra yine kıpkırmızı oldu. “Özür dilerim.”

“Bobby, siktir dediğin için özür dilemen gerekmiyor.” Tia abartılı bir sabırsızlıkla gözlerini devirdi. “Eee, peki Güney Bostan niye etkilenmedi?”

“Öncelikle deniz kıyısında. Bu da sınırlı bir alan demek. Yani talep yüksek, satışa çıkan yer az.”

Bobby’nin anlattığı talep gören semt ile büyüdüğü yeri birbirine bağlamak Tia için zordu. “Sanırım haklısın,” dedi sonunda.

“İnanılmaz fırsatlar var.” Bobby elini uzattı, Tia’nın elini tutacakmış gibiyken son anda vazgeçip geri çekti. “Yeni bir yer bağlamaya çalışıyorum, inanamazsın. Büyük bir bina. Tabii çok lüks yapılacak.”

“Adamlar her şeyi ele geçiriyor,” dedi Tia.

“Adamlar?” Bobby gülümsedi. “Nasıl oluyor da oradan çoktan gitmiş olanlar daima daha nostaljik oluyor?”

“Ama orada büyüyen insanlar artık orada oturamaz oldu.”

“Ya ne olsaydı? Yan gelip yatanlara koca semt bedava mı verilseydi?”

“İki odalı bir daireye yarım milyon dolar verecek parayı kazanmamak ne zamandan beri yan gelip yatmak oldu?”

Sipariş ettikleri içkiler gelince konuşmaları yarıda kesildi. Tia kadehi dudaklarına değdirdiği anda neredeyse yarısını içti. Kendini fazla ayık hissediyordu.

Bobby kadehini kaldırdı. “İlk kavgamıza.”

Tia bir an ne diyeceğini bilemedi. O da kadehini kaldırdı. “İlk milyonuna.”

Tia, Katie’nin ters bakışlarını ve göstermelik bir şekilde saatine göz atmasını görmezden gelerek iş arkadaşının önünden geçip kendi masasına yürüdü. Katie işe geç kalmayı en büyük kusur olarak görürdü.

Böylece Tia’ya hafta sonu neler yaptığını sormadı ve Tia da ona banyosuna döşettiği yeni karoların nasıl durduğunu sormadı. Masaları birbirine dik olduğu için göz göze gelmeden çalışmaları çok zor olsa da her ikisi de sanki odada yalnızmış gibi yapıyordu.

Tia müşterilerle sabah toplantılarının ve sonu gelmez telefon görüşmelerinin ardından, masasındaki raporların altından sarı çizgili bloknotuna yazdığı yapılacak işler listesini buldu. Bu listeyi bilgisayara aktarmayı reddediyordu çünkü bir kez elektronik ortama aktardı mı artık buruşturup yırtamaz ya da kâğıda yapabileceği gibi dünya üzerinden yok edemezdi. Tabii yine çöpe atabilirdi ama *Law & Order*’da sürekli göstermiyorlar mıydı; bilgisayarda çöpe atılan ve teknolojiden anlamayan fanilere görünmez olan dosyalar oralarda bir yerde hâlâ yaşamaya devam ediyordu.

Martha Yapılacak İşler

Bayan Jankowicz’e zihinsel beceri testi

Grahamlara uygun bakımevleri

Toplu görüşme - nisanda

Katie’ye Yaşlılık Fuarı ajanslarıyla görüşmeyi hatırlat

Walker Birliği’ne hibe başvurusu

Jerry Conlin için Adsız Alkolikler toplantısı -
mahkeme kararını bul
Bay O'Hara - yemek?

Tia listeye baktı, baktı... Sonunda sayfanın üstündeki "mart"ın üstünü çizip "nisan" yazdı.

Günlerini müşterileri eğlenceli yerlere götürerek geçirmek isterdi. Hadi, Bayan G, Newbury Caddesi'ne öğle yemeğine gidiyoruz. Hadi, Bay O'Malley, kütüphaneden yeni bir Grisham kitabı alma zamanı. Koşun, Bayan Kuffel, Adam Sandler'ın yeni filmi vizyona girdi.

Bayan Kuffel seksen dokuz yaşındaydı, yalnız yaşıyordu ve Adam Sandler'ı torunu yerine koyuyordu.

Tia müşterilerini seviyordu ama işinden nefret ediyordu. Evrak işinden, sürekli rapor yazmaktan, ajanslar arası yazışmalardan ve patronları Richard'ın sürekli onun ya da Katie'nin üstüne yıktığı hibe başvurularından nefret ediyordu.

Richard'ın tembelliği, zaten işleri başından aşkın olan Katie'yle Tia'nın iş yükünü daha da artırıyordu. Adam her gün âdeta onların sabrını test ediyordu. Richard bir zamanlar çalıştıysa da, herhâlde sırf yönetici olmak ve ayaklarını masaya uzatıp gün boyu oturmak için çalışmıştı. Tia, Richard'ın öğlene kadar hatta bazen öğleden sonraya kadar ofise gelmesini engelleyen sabah toplantılarının, aslında PlayStation'ıyla futbol randevuları olduğuna da emindi.

Katie'nin tarafında bir hareketlenme oldu, Tia aldırmadı.

"Ben çıkıyorum," dedi Katie.

Bu beklenmedik kelimeler, Tia'nın zaten ağrıyan başına çivi gibi saplandı. Başını kaldırdığında, Katie'nin çoktan

trençkotunu giymiş, güneş gözlüğünü eline almış, hem yağmura hem göz kenarlarını kırıştıran güneşe hazırlıklı bir şekilde ayakta durduğunu gördü.

“Toplantın mı var?” diye sordu Tia.

“Natasha’nın öğretmenleriyle görüşmem gerekiyor.”

Tia bir şey söylemeden onu süzmekle yetindi, Katie’yi kendini savunacak bir şeyler daha söylemeye mecbur etti.

“Bir korku problemi var. Ne olduğunu anlamıyorum. Geceleri kâbuslar görüyor. Tıka basa yiyor. Gizli gizli. Yatağının altında paket paket bisküvi buldum.”

Tia küçük kıza üzüldü ama Katie’nin kendi kızı için açık açık endişelenebilmesinin sebep olduğu kıskançlık, bu üzüntüye galip geldi ve Tia’nın içindeki kötü yanı ortaya çıkardı. “Ne zaman döneceksin?”

“Dönmek mi?” Katie güneş gözlüğünü başına taktı, Newbury Caddesi’ndeki pahalı kuaförlerden birinde kesildiği belli olan saçlarını geriye itti. “Ben gidip gelene kadar mesai biter zaten.”

“Niye randevuyu bu kadar erken aldın o zaman?” Tia böyle şirretlik etmek istemiyordu ama kendine hâkim olamıyordu bir şekilde. Annesi ona daima öfkesine hâkim olmasını söylerdi. Ama bunu bir türlü beceremiyordu işte. “Bir gün,” derdi annesi, “bir gün çok geç olacak.”

“Diyene bak! Sanki bu sabah onda gelen sen değildin!” Katie trençkotunun önünü kapattı.

“Dokuz buçukta geldim ve beş buçuğa kadar da çalışacağım. Ondan sonra da bir müşteriyle toplantım var. Ev ziyaretini,” diye yalan söyledi Tia.

“Senin neyin var Tanrı aşkına?” diye sordu Katie. “Bu görüşme benim için çok önemli, anlamıyor musun?”

Tia onu tabii ki anlıyordu. Gerçekten de neyi vardı? Neden kendini susturmayı başaramıyordu?

“Hem Richard gelmeyecek mi?” diye ekledi Katie.

Tia yüzünü buruşturdu; bu ihtimale bel bağlamanın manasız olduğunu ikisi de biliyordu. “Tek başına hem telefonlara cevap verip hem iş halletmenin ne kadar zor olduğunu sen de biliyorsun.” Yapılacak işler listesini Katie’ye doğru salladı. “Ve yapılması gereken bir sürü iş var!”

“Tia, benim nasıl bir baskı altında olduğumu anlamıyor musun? Bunu neden yapıyorsun?”

Tia, Katie’nin suçlayan bakışlarından kaçmak için bir anlığına gözlerini yumdu. Gerçekten çok ileri gitmişti. Annesinin ona öğretmeye çalıştığı bir diğer şey de buydu: “Tia, daha iyi görünmek için başkalarını kötü göstermeye çalışma. Sen daha iyi bir kız ol, tatlım.”

Tia’nın annesi koşullar ne olursa olsun iyi bir insandı. İçi iyiydi. Tia kendi karakterinin baba tarafından geldiğinden korkuyordu. Annesi onların huysuz olduklarını söylerdi. Tia huysuz olmak istemiyordu. “Üzgünüm, Katie. Ben... Gerçekten üzgünüm.”

“Annelik bir yan iş değil. Belki bir gün beni anlarsın.” Katie çantasını omzuna astı ve kapıya yürüdü.

“Üf, unut gitsin. Senden özür dileyende kabahat,” diye mırıldandı Tia.

“Ne dedin?”

“Tamam ya, sen gitsene artık.” Aslında Tia onun gitmesinden rahatsız değildi. Aksine, yalnız kalmak istiyordu.

“Burası bir iş yeri, bar değil. Bunu unutmasan iyi edersin. Gerekirse Richard’la da konuşurum. Artık neye sinirlenip bozulduysan, hırsını benden çıkarmana göz yumacak değilim.”

"Hadi ama, Katie. Sanki sen *iş yerinde* hiç aksi olmuyorsun?"

"Senin gibi değil. Ben ciddiym, Tia. Son zamanlarda sana ne olduğunu bilmiyorum ama ayağını denk alsan iyi edersin."

İki saat sonra Tia açık ofis kapısının pervazının tıklatıldığını duydu, daha o bir şey diyemeden Richard başını uzattı. Dağınık saç sakalı, kalın çerçeveli gözlükleriyle Richard 1979'da kalmıştı. Mide bulandırıcı ayak parmaklarını gözler önüne seren eski püskü deri sandaletlerden bile vazgeçmemişti.

"Duyduğuma göre Katie'ye bayağı kötü davranmışsın." Richard büyük göbeğinin üstünde kollarını kavuşturdu. "Beni aradığında ağladı ağlayacak hâldeydi."

"Öğle saatinde çıktığını ve tüm işleri benim üzerime yığıtığını da söyledi mi?"

"Çocuklarıyla ilgili önemli bir mesele varmış." Richard pis gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Kızının öğretmeniyle görüşecekmiş. Ama bunu pekâlâ daha geç bir saatte de yapabilirdi."

Tia kendi mızırmız sesinden kendi bile utanıyordu. Arkadaşını öğretmene şikâyet eden ilkokul öğrencileri gibiydi. Üstelik şikâyet ettiği kişi de, işten erken çıkma şampiyonuydu. Richard'a göre, müşterileriyle günlük görüşmelerini yaptıkları ve ofiste yangın çıkarmadıkları sürece her şey yolundaydı.

Richard derin bir nefes aldı. "Burada hepimiz için elimden geldiğince iyi bir iş ortamı yaratmaya çalıştığımın eminim sen de farkındasındır. Katie'ye benim gösterdiğim anlayışı ve esnekliği senden de rica ediyorum."

Tia elindeki kalemi masaya vurdu. "Çocukların zırt pırt bahane edilmesinden bıktım usandım. Sürekli kutsal anne-

likten dem vuruluyor ve hooop, hadi bakalım, Tia, tüm işleri sen yap çünkü Katie'nin bebek bezi değiştirmesi gerekiyor!"

Richard ona şaşkınlıkla baktı. "Anne babalık fedakârlık gerektirir."

"İyi de niye hep fedakârlık yapan ben oluyorum ki?"

Richard sessiz telefona, Katie'nin derli toplu masasına ve ardından Tia'nın önündeki kâğıt yığınlarına baktı. "Üzerine çok mu iş bindi?"

"Konu o değil." Tia konunun ne olduğunu kendi de bilmediği için ağlayacak gibi oldu.

Richard gözlerini yumdu ve transa girmiş gibi kıpırtısız durdu. Gözleri hâlâ kapalıyken konuştu: "Hadi sen eve git. Bugün izin yap. Telefonlarla ben ilgilenirim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tia

Tia rüzgâra karşı yürürken Katie ve Richard'la yaşadıkları zihninde dönüp duruyordu. Bir kez daha öfkesine yenik düşmüştü. Nathan da onun bu hâlimden nefret ederdi. Gerçi onunla kavgaları başlamadan biterdi. Tia ona evli olduğu için saldırmaya başlardı ve sonra Nathan abartılı bir tavırla, onun saldırısından korunmaya çalışıyormuş gibi ellerini kaldırırdı.

Daha birlikteliklerinin ikinci ayında Tia ona “niyetini” sormaya başlamıştı. Bir yıl sonra Nathan onu terk ettiğinde hâlâ aynı şeyi soruyordu. Belki de sormaya çok erken başlamış, onu fazla zorlamıştı.

“Şimdi bunu boş ver,” derdi Nathan sürekli. “Bırak anı yaşayalım. Her şey olacağına varır.”

Geriye dönüp baktığında Tia nasıl bu kadar saf olabildiğine inanamıyordu. Aşk gözlerini artık nasıl kör ettiyse bu sözlerin apaçık anlamını görememişti: “Lütfen çenenin kapat ve gerçekleri birlikte inkâr edelim.”

Nathan'ın da ona âşık olduğuna emindi. Bu tamamen kendi hayal gücünün ürünü müydü?

“Sana âşık olmak gibi bir niyetim yoktu,” demişti Nathan bir keresinde.

“Niyetin neydi?” Ona âşık olmadığını ve âşık olmak da istemediğini mi söylemeye çalışıyordu? Tia’nın gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Oysa Tia ona daha ilk andan tutulmuştu. Akıllıydı. Korumacıydı. İşini tutkuyla yapıyordu, dünyaya açıktı. Daha önce hiç onun gibi bir erkek tanımamıştı. Nathan hem sohbetiyle hem arabasıyla onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürmüştü.

Mesela onu Lincoln’daki Fruitlands Müzesi’ne götürecek vakti nasıl bulmuştu? Karısıyla oğullarını koca bir gün boyunca bırakmanın vicdan azabına katlanacak kadar mı seviyordu onu, yoksa sadece onlardan kaçmak istediği için miydi?

Tia’yla Fruitlands’ta, kısa bir süreliğine Lousa May Alcott’un ailesinin kurduğu kısa ömürlü komün evinde vakit geçirmektense ailesiyle birlikte plajda olması gerekmez miydi?

Tia o temmuz öğleden sonrası bu düşünceleri kafasından atmak için elinden geleni yapmıştı. Nathan’ın ona getirmesini söylediği örtüyü yere sermişlerdi. Nathan bir yandan aşkıncılığı anlatırken bir yandan da aldığı meyveleri, peyniri ve krakerleri çıkarıyordu. En az anlattıkları kadar, getirdiği yiyecekler de Tia’nın sınırlı damak tadının ötesindeydi. Kütür kütür elma yerine sulu papaya dilimleri getirmişti. Rokforlu sarmısaklı ekmeğin, Tia’nın çocukluğundan beri yediği krem peynirli Ritz krakerle hiç alakası yoktu.

“Şimdi burada düğünler falan yapılıyor,” dedi Nathan. “O zamanlar, ilk kurulduğunda, inanılmaz radikal bir yerdi. Düşünsene, bir komün. Buranın ülkenin geri kalanından bağımsız bir şekilde, kendi yiyeceklerini üretilip kendi ihtivaçla

rını karşıladıkları bir yer olmasını planlıyorlardı. Söyledikleri, önerdikleri şeyleri hayata geçireceklerdi.”

Tia, Nathan’ın onun soru sormasını istediğini biliyordu. Bilgisiyle hava atmayı severdi ve Tia’nın buna itirazı yoktu. Nathan’ın her şeyi bilmesi onun da hoşuna gidiyordu. “Ne öneriyorlardı ki?”

“Bu hareketi kısaca anlatmak zor ama en temelde, ruhsal bir devrim olduğu söylenebilir.” Nathan bağdaş kurdu ve daha da ciddileşti. “Toplumun materyalizme teslim olduğunu düşünüyorlardı ve toplumdan kendilerini soyutlayarak dogmalara karşı sezgileri öne çıkarmayı hedefliyorlardı.”

“Ve o burada büyüdü öyle mi? Louisa May Alcott?”

“Aslında ailesi burada sadece yedi ay yaşadı ama o yedi ay onları gerçekten çok etkiledi.”

Tia eline bulaşan papaya suyunu sildi ve örtünün üstüne sırtüstü uzandı. Masmavi gökyüzünde sadece tek bir beyaz bulut vardı. Nathan da yanına uzanıp elini tuttu. Tia onun sağ işaret parmağındaki nasıra parmağını sürttü. Ellerinin çok erkeksi olduğunu söylediğinde, “Sınav kâğıtlarına not vermekten,” diye şaka yapmıştı Nathan.

Tia yan dönünce Nathan beline dokundu, sonra eli kalçasına doğru kaydı.

İlk kez o gün Tia sevişirlerken ağladı.

“Ne oldu?” diye sormuştu Nathan onun yanağındaki yaşları silerken. “Canını mı yaktım? Seni üzecek bir şey mi yaptım?”

“Mutluluktan ağlıyorum.” Yakaladığı mutluluğa asla güvenemediğini, daima ellerinden kayıp gitmesinden korktuğunu nasıl açıklayacağını bilememişti. “Bunun sonu nereye varacak?”

Ve pek çok seferin ilki olarak Nathan o zaman, “Şimdi bunu boş ver,” demişti. Sesi yumuşaktı ama bu sözler yine de Tia’nın canını yakmıştı. Nathan’ın ondan istediği şey imkânsızdı. Nathan yanından ayrıldığı saniyede zihnine üşüşen sesleri sanki susturması mümkündü de o mu susturmuyordu?

Bir numaralı ses, Tia’nın sokakta karşılaşacağı herhangi bir Güney Boston’lı kadının söyleyeceği şeyleri söylüyordu:

Karısını asla terk etmeyecek.

Seni kandırıyor.

İkinci ses, annesinin sesiydi.

Tatlım, bu yaptığın çok büyük bir günah.

Neden yalan söylemeyen ve aldatmayan düzgün bir adam bulmuyorsun? Güzelliğin sonsuza dek böyle mi kalacak sanıyorsun? Hâlâ genç ve güzelken bunu değerlendir.

Üçüncü ses ise Nathan’ın karısıydı:

Neden bizi rahat bırakmıyorsun?

O beni seviyor. Seninle sadece gönül eğlendiriyor.

Kafasında uğuldayan bu sesler Tia’yı mahvediyor, zihnini bulandırıyor, onu zehirliyordu. Şimdi, seneler sonra, kafasında yeni sesler belirmişti. Gözlerinin ucuyla ona bakıp onu yargılayan rahibeler. Bebek arabalarını iten erdemli anneler. Onu gözleriyle yemeye hakları olduğuna inanan, zaten daha fazlasına layık olmadığını bilen erkekler.

Hey, şekerim, bana şekerini ver.

Kim bebeğini verir biliyor musun? Fahişeler ve sürtükler. Egoist kadınlar.

Sanki Honor seni çağırıyor, Tia. Duymuyor musun?

Tia cep telefonunu çıkarıp Robin’i aradı.

“Hey, dükkâna bir saniye önce girdim,” diye cevap verdi arkadaşı. “N’aber?”

“Sana çok ihtiyacım var,” dedi Tia. “Bir süreliğine eve dö-nemez misin?”

“Aynı şeyi söylemekten dilimde tüy bitti, Tia. Ben zaten evdeyim. Sen niye buraya gelmiyorsun?”

Hiç uçağa binmemiş olmak Tia’ya kendini çok cahil hissettiriyordu, bu yüzden bunu Robin’den başka kimseye söylememişti. Uçmanın, hız trenine binmek gibi olduğuna emindi ve hız trenine bindiği o ilk ve son seferde midesi çok feci ağzına gelmişti. Fakat Robin ısrar ediyor, bu korkuyu yenmesi gerektiğini, korkulacak bir şey olmadığını söylüyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye tekrar etti Tia.

“Ben buradayım.” Tia buna cevap vermeyince Robin içini çekti. “Ne oldu?”

“Hiçbir yere varamıyorum,” dedi Tia. “Ne yaparsam yapayım, hep aynı yerdeyim.”

“Bu biraz varoluşsal oldu. Daha açıklayıcı olabilir misin? Asıl problemi söylesen?”

Kulağındaki sevgi dolu ses Tia’yı her an ağlatabilirdi. Nihayet dürüst olabildiği için ağlayabilirdi. O kadar uzun zamandır yalanların yüküyle yaşıyordu ki bazen bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu unutuyordu. “İş yerinde kimse beni sevmiyor.”

“Sen onları seviyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Yanlış yerde olabileceğini hiç düşündün mü? Aynı yere saplanıp kaldığını düşünmenin nedeni belki de aynı yere saplanıp kalmış olmandır. Kendini harekete geçirebilecek tek kişi yine sensin.”

“Nereye gidebilirim ki?”

“Bir sürü yere. O ajansa gelene kadar çalışabileceğin bir sürü iş var.”

“Burası benim niteliklerime uygun.”

“Hayır, Tia. Senin için kolay sadece. Boston’da kalmak, başka bir şey yapmak zorunda kalmamak için yapmaya devam ettiğin bir şey.”

“Burada yaşamak öyle kremalı börek falan değil.”

“Doğru. Orada yaşamak bir sepet kuru ekmek. Ne tadı tuzu var ne de bir riski.”

“Buradan ayrılmamak için sebeplerim var. Biliyorsun...”

“Evlatlık bürosuna adresini bildirirsin. Nathan’a gelince, yeter ki istesin, seni California’da da kolayca bulabilir. Dünya küçük. Google kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu mesela?”

Tia buna cevap vermedi.

“Ah, Tee, Nathan zaten seni aramıyor ki.”

“Başka sebepler de var.”

“Hiç de yok. California’da da postacılarımız var. Mektup alıp yollayabiliyoruz. Ve fotoğraf.”

“Tamam, neyse. Sonra konuşuruz.”

“Ara ama mutlaka,” dedi Robin. “Bu akşam ara, tamam? Saat kaç olursa olsun.”

Tia on yaşındayken, D Caddesi kentsel dönüşüm projesi yüzünden annesiyle birlikte minicik bir eve taşınmaları gerekmişti. Zaten küçük olan ev bir de içeriden yasadışı bir şekilde iki mikro daireye bölünmüştü. Tia’nın annesi dairenin küçüklüğünü umursamıyordu çünkü nihayet o pis sığınma evinden Point’e, Güney Boston’ın daha iyi olan kısmına taşınmışlardı. Tia da umursamamıştı çünkü yan dairede oturan Robin’le çok iyi arkadaş olmuşlardı. Robin’in annesiyle babası sürekli kavga ediyordu, bu yüzden Robin neredeyse Tia’larda

yaşıyor gibiydi. Mutfakları üç kişinin sığamayacağı kadar küçük olduğundan kızlar yemeklerini televizyonun karşısında yerlerdi. Annesi, Tia'nın yanında bir arkadaşı olmasından o kadar mutluydu ki evin büyük bölümünü seve seve onlara bırakıyordu çünkü Brandeis Üniversitesi'ndeki yeni işinde, kendi tabiriyle "cıcığı çıkıyordu" ve geriye sadece posası kalıyordu.

Tia, Washington Caddesi'ndeki Doyle's Bar'a kadar hızlı adımlarla yürüdü. Buranın müdavimleri, viski için değil de muhabbet için geliyormuş gibi yapan takım elbiseli tipler, hâlâ hamburger ve bira seven spor tipler, doğma büyüme JP'liler ve bu karışımında kaybolmak isteyen Tia gibi insanlardı.

Yan kapıdan girdi ve davetkâr kasvete adım attı. Saat daha öğleden sonra iki olmasına rağmen bir içki içmek istiyorsanız kasvetli loşluk tam da aradığınız şeydi. Tia, olur ya işten tanıdığı herhangi biri belki bir görüşme için burada olabilir diye içeriye endişeyle göz gezdirdi. Sonra, yıllar içinde tezgâha çarpılan bira kupalarıyla çizik çizik olmuş bara oturdu. Karşısındaki ayna onlarca yılın sigara dumanıyla puslanmıştı. Tia sigara yasaklarından memnundu, eğer yasaklar olmasaydı sigaradan hayatta uzak kalamazdı.

Sigarayı hamile olduğunu öğrendiğinde bırakmıştı. Bebeğine verebileceği fazla bir şey yoktu, en azından rahminde temiz oksijen solumasını sağlayabilirdi.

Barda sağında kül rengi yaşlı bir adam oturuyordu. Hem saçları hem de cildi kül rengiydi, sadece kadehindeki kırmızı şarap görüntüsüne renk katıyordu. Orta yaşlı başka bir adam birasına eğilmişti. Üstleri başları yeşil boya lekeleriyle kaplı üç

boyacı ortalarındaki büyük tabaktan patates kızartması yiyor ve bir şeyler içiyorlardı.

En yakınında, solundaki taburede, gençten bir adam elindeki kırıksık gazeteyi okuyordu, önünde de buzla dolu büyük bir bardak vardı. Bardağın içindeki sıvı renksizdi. Votka? Cin? Su?

“Ne arzu edersiniz?” Barmen kız elindeki bezle Tia’nın önünü sildi ve bir bardak altlığını ona doğru itti.

“Kahve.” Tia bir an bununla yetineceğini umdu ama kendini durduramadı. “Bir shot Jameson’la.”

“Yanında mı, içinde mi?” Kızın genç ve pürüzsüz teni, Tia’da ona düzgün biri gibi görünme isteği yaratıyordu ama şansını kaybetmişti. Jameson sipariş etmesi onu komşuları Küllü ve Biracı ile aynı klasmana sokmuştu.

“Kahve taze mi?” Hı hı, tabii, sanki Tia bir tür kahve eksperiydi de, öğleden sonra viskisini yanında mı içinde mi istediğine kahveye göre karar verecekti. Sanki tek istediği, alkolle kafeinin onu aynı anda çarpması değilmiş gibi.

“Taze ve sıcak.” Barmenin uzun dalgalı saçları kızıldı. Resim öğrencisi gibi duruyordu. Akşamları buradan çıktuktan sonra müşterilerinin aşağılayıcı portrelerini çiziyor olabiliyordu. Tia muhtemelen bu Noel’de, Jamaica Plain’in ücra bir yerindeki bir resim sergisinde boy gösterecekti. *Alkol Duvarındaki Kadın*, altmış dolar.

“O zaman içinde.” Kendini zorlayarak gülümsedi. Her geçen gün hayallerindeki hayattan biraz daha uzağa savruluyormuş gibi hissediyordu. Annesi onun işçi sınıfına saplanıp kalmaması için elinden geleni yapmıştı. Kızının, insanların eski hurdalar değil yeni arabalar satın aldığı bir dünyada yaşamasını hayal etmişti. Tia’nın kendine ait bir evi olsun istemiş

ti. Tia şu dünyada kendine ait bir yeri olsun, orada kalbiyle beynini bir arada kullanabilsin istiyordu.

Eh, en azından Honor'ın sınıf atlamasını sağlamıştı.

Gazete okuyan genç adam, Tia'yla birlikte eve geldi.

Saçları buğday rengi, gözleri maviydi ve Tia'ya baharı hatırlatıyordu. Doyle's'ta birlikte geçtikleri masada karşılıklı otururlarken Tia onu böyle görmeye çalışmıştı en azından.

Öte yandan saçlarının yıkanması gerekiyordu, gözlük camları lekeliydi ve pek harika kokmuyordu. Barda içtiği renksiz şeyin votka olduğu ortaya çıkmıştı. Tia kahve saçmalığından vazgeçip viskiyle devam etmiş, arada bir tane hamburger yemişti. Oğlan vejetaryen burgerle patates kızartması söylemiş ve kendininkini yerken sürekli Tia'nın köftesini kesip durmuştu.

Aralarındaki anlık çekimin ve alkolün etkisiyle, o anda onlara çok önemli görünen şeylerden konuşmuşlardı. Onun sırt çantasıyla Yunanistan seyahati. Göçmenlere edebiyat dersi verme planları. Tia'nın master için okula dönme ve yaşlılara yönelik nefreti önlemek için yasal düzenlemeler yapılması hayali. Dördüncü viskiye kadar böyle bir hayali olduğunu hiç bilmiyordu ama bir kez aklına gelince, dünyanın yaşlı insanlara ne kadar korkunç davrandığına dair bir nutuk attı.

Ardından beraber eve gittiler.

Kapıyı arkalarından kapatmalarına kalmadı, oğlan anında Tia'yı kendine çekti.

Tia onun ismini hatırlayamıyordu.

Oğlan onun dudaklarına yapıştı.

Patrick?

Paul?

Jeremy.

“Hey,” dedi Tia. “Sakin ol.”

“Hı?”

“Biraz yavaşlayalım.” Tia dudaklarındaki uyuşukluktan nefret etti. Ağzı dili dolanıyordu.

Tia’nın bu ricasına oğlan ona sımsıkı kavrayarak karşılık verdi. Tia ikisinin de üzerindeki kotlara rağmen onun ereksiyonunu hissetti. Ardından oğlan onun elini alıp kasıklarına götürdü, onu okşaması için elini aşağı itti. Tia bir şey yapmadı. Oğlan bu kez elini daha sıkı bastırdı.

Tia geri çekilip ondan kurtuldu. “Yavaşlayalım demiştim.”

“Elimde değil,” dedi oğlan. “Beni çıldırtıyorsun. Muhteşemsin.”

Tia barın tuvaletinde kendine bakmıştı. Öğleden sonra ve akşam boyunca gerginlikten sürekli saçlarıyla oynadığından saçları dik dik olmuştu. Gözlerini de sık sık ovuşturmuş olmalıydı ki rakuna benziyordu. Sabah yaptığı makyajdan eser kalmamıştı.

“Dinle.” Kelimeleri yuvarlamamak için dikkatle konuşuyordu. “Sana ümit vermedim, değil mi?”

Saçmalığın dik âlâsı. Tabii ki ona ümit vermişti. Masada önce karşılıklı, sonra yan yana oturmuşlardı. Oğlan elini bacağına yukarılara doğru kaydırduğunda buna bayılmıştı. Ama şimdi viski etkisini kaybettikçe aynı eller fazla cüretkâr geliyordu.

Oğlan da geri çekildi. Bir parmağını nazikçe Tia’nın yanağında dolaştırdı. Tia bu yeni dokunuşa da bayıldı. Tanrı aşkına, biriyle sevişmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ne zaman ve nerede olduğunu bile unutmuştu, tek bildiği Nathan’la olduğuydu.

Oğlan bu kez parmağını çenesinin altına götürdü ve çenesini kaldırdı. “Ünlü bir aktris falan gibi görünüyorsun.”

Tia iltifata açtı. Tanımadığı birinin, ertesi gün hayatında olmayacak birinin hayranlığına, takdirine açtı. Ertesi gün, bir yerlerde bir bebeği olup olmadığını merak etmeyecek birinin.

Oğlan onu mutfağın köşesine sıkıştırdı, çamaşır makinesine yasladı. Bastırdı, bastırdı, bastırdı... Sıcak elini (Nathan’ın elleri daima serin ve kuru olurdu) gömleğinin içine sokup doğrudan göğsüne doğru çıktı. Yanağındaki yumuşak dokunuşa ne olmuştu? Göğsünü avuçladı.

Tia’nın karnında umulmadık bir arzu kıpırdandı.

Oğlan ona doğru eğildi ve ağzıyla dudaklarını örttü. Votka, kahve ve burger kokuyordu. Sakalı Tia’nın tenine sürtündü, canını yaktı.

Bittiğinde Tia’nın istediği tek şey hemen bir duş almaktı.

Doğum yaptığından beri işte bu yüzden hap kullanmaya devam etmişti çünkü tam da böyle bir şey olacağını biliyordu. Tia kendine güvenmiyordu ve başka hiç kimseye de güvenemezdi.

Oğlan yatağa yayılmıştı, gözleri kapalı, gevşek ve ıslak hâlde yatıyordu. Bu görüntü Tia’nın midesini bulandırdı ama onu üstünü örtecek kadar tanıımıyordu. Yataktan çıktı, bir zamanlar annesinin olan sabahlığı giydi.

Ardından oğlanın koluna nazikçe dokundu. Sonra daha sertçe dürttü.

“Hey, ne oluyor? Ne?” Oğlan ona döndü, kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırdı.

“Jeremy, artık gitmen gerekiyor.” Tia’nın sesi düzdü.

Oğlan tekrar gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı.

“Çok yorgunum.”

“Üzgünüm ama gitmen lazım.”

“Arabam bile burada değil.”

“Köşede otobüs durağı var ya da Turuncu hatta yürüyebilirsin.”

“İ ih, buradan eve yürüyerek gidebilirim.”

Aptal herif. O zaman niye arabadan bahsettin?

“Ama uzak,” diye devam etti oğlan. “Ve bizim oraya otobüs çalışmıyor.”

“Sabah da aynı şey olmayacak mı? Ha şimdi ha sabah, ne fark eder ki?” Tia onun bir an evvel evden çıkıp gitmesini istiyordu.

Oğlan uzanıp onun burnuna dokundu. “Ama sabah sen beni arabayla bırakabilirsin, değil mi?”

“Benim arabam yok.”

Oğlan güya sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Hım, işte bu bir sorun. Ama çok şanslısın ki benim arabam var. Sabah eve yürür ve arabamı alıp dönerim, seni arabayla kahvaltıya götürürüm, ha?”

“Sabah işe gitmem gerekiyor,” dedi Tia.

“O zaman seni iş yerine götürürüm.”

Tia sabahlığının önünü boynuna kadar kapattı. “Jeremy, gitmen lazım.”

Oğlan ona incinmiş gibi baktı. “Benim adım Jeremy değil. David.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette, New York City'de kendini görünmez hissediyordu. Burada çok fazla insan, çok fazla araba, binalar arasında çok az boşluk vardı. Rhineback'te büyüyen biri için Boston yeterince büyüktü.

Kayınpederiyle kayınvalidesinin evine doğru yol alırlarken Nathan burada doğmuş büyümüş birinin rahatlığıyla arabayı kullanıyordu. Oğlanlar arka koltuktaydı. Brooklyn'e girmişlerdi. Coney Island Bulvarı tüm karmaşasıyla önlerinde uzanıyordu. Benzin istasyonları, etnik yiyecek dükkânları, emlak acentelerinin arasında sinagoglar, camiler ve Pakistan restoranları vardı.

Juliette aynadan oğlanlara baktı. Max uyuyordu. Kafası yana düşmüş uyurken daha küçük görünüyordu; sevimli bebek yüzü geri gelmişti. Savannah'ın yüzü. Max'in kız versiyonu. Brownie hamurunu karıştırmaktan hoşlanacak, onu sıkıp damlatarak kakaya benzer öbekler yaratmaya çalışmayacak versiyonu.

Juliette düşüncelerini susturdu. Düşünmeye devam ederse çıldıracaktı. Ya Nathan aklından geçenleri okursa? Juliette'in,

Savannah eğer onları tanıyıp severse hep birlikte bir aile olacaklarını düşündüğünü duysa ne derdi? Böylece Juliette bir yabancı, dışarıdan biri olmayacaktı. O kızı hayatlarına dâhil etmeyi hayal ettiğini hiç kimseye anlatamazdı.

Bunları düşünüp durmayı bırakmalıydı. Nathan'ın annesiyle babasına yaptıkları bu ziyareti tüm bunlardan ayrı tutması gerekiyordu. Kafasını dağıtma ümidiyle dönüp oğlanlara baktı. Fakat Max artık uyanmış olsa da, o da tıpkı ağabeyi gibi elektronik âleme dalmıştı.

Lucas, Tevrat okurmuş gibi bir ciddiyetle iPhone'una konsantre olmuştu. Juliette, minyatür ekranları tıklamakta ve kaydırmakta usta olan oğullarının daima ondan ve Nathan'dan bir adım önde olacaklarını düşündü. Juliette'le Nathan yeni teknolojilere, oğullarına yetişecek kadar hızlı bir şekilde uyum sağlayamıyordu. Gerçi Nathan denemiyor değildi. Juliette ise iş için çok gerekli olmadığı sürece yeni cihazlara direniyordu. Şu akıllı telefonlar ona kendini aptal hissettiriyordu.

Avraham'la Gizi'nin oturduğu blok aynı görünüyordu, gerçi rüzgârda dalgalanan rengârenk Paskalya bayrakları yeniydi. Juliette, zeki bir girişimcinin ne zaman Hamursuz pankartları ve flamaları tasarlayacağını ya da bunun çoktan yapıp yapılmadığını merak etti. Belki gelecek yıl, üzerinde Hamursuz ekmeği ve İlyas'ın gümüş kupası olan bir bayrak rüzgârda salınırdı.

Albemarle Yolu'na saptıkları sırada Max gerindi ve öne eğildi, Juliette'in sağ omzuna dokundu. "Geldik, değil mi?"

"Geldik," diye cevap verdi Juliette.

"Neden kimse konuşmuyor?"

"Sen fosur fosur uyuduğuna göre kimsenin konuşmadığını nereden biliyorsun, geri zekâlı?" diye araya girdi Lucas.

“Gerçek uyumuyordum bir kere. Araba uyumasıydı o, bok çuvalı,” dedi Max.

“Birbirinizle düzgün konuşun,” diye uyardı Juliette.

“Hey, millet. Meditasyon modunda olmamız gerekiyor,” dedi Nathan. “Hamursuz Bayramı’ndayız.”

“Ben Kefaret Günü’nde dua edilir, Hamursuz’da özgürlük kutlanır sanıyordum,” dedi Lucas.

“Biz nereden bileceğiz ki? Bize Bar Mitzva töreni bile yapılmadı,” dedi Max suçlar gibi. “Lucas’la ikimiz gerçek Yahudi değiliz. Dörtte üç Yahudi olsak da değiliz çünkü Mami Sondra, Yahudi değil. Benjamin Kaplan, Yahudiliğin anneden geçtiğini söyledi.”

Mami Sondra, elbette. Juliette’in annesi oğlanların ona büyükanne yerine, on nesil öncede kalan Fransız köklerini unutmamaları için mami demelerinde ısrar etmişti. Ama Juliette onun bunu seçmesinin asıl nedeninin, sırf kendine büyükanne dedirtmemek olduğunu biliyordu. Yoksa büyükannein Fransızcası olan *grand-mère* de dedirtebilirdi. Ama hayır. Elbette onu daha genç ve egzotik gösteren bir isim seçmişti.

“Bu tür karmaşık kurallara sadece en koyu gruplarda önem verilir,” dedi Nathan.

“O zaman neden Lucas’la bana Bar Mitzva yapılmadı?”

“Of ya, kimin umurunda?” dedi Lucas.

“İbrani okuluna mı gitmek istiyorsun yoksa, Max? Daha çok ders çalışmak için?” Nathan direksiyonu sağa kırıp annesiyle babasının araba yoluna girdi. “Ben okula tika basa kitap dolu iki çantayla giderdim. Hiç eğlenceli değildi, evlat, emin olabilirsiniz.”

“Bize seçme şansı vermediniz ki,” dedi Max.

“Nereden çıkıyor bunlar?” Nathan, destek vermesi için Juliette’e baktı. Juliette ona dümdüz bakmakla yetindi. *Tam Yahudi olan sensin, sen cevap ver.*

“Josh Simons, Bar Mitzva’sında üç bin dolar topladı!” Max parayı tartar gibi, avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını iki yana açtı. “Üç bin!”

“Ah, demek para yüzündendi.” Nathan yine Juliette’in gözlerini aradı, Juliette ona yine boş gözlerle karşılık verdi. Bunun üzerine kocasının yüzünde başka bir ifade belirdi. Kalkan kaşları ve hafifçe yana eğdiği başıyla şimdi yüzündeki ifadenin alt yazısı şöyle bir şeydi: *Ne oldu? Bir sorun mu var?*

Nathan’ın gözleri sorularla doluydu. Juliette başını öbür tarafa çevirdi.

Kayınvalidesiyle kayınpederinin evini Macar Yahudilerin yemeklerinin kokusu sarmıştı. Kavrulmuş kırmızı biber. Gizi’nin Hamursuz’a özel lahana sarması. Çikolatalı-cevizli turta; bitter çikolata ve Hamursuz ekmeğinin mucizevi bileşimi.

Gizi önce Max’in, sonra Lucas’ın yüzlerini ellerinin arasına aldı, yanaklarından öpmeden önce bir an öylece durup yüzlerini inceledi. Sonra sıra Juliette’e geldi.

“Canım.” Gizi sanki Juliette’in görüntüsü içini ısıtmış gibi gülümsedi. “Kendine bir bak. Ne kadar güzelsin. Muhteşemsin. Oğlum şu dünyadaki en şanslı erkek.”

Juliette eğilip kayınvalidesinin yumuşak yanaklarını öptü. Gizi’nin yüzünde yaşına göre çok az kırışık vardı. Üstelik cildi için sadece vazelin ve kendi tabiriyle *uydurmaşyon* bir şeyler kullanmasına rağmen. Juliette onu Juliette & gwyenne ürünlerine boğuyordu ama Gizi onları banyodaki cam raflara biblo gibi dizmekle yetiniyordu.

“Hayatım, onlara bayılıyorum,” derdi. “Ne kadar güzel göründüklerine baksana.” Bu arada annesinden öğrendiği bilgece usullere sadık kalırdı: Dışarı çıkarken mevsim ne olursa olsun mutlaka şapka tak. Cildin nemliken vazelin sür. Aslında Juliette’in işine bir bakıma Gizi ilham vermişti. Nathan’la ikisinin para sıkıntısı çektikleri dönemde ona balla avokadoyu karıştırıp içine zeytinyağı damlatmasını ve bu karışımı cildine sürmesini önermişti.

“Anne.” Nathan, annesine sarıldı. Nathan annesiyle babasını koşulsuz şartsız severdi. Gizi’yi bıraktığında Juliette’in arkasında durdu ve omuzlarını sıktı. “Karım her geçen gün daha da güzelleşmiyor mu?”

Nathan’ın elleri omuzlarında demir gibi ağırdı.

“Sen iyi misin, tatlım?” Gizi’nin yüzü endişeyle kırıştı ve Juliette’i inceledi.

“Kim iyi değil?” Avraham ellerini havluya kurularak içeri girdi. “Ah, kimler gelmiş.”

Lucas’a kocaman sarıldı, ardından Max’e şapırtılı bir öpücük verdi.

“Herkes iyi.” Gizi ellerini oğlanların sırtlarına koydu. “Hadi bakalım. Salonda yeriniz hazır.”

Oğlanların salondaki yerlerinden kasıt, Abraham’ın salondaki en rahat tekli koltukların yanına birer sehpa çekmiş ve sehparın üstünü de, Juliette’in asla içmelerine izin vermediği gazlı içecekler ile yine Juliette’in asla yemekten önce yemelerine izin vermediği çikolata ve çerezlerle doldurmuş olmasıydı.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu Juliette.

“Mutfakta bana arkadaşlık edebilirsin.” Gizi, Avraham’ın elindeki havluyu aldı. “Siz de baba oğul yemekten önce bir yürüyüşe çıkın.”

Juliette, Gizi'nin onları yürüyüşe yollamasının sebebinin, Avraham'ın aşırı yemesinden ve yemekten sonra kan şekeri-
nin fırlamasından endişe ettiği için onu biraz egzersiz yapma-
ya zorlamak olduğunu biliyordu.

"Hadi, baba." Nathan elini babasının omzuna attı. "Hazır
bizi özgür bırakmışlarken çıkalım."

Gizi'nin mutfakı kirli tencereler, dibi sıyrılmış kâseler ve
yemeklere bulanmış tahta kaşıklarla doluydu. Kayınvalidesiyle
kayınpederi, Nathan on yaşındayken aldıkları evde o günden
bu yana hiçbir değişiklik yapmamışlardı. Gizi değişiklikten
nefret ederdi. Avraham ne zaman evi yenilemeyi önerse Gizi
bu fikri savuşturur gibi elini salları, "Sen sonra da beni yenile-
meye kalkarsın," derdi.

"Evet, sorun ne?" Gizi, Juliette'e bir bez uzattı. "Lütfen şarap
kadehlerini çıkarabilir misin, hayatım? Geçen Hamursuz'dan
beri üzerlerinde biriken tozu almak zorundayız."

Gizi'nin evi gibi hiç değişmeyen resmi konuşması, yıl-
lar evvel Brooklyn Üniversitesi'nde açılan Göçmenler İçin
İngilizce kursundan kalmaydı. Juliette eski metal basa-
mağı kilerin önüne çekti ve Macaristan'ın ünlü marka-
sı Ajka Crystal kadehleri tek tek kayınvalidesine uzattı.
Kayınpederiyle kayınvalidesi bu Macar kristallerini tek tek
toplamışlardı. Juliette bunu tuhaf buluyordu; insanlar önce
zulümden kurtulmak için ülkelerinden kaçıyor, sonra evle-
rini o ülkelerin mabedine çeviriyordu. Nathan ise buna "bi-
lişsel çelişki"nin gücü diyordu.

Bir sosyal psikoloji teorisi olan bilişsel çelişki belki
Juliette'in evliliğini açıklamakta da kullanılabilirdi. Nathan'a
olan aşkı ile Tia'dan haberdar olmanın acısı çarpışıyordu.
Evliliğinin karanlık yanını sümen altı etmişti.

Gizi kadehleri tek tek, lavabonun içindeki ılık sirkeli suyla dolu leğene sokuyordu.

“Eee, soruma cevap vermeyecek misin?” diye ısrar etti Gizi.

Juliette anlamamış gibi yapmaya çalışmadı. Kayınvalidesinin hayatın satır aralarını şaşmaz bir kesinlikle okumak gibi bir özelliği vardı. Sorunun ne olduğunu bilmediği zamanlarda bile sorunun kokusunu tazi gibi alırdı.

Juliette verecek uygun bir cevap aradı. Dilinin ucuna kadar gelen şeyleri tabii ki söylemeyecekti: *Bir de kız torunun var. Saçları ve gözleri koyu kahverengi. Tıpkı senin gibi.*

“Kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama önemli bir şey değil,” dedi bunun yerine. “Âdet öncesi gerginliği.”

Kayınvalidesi onu dikkatle süzdü. “Hım, bana da biraz şişmişsin gibi gelmişti.”

Harika. Juliette’in âdeti geçen hafta bitmişti. Yani diğer her şeyin yanında bir de kilo almış olmalıydı.

“Teşekkürler.”

Gizi başını yana eğdi. “Ah, Juliette, sen her zaman çok güzelsin. Birkaç gün vücudunda biraz ödem olsa ne olacak?”

Juliette ona sarıldı. “Ben gidip üstümü değiştireyim. Böylece sana daha fazla yardım edebilirim.”

Onlara ayrılan misafir odası ancak bir yatakla bir konsol alacak büyüklükteydi, nitekim odadaki tek mobilyalar bunlardı. Juliette elini oymalı yatak başında gezdirdi. En ufak bir harekette yatak başı duvara çarpıyordu; bunu bu odada Nathan’la ilk ve son kez seviştiklerinde öğrenmişti. Bir de Nathan’ın yerde yapmayı önerdiği zaman vardı ama Juliette üst üste bile uzansalar yerde o kadar yer olduğundan şüphe etmiş ve korkunç bir pozisyonda sıkışıp kalma fikriyle dehşete düşmüştü.

Bu gece burada Nathan'la nasıl kalacaktı? Bu evde herkes erkenden odasına çekilir, Avraham'ı salonda televizyonla baş başa bırakırdı. Zira Avraham televizyonun sesini, ondan başka hiç kimsenin tahammül edemeyeceği kadar çok açıyordu. Nathan'ın eski odasında kalan oğlanların kendi televizyonu vardı, Gizi desen zaten dokuz buçukta uyuyakalırdı. Nathan'la Juliette ise normalde küçük küçük yatakta sarmaş dolaş yatıp kitap okurlardı.

Juliette kim bilir kaçınıcı kez alkolle kendini avutabilmeyi diledi. Çikolata ve şekerin insanı uyutmaması çok yazıktı.

Hamursuz masasında Ajka Crystal kadehler ışıldıyordu. Kırmızı kadehler, kan kırmızı şarapla daha da koyu bir tona bürünmüştü. Kobalt mavisi tabaklara Hamursuz keki, zümrüt yeşili kâselere kırmızı biberler konmuştu. Mumlar yakılmıştı. Avraham, yıpranmış kitaptan göç hikâyesini okudu ve masanın en küçüğü olarak Max "dört soru"yu sordu. Avraham oğlanların yemekten sonra bulması için afikomani sakladı. Geleneklere göre, sadece Hamursuz ekmeğini bulan kişi ödül kazanırdı ama Avraham torunlarını asla ayırmazdı.

Juliette'in kalbi ikiye bölünmüştü. Kayınvalidesiyle kayınpederini çok seviyor ama o anda kendi evinde olmayı da her şeyden çok istiyordu. Zaten küçük olan yemek odasının duvarları üstüne üstüne gelmeye başlamıştı. Nathan'ın dizi masanın altından dizine dokundu. Yine. Yemeğin başından beri Juliette bacağına kaçırıyor ama çok geçmeden kocasının bacağı yine onu buluyordu.

Nathan annesiyle babasının yanında daha bir sevecen, daha bir samimi olmuştu. Juliette onun gecenin sonunda devamını isteyeceğini, Brooklyn'de sevişmeme konusundaki ka

tarlılığını kırmaya çalışacağını hissedebiliyordu. Bütün gece o daracık yatakta ona sarılacaktı ve Juliette'in kaçacak hiçbir yeri olmayacaktı.

"Yemekler çok güzel olmuş, anne." Nathan babasına döndü. "Biz çok şanslı erkekleriz."

Avraham başını salladı. "Ben biliyorum. Sen bildiğinden emin ol da."

Avraham'la Gizi, Nathan'la ikisinin geçmişte yaşadığı sorunları biliyorlar mıydı? Nathan onlara anlatmış mıydı? Nathan'ı ne kadar severlerse sevsinler kör de değillerdi.

Gizi uzanıp Nathan'ın eline dokundu. "Biliyor, biliyor. Bizim ailemiz bir tane."

Son makaronu da yediklerinde Juliette kocasını elinden tutup küçük misafir odasına sürükledi. Çantaları açılmamış bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Taba rengi perdeler, radyatörden yükselen havayla hafifçe kıpırdıyordu. Sıcak ve limonlu oda spreyinin kokusuyla odanın havası ağırdı.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Juliette.

Nathan ona, anlamadığı bir dilde konuşmuş gibi baktı. "Efendim?" Sanki daha iyi duymasını sağlayacak, anlamasına yardımcı olacakmış gibi başını yana eğdi.

"Eve. Gitmek. İstiyorum," dedi Juliette. "Bu gece. Hemen."

"Delirdin mi? Şimdi yola çıksak sabah birden önce eve varamayız. Ne oldu ki?"

Bu küçük yatakta onunla yatmak istemediğini nasıl söyleyebilirdi? Onun soluduğu havayı bile solumak istemediğini, gidecek bir yeri olmadan bütün gece uyanık kalmak istemediğini nasıl söyleyecekti? Odadan çıkmaya kalkarsa, sessiz olmaya ne kadar dikkat ederse etsin, Gizi mutlaka duyup gelir

ve tek istediği yalnız kalmakken, onu hiç istemediği şeylerle ağırlamaya çalışırdı.

Çay ister misin? Sıcak su torbası? Bir dilim kek? Biraz yulaflı kurabiye? İstersen sana hemen yumurta da kırabilirim, hayatım. “Arabayı ben kullanırım,” dedi Juliette.

“Boş ver şimdi arabayı kimin kullanacağını. Bana gecenin bu vaktinde yola çıkmak için mantıklı bir sebep söyle sadece.”

Juliette o evden kurtulmasını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynini zorladı. Biraz daha zorlarsa kafası patlayacaktı. Gece yolda oğlanlar uyurdu en azından. Nathan uyurdu.

“Ben kullanırım dedim ya.” Gerekirse on fincan kahve içerdi. “Çok işim var. Yarın sabah evde uyanıp hemen işe gitmem gerekiyor.”

“Hamursuz Bayramı’ndayız, Tanrı aşkına. Annemlere ne söyleyeceğim? Çocuklara ne diyeceğim?”

Juliette kocasının gözlerinin içine baktı. “Ne diyeceğin umurumda değil. Beni buradan çıkar yeter. Hemen. Çok ciddiym. Hemen.”

Nathan onun gözlerinde her ne gördüyse, başka tek kelime etmeden odadan çıktı ve gidip ailesiyle konuştu.

Juliette, kayınvalidesiyle kayınpederinin sorularını geçiştirdi. Nasıl üzüldüklerini gördüğünde neredeyse fikrini değiştirecekti. Oğlanlar misafir odasına geçse, Nathan’la ikisi onların kaldığı iki tek yataklı odada yatsa orada kalabilirdi ama oğlanların aynı yatakta yatmayı kabul etmesi imkânsızdı, ayrıca Gizi’yle Avraham’a da bunu açıklayamazdı.

Eve dönüş yolu boyunca, Nathan’in eşyaları bagaja koymasını izlerken kayınvalidesiyle kayınpederinin yüzünde beliren üzgün ifade Juliette’in gözünün önünden gitmedi. Gece

kalmamaları Gizi'ye şüphelerinde haklı olduğunu göstermişti ama eğer kalsalardı da Juliette çok uzun zamandır içinde sakladığı çılgılığı artık daha fazla tutamayacaktı.

Arabayı Nathan kullandı.

Eve vardıklarında saat sabahın ikisiydi.

Juliette'le Nathan bagajdan çantaları alırlarken oğlanlar uyukulu bir şekilde eve yürüdü.

"İyi geceler," diye mırıldandı Max yarı uyur yarı uyanık bir şekilde merdivenleri çıkarken.

"İyi geceler, tatlım," dedi Juliette. "İyi geceler, Lucas."

Lucas homurdandı. Büyükannesiyle büyükbabasının evinden çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Sessizliği ve gergin omuzları, ertesi gün büyükbabasıyla Doğal Tarih Müzesi'ne gitme planları bozulduğu için kızgın olduğunu gösteriyordu. On dört yaşında olmasına rağmen Lucas hâlâ dinozorlarla dolu mermer galerilerde dolaşmaktan zevk alıyordu. Üstelik yarın planetaryumdaki Kozmik Patlama gösterisine de gideceklerdi.

Arabadaki son çantaları da alıp eve girdiklerinde Nathan, Juliette'e döndü. Misafir odasındaki o konuşmadan sonra ilk kez baş başa kalmışlardı.

"Senin neyin var?" Nathan'ın gözleri sinirden çıkmak çıkmak olmuştu. Bu aslında mümkün olmamasına rağmen ona tepeden bakıyor gibi görünüyordu. Öfke onu daha iri gösteriyordu.

Juliette cevap vermeyince ona doğru bir adım attı ve gözlerinin içine baktı. "Sana soruyorum. Annemle babamı bu şekilde kırmaya değecek kadar önemli ne oldu? Onları daha fazla üzmemek için orada bir şey söylemedim. Arabada da çocuklar için kendimi tuttum. Şimdi nihayet yalnız kaldığımıza göre bir cevap bekliyorum."

Juliette geri çekildi. "Annenlerle bir ilgisi yoktu."

"Ama neticede apar topar çıktığımız ev onların eviydi, değil mi?" Nathan, Max'ın sırt çantasını küt diye yere atıp anahtarlarını girişteki masaya fırlattı.

"Yapma," diye fısıldadı Juliette, "çocuklar uyanacak." Nathan'ın anahtarlarını aldı, masa çizilmesin diye oraya konmuş olan kâseye koydu.

"Çocukların uykusu şimdi mi aklına geldi? Yaptığın saçmalıktan sonra merak etme çocukları hiçbir şey uyandırmaz. Saat kaç, sabahın dördü falan mı?"

"Daha iki." Juliette mutfığa doğru yürüdü.

Nathan onu takip etti. "Şimdi hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

Juliette aniden durdu ve ona döndü. "Laflarına dikkat et. Ben sana tapan o oynak kızlardan değilim."

"Tanrım, Jules, neler oluyor?"

Birbirlerine baktılar. Nathan'ın gözleri Juliette'in yüzünde söylenmeyenleri arıyordu. Kelimeler Juliette'in dilinin ucuna kadar geldi ama orada kaldı. Ona söylediğinde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Juliette bildikleri yüzünden kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin şu anda hâlâ dört kişilik bir ailelerdi. O, Nathan, Lucas ve Max. Oysa Savannah'nın adını andığında o da artık aileden olacaktı ve her şey değişecekti.

"Niye bu kadar kızgınsın?" diye sordu Nathan. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Anlayabileceği tek şeyi söyledi. Hem belki Nathan'ın tepkisinden bir ipucu yakalar, Tia'yla sonradan görüşüp görüşmediğini, Savannah'yı bilip bilmediğini anlardı. "O kız yüzünden," dedi.

"O kız mı? O kız kim?"

Nathan'ın merakı samimiydi. Juliette biraz olsun rahatladı. "O kız işte. Yattığın kız."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Benim bilmediğim başkaları da mı var?"

"Tia'yı söylüyorsun? Nasıl ya, sen ciddi misin? Bu yüzden mi annemlerden apar topar kalkıp eve döndük? Neler oluyor, Juliette?" Nathan ellerini kafasına götürdü, inanmazlıkla başını salladı. "Bir tür travmatik *flashback* falan mı yaşıyorsun?"

Juliette'in üstüne aniden büyük bir yalnızlık hissi çöktü. Böylesine büyük bir sırrı tek başına taşımak çok ağır bir yükü.

"Olabilir," diye fısıldadı. Kocasına doğru yürüdü, kollarını onun beline doladı. "Belki de öyle bir şeydir."

Böyle sürdüremeyeceğini biliyordu ama bunu nasıl aşacaklarını bilmiyordu. O anda tek istediği, Nathan'ın çocuklarının tek annesi olmaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Juliette

Hamursuz'dan sonraki bir hafta sakin geçti. Juliette kendini *Elle* ve *Vogue*'la uyuşturdu, Nathan da çoğu akşamı çalışma masasının arkasında geçirdi.

Derken Paskalya geldi çattı. Her yıl Juliette'i depresyona sokan bayram. Çocukluğunda Rhinebeck'te küçük kızlar Paskalya'da fırfırlı taftalar giyerlerdi ve saten kurdeleler bağladıkları sepetleri ağzına kadar pembe yumurtalar, jelibonlar, çikolatadan tavşanlar, civciv şeklinde sarı marşmelovlarla dolup taşardı. Akşam yemeğinde kitap yığınlarının üstüne oturur, jambon ve şeker yerlerdi. O kadar şirin görünürlerdi ki insanlar fotoğraflarını çekerd.

Juliette, Paskalya'dan nefret ediyordu.

Annesiyle babası tüm bu gelenekleri hiç umursamazdı. Babası Yahudi diye miydi? Ama Hamursuz'u da kutlamazlardı. Hümanizmin kalesi Bard Üniversitesi'nde ders verdikleri içindi belki. Annesi yaratıcı dans, babası politika dersi veriyordu; belki bu yüzden marşmelovlar için fazla sofistike, fırfırlı iç etekler için fazla liberallerdi. Paskalya'nın kutlandığı pazar

günü onların evinde diğer pazarlardan farklı geçmezdi, sadece bir gece önce Juliette uyuduktan sonra annesi komodininin üstüne çikolatadan bir tavşan bırakırdı. Paskalya sabahı onlar geç saate kadar uyurken Juliette bütün tavşanı yiyip bitirirdi.

Lucas iki yaşındayken Juliette ona prenslere layık bir Paskalya sepeti hazırlamıştı. Sepete sardığı mavi ve sarı kurdelelerden sonuncusunu fiyonk yaptığı sırada Nathan içeri girmişti.

“Nasıl olmuş?” Juliette binbir emekle hazırladığı sanat eserini kaldırıp göstermişti.

Nathan sepetin içindeki pelüş tavşanın yumuşak beyaz tüylerine dokunmuş, tavşanın bıyıklarıyla oynamıştı. “Paskalya sepeti?”

“İtirazın mı var?” diye sordu Juliette.

“Hemen savunmaya geçme, Jules.”

“Sen o tonda konuşmazsan ben de savunmaya geçmem.”

“Hangi ton?” Nathan kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Senin şu meşhur *yaptığın aptalca şeylere ne diyeceğimi bilemiyorum* tonun.” Juliette elini korumak istercesine sepetin üstüne koydu ve gözlerine hücum eden yaşları geri püskürtmeye çalıştı.

“Lucas’ı Yahudi olarak yetiştireceğimizde anlaşıştık.”

“Annenle baban öyle istediği için. Ve ona bir pelüş tavşan verdim diye Hıristiyan ya da komünist olacağını sanmam. Bana sorarsan sizinkilerin torunu hâlâ güvende.”

“İğneleyici konuşmalara gerek yok. Ben bu konuda anlaşıtığımızı düşünüyordum.”

Peki bu anlaşmadan Juliette’in eline ne geçmişti? Nathan’ın ailesi için Yahudi geleneklerinin ne kadar önemli olduğunu yeterince dinlemişti. Peki ya Juliette’in kendi aileleri için yaratmak istediği gelenekler ne olacaktı? Juliette’e, hayatları

sanki daima Nathan Soros'un tarafının kazançlı çıkacağı bir uzlaşmalar zincirine dönüşmüş gibi geldi.

Kocasının fikrini değiştirmeye çalıştı ama Nathan onun babasının da Yahudi olduğunu hatırlattı. Bu da çocuklarını ağırlıklı olarak Yahudi yapıyordu. Sanki Max'le Lucas bir tür genetik ölçme kabıymış gibi.

Şimdi onların evinde de Paskalya pazarları tıpkı Juliette'in çocukluğundaki gibi geçiyordu. Herhangi bir günden fark-sız. Hatta çikolatadan tavşan bile olmuyordu; gerçi Juliette tatlı olarak mutlaka özel bir şey yapıyordu. Nathan'ın hafif-ten Yahudiliğe aykırı bulacağı kremalı pasta falan gibi bir şey. Hatta gıda boyasıyla yeşil çim, sarı bir güneş ve mavi gökyüzü yapıyordu. Kocasının açıktan itiraz edemeyeceği, yine de ma-saya getirirken Juliette'i içten içe eğlendiren bir şey.

Düşününce, ne acınası bir isyandı. Bildiğini okuyan ve Paskalya sepetini yasaklayan kocasına, Hıristiyan usulü bir pastayla başkaldırıyordu.

Nathan'ın bacağıнын altında kalmış olan *Times*'in Stil eki-ni çektişirdi.

"Bacağınyı kaldır," dedi.

Nathan tek kelime etmeden bacağınyı kaldırdı.

"Biraz daha."

"Şimdi onu okuyacaktım," dedi Nathan.

"Eklere el koyamazsın." Juliette eke uzandı. "Eğer o anda okumuyorsan isteyen alabilir."

Nathan okuduğu ekonomi ekinden başını kaldırmadan güldü. "Peki kim seni gazete adabı uzmanı ilan etti?"

Juliette, stil ekini çekti, ta ki gazete yırtılıp da elinde ufak bir parça kalıncaya kadar. "Tanrı aşkına, Nathan, ver şu lanet gazeteyi artık!"

Nathan nihayet başını kaldırıp baktı. "Sen iyi misin, Jules?" Stil ekini uzattı.

"Ekleri kendine saklaman çok saçma," dedi Juliette. "Kimse bir seferde iki gazete birden okuyamaz."

"O zaman senin şu anda elinde niye hem ana gazete hem stil eki var?" Nathan havayı yumuşatmak için gülümsedi.

"Of, sen stil ekini hiç okumazsın ki. Saçmalık olduğunu söyler durursun. Zaten benim yaptığım her şey saçmadır, senin yaptıklarınsa Tanrı katında kutsal!" Juliette elindeki gazeteleri ona attı. "Al. Hepsini al. Nasılsa istediğin her şeyi bir şekilde alıyorsun!"

Juliette odadan çıkıp banyoya girdi, kapıyı arkasından çarptı. Muslukları ve duşu açtı ki Nathan ağladığını duymasın. Öküz herif. Şimdi de suları boşa akıtarak çevreye zarar verdiğini söylerdi kesin.

Lucas'la Max'in torunlarının iyiliği için muslukları kapattı.

Burnunu sildikten sonra, öfkesini ve üzüntüsünü boğmak istercesine yüzünü bir havluya gömdü. Derken banyo kapısı tıklatıldı.

"Çekil git, Nathan," diye fısıldadı.

"Anne, iyi misin?"

Lucas.

Juliette baştan aşağı gerildi. Şimdi ne yapacaktı? "İyiyim, tatlım."

"Ağlıyor musun?" diye sordu Lucas.

"Hayır."

"Ama sesin ağlıyormuş gibi geliyor."

Ah, Max. Lanet olsun. İkisi de dışarıdaydı. Deli annelerinin kapısında nöbet tutuyorlardı.

Avuçlarını alnına bastırdı.

“Ne oldu, anne?” diye sordu Lucas.

Baban beni aldattı. Bir kız kardeşiniz var. Babanı hâlâ seviyorum.

“Annenizi rahat bırakın, çocuklar.” Nathan’ın sesi kendinden emin ve yatıştırıcıydı. “Bu sabah biraz üzgün. Hepimiz bazen üzgün olabiliriz.”

“Ama niye üzgün?” diye sordu Max. “Neye üzüldü?”

Buna ne diyeceksin, Nathan?

“Anneniz küçükken Paskalya onun için biraz zormuş. Şimdi de ben zorlaştırdım galiba.” Dışarıdan, Nathan kapıyı sıvazlıyormuş gibi bir ses geldi. Onun sırtını okşar gibi. “Hadi gelin, onu biraz rahat bırakalım.”

Üçü birlikte uzaklaştı ve Juliette kocasından her zaman-
kinden çok nefret etti. Madem Nathan onu bu kadar iyi tanıyordu, niye bunu ona daha sık göstermiyordu? Neden hep böyle olmuyordu? Neden başka bir kadına gitmişti?

Juliette kurutucudan havluları çıkardı; bu ılık havlulardan kendine bir sığınak yapıp içine saklanabilmeyi diledi. Sağ günleri dükkân sakın olurdu. Sabah sırf Nathan’dan ve kendi kafasında zonklayıp duran sorulardan kaçmak için erkenden işe gelmişti.

Ön kapının kilidinde bir anahtar döndü. Gwynne’in yumuşak adımları Juliette’e doğru yaklaştı.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu Gwynne.

“Havluları katlıyor olabilir miyim?”

“Helen gelmedi mi?”

Helen temizlikçi, havlu katlayıcı ve ofisin resmi mutsuz ve huysuzuydu. Sık sık onu türlü hediyelerle yatıştırmaya

çalışırlardı. (Aaa, bak, Helen, her tür sıkıntıya bire bir frezya parfümü. Asık yüzünü renklendirmek için kızıl-kırmızı ruj.) Helen sürekli söylenip şikâyet ederek ofisteki herkesin moralini bozuyordu ama ne Juliette ne de Gwynne onu kovmaya cesaret edebiliyordu.

“Banyoları temizliyor.” Juliette, Gwynne’e bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Bu da havluları sen katlamak zorundasın mı demek?”

“Onun *domuzlar, hepsi domuz, pis domuzlar*, diye atıp tutmasını duymayacağım bir yer bulmam gerekiyordu demek.”

Gwynne ona şüpheli bir bakış attı.

“Aman, tamam, oyalanacak bir şey yapmaya ihtiyacım vardı,” diye itiraf etti Juliette.

“Sen iyi misin? Haftalardır moralin bozuk gibi.”

“İyiyim.”

“İyi olmadığın o kadar bariz ki çayına viski koyasım geliyor.”

“Gerçekten bir şeyim yok,” diye ısrar etti Juliette.

Fakat güya olmayan o *bir şey* ağzından dökülüp tüm dükkânı kızgın yağlar gibi haşlamasın diye boğazı yanıyor, Helen’in temizlediği yerlere şu *boktan hayatı* kusmamak için kendini zor tutuyordu.

“Ne derler bilirsin. Derdini söylemeyen derman bulamaz.” Gwynne hafife alır gibi konuşsa da onun için endişelendiği belliydi.

“Nathan derdinin bir dermanı var mı ki?” diye sordu Juliette.

“Yine ne yaptı?” Gwynne, Nathan’ın Tia’yla ilişkisini biliyordu. Juliette eğer ona da anlatmasaydı, *Charlie’nin Çikolata Fabrikası*’ndaki sürekli sakız çiğneyen ve sonunda şişip şişip infilak eden kız gibi patlardı.

Juliette elindeki havluya yüzünü gömdü. Çok geç. Havlu çoktan soğumuştı ve şimdi durduk yere yeniden yıkanması gerekiyordu. Bak işte, Helen'in Amerikalılara duyduğu nefrette bir sebep daha eklemişti.

Gwynne havluyu onun elinden alıp kirli sepetine attı. "Yapma şunu. Ağzını onunla kapatınca peçe takmışsın gibi göründün."

Juliette gözlerini kırptırdı ama yaşları defedemedi.

"Yine biriyle mi görüşüyor?" diye sordu Gwynne.

"Sanmıyorum." Gwynne'in sepete attığı havluyu alıp gözlerini sildi.

Gwynne kanepeye oturdu, eliyle yanına oturmasını işaret etti. Burası dükkânın geri kalanı gibi şık değildi; çamaşır ve kurutma makinesinin, çalışanların dolaplarının, eski dergilerin ve ürün numunelerinin durduğu arka odadaydılar. Kimsenin istemediği eski yastıklar ve koltuklar ömürlerinin son günlerini burada geçiriyordu.

"Bir kızı var."

"Bir kızı var," diye tekrar etti Gwynne.

"Nathan'ın küçük bir kızı var. Beş yaşında." Juliette arkasına yaslandı, yüzüne düşen saçları geri itti. Sonunda söylemişti. Kelimeleri gerçek dünyaya atmış, onları gerçek kılmıştı. Savannah, Honor, Tia'nın bebeği, Caroline'in evlatlığı, Nathan'ın kızı artık sadece zihninde yaşamıyordu. Şimdi onunla gerçek hayatta baş etmek zorundaydı.

Juliette akşam yemeğinde sevecen bir tavır takınmaya çalıştı. Lucas için, Max için ve planı gereği. Nathan'la yapacağı konuşmayı Gwynne'le birlikte planlamışlardı. Sakin olacaktı. Anlayışlı olacaktı. Nathan'ın durumu hazmetmesine, kendi

hislerini anlamasına fırsat verecek, ancak ondan sonra diyeceğini diyecekti.

Yoksa Juliette avaz avaz bağırdığıyla kalır, Nathan kendi içine çekilirdi ve hiçbir yere varamazlardı.

Bir evlilikte kocanızı size hissiz gözlerle bakarken yakalamaktan, sizden o anda o kadar da hoşlanmadığını açığa vurduğu anlardan daha korkunç ne olabilir? Böylece Juliette köfte tabağını masaya küt diye koymadı. Yavaşça bıraktı.

“Köfte?” Max hayatının nadir zevklerinden biri olan gerçek köfte hayaliyle mırıldandı.

“Aptal olma. Hindi köftesi bunlar, değil mi anne?” Lucas çatalını köftelerden birine sapladı.

“Önce her şeyin masaya gelmesini bekle.” Spagetti tenceresini getirip nihaleye koydu. Spagettinin üstüne parmesan peyniriyle mükemmel bir S harfi çizilmişti. Soros’un s’si. “Ve hindi köftesi değil.”

“Gerçek köfte mi? Hey, bu bir mucize.” Lucas peynirden s’yi hiç umursamadan tabağına spagetti aldı. Juliette eğer bir kızı olsaydı, bozmadan önce en azından annesinin bu gayreti hakkında iki çift laf eder miydi diye merak etti.

“Sence aradaki farkı anlayabilir misin gerçekten?” diye sordu Juliette.

Lucas köftesinden ilk ısırığı almadan önce bir an durdu. “Yani et değil?”

Max ilk köftesini yaladı yurttu. “Neyse ne, çok güzel.”

“Annem içine peynir koysun, ekmek ufalasın, sen bok köftesini bile seversin.”

“Lucas, düzgün konuş,” diye uyardı Nathan.

“Belki soya köftesidir,” dedi Juliette.

Lucas şüpheyle köfteyi kokladı.

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Önce ye,” dedi Juliette. “Bakalım sevecek misin? Sonra söyleyeceğim.”

Nathan çatalına spagetti doladı ve ucuna çeyrek köfte takıp ağzına götürdü. “Kıyma,” dedi çiğnedikten sonra. “Organik.”

“Hadi ama, baba. Organik olduğunu nasıl anlayabilirsin ki?” Lucas yemeden önce her zamanki gibi tabağına tuz serpti.

“Çünkü anneniz başka et almaz. Beni başka etle yemek yapmayacak kadar çok seviyor,” dedi Nathan.

“Bizi çok seviyor demek istedin herhâlde?” dedi Max. “Hepimizi.”

“Elbette hepimizi seviyor.” Nathan, Juliette’e gülümsedi ve göz kırptı. “Ama ilk beni.”

Juliette kendine bir kadeh Cabernet doldurdu.

Nathan tabii ki fark etti. Juliette çok seyrek içki içerdi.

Neden her şeyi unutmuyordu ki?

Nathan gömleğini çıkarırken onu izledi. Göğsü kıvrık kollarla kaplıydı ve sırtında da biraz vardı. Çirkindi ama Juliette için değil. Nathan’ın sırtı onu Juliette için daha bile çekici kılıyordu. Çünkü Nathan’ın kendisinin göremediği bir yerdı ve bu yüzden Juliette’e orası sadece ona aitmiş gibi gelirdi. Kocasının vücuduna duyduğu hisli hayranlığa daha fazla gömülemeyen, kıskançlık gelip içine oturdu. Tia da Nathan’ın sırtını görmüştü.

Erkekler neden aldatırdı? Beyninde yine aynı nakarat dönmeye başlamıştı. Sonsuza dek bu nakaratı dinleme fikri onu dehşete düşürdü.

Gwynne, annesiyle babasının Nathan’ın üzerine fazla titredığı teorisini ortaya atmıştı. “Göçmen bir ailenin biricik oğlu,

en değerli varlıkları," demişti. "Onu dünyada iyi bir yere gelmesi için yetiştirdiler ve ona sürekli ne kadar harika olduğunu söyleyip durdular. Ne kadar yakışıklı. Ne kadar zeki. Ne kadar eşsiz. Bir tane. Sonra gerçekten başardı ve bu sefer *Ooo, Nathan!* oldular. *Bizim Nathan'ımız profesör. O bir tane.* Sonra çocukları oldu. *Torunlarımız çok yakışıklı. Çok akıllı. Karısı ne kadar güzel. Oğlumuz ne kadar şahane bir aile kurdu. Vesaire vesaire...*"

Kim bununla yarışabilirdi ki? Juliette ne yapacaktı; geçiren, kaşınan, kirli kahve fincanlarını ortalıkta bırakan kocasına günün yirmi dört saati Tanrı'nın bir lütfu gibi mi davranacaktı?

Yine de Juliette bu ihanetin kendi suçu olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sıkıcı bir eşe dönüşmüş, Filistin-İsrail meselesi yerine nemlendiricilerden ve makyaj malzemelerinden bahseder olmuştu. Hatta belki yatakta da bir tür robota bağlamış, Nathan'la ikisi arasında ilk başlarda oluşan rutini ezbere tekrarlamaya başlamıştı. Şuraya dokun, burayı okşa...

Nathan üstüne sabahlığını giydi.

"Sebeb ben miydim? Benim yüzümden miydi?" Juliette düşünmeden konuştu. Planladığı soğukkanlılıktan eser kalmamıştı. Yatak başına yaslandı, bir yastık alıp önce yüzüne, sonra karnına bastırdı.

Nathan ona bakmak için döndü. Yüzünde endişe ile şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Neye sebeb?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Biliyorsun." Juliette yastığı bıraktı, dizlerini karnına çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "Başka birinin olması..." dedi dizlerine doğru.

Sezar'ın hakkı Sezar'a, Nathan anlamamış gibi yapmadı. Juliette'in yanına oturdu. "Yine mi o? O artık yok," dedi.

“Sana verdiğim sözü tuttum. Sözümü bozmak istediğim bir an bile olmadı.”

Juliette başını sadece kocasının dudaklarını görecektik kadar kaldırdı; dudaklarının kenarı yalan söylediğini ele verirdi.

Yalan söylemiyordu.

Aman ne önemli.

Gerçi aslında önemliydi.

Ama şu anda yüzleşmeleri gereken daha önemli bir şey vardı. Ve Juliette bunu yapmayı hiç ama hiç istemiyordu. Nathan elini onun bacağına koyunca bir an kocasını kendine çekmek ve her zamanki rutinlerinden farklı bir şekilde onunla sevişmek istedi. Ya da her zamanki gibi de sevişebilirlerdi, ne fark ederdi ki, sonuçta seks nasılsa beynindeki her şeyi silip geçmeyecek miydi? Seksle aptallaşmak istiyordu.

Fakat geçmişte yapılan aptal seksin sonucu şu anda Max’in bacakları ve Nathan’ın saçlarıyla dünya üzerinde dolaşıyordu.

“Senin bir kızın var, Nathan.” Kocasının eli dondu kaldı.

“Beş yaşında.”

Nathan elini çekti.

“Belki de zaten biliyorsundur?” diye sordu. “Biliyor muydun?”

“Biliyor muydum?”

Nathan zaman kazanmaya çalışıyordu. Juliette onun uygun bir cevap aradığını görebiliyordu.

“Honor’dan haberin var mıydı?” diye sordu tekrar.

“Honor?” Şimdi sesi gerçekten şaşkıncı.

Tamam, Tia’nın verdiği aptal ismi bilmiyordu.

“Savannah?” diye sordu Juliette bu defa. “Savannah’yı biliyor muydun?”

“Savannah? Honor? Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

"Bu isimleri ya da kimin ismi olduğunu bilmiyorsun yani?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Nathan.

İşte şimdi yalan söylüyordu. Dudak kenarlarındaki o bir milimlik titreme onu ele vermişti.

"Yalancı," dedi Juliette. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

Nathan'ın kendini camdan atmak istediğini biliyordu. "Tia'nın hamile olduğunu bildiğini biliyorum. Bunu biliyorum."

Tabii ki kız onu, Juliette'i terk etmeye zorlamak için bebeği kullanmıştı. Kalpli Hallmark kartı gönderen bir kızdan her şey beklenirdi.

Nathan ondan uzaklaştı, yatağın ucuna oturup başını ellerinin arasına aldı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Juliette.

"Yapmak mı? Hangi konuda ne yapacağım? Neden bahsettiğini bile anlamakta güçlük çekiyorum. Hem sen nereden..."

Juliette kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana yolladığı mektubu açtım."

"Ne mektubu?" Nathan'ın sesinde öfkeli bir tını vardı. "Bana gelen bir mektubu?"

Yok artık, ne diyeceksin, Nathan, özel hayatına müdahale edildiğine mi bozulacaksın?

Juliette komodinin üst çekmecesine uzandı. Zarf âdeta savaştan çıkmış gibi buruş buruştu.

"Al. Oku."

Nathan zarftan mektubu ve fotoğrafları çıkardı. Önce fotoğraflara baktı. Çocuğu Tia'dan daha çok mu merak ediyordu? Ve eğer öyleyse bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü?

Bir süre fotoğraflardaki küçük kıızı inceledi. Kendi kızını. Juliette onun yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştığının farkınday-

dı. Yüzünde duygu kıpırtılarını görebiliyor ama ne anlama geldiklerini çözemiyordu.

Nathan mektubu açtı. Juliette yatakta dizlerinin üstünde durdu, sonra kocasının yanına gidip omzunun üstünden baktı.

Ona mektubu en az beş yüz kez falan okuyacak kadar zaman tanıdıktan sonra nihayet patladı. “Ne yapacaksın?”

“Hangi konuda?”

“Hangi konuda mı?” Juliette yataktan kalktı. “Ne hissediyorsun? Bu çocuk hakkında ne hissediyorsun? O kadın hakkında?”

“Juliette, bu mektubu okuyuncaya kadar çocuktan habirim yoktu. Onunla şeyden beri görüşmedim.”

“Neyden beri? Bittiğine yemin ettiğinden beri mi? Sana hamile olduğunu söylediğinden beri mi?”

Nathan cevap vermedi.

“Hangisi? Hangisi diye sordum. Bana cevap ver!”

Nathan yine başını ellerinin arasına gömdü.

“Devekuşu gibi kafanı gömemezsin!”

“Jules, bana bir dakika ver en azından.”

“Doğruları söylemek için zaman gerekmez. Bir dakikaya falan ihtiyacın yok. Konuş benimle.”

Nathan başını iki yana salladı. “Yapamam. Şimdi olmaz. Önce bunu düşünmem gerekiyor.”

“Her şeyi birlikte düşünmemiz gerekiyor. Tia’ya ne cevap vereceğini, Savannah konusunda ne diyeceğini, her şeyi. Yoksa bu bizim aramıza girer, bizi ayırır, Nathan. Lütfen, Nathan.”

“Tamam. Haklısın. Biliyorum. Ama sen bunu düşündün, kafanda evirip çevirdin. Ben biraz önce öğrendim. Beni anlamam lazım.”

Juliette odada dolaşmaya başladı. Tuvalet masasının üstünde duran kolyeyi alıp mücevher kutusuna koydu, çamaşır sepetindeki bir havluyu katladı. “Of, lanet olsun, konuş benimle. Ne düşündüğünü söyle.”

“Şimdi olmaz.” Nathan yavaşça başını salladı. “Biraz zamana ihtiyacım var.”

Juliette elindeki havluyu eli acıyınca kadar sıktı, sonra Nathan’a fırlattı. “Ne hissediyorsun?” diye bağırdı. “Bir kızın var gibi mi hissediyorsun? Tia’yla aranda bir bağ varmış gibi mi hissediyorsun? Max’le Lucas ne olacak? Onlara söyleyecek miyiz?”

Nathan ayağa kalktı, onu omuzlarından tuttu. “Bana biraz zaman ver,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Bana. Zaman. Ver. Şu anda seninle uğraşamam. Şu anda olmaz.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caroline

San Diego Marriott Hotel'in lobisi neredeyse boştu. Caroline dersi kıran bir çocuk gibi suçlu suçlu etrafına baktı. Seminer salonundan çıkarken kendine bir ölüm kalım vakası için acil olarak çağırılmış bir doktor havası vermeye çalışmıştı ama aslında tek istediği biraz temiz hava almak ve jet-lag'in etkisinden kurtulmaktı.

"Retinoblastom Hastalığı Tedavisinde Yeni Bir Yaklaşım" ona gözleri açık uyuma konusunda yeni bir yaklaşım kazandırmıştı. Pediatri'nin Geleceği Konferansı'ndaki konuşmacıların niyeti iyiydi, iyiden de öteydi. Hepsi de kendini işine adanmış ve bildiklerini paylaşmak isteyen uzmanlardı. Eğer girişte kafein tableti dağıtılsaydı Caroline'in onların yaklaşımlarına daha farklı bakabilirdi.

Otelin ana kapısı bir meydana açılıyordu. Sağında FedEx, yolun karşısında bir dizi küçük dükkân vardı. Caroline soluna bakıp Starbucks'ı gördüğünde minnetle içini çekti. İyi. Bir saat boyunca esnedikten sonra bir fincan kahveye muhtaçtı.

"Büyük kahve," dedi sıra ona geldiğinde.

Barista, Caroline'e saklamaya zahmet etmediği bir sıkıntıyla baktı. "*Venti* mi demek istediniz?" Bu kız niye gözlerine böyle ağır bir makyaj yapmıştı ki? Gözlerinin çevresindeki kalın yeşil yarım daireler, terbiyesiz tavrına karşı grotesk uyarı tabelaları işlevi görüyordu.

Caroline duvardaki menüye baktı. *Grande* kulağa en büyük boymuş gibi geliyordu. Peki *venti* neydi? *Tall* da büyük gibiydi ama küçük boya öyle deniyordu, değil mi? Starbucks ona kendini çok aptal hissettiriyordu. İçecek boylarına verdikleri isimleri aklında tutmak zorunda mıydı? Kahve içmek için İtalyanca öğrenmesi mi gerekiyordu?

Şansını dener. "Sanırım *grande* demek istedim."

Yeşil halkalar zoraki bir sırıtışla yayıldı. "Orta boy mu istiyorsunuz?"

Sıradaki adam onun omzuna dokundu. "Büyük boy istiyorsun, değil mi?"

Caroline başını salladı.

"Hanımefendiye bir *venti*, bana da bir *tall* buzlu latte. Yağsız süt, az buz lütfen."

"Teşekkürler," dedi Caroline. "Burada resmen kayboluyorum." Adam tanıdık gelmişti; metal çerçeveli gözlükleri, fıldır fıldır gözleriyle çelimsiz bir tipti.

"CV'mde yeri var," dedi adam. "Akıcı Starbucks konuşuyorum." Elini uzattı. "Senin hemen arkandan ben de seminerden çıktım."

Caroline onunla el sıkışırken para vermeyi unuttuğunu fark etti. Çantasından bir yirmilik çıkardı.

"İzin verir misin?" dedi yeni arkadaşı ve Caroline'in cevap vermesine kalmadan parayı kıza uzattı.

"Teşekkürler."

Caroline çıkardığı yirmiliği cüzdanına geri koyarken adama borçlandığını düşündü. Böylece ona karşılığında bir şey isteme hakkı vermişti. Büyük bir şey değil. Yine de bir şey.

İçeride oturdular. İkisinin de güneşten korkan Doğulular olduğu ortaya çıkmıştı. Jonah -Dr. Jonah Weber- serbest hekimlik yapıyordu. Muayenehanesi Vermont'un kuzeydoğusundaydı. Namıdiğer Kuzeydoğu Krallığı'nda.

"Kulağa çok görkemli gelmiyor mu?" dedi Jonah. "Kuzeydoğu Krallığı."

"Öyle mi peki?" Caroline kadife koltuğa biraz daha gömüldü. Keyfi yerindeydi. Seminerden kaçmıştı ve her akşam dönmek zorunda olduğu altın kafesinden üç bin mil uzaktaydı.

"İnanılmaz güzel. Ve bir o kadar korkunç."

"Nasıl?" diye sordu Caroline.

"Güzelliğini mi soruyorsun, korkunçluğunu mu?"

"İkisini de," dedi Caroline. "İkisini de anlat."

"Doğası âdeta masallardan fırlamış gibi. Sarp yamaçlar ve sonra aniden geniş düzlükler. Evimin üç yüz altmış derece manzarası var. Öte yandan kent, hayal bile edemeyeceğin kadar fakir insanlarla dolu."

"İşin az mı?"

"Aslında çok fazla. Bayağı geniş bir bölgeden sorumluyum. Aslında biraz yardıma hayır demem. Ama çoğu doktor, soğuk ve yağışlı bir yerde yaşamak istemiyor. Bu arada ben pediatrist değilim, aile hekimiyim. Bizim orada bunun anlamı herkesin her hastalığına koşmak demek."

"Vermont'ta mı büyüdün?"

"Evet. Kısa bir dönem uzak kaldım sadece." Hatıralar onu gülümsetti. "Stajımı burada, San Diego'da yaptım. Sonrasında

da biraz burada kaldım. On tane astarlı kota ve beş çift bota ihtiyacım olmayan bir yerde yaşamak hoşuma gitmişti.”

“Neden burada kalmadın peki?”

“Bilmem.” Ellerini iki yana açtı. “Delilik.”

“Delice şeyler yapacak birine benzemiyorsun.”

“Sanırım bazı özel koşullar altında büyüyen bazılarımız, mesela serada pamuklar içinde yetiştirilmiş nazlı bir çiçek -ya da benim durumumda çamurda büyüyen bir bitki- sadece o koşullarda hayatına devam edebiliyor. Bu koşulları sevip sevmemesinin fazla bir anlamı yok.”

Caroline çocukluğundaki yalnız anlarını hatırladı. Jilet gibi toplanmış yatağına uzanır, saatlerce okur, mimariye ilgi duyduğu dönemde ev eskizleri çizer, keman çaldığı yıllarda Jascha Heifetz dinlerdi. Böyle zamanlarda hiçbir şeyin eksikliğini hissetmezdi, bunlar ona yeterdi.

“Yani hayatını sürdürmek için kara ve çamura ihtiyacın var?” dedi Caroline.

“Galiba öyle. Bunu öyle çok uzun boylu düşünmedim aslında. Bulunduğum yerde olmak bana yetiyor sanırım.”

Caroline kaçamak bir bakış attı. Jonah’ın parmağındaki alyans, içinde kıpırdanan endişeyi yatıştırdı. Zararsız bir muhabbetti, flört bile denemezdi. İşten kaytaran iki meslektaşlardı sadece. Sohbet eden iki yabancıydılar.

Jonah peçeteleri önce mükemmel bir kare şeklinde katladı, sonra üçgen yaptı. “Ya sen? Senin hayatını sürdürmek için neye ihtiyacın var?”

Caroline’in aklına, hayatını istediği şekilde sürdürmesini engelleyen şeyler geldi sadece. Savannah ve Savannah’nın ona duyduğu sürekli ihtiyaç, Peter’in mükemmel bir aile olmaya duyduğu ihtiyaç...

“Huzura,” dedi Caroline. “Huzur istiyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Az şey mi? Huzur olmazsa hiçbir şey olmuyor, her şey insanın üstüne üstüne geliyor.”

“İşten mi bahsediyorsun?”

Caroline parmaklarını kenetledi. “İş sorun değil. İşimi seviyorum. Çok yoğun olduğunda bile kendi iç huzurumu koruyabiliyorum. İçim huzurlu olduğu sürece sorun yok.”

“Peki ne zaman huzurun kaçıyor?” diye sordu Jonah.

Caroline buna cevap vermek istemiyordu, dolayısıyla cevap vermedi. Jonah’ın istediği şekilde yorumlayabileceği yarım bir gülümseme takınmakla yetindi. Bir yabancıyla konuşmanın en güzel yanı buydu. Açıklama yapmak zorunda değildi.

“Ya kocan? Çocuğunuz var mı?”

O da Caroline’in yüzüğünü fark etmişti.

“Kocam öldü.”

Ne?!!?

“Ah, çok üzüldüm. Yeni mi?”

“Üç yıl önce,” dedi Caroline. “Kocam ve kızım. Trafik kazası.”

Jonah dehşete düşmüştü. Caroline’in midesi bulanır gibi oldu. Delirmiş miydi, ne yapıyordu böyle? Adamın ardına bakmadan kaçmasına sebep olmadan bu söylediklerini nasıl geri alabilirdi?

“Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum,” dedi aceleyle.

“Elbette, elbette.” Jonah elini onun elinin üstüne koydu. Caroline söylediği şeylerin korkunçluğunu bir kenara bıraktı. Bu, kışı kar küreyerek ve buz kırarak geçiren birinin pütürlü eliydi. Dokunuşu hafif kaşındırıyordu ama güzeldi.

Bunun nazlı bir çiçeğin dokunuşu olmadığı kesindi.

*

Taksi evin önünde durduğunda Caroline şoföre parayı ödedi. Kapıyı yavaşça açtı. Dört gündür evden uzakta olmasına rağmen biraz daha yalnız kalmak için neler vermezdi.

Saat yediydi, Peter belki Savannah'yı akşam yemeğine çıkarmıştır diye umdu. Baş başa McDonald's'ın keyfini sürüyor, anne gelip kurallar konusunda diretinceye dek özgürlüğün tadını çıkarıyor olabiliyorlardı. Peter bu oyunları seviyordu. Her fırsatta Caroline'e kuralcı ama sevecen anne rolü yükleyip kendisi eğlenceli babayı oynuyor, Savannah'yı da bu masum aile isyanında yoldaşı ilan ediyordu.

Ama işte bu bir oyundu. Sadece oyun.

Caroline'i olmadığı birine dönüştürmeye çalışan bu Peter nereden çıkmıştı? Kendi hâlinde bir araştırmacı-doktora âşık olmuş, onun güven verici durağanlığını sevdiğini iddia etmişti. Şimdi niye onu oyunbaz, kargaşaya tahammüllü bir ev kadınına dönüştürmek istiyordu?

Peter'ın Savannah'ya biçtiği rol bir yana, küçük kız da ancak bir muhasebeci kadar isyankârdı. Savannah, Caroline'in yaptığı her hareketi dikkatle izliyor, sanki sadece kendisinin bildiği gizli bir ölçüm çubuğuyla ölçüp biçiyordu.

Garaj kapısı, elbette düzgün bir şekilde kapatılmıştı. Peter garaj kapısının açık kalmasından nefret ediyor, Caroline ise onun gıcırdayarak inip kalkmasından hoşlanmıyordu. Bir gün kapının, üzerine inip onu biçeceğine dair saçma bir korkusu vardı.

Garajlarından da nefret ediyordu. Nasıl evleri üç kişi için aşırı büyükse garajları da arabaları için fazla büyüktü. Peter'ın gereksiz lükslere tonla para dökmesi Caroline'i utandırıyor-du; hele de ekonominin kötüye gittiği şu günlerde. Peter, birikimlerini tam zamanında riskli hisselerden çekip bonolara

yatırmakla ne kadar akıllıca bir iş yaptığını Caroline'e hatırlatmaktan hiç bıkmıyordu.

Caroline'in annesiyle babası da ona rahat bir hayat sunmuştu; üstelik de Peter gibi bunu sürekli başına kakmadan ve bu kadar tantana yapmadan. Kocasını güya çocukluk travmasını atlatacak diye Caroline boğazına kadar gereksiz ıvır zıvıra gömülmek zorunda kalacağından korkmaya başlamıştı. Dahası Peter'in çocukluğu ona gayet makul görünüyordu. Fakat bunu ne zaman Peter'a söylese kocası acı bir kahkaha atıyor ve "Sadece zenginler sefaleti över," diyordu.

Peter sefalet içinde büyümemişti, kendi yağıyla kavrulan bir aileden geliyordu. Babası uzun yol şoförüydü ama kamyon ona aitti ve daha sonra üç kamyonu daha olmuştu. "Nakliye imparatoru, zavallı babam," derdi Peter alaycı bir gülümsemeyle. Peter'ın annesi evde dikiş dikerek aile bütçesine katkıda bulunuyordu ama kötü aydınlatılmış, buz gibi bir odada paçavralara sarınmış hâlde dikiş makinesinin üzerine eğilmiş, üç kuruş için çaballıyor falan değildi. Bir tasarımcı elbisesinin taklidini yaptırmak ya da mesela bir düğünde giymek için şık bir elbise diktirmek isteyenler ona gelirdi.

Caroline, Peter'ın ailesiyle tanıştığında onlardan çok etkilenmişti. Caroline'in annesiyle babasının ve kız kardeşlerinin aksine gürültücü, neşeli insanlardı. Caroline'in ailesi sadece bahçede top oynarken bağırıyordu, o oyunlara da zaten Caroline katılmazdı.

Caroline anahtarını kilitte çevirdi ve kapıyı araladı. Onu çikolata kokuları karşıladı. Peter'ın ailesi için yemek, hayatın bütün zevklerini temsil ediyordu ve hiç sakınmadan iştahla yerlerdi. Caroline'in ailesi ise sanki kıtlık varmış gibi porsiyonları ölçerdi; al bu da senin yarım fincan bezelyenle tavuk

göğsün. İki çeyrek fırın patates. Sos sadece restoranlarda olan bir şeydi, tereyağı bıçağın ucuyla alınırdı, evde pasta olması ya doğum gününe delaletti ya da düğüne.

Savannah şarkı söylüyordu. Caroline sese doğru yürüdü ve kocasıyla kızını mutfakta, bir tabak brownie'nin üstünü renkli şekerlerle süslerken buldu. Bu neydi şimdi; bulmuş da bunamışlardı. Brownie zaten yeterince lezzetli ve tatlı değil miydi?

Caroline evdeki kötü polis olmak, sürekli hayır diyen ve her şeyin keyfini kaçıran kişi olmak istemiyordu. Ama Peter'in coşkusu onu buna zorluyordu. Sanki bir dengeye ulaşıncaya kadar çiftleri birbirinin aksine davranmaya mecbur eden bir mekanizma varmış gibi.

"Anne!" Savannah onu görünce bağırdı. "Baba, beni indir."

"Gel bakalım, tatlım." Peter, Savannah'yı, dizlerinin üzerinde oturup mutfak tezgâhına yaslandığı tabureden kucaklayarak aldı. Beyaz karolara, Savannah'nın kırmızı mutfak önlüğüne ve yanaklarına çikolata bulaşmıştı.

"Brownie'lerin üstüne şeker koyuyoruz," dedi Savannah. Kollarını annesine doladı. Caroline bej trençkotunun çikolata lekesi olması ihtimaliyle irkilmemek için elinden geleni yaptı, geri çekilmedi.

"Ah, çok şekerliymiş," dedi Caroline.

Savannah gerildi ve annesinin beline sımsıkı doladığı ellerini çekti. Caroline onun yüzünün düştüğünü gördü.

"Çok lezzetli olacağı benziyor." İlk tepki olarak ağzından çıkan "çok şekerliymiş" sözü aslında iltifatmış, gerçek tepkisi "ıyyy, zaten tatlı olan brownie'nin üstüne bir de şeker mi koyuyorsunuz" değilmiş gibi lafı çevirmeye çalışıyordu.

"Gerçekten mi söylüyorsun?" diye sordu Savannah. Kaşları çatılmış, yüzü anında ciddileşmişti. Daha eve girili bir dakika

bile olmadan Caroline kızının yüzündeki gülümsemeyi silmeyi becermişti.

“Tabii ki gerçekten söylüyor,” diye araya girdi Peter. Caroline’in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Değil mi annesi?” Caroline’in kolunun üstünü hafifçe sıktı. Peter’in çimdik dilinde bu bir uyarıydı: *Keyfimizi kaçırma!*

Caroline battaniyeyi Savannah’nın üstüne, küçük kızın sevdiği şekilde örttü. Üst kısmı düz bırakıp ayakların etrafında sıkıştırması gerekiyordu. Ayak parmaklarını okşamak için dur, önce bir tarafı sıkıştır, sonra öbür tarafı sıkıştır. Caroline gibi Savannah’nın da rutine ve tekrara ihtiyacı vardı.

“Seni seviyorum, anne,” dedi Savannah.

“Ben de seni seviyorum, tatlım.”

Küçük kız dudaklarını birbirine bastırdı. Caroline’i bazen ürküten, sık sık geren ve her seferinde içini onu koruma arzusuyla dolduran o dikkatli bakışlarıyla annesine baktı.

“Beni babamı sevdiğin kadar seviyor musun?” diye sordu Savannah.

“Tabii ki seviyorum.” Caroline onları daha fazla sevmek için sabah akşam dua ediyordu.

“Beni babamı sevdiğinden daha çok seviyor musun?”

Caroline, Savannah’ya bilinçaltı mesajlar mı gönderiyor acaba diye endişelendi. Belki de Savannah’da gerçek sevgiyi ölçen, çocuklara özgü bir altıncı his vardı. Caroline eğer gerçeği bilmeyi içtenlikle isterlerse yetişkinlerin de böyle bir hisse sahip olabileceğini düşündü. Ama bunu kim isterdi ki?

Bu soruya uygun bir cevap aradı. “İkinizi farklı şekilde seviyorum” tarzı bir açıklama yapacaktı ki yorgunluk galip geldi ve kolay yolu seçti. “Babanla ikinizi eşit seviyorum.”

“Beni anneannemi kadar seviyor musun?”

Caroline sabırla cevap verdi. “Evet.”

Savannah büyüyüp genç kız olduğunda annesine atacağı eleştirel bakışlarla onu süzdü. “Tamam,” dedi sonunda.

Tamam. Başka bir gezegenden gelen küçük, tuhaf ziyaretçiden küçük tuhaf bir kelime. Caroline’in kalbi küçük kıza karşı beslediği sevgiyle parçalandı. Eğilip kızına üç öpücük verdi. Önce alnından öptü, sonra sağ yanağından, ardından sol yanağından. Tıpkı Savannah’nın sevdiği gibi.

Caroline bir kez daha, korkunç senaryolara duyduğu özlemi silip atmaya yemin etti.

Yatak odasına girdi.

Peter yüzünde seks gülümsemesiyle yatağa uzanmıştı.

Caroline acaba baş ağrısı, jet-lag ya da uçak yolculuğu yüzünden bel ağrısı gibi bir bahane uydurabilir mi diye düşünürken en son sevişmelerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalıştı.

İki hafta.

Matematiği her zaman çok iyi olmuştu.

“Seni özledim, hayatım,” dedi Peter. “Gerçekten çok özledim.”

Kelimeleri özellikle vurgulayarak konuşuyordu ki ne kastettiğinin anlaşılmaması gibi bir durum olmasın. Caroline iç geçirmemek için kendini zor tuttu. İlişkilerinin başında, aşkları daha tazeyken ve kafalarının üstünde Disney’in mavi kuşları cıvıldarken böyle şifreli konuşmalara bayılırdı. O zamanlar kendilerine has Peter-Caroline dili ona romantik gelirdi. Hatta *sevişelim* için kullandıkları kodlar onun heyecanla ürpermesine sebep olurdu.

Şimdilerde genellikle dehşetle ürperiyordu.

“Bir duş alıp geliyorum,” dedi. Belki duş alıp döndüğünde uyumuş olurdu.

“Duşa ne gerek var şimdi?” diye itiraz etti Peter.

“İnan bana, onca saatlik yolculuktan sonra çok gerek var.”

Peter güya en ikna edici bakışını takındı.

Caroline’in midesi kasıldı.

“Hemen çıkarım.” Banyoya yürürken dönüp tekrar bakmadı. Peter’in arzulu görüntüsünün onun heyecanını daha bile söndürmesinden korkuyordu.

Baş ağrısı gerçektir, bir aspirin almak için dolabı açtığında tüm şu güzellik vadeden şişelerle tüpleri gördü. Mor-siyah ambalajları açılmamıştı bile.

Peter hâlâ bazen o günü soruyordu. O öğleden sonra Caroline’le Savannah, Juliette & Gwynne’den döndüklerinde gözlerine inanamamıştı. Hatta dadıyı arayıp fazla mesai için üç kat para teklif etmiş ve Caroline’i şık bir restorana yemeğe götürmüştü.

Yemekte Caroline konuşmamıştı çünkü aklından geçen hiçbir şey Peter’a söylemeye uygun değildi.

Peter başta aralarındaki sessizliği kendi sıkıcı işinden bahsederek doldurmuştu. Derken Savannah’ya geçmişti. Caroline kızlarının eylül ayında hangi okula gideceğini hiç düşünmüş müydü? Acaba onu özel okula mı verselerdi? Kreşe vermeyerek yoksa yanlış mı yapmışlardı? Muhtemelen yaz kampına göndermeleri gerekirdi, değil mi? Caroline hangi kampa gitmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu?

Caroline aspirinin çocuk kilitli kapağına üstten bastırdı.

Bazen Caroline uyuyamadığında yasak fanteziler (kâbuslar, diye düzeltti kendini) zihnine hücum ediyordu.

Raydan çıkan trenler.

Araba kazaları.

Düşen uçaklar.

Ne tesadüf ki hepsinde de Peter'la Savannah yolcu oluyordu.

Elbette asla acı verici değildi, alevler falan çıkmıyordu; sadece son nefeslerini verip huzur içinde cennete uçuyorlardı.

Ve Caroline yalnız kalıyordu.

Bunları düşündüğü için kendinden nefret etse de bazen düşünüyordu işte.

Yani Jonah Weber'e söylediği o korkunç şeyler öyle bir anda ağzından çıkmış değildi.

İki aspirin yuttu ve ağzındaki acı tada minnettar oldu. Cezalandırılması gerekiyordu.

Caroline'in acil durum ilaçları en üst rafta, Savannah'nın ulaşamayacağı bir yerde duruyordu: Ambien. Xanax. Onları alıp içlerinde kalan hapları saydı.

Beş Ambien.

Üç Xanax.

Peter'la son sevişmelerinden bu yana geçen günleri hesapladığı gibi, bu haplardan bir tane yutmasının üzerinden kaç gün geçtiğini de hesapladı.

Bir hafta. Tamam, bu akşam bir tane yutabilirdi o zaman. Peki ama hangisinden?

Ambien alırsa büyük ihtimalle sevişmenin sonunu getiremezdi.

Yataktaki hissizliği giderek kötüleşiyor, çoğu zaman tiksintinin sınırlarına dayanıyordu. Başlangıçta, Savannah'yı ilk evlat edindikleri günlerde bunu yorgunluğa yormuştu. Fakat şimdi Savannah beş yaşındaydı ve Caroline ona bakmak için

geceleeri zırt pırt kalkmıyordu, dolayısıyla artık bu durumun faturasını yorgunluğa kesemezdi. Yine de Peter'ın dokunuşundan kaçma arzusu her geçen gün biraz daha artıyordu. O kadar ki bazen sekse tahammül edebilmek için çareyi kendini ilaçla uyuşturmakta buluyordu.

Bir Xanax'ı büyük bir dikkatle ikiye böldü. Böyle minik bir hapi kırmak zordu ama mümkün olduğunca uzun süre dayanmalarını sağlamak zorundaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Caroline

Peter, Caroline'in dudaklarından boynuna geçtiği sırada Xanax etkisini göstermeye başladı. Şimdi vücudu katılıp zihni uyurken seks bir şekilde devam edebilirdi.

Caroline yumuşak iniltiler çıkararak çok heyecanlanmış gibi yapıyordu ki Peter elini çabuk tutsun.

“Şimdi,” diye mırıldandı.

Hatta acaba tahrik edici konuşsa daha çabuk biter mi diye düşündü. Ama bunu düşünmek bile, toz solumuş gibi boğazının kupkuru olmasına sebep oldu.

Caroline asla yatakta tahrik edici konuşacak tipte bir kadın olmamıştı.

Peter'in tutuşu sıkılaştı.

Caroline bir zamanlar onu nasıl da çekici bulurdu.

Nefesi boynunu ısıttı.

O zamanlar Caroline iki gün sevişmeseler öleceğini sanırdı.

Peter kasıldı.

Caroline yaşlı gözlerini sımsıkı yumdu.

*

O pazar günü Caroline'le Savannah, Peter'ın ailesinin evindeki Paskalya yemeği için mühim bir moda kararı vermek üzere, küçük kızın yatağının üzerine özenle serilmiş üç elbisenin karşısına geçti. Savannah elbiseleri uzun uzun, bir stil uzmanı edasıyla inceliyordu. Tafta elbisenin eteğine dokundu, diğer elbisenin altına pembe rugan ayakkabılarını koyup baktı ve sonuncusunu kendi üzerine tutup aynanın karşısına geçti

"Bu nasıl, anne?"

Caroline yüzünde ciddi bir ifadeyle elbiseyi inceledi. "Kırmızı sana yakışıyor." Kırmızı, küçük kızın koyu renk saçlarıyla gözlerini vurguluyor, ona gerçekten yakışıyordu.

"Şişman görünüyor muyum?" diye sordu Savannah.

Yüce Tanrım, daha beş yaşındaydı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Savannah, tatlım, tabii ki hayır. Nasıl şişman görünebilirsin ki? Harika görünüyorsun." Caroline, çocuk ve ergenlerde anoreksi vakalarıyla ilgili okuduklarını hatırladı. Bazıları daha sekiz yaşındaydı.

Savannah beğendiği elbisenin kırmızı saten kuşağını okşadı. "Janine benim büyüyünce duba gibi olacağımı söyledi." Keskin gözlerle Caroline'e baktı. "Bu, şişman demek, değil mi?"

Janine de kimdi Tanrı aşkına?

"Değil mi, anne? Şişman olduğumu söylemiş?"

Ah, tabii ya, Rose'un yeğeni. "Tatlım, bunun için endişelenmene gerek yok." Janine'in evlerine gelmesine yasaklamayı zihnine not etti.

"Öyle miyim?" diye ısrar etti Savannah.

Durumu kurtaracak anlık cevaplar Savannah'yı asla tatmin etmezdi. Eğer bir konuda kafası karıştıysa, Caroline doğ-

ru düzgün bir açıklama yapıncaya kadar didiklemeye devam ederdi.

Caroline, Savannah'nın elini tuttu ve onu yatağa götürdü. Oturdu ve tombul küçük kızı kucağına çekip ona sıkıca sarıldı. "Sen mükemmelsin. Güçlüsün." Savannah'nın üst kolunu sıktı. "Bak şu kaslara."

"Dadım benim etli butlu olduğumu söylüyor. Bu iyi bir şey mi?" Savannah yüzünü buruşturdu. "Sanki böyle yağlı yağlı bir tavuk çorbasıymışım gibi."

Lüzumsuz bir şekilde zeki bir çorba. Dadıyla uzun bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti.

"Güçlü olmak iyidir."

"Etli butlu olmak iyi mi?"

"Tabii ki. Kaslı gibi. O da iyi bir şey." Caroline bunu kanıtlamak için kolunu sıktı, pazısını gösterdi. "Bak. Ben kaslarım ile gurur duyuyorum."

Savannah bu gösteriden tatmin olmuş görünmüyordu. Annesinin elini tutup bileğine götürdü. "Parmaklarını bileğine sarsana. Çember yap."

Caroline tereddüt etti.

"N'olur yapsana, anne."

Caroline parmaklarını bileğinde kavuşturdu.

Savannah da kendi parmaklarını bileğine doladı. "Benimki kavuşmuyor. Dadım, güzel olmak için buluşması gerektiğini söyledi."

"Böyle bir şey söylediğine şüpheliyim, Savannah." Caroline, Rose'un eve moda dergileri alınması ısrarına keşke direnmiş olsaydı. Savannah'yla ikisi saatlerce o dergilere bakıyorlardı. Caroline onların dergileri kesip biçmesinin, kendilerine göre kombinasyonlar yaratmalarının güzel bir şey

olduğunu düşünmüştü. Böylece Savannah'nın yaratıcı yönü geliyor hatta geridönüşümü öğreniyordu. Caroline'le Rose küçük kızı ne kadar da doğru bir şekilde eğitiyordu.

Fakat belli ki aynı zamanda da alttan alta kızının özgüvenini zedelemişlerdi.

"Sen çok güzelsin." Belki de güzelliğin o kadar önemli olmadığını söylemeliydi. Hı hı, tabii. Sorun şuydu ki bu koca bir yalandı ve Savannah da bunu yutmayacak kadar akıllıydı. Daha beş yaşında olabilirdi ama Caroline'in onun güzel olmadığını söylediği sonucuna varması beş dakika bile sürmezdi.

Caroline oturduğu yerden kalktı, dizlerinin üstüne çöküp Savannah'yla aynı boya geldi. Ellerini küçük kızın omuzlarına koydu. "Sen çok güzel, çok akıllı, harika bir kızsın. Seni seviyorum."

Peter'in ailesinin evine üç blok kala Caroline çoktan keşke başka bir yere gidiyor olsalardı diye düşünmeye başlamıştı. Filme. Parka. Hatta hayvanat bahçesine. Üstelik Caroline hayvanat bahçelerinden hiç hoşlanmazdı.

Savannah arka koltukta, kollarının arasında en sevdiği pelüş köpeği Puding'le uyuyordu. Peter radyodaki Red Sox maçına kilitlenmişti. Red Sox'a bayılıyordu. Peter'ı abartılı coşkulara gark eden bir diğer eğlenceli oyun. *Bastır Red Sox bastır! Hemen koşup Big Mac yemeliyiz! Haftaya Londra'ya gidelim.*

Aşkın kaderi miydi bu; başta çok çekici gelen şeyler sonradan itici oluyordu.

Belki de tanıştıklarında Caroline çok gençti, belki de arada kaybolup giden ortanca kardeş olmayı hâlâ aşamadığı bir dönemdeydi. Sonuçta, yemek masasındaki boş sandalyesini

görene kadar kimse onun yokluğunu fark etmezdi bile. Ve o sırada Caroline yatağında kıvrılmış, kitap okuduğu için, annesinin yemeğin hazır olduğunu haber veren minik çanını duymamış olurdu.

Peter ön bahçeye dizilmiş diğer arabaların yanına park etti. Bahçenin bitiminde direkt sokak başlıyordu. Chelmsford'un bu kısmında kaldırım yoktu ve evler birbirine çok yakındı. Peter eli radyonun düğmesinde öylece kaldı, hücumun sonucunu bekledi. Caroline başını geriye yaslayıp son huzurlu saniyelerini içine çekti.

Fitzgerald'ların evi, geçmişin hazineleriyle doluydu. Duvarlara Peter'la kardeşlerinin akla gelebilecek her tür kostüm içinde, mezuniyet cüppeleri, küçükler ligi formaları, denizci üniformalarıyla çekilmiş fotoğrafları asılmıştı. Kocaman düğün fotoğraflarının yanına torunların daha küçük fotoğrafları serpiştirilmişti.

Peter'ın kız kardeşleri mutfakta Bayan Fitzgerald'ın yanındaydı. Mutfaktan ön kapı görüldüğü için kayınvalidesi daha içeri adım attıkları anda onları fark etti.

"Caroline! Savannah'yı buraya yolla," diye seslendi Peter'ın en küçük kız kardeşi Faith. "Yumurta boyuyoruz. Annem Disney şeyleri almış."

Faith evin en küçüğüydü, Peter'la aralarında on yaş vardı, bu yüzden daima etrafta onu koruyup kollayacak birilerinin olacağını bilmenin güveniyle davranırdı.

Savannah, Caroline'e yapıştı. "Sen de benimle gel."

"Olur, tatlım. Hadi paltonu çıkaralım."

Savannah mavi paltosuna sıkıca sarındı. "Hayır. Üstümde kalsın."

"Savannah, üstünde paltoyla yumurta boyayamazsın."

“Ama niye?”

“Ne oldu? Sorun ne?” Irene Fitzgerald, ellerini önlüğüne silerek yanlarına geldi. Tam da bayrama uygun, parlak mavi gökyüzü ve yeşil çimenlerin üzerinde sapsarı civcivlerin olduğu bir önlük takmıştı. Caroline kayınvalidesinin böyle şeyleri nereden bulduğunu, önlüğü kendi dikmiş olsa bile kumaşı nereden aldığını hiç bilmiyordu. Böyle şeylerin satıldığı özel bir dükkân falan mı vardı? Dünyanıneniyanesi.com diye bir web sitesi belki?

“Her şey yolunda, Irene.” İsim, boğazını tırmaladı. Peter her fırsatta, Caroline ona anne derse kadının çok mutlu olacağını hatırlatıyor, bunu neden büyük bir olay hâline getirdiğini sorup duruyordu. “Çünkü o benim annem değil,” diyordu Caroline her seferinde. Bir yandan çocukça davrandığı hatta inat ettiği için utanıyor, öte yandan bu minik adımı atıp sonsuza dek Fitzgerald sülalesine girmeye direniyordu.

“Paltomu çıkarmak istemiyorum.” Savannah genelde dünya üzerindeki en uyumlu, en itaatkâr çocuktur ama bir şeye taktı mı da ucunda ölüm varmış gibi mücadele eder, keçi gibi inatçı olurdu.

“Ne olacak ki?” dedi Irene. “Bırak üstünde kalsın. Isınınca çıkarır.”

“Yeni paltosuyla yumurta boyaması bence pek iyi bir fikir değil.” Caroline kendini gülümsemeye zorladı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

“Bu kadar pimpirikli olmasana, Caro.” Irene. Caroline’e seslenirken Peter’in kullandığı kısaltmayı kullanabileceğini düşünen tek kişiydi. “Önlük takarız.”

“Önlük takmak istiyorum, anne.”

“Üzerinde minik kalpler olan bir önlüğe ne dersin?” diye sordu Irene. “Onu özel biri için saklıyordum.”

Caroline, Peter’ın annesine, Savannah’nın paltosunu çıkarmasını istemesinin asıl nedenini açıklayamazdı. Irene’in diğerlerinin önünde bundan bahsetmesini istemiyordu. Savannah tüm bu yeğenler ve kuzenler arasında zaten yeterince ayrıksı duruyordu. On dördü de zayıftı hatta bazıları bir deri bir kemikti. Görünen o ki yediklerinin yüzde doksanı boya gidiyor, sadece yüzde onu onlara kilo olarak dönüyordu. Ayrıca hepsi ya sarışın ya da kızıla çalan sarı tonlardaydı.

Caroline’in dadiyla konuşması ve Savannah’yı kadın dergilerinin sebep olduğu güzellik ve normallik algısından kurtarması gerekiyordu. Rose’u hemen bu akşam arayacaktı. Gerçi bu konuşma onu ürkütüyordu. Ne zaman Rose’la bir şey konuşmaya kalksa kız konuyu bambaşka yerlere sürüklüyordu. Aslında onu yıllar önce kovması gerekirdi ama Peter’ın da söylediği gibi Rose kızlarını gerçekten seviyordu ve bu her şeyden daha önemliydi.

Öte yandan zavallı Savannah’yı paltosunu çıkarmaya zorlamanın onun özgüvenine bir katkısı olmayacağı da ortadaydı. Yine de Caroline kızının üstündeki paltoyu parçalayarak çıkarmamak için kendini zor tuttu.

Kuzenleri gibi saçlarını savurarak oradan oraya koşturduğunu, ayakkabılarını kirletip eskittiğini görmek için neler vermezdi.

Fakat Savannah tedirgin bir küçük kızdı.

Hayır, Savannah terbiyeli ve itaatkâr bir küçük kızdı.

Şu anda inadının tutmuş olması dışında.

Ki bu da iyi bir şeydi. Caroline her şeye evet diyen bir kızı olsun mu isterdi?

“Peki, tatlım.” Savannah’nın başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Palton üstünde kalabilir.”

Küçük kız mutfağa yönelecekti ki Irene onu durdurmak ister gibi elini öne uzattı. “Ama biliyorsun değil mi, palton kirlenebilir.”

“Bana önlük vereceksin ya, büyükanne? Değil mi?”

“Hiçbir şey mükemmel kalmaz, Savannah.” Irene eğilip küçük kızı yanaklarından öptü. “Merak etme, hayatım. Leke dediğin nedir ki, temizlenir gider.”

Caroline evde biradan başka içecek bir şey var mı diye merak etti. Hediye olarak bir şişe şarap getirmeyi düşündüyse de sonra vazgeçmişti. Joe’yla Irene’i ziyarete geldiklerinde en büyük korkusu bir şekilde çıkıntılık yapmaktı.

Boş oturma odasına girdi. Irene’in en sevdiği eşyalar, kristalleri ve bibloları, tüm duvarı kaplayan rafli vitrinde sergileniyordu. Joe’nun polisiye romanlarıyla Irene’in dikiş dergileri ise açık raflara sıralanmıştı.

Caroline, dışarıda futbol oynayan Peter’ın ya da Irene’e mutfakta yardım eden kız kardeşlerin yanına gitmesi gerektiğini biliyordu, buna rağmen bol minderli kanepeye oturdu. Torunlar, en azından anne babalarının gözünün önünden ayrılacak kadar büyük olanlar, evin farklı yerlerine dağılmıştı. Kanepenin önündeki ceviz sehpanın üzerinde Paskalya’ya uygun Hummel biblolar duruyordu. Irene bunları her ay değiştirirdi. Caroline parmağının ucuyla, Paskalya yumurtası boyayan küçük oğlana ve bir tavşanı seven eşarplı iki minik kıza dokundu. Kıpırtısız çimin üzerindeki ağaçların ve çiçeklerin arasına Paskalya yumurtaları saklanmıştı. Torunlar bu minik biblolara dokunmak için birbiriyle yarışır ama hiçbiri izinsiz yaklaştırmaya cesaret edemezdi. En küçük torunlar bile bunlara

dokunmamaları gerektiğini biliyordu. Irene bunu nasıl yapıyordu? Küçük, daha küçük, bebek, tüm torunlarının onun otoritesini tanımasını nasıl sağlayabiliyordu?

Caroline gizlenmiş pembe yumurtayı aldı, avucunda yuvarladı.

“Onu kaybetmesen iyi edersin.” Peter’ın büyük kız kardeşi Sissy odaya girdi. “Tabii eğer annemin seni ailemizden aforoz etmesini istemiyorsan.”

Caroline elini açtı; işte yumurta hâlâ avucundaydı. Sissy parmaklarının ucuyla onu alıp yerine geri koydu.

“Neden burada tek başına oturuyorsun? Bizi varlığınla şerefliendirmek istemedin mi?” Soktuğu lafı yumuşatmak için kocaman gülümsedi; çilli yanakları neredeyse mavi gözlerine kaçacaktı. Saçlarını atkuyruğu yapıp tekrar omuzlarına bıraktı.

“Biraz yorgunum sadece,” dedi Caroline.

“Bu yüzden gidip biblolarla oynayayım mı dedin?”

“Bunlara bayılıyorum.” Caroline yumurtacı oğlanı eline aldı.

“Tabii, tabii.” Sissy alaycı bir kahkaha attı. Caroline’e hiç tahammülü yoktu. Peter aksini söylüyordu ama Caroline biliyordu. Öte yandan Caroline, Faith’in kahramanıydı. Faith onun doktor olmasına, üç yabancı dil bilmesine ve Caroline’in sahip olduğunu düşündüğü seçkin hayat tarzına, yani tam da Sissy’yi gıcık eden her şeye hayrandı.

“Annenin bir tarzı var,” dedi Caroline.

“Dalga mı geçiyorsun? Kendi evine bir baksana. Annemi evi sana kocaman bir şaka gibi görünüyor olmalı. 1985’lerde kalmış bir zevksizlik abidesi.”

“Hiç de değil. Bence burası gerçekten çok hoş.”

Caroline yalan söylemiyordu. Irene 1985'te Laura Ashley'ye gidip büyük bir alışveriş yapmış ve ev o zamandan beri aynı çiçekli İngiliz tarzında kalmıştı, doğru. Caroline'in zevkine hitap ettiği de söylenemezdi, doğru. Yine de buranın sıcaklığını, Peter'la yaşadıkları soğuk, beyaz malikâneye tercih ederdi.

Sissy, annesinin evini Caroline'in gözünden görmeye çalışarak etrafına baktı. "Hadi ama, sizin evle kıyaslanınca..." Caroline'in elindeki bibloyu aldı. "Amma yalancısın."

ON ALTINCI BÖLÜM

Tia

“Hadi, David, kalk artık.” Tia onun kolunu itti, karşılık almayınca bu defa dürttü. Akşamdan kalmalığı çok feci değildi neyse ki. Yine de bir an önce David’i yataktan atmak, ağrıyan başı ve hafıften bulanık midesiyle baş başa kalmak istiyordu. Üç haftadır, hoşlandığını bile sanmadığı bu oğlanla birlikteydi.

Tia hiçbir zaman önüne gelenle yatan bir kız olmamıştı. Bekâretini Kevin’a verdikten sonra o kadar uzun süre dükkânı kapatmıştı ki oğlanlar ona Buzlar Kraliçesi demeye başlamıştı. Peki bu neydi şimdi?

“Rahat bırak beni,” diye mırıldandı David yüzünü gömdüğü yastığa doğru.

“İş ne olacak?” dedi Tia.

“Bir şey olmaz. Geç giderim.”

“Senin işini demiyorum, benimki!”

“Sen git. Güle güle.” Örtülerin altından elini çıkarıp gevşekçe salladı.

Tia keşke gözlerini kırpıştırarak onu yok edebilseydi. Ya da burnunu kırıştırarak. Ya da pencereden fırlatarak.

“Sana kahve getirdim,” dedi. “Hadi ama, beş dakikaya çıkmam gerekiyor. Gitmen lazım.”

“Anahtarı bana bırak.” David’in sesi şimdi daha uyanık geliyordu ve fırsat bu fırsat, anahtarı kapmaya çalışıyordu. “Çıkarken kapıyı kilitlerim,” dedi. “Geç kalmanı istemeyiz.”

Tia komodinin üstündeki boş bardaklara baktı. Birinin dibi viskiyle kahverengi olmuştu, diğeri vişne votkayla kırmızıydı. “Bahar içkim,” demişti David. Mevsime göre içkisi olması belki de alkolizme işaretli. Belki babası da her Noel’de bol romlu eggnog içiyordu.

Tia o gün Doyle’s’a gitmemiş olsaydı David’i asla evine getirmezdi.

Yok, bu biraz kendini kayırmak gibi olmuştu. Belki de bir David aramıyor olsaydı Doyle’s’a gitmezdi.

Yüce Tanrım, en başta onunla niye yatmıştı ki? Bir erkeğe bağlanmak çok kolaydı. Beş yıl kimseyle birlikte olmadıktan sonra git lanet adamın tekiyle yat, hooop, işte bağlandın. En kötüsü tarafından bile olsa arzulanıyor olmak insanda lüzumsuz bir şükran hissi yaratıyordu. Buna sıcak bir bedenin verdiği basit zevki ve evde ölünü bulacak birinin olmasının verdiği rahatlama hissini ekle, hooop, evlenebilirsin bile.

Tia onu yine dürttü. Sonra yine. Ve sonra daha sertçe.

“Tanrım, senin derdin ne?” David örtüyü kenara atıp kalktı.

“Süper. Kalktın işte.” Tia ona artık ılınmış olan kahveyi uzattı. “Buyur.”

Tia’nın ofisteki masası, hayatının aldığı hâlin bir yansımasıydı. Karışık, dağınık ve daha fazla ilgiye muhtaç. Eskiden iş yerinde masasının düzgünlüğüyle ve bitpazarından, bahçe

satışlarından bulup çıkardığı bakır şamdanlarla, el işlemeli yastıklarla döşediği evinin temizliğiyle övünürdü.

“Neyin var?” diye sordu Katie. “Yorgun görünüyorsun.”

“Dün gece geç yattım.” Tia kendince bir iş planı yaptı. Masasındaki dağınıklığı, dosyalar ve tek tek kâğıtlar olarak ikiye ayıracak ve Bayan Graham’la yapacağı görüşmeden sonra hepsini elden geçirecekti.

Katie kaşlarını kaldırdı. “İyi miydi?”

“Heyecanlı bir şey yoktu. Uyuyamadım sadece.”

“David’le nasıl gidiyor?”

Tia, David’in onu işe bırakmasına izin verdiğine daha pişman olamazdı. Katie’yle kapıda karşılaşmışlardı ve onları tanıştırmak zorunda kalmıştı.

“Biz sadece arkadaşız.”

“Aynı zamanda yatak arkadaşı?”

“Sadece arkadaş.” Tia defterini ve Bayan Graham’ın dosyasını aldı. Ardından çantasından bir zencefilli şeker buldu, mide bulantısını bastırmak için o gün üçüncü şekeri ağzına attı.

David’den kurtulması gerekiyordu. Hemen. Normal birini bulmalıydı.

Bazen Nathan onun tüm hayatını yalayıp yutmuş, geriye boş bir kabuk bırakmış gibi geliyordu. Seviştikten sonra saatlerce konuşurlardı. Nathan’ın annesiyle babasının Macaristan’dan kaçış hikâyesi Tia’nın tarih kitaplarında okuduğu şeyleri üç boyutlu dünyaya taşımış, sahip olabileceğini bile bilmediği olasılıkları düşünmesine sebep olmuştu. Çocukluk hayalleri tüm canlılığıyla geri gelmişti.

“Sana şimdi delice gelecek ama,” demişti bir keresinde Nathan’a, “küçük bir çocukken, gülme ama, Elizabeth

Blackwell gibi biri olmayı hayal ederdim. Yani tabii ki ilk kadın doktor olamayacağımı biliyordum, o çoktan olmuştu, ama işte ben de öyle anlamlı bir şey olmak istiyordum. İnsanların hayatını değiştirebilecek biri.”

Nathan dalga geçmemişti. “Geç kalmış sayılmazsın,” demişti bunun yerine.

“Aslına bakarsan herhangi bir şeyin ilki olmak için biraz geç kalmış olabilirim,” dedi Tia.

“Önemli olan ne zaman yaptığın değil, ne yaptığın.” Ellerini başının altında birleştirmiş, Tia’nın yanında yatıyor, karşı duvarda asılı haritaya bakıyordu. “Neden Paris?” diye sordu.

Tia bacağına onun üstüne attı. “Bence güzel görünüyor.”

Nathan başını iki yana sallamıştı. “Bunun doğru olduğunu sanmam. İnsanlar haritaları bir nedenle seçerler. Oraya mı gitmek istiyorsun?”

Uçaktan korktuğunu ona hiç söylememişti. Zaten ilişkilerinde pek çok açıdan zayıf olan taraftı, bu listeye bir madde daha eklemeye gerek yoktu. Elini sallayarak Paris’i savuşturdu, hayallerinin bir önemi yokmuş gibi yaptı. “Gitmek istediğim bir sürü yer var. Ama oralara nasıl ulaşabileceğime dair hiçbir fikrim yok.”

Nathan yan döndü, onun yüzüne baktı. “İstedığın her şeyi yapabilirsin. Sen becerikli, akıllı bir kadınsın. Ama -ve bu önemli bir ama- kendine inanmaya, kendine güvenmeye başlaman gerekiyor.”

Tia’nın istediği tavsiye bu değildi. Onun istediği, kocaman bir elin uzanıp onu kendinden kurtarmasıydı.

Bayan Graham’ın dosyasını çantasına koydu. Masasındaki kâğıtları ve dosyaları planı gereği ikiye ayırdı, hatta yapılacak işler listesini bile bulup en tepeye koydu. Bayan Graham’dan son-

ra bunlarla gerçekten ilgilenecekti. "Merak etme," dedi Katie'ye. "Düğün için kıyafet alman gerektiğinde sana haber veririm."

Katie sanki Tia'nın düğününde ne giyeceğine çoktan karar vermiş gibi kocaman gülümsedi.

Tia bazen, insanlarla ilişkileri hakkında acaba gerçekçi bir fikre sahip değil mi diye düşünmeden edemiyordu. Katie'nin onu gerçekten seviyor olması mümkün müydü?

Tia her zamankinden daha aydınlık bir gülümsemeyle Katie'ye el salladı ve kapıdan çıktı.

Bayan Graham yine bankta oturmuş, sabırla onu bekliyordu. Tia bu toplantılara asla ondan önce gidemeyeceğini uzun zaman önce kabullenmişti. Bayan Graham'ın doktor randevuları ve burası dışında gidebileceği başka bir yer yoktu. Buraya erken gelmek ona kendini daha uzun süre dünyanın bir parçasıymış gibi hissettiriyordu.

"Günaydın, Bayan G." Tia çantasını omzuna itti ve toplantı odasının kapısını anahtarla açmadan önce yaşlı kadının omzuna dostça dokundu. "Marjorie," diye fısıldadı.

"Dün yine biri öldü." Bayan Graham, Tia'nın ardından odaya girdi.

"Ah, çok üzüldüm. Kim?" Tüm müşteriler gibi Bayan G de güne gazetenin ölüm ilanları sayfasını okuyarak başlıyor, gerçi son zamanlarda eskisi kadar tanıdık isimle karşılaşmıyordu. Zira ölü arkadaşlarının sayısı yaşayanları çoktan geçmişti, zavallı Bayan G'nin ölüm ilanlarında adını göreceği pek kimse kalmamıştı.

"Alma Kelleher." Yaşlı kadın üzüntüyle içini çekti. "Saint Clare Lisesi'nde beraberdik. Alma görüp görebileceğin en güzel kızdı."

“Tüh. Çok üzücü.” Tia, Bayan Graham’ın karşısındaki koltuğa yerleşmesini bekledi. “Evet, bugün nasılsın?”

“Pek iyi değil.”

“Sorun ne? Bir şey mi oldu?” Tia, acaba David’den sessiz sedasız ayrılabilir mi diye düşündü. O kadar sessiz sedasız ki mesela hiç konuşmadan. İlişkileri ondan e-maile ayrılamayacağı kadar ilerlemiş miydi? Hatta daha iyisi, belki de David’in aramalarını, mesajlarını, e-maillerini falan cevapsız bırakırdı, olur biterdi.

“Sam. Onu artık kıpırdatmakta bile zorlanıyorum. Şey için... Doğru düzgün yıkayabilmek için.”

Tia dikkatini tekrar Bayan G’ye çevirdi ve önündeki kâğıda “Sam, yardım –hemşire,” diye not aldı. “Kocan için yardım alma konusunu tekrar konuşmamız gerekiyor. Bu önemli.”

“Eğer bize yardım etmeye o kadar meraklıysanız neden bana bir temizlikçi kadın bulmuyorsunuz? Sadece iki elim var. Her şeyle nasıl başa çıkabilirim ki?”

“Her şey?” Tia, Bayan Graham’ı inceledi. Kriz durumlarında müşterileri darmadağın görünür hatta genellikle banyo bile yapmamış olurlardı. Bayan G ise her zamanki mora çalan kırmızı rujunu sürmüştü, kır saçları her zamanki gibi düzgün bir şekilde taranmıştı. Üstündeki leylak rengi hırkası temiz ve kırışksızdı.

“Bulaşık, çamaşır, yerler... Ah, inan bana, hayatım, sen yaşlandın diye ev daha az kirlenmiyor.” Bayan Graham kucağındaki çantasını kendine çekti, kahverengi deriyi bir kediye sever gibi okşadı.

“Üzgünüm, Bayan G.” Tia öne eğildi, Bayan Graham’ın damarlı eline dokundu. Keşke ona sarılabilseydi, keşke onu kraliçeler gibi muamele göreceği bir gemi seyahatine gönde-

rebilseydi. “Temizlikçi kadın tutamayız. Ama bakımevi konusundaki ısrarımızın sebebi de bu, böylece her şeyi tek başına yapman ve Sam’e tek başına bakman gerekmeyecek. Banyosu yaptırılacak ve...”

Tia, Sam’in *kazalarını*, tuvalet ihtiyacı için giderek Bayan G’ye daha fazla bağımlı hâle gelmesini, müşterisini kırmayacak bir şekilde dile getirmenin bir yolunu aradı.

“... Ve onu her konuda rahat ettirecekler.”

“Neden herkesin aklına gelen ilk çözüm, Sam’le beni bir yere tıkmak oluyor? Neden bizi direkt vurup öldürmüyorsunuz? Bizi bir uçurumdan aşağı itin gitsin.”

Tia sandalyesini ona yaklaştırdı. Zavallı kadını sinirlendirdiği için kendinden nefret ediyordu. Üstelik Bayan G öyle çabuk sinirlenen biri de değildi. Annesi haklıydı. Tia’nın lafına sözüne biraz daha dikkat etmesi gerekiyordu. Çok pat pat konuşuyordu.

“Lütfen bana inan, senin hayatı idame ettiremeyeceğini ima etmiyordum.” Bayan Graham’ın övülmeye, takdir edilmeye ihtiyacı vardı, ona patronluk taslanmasına değil. “Aslına bakarsan harika bir iş çıkarıyorsun. Birlikte çalıştığım pek çok kişi seni görse utançtan yerin dibine geçer.”

Bu görüşmeyi olumlu bir havada bitirme arzusuyla birkaç dakika daha Bayan G’nin gururunu okşadı ve sonunda Tia veda tokalaşması niyetine onun omzunu sıktığında yaşlı kadın yatışmış görünüyordu.

Öğleden sonra dörtte, üç müşteri görüşmesi, Çocuk ve Aile Departmanı ile bir toplantı, klinikte bir hasta ziyareti ve bir ev ziyareti sonra Tia işten bir saat kaytarmaya ve erken çıkmaya hazırdı. Masasında kalan son dosyaları ve kâğıtları en alt çekmeceye tıktı, çekmeceyi zor kapattı ama en azından

Katie'nin bir kez daha onun masasının dağınıklığından bahsetmesi ihtimalini bertaraf etmişti.

"Ah, Tia, yardıma ihtiyacın var mı? Masanın hâli ne öyle? Karman çorman," demişti Katie önceki gün.

Sen de bakma o zaman! Tia da böyle demek istemişti ama bir yandan da utanmıştı çünkü masası gerçekten korkunç durumdaydı. Doğru söze denecek bir şey yoktu.

Tia, Washington Caddesi boyunca yürüyüp Doyle's'a girdi. "Her zamankinden," dedi, onun içeri girdiğini fark etmişse bile ifadesiz bir yüzle dikilmeye devam eden barmene. Eh, Tia'nın da onu umursadığı yoktu. Sonuçta adam ne içtiğini biliyordu ve kahvesine viski katarken eli boldu.

İlk yudum süper geldi. Önce boğazı, ardından kalbi ve son olarak midesi ısındı.

İkinci yudumdan sonra zavallı Bayan Graham'ı ve diğer müşterilerini unuttu, yeniden nefes almaya başladığını hissetti.

David gelip yanındaki tabureye tünedi.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu.

Tia onu inceledi. David'in yüzünde en ufak bir tedirginlik, şüphe, endişe yoktu. İçmeye başlayacak ve sonra uzun uzun gider vergisi ya da döviz kurları hakkında atıp tutacaktı.

David onu öpmek için uzandı, Tia geri çekilmedi.

"Beni eve götürür müsün?" diye sordu Tia.

David elini bardağına götürdü. "Çıkmadan önce şunu bitirsem?"

Tia, David'in onun kaderi olduğunu kabul etmeye hazır bir şekilde gülümsedi. Bir iyilikte bulunuyormuş gibi elini salladı. "Buyur."

David bardağı kafasına dikti, ardından elini Tia'nın sırtına koydu. "Benim da aklımda aynen bu vardı."

O uyuşmuş hâliyle Tia sırtındaki eli zar zor hissediyordu du ve o anda bu his düzeyi ona olabilecek en iyi şey gibi geldi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tia

“Tia, bir sorunumuz var.”

Bugün olmaz, lütfen. Daha ceketini bile çıkarmadan önce Richard’ın tepesinde belirip şikâyet etmeye başladığı sabahlardan nefret ediyordu. Daha kahvesini bile içmemişti. Ve dün gece David’le içtiği onca şeyden sonra başı feci zonk-luyordu.

“Beni duydun mu?” diye sordu Richard.

“Duydum, duydum. Bir sorunumuz var.” Richard kendini NASA’ da çalışıyor falan mı sanıyordu? Tia kahvesinin kapağını çıkardı ve ümitsizce sıcak bir yudum aldı.

“Gerçek bir problemimiz var.”

“Tamam.” Ceketinin bir kolundan kurtuldu. “Anladım. Gerçek problem.”

“Ceketini hiç çıkarma. Gitmemiz gerekiyor.”

“Gitmek mi? Nereye gidiyoruz?” Richard’m peşinden kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken kahvesinin kapağını geri takmaya çalıştı.

“Senin bir müşterinin evine.”

Tia'nın gömleğine kahve sıçradı. Bir yandan kahvesini tutup bir yandan çantasının kaymaması için sağ omzunu yukarı kaldırırken gömleğini silmeye çalıştı.

"Kimin?" diye sordu Richard'ın sırtına doğru. Karman çorman saçları tüvit ceketine dökülüyordu.

"Bayan Graham."

Richard otoparka giden kapıyı açtığı anda üzerlerine ılık bir rüzgâr vurdu. Tia durdu. "Bayan Graham'ın evine mi gidiyoruz?"

"Hadi yürü, yürü. Polis bekliyor."

"Polis mi bekliyor?"

Richard ona döndü. Sinirlendiği ya da gerildiği zamanlarda kıpkırmızı kesilen yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Sana söylediğim her şeyi tekrar etmeyi bırakıp şu lanet arabaya biner misin artık rica etsem?"

Bayan Graham yeleğine sıkı sıkı sarınmıştı. Tia ona dokunmak, onu rahatlatmak istedi ama yaşlı kadının tepesinde iki polis memuru tüm ciddiyetleriyle dikiliyorlardı.

Daha önce Bayan Graham'ı hiç ruhsuz görmemişti. Ütüsüz ya da orası burası kaymış kıyafetlerle de görmemişti. Şu anda üzerinde olan tüylenmiş kahverengi yelek, Sam'in dolabından alınmış gibi görünüyordu.

"Ah, Bayan G, iyi misiniz?" diye sordu Tia. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Yaşlı kadın ona baktığında kaşları öfkeyle çatıldı. Dudaklarını sıkıp başını iki yana salladı. Tia'nın göğsüne oturan taş daha da ağırlaştı. Oturma odası dağınıktı. Çamaşır sepeti, gazeteler, lekeli örtüler, açılmamış posta ve tüm bunların ortasında, ütü tahtası ve nöbetçi bir asker gibi hazır bekleyen ütü.

“Bir bardak su?” Tia onun için bir şey yapmak zorundaydı.

“Bunu yapamazsınız, bayan.” Genç kadın polisin sesi ifadesizdi. “Olay Yeri ekibi daha mutfakta işini bitirmedi.”

Sehpanın üstü kirli tabaklarla doluydu. En üsttekinin kalıntıları ıspanağa benziyordu. Yumurtalı ıspanak gibiydi.

Bayan Graham cinayete teşebbüsle suçlanıyordu. Richard yolda anlatmıştı. Kocasının yemeğine hap koymuş, sonra panige kapılıp 911’i aramıştı.

Tia çantasını karıştırdı, bir paket limon aromalı şeker buldu. “Şeker?” diye Bayan Graham’a doğru uzattı. Acaba polislere de teklif etmesi gerekir miydi?

“Neden aradığımda telefona çıkmadın?” Bayan G’nin yüzü çaresizlikle kırışmıştı.

“Ben...” Tia devamını getiremedi. Ah, Tia ofisten çıktıktan sonra aramış olmalıydı. Eğer beşe kadar kalsaydı tüm bunlar yaşanmayabilir miydi? Eğer o telefonu açmış olsaydı Bayan Graham’ın Sam’in yemeğine hap koymasını engelleyebilir miydi?

“Başka kimse yoktu, Tia.” Bayan G ellerini iki yana açtı. “Sana ihtiyacım vardı.”

“Bayan G, ben...” Richard parmaklarını omzuna geçirince Tia susmak zorunda kaldı. Şeker paketini çantasına geri koydu.

“Hukuki süreç,” diye fısıldadı Richard kulağına.

“Eğer konuşamayacaksam niye buraya geldik ki?” diye sordu Tia.

“Senin adını vermiş. Yaşayan başka akrabası olmadığını söylemiş. Polis aradı. Ben de bir gelip bakmamızın iyi olacağını düşündüm.”

“Ama ben akrabası değilim ki.”

“Muhtemelen başka yakını olmadığını kastetmiştir. Sonra polise açıklarız.”

“Eğer dün konuşabilseydik şu anda her şey yolunda olacaktı.” Bayan Graham yeleğindeki bir delikle oynuyordu.

Tia, Bayan Graham’ın acısının ve suçlamasının büyüklüğü altında ezildi. Neyse ki Richard konuşmasını yasaklamıştı da cevap vermek zorunda değildi.

“Ellerimi yıkayabilir miyim?” diye sordu Bayan Graham sağındaki kadın polise.

“Üzgünüm, bayan, ama olmaz.”

Bayan Graham solundaki polise döndü. “Ama ellerim kirli. Çok kirli.”

“Az kaldı,” dedi adam.

“Tia, yanında ıslak mendil falan yok mu?”

Tia tekrar çantasını karıştırdı. Bayan G’ye bir şekilde yardımcı olabilmek için kıvranıyordu.

Kadın polis elini kaldırıp onu durdurdu. “Bayan, lütfen, olmaz.”

“Biz niye buradayız ki, Richard?” diye fısıldadı Tia.

“Bizden bilgi almak istiyorlar,” dedi Richard.

“Sam... Sam bir kaza yaptı. Onu temizlemem gerekti. Lütfen,” dedi Bayan Graham. “Lütfen ellerimi yıkamama izin verin.” Yalvarışları yerini yumuşak hıçkırıklara bıraktı.

Tia tırnaklarını kendi kollarının içine geçirdi. “Banyoyu kullanmam gerekiyor.” Onu durdurmalarını bekledi.

“Caddeye inmeniz lazım. Karşıda bir kahve dükkânı var.” Kadın polis, oturma odasının duvarının ötesini işaret etti.

Tia, Richard’ın onu durdurmasına fırsat vermeden, Bayan Graham’ın bundan sonra söyleyeceklerini duymamak için odadan çıktı. Fakat kadının sesi onu holde yakaladı.

“Benim hatam değildi, değildi.” Bayan Graham’ın ince sesi, Tia’nın yüreğini parçaladı. “Başka ne yapacaktım? Onu bir yabancıya mı temizlercektim? Sam bunu istemezdi. Sam gururludur. Amerika’daki en gururlu adamdır o.”

Tia bir an gözlerini sımsıkı yumdu, sonra geri döndü, Bayan Graham’ın söylediklerini duymak için oturma odasının kapısında durdu.

Onun geri geldiğini görünce yaşlı kadın daha dik oturdu. Yaşlı mavi gözleri, Tia’nın gözlerini buldu. “John Honcock’ta Sam’in altında elli kişi çalışıyordu. Elli kişi. Hepsi Sam’in gözünün içine bakardı. Sizin hiçbirinizin söylediği hiçbir şey umurumda değildi. Sam neler olduğunu hep biliyordu. Onu benim beslediğimi, temizlediğimi, her şeyi biliyor.”

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Tia.

Richard ona kötü kötü baktı.

“Eve yabancılar geldiğinde bunu anlıyor,” diye devam etti Bayan Graham. “İnsanların onu o şekilde görmesine izin vererek Sam’i utandıramazdım.”

“Ona duyduğun sevgiyi her gün yeniden kanıtladın. Bunu biliyor.” Tia’nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Telefonla bana ulaşamadığın için özür dilerim.”

Tia dönüp dış kapıya yürüdü. Mutfağın girişinde durdu. Sam’in hastaneye kaldırılmadan önce yattığı yere baktı. Yarıyı yenmiş elma püresi kâsesinin yanında boş Ativan kutuları duruyordu.

Bayan G’ye, doktoruna bu ilacı yazdırmasını Tia önermişti.

Richard’ın arabanın kapısını kapatmasıyla patlaması bir oldu. “Ne halt dönüyor, Tia? En son ne zaman ev ziyareti yaptın?”

“Belki Sam yaşar,” dedi Tia. “Ona kaç tane hap vermiş?”

“Yaşar, ölür, neyse ne, biz her durumda sıttık. O eve en son ne zaman gittiğini sordum sana.”

“Ev ziyareti şart koşulmamıştı.” Tia başını arkaya yasladı, sonra hemen çekti. Her yere Richard’ın köpeğinin kokusu sinmişti. “Bayan Graham ofise gelmek istiyordu. Evden çıkmasına vesile oluyordu. Sam uyuduğunda geliyordu.”

“Hı hı, adamı nasıl uyuttuğunu hayal edebiliyorum.”

“Sam’i seviyordu.”

“Onu öldürmeye çalıştı.”

“Bunu onun için yaptı.”

“Bunu bizim gözetimimiz altındayken yaptı.” Richard motoru çalıştırdı. “Senin gözetiminde.”

“Benim evlerine gelmemi istemedi.”

“Peki bu seni hiç mi şüphelendirmedi?” Richard yumruğunu kontrol paneline indirdi. “Kim bilir *Globe*’da neler yazacaklar şimdi?”

“Evde kocasına kötü davrandığına dair bir şey yoktu. Hiçbir şey,” dedi Tia.

“Öyle mi?” Richard direksiyonu kırıp trafiğe çıktı. “Sen evi görmedin mi? O koşullarda yaşamalarına nasıl izin verebildin?”

“Senin hatan değil.” Bobby, Day Bulvarı boyunca uzanan duvarda Tia’ya biraz daha yaklaştı. Zifiri karanlık gece göğünün altında okyanus sakindi. Bobby kolunu onun omuzlarına dolayıp Tia’yı kendine çekti.

“Tabii ki benim hatam.” Tia elini, omzundan sarkan elin üstüne koydu. “Fark etmem gerekirdi.”

“Sen kendin söyledin, kadın her zaman düzgün görünüyormuş. Ev ziyareti mecburiyetin de yokmuş.”

“Mebhur olmasam da doğru şeyi yapmalıyım.”

Tia’nın canı bira çekti; keşke geçmişte buraya gelirken hep yaptıkları gibi yanlarında bira getirmiş olsalardı. Bobby’den onu buraya getirmesini istemişti çünkü hiç Fianna’s havasında değildi. Bu gece arkadaşlarının şakalarını çekemezdi. Böylece Bobby onu Dorchester’da sıradan bir yere yemeğe götürmüştü, sonra da arabayla buraya gelmişlerdi.

“O eve gitmem gerekirdi,” dedi.

“Nereden bilecektin ki? Saklamak için elinden geleni yapmış.”

Tia ona yaslandı. “Bir şey sakladığını anlamalıyım.” Bobby’nin omzu her şeye dayanacak kadar sağlammış hissi veriyordu. Tia elini onun elinin içine kaydırды. Bir dosta ihtiyacı vardı.

Bayan Graham olayından beri hep yaptığı gibi Tia o gün yine işe yürüyerek gidiyordu. Artık Doyle’s yoktu. İçki yoktu. David’le yatmak yoktu. Ondan ayık bir şekilde ve yüz yüze ayrılmıştı.

O hafta üç kez Bobby’yle buluşmuştu ama aralarında arkadaşlıktan öte bir şey olmamıştı. İkisinde yemeğe çıkmış, üçüncüde sinemaya gitmişlerdi ve hepsinde Bobby ona yeniden güven vermişti. Bobby’nin dünyasında gri diye bir şey yoktu. Doğrular ve yanlışlar vardı sadece. Yaptığı berbat tercihlerin ya da verdiği kötü kararların anısı onun bakışını bulandırmıyor, onu doğruluktan saptırmıyordu.

Tia böyle temiz bir vicdana sahip olmak için neler vermezdi. Sam büyük ihtimalle yaşayacaktı ama Tia bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan bile emin değildi. Elbette onun için, çalıştığı ajans için iyiydi. Gazeteler, az kalsın yaşanacak

olan faciayı haber yapmamıştı. Eğer faciayla sonuçlansaydı büyük ihtimalle haber olurdu.

Tanrı aşkına, kimi kandırıyordu? Bir facia yaşanmıştı ve Tia buna engel olamamıştı. Şimdi Bayan G'ye ne olacaktı? Sam'e ne olacaktı?

Bobby kendine bu kadar yüklenmemesini söylüyordu. Bayan G'nin arkadaşı olmamış mıydı? Bayan G polisten onu çağırmasını istememiş miydi? Sistem boksansa Tia ne yapsındı, elinden ancak bu kadarı gelirdi. Hem Bayan G onun bütün yardım önerilerini kendisi reddetmişti. Tia ona rağmen ona yardım edemezdi ki, değil mi?

Bobby'nin söyledikleri onu teselli etse de Tia aslında ne olduğunu biliyordu. Batırmıştı. Hatalıydı. Yasal olarak sorumlu olmayabilirdi ama müşterisini daha dikkatli incelememiş olmak onun ihmaliydi.

Tia iPod'unu çıkardı, Bobby'nin önerdiği gibi hızlı yürümeye başladı. *Temiz hava. Egzersiz. Endorfin. Kendini suçlama!*

Daha da hızlandı. Bu hızla, ofisin yanındaki kahve dükkanına her zamankinden daha kısa sürede ulaştı. Fazenda Cafe'deki sıra bu sefer gözünü korkutmadı. Akşamdan kalma değilken ve başı ağrıımıyorken hayat daha kolaydı.

Geriye bir tek, Bobby'yi huzur verici olduğu kadar heyecan verici de kılmanın bir yolunu bulmak kalmıştı. Teninin dokunuşu, sesinin tonu, parmaklarının arasındaki saçlarının verdiği his, Nathan gibi olsun, içini tutuştursun istiyordu.

Nathan'ı kafasından atmak için, Bobby'nin öğrettiği tekniği kullandı –tabii Bobby ona bu tekniği öğretirken, bunun eski bir erkek arkadaştan kurtulmak için kullanılacağını bilmiyordu. Nathan'ı zihninde büyük bir kayaya dönüştürdü ve onu uçurumdan aşağı yuvarladı.

Güle güle, Nathan.

“İki yabancımersinli çörek,” dedi, tezgâhın arkasındaki çocuğa, sıra ona geldiğinde. “Bir de kakaolu kek.” Richard kek seviyordu, Katie’yle Tia çörek. Tia bu sabah onlara sürpriz yapacaktı.

Tavrın değişirse kaderin değişir. İyilik eden iyilik bulur. Olumlu davran, olumlu olsun.

Bayan Graham’ı Suffolk Cezaevi’nde ziyaret etmenin de bir yolunu bulacaktı. Richard beklemesini söyleyip duruyordu, önce bunu ajansın danışma kuruluna bir danışması gerekiyordu. Ama bu tür işler o kadar yavaş yürürdü ki Tia kuruldan karar çıkana kadar Graham’ların ikisinin de ölmüş olacağından korkuyordu.

Ofise girdiğinde Richard’la Katie onu bekliyordu. Tüh. Aldıklarını masalarına bırakıp onlara sürpriz yapmak istiyordu oysa.

Bu sabah geç bile kalmamıştı, niye ona böyle bakıyorlardı ki? Kollarını kavuşturmuş, Tia’nın masasının önünde dikiliyorlardı.

“Ne oldu?” Tia çantasını göğsüne bastırdı. “Sam öldü mü yoksa?”

Kendinden utansa da, ölümün Sam için aslında bir kurtuluş olduğunu bile bile yaşaması için dua ediyordu ki tüm olanlar bir yana bir de ölümünden kendini sorumlu hissetmesin.

“Günaydın.” Richard, Tia’ya öyle bir bakış attı ki suratına tokat atmış kadar oldu. “Son zamanlarda acaba bir şeyi unutmuş olabilir misin?”

Katie ona boka bakar gibi bakıyordu. Doldurmayı unuttuğu bir rapor falan mı bulmuşlardı?

“Neden bahsediyorsunuz?” Masasına doğru yürüdü ama Katie önünü kesti. Richard elindeki dosyayı havaya kaldırdı.

“Ne oluyor?” diye sordu Tia.

“Onu bulduk.” Katie çenesini havaya dikti. “Daha fazla saklayamazsın.”

“Neyi saklayamam? Neyi buldunuz?”

“Bunun bize neye mal olacağının farkında mısın?” Richard elindeki dosyayı Tia’nın masasına çarptı.

Masası farklı görünüyordu. Her şey üst üste yığılmıştı, her zamankinden farklı bir şekilde dağınıktı.

“Bunu nasıl yaparsın?” Katie başını iki yana salladı. “Bunun bedelini müşterilerimiz ödeyecek, biliyorsun değil mi?”

“Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ah, bu keşke doğru olsaydı. Tia’nın haftalardır bastırdığı bir şey aniden yüzeye fırladı, midesi kasıldı.

Walker hibesi başvurusu.

Richard ona baktı. “Hah, demek hatırladın. Bizi belki de işsiz bıraktığın gerçeği nihayet kafana dank etti.”

Ne kadar geç kalmıştı? Walker hibesi o kadar uzun zamandır Tia’nın aklından uçup gitmişti ki son başvuru tarihini bile hatırlamıyordu.

“Nasıl yaptın, Tia?” Katie’nin gözleri kızarmış ve şişmişti. “Bize ne yaptığını biliyor musun?”

Kahve akıtmaya başlamıştı. Tia elinde ıslak sıcaklığı hissediyordu ama Katie’yle Richard’ı aşırp kahveyi masasına koyamazdı. Kese kâğıdı elinde yırtılmadan önce onlara doğru uzattı. “Bize kahve aldım. Ve çörek. Sana da kek, Richard.”

“Hiç sırası değil,” dedi Richard alnını ovuşturarak. “Durum çok ciddi. Eğer bunu halletmenin bir yolunu bu-

lamazsak onları yiyecek bir masamız olacağı bile şüpheli. Bütçemizin yüzde altmışını Walker hibesi oluşturuyordu.” Richard’ın sesi yükseldi. “Yüzde altmış!”

Tia’nın elleri titremeye başlamıştı. Richard’a bu işlerle en son ne zaman ilgilendiğini sormamak için dudaklarını kemirdi. “Eminim hallolacaktır. Hibe başvurusunun tarihini kaçır-
ran ilk biz değiliz ki. Herkes bazen gecikiyor. Haksız mıyım?”

“İki ay gecikmiyorlar!” dedi Katie. “Dün sen gelmeden önce aradılar. Ajansı mı kapattık acaba diye merak etmişler. Bize verdikleri parayı JP’deki başka bir ajansa tahsis etmeyi düşünüyorlar.”

Daphne Morrow aramış olmalıydı. Daphne’nin bu konuyu Tia’dan başka biriyle konuşmamayı akıl etmesini beklerdi. Tia da belki Daphne’nin yöneticisini aramalı ve onunla çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlatmalıydı.

“Anlamıyor musun?” dedi Richard. “Artık o fonu asla geri alamayabiliriz.”

“Walker Birliği bize çok kızgın,” dedi Katie. “Bu ihmali büyük bir sorumsuzluk ve kendilerine karşı bir saygısızlık olarak görüyorlar.”

“Bizimle defalarca temasa geçmeye çalıştıklarını, e-mail-lerine cevap bile vermediğini söylediler.” Richard onun iyice dibine girdi. “E-maillerini sildiğini mi sanıyorsun? Hâlâ bilgisayarında olduklarını bilmiyor musun?”

Bilgisayarını karıştırmışlardı. Tanrım. Ona karşı kullanmak için kanıt aramışlardı. Richard, Bayan Graham meselesinde onu kovamamıştı çünkü Tia’yı doğru dürüst denetlemediği için kendisi de suçlanabilirdi.

Kahve torbası yırtılmak üzereydi. Tia nihayet, başka ne yapacağını bilemediğinden, kendini aptal gibi hissederek.

öpten bir gazete aldı ve kapının yanındaki dosya dolabının üstüne serip torbayı oraya koydu.

“Bana ne yapacağımı söyleyin sadece. Çok üzgünüm, tamam mı? Bir hata yaptım. Tarihleri karıştırmışım.”

“Hayır, tarihleri karıştırmadın,” dedi Katie. “Masadaki takvimde işaretli olduğunu gördüm. Biliyordun.”

“Benim eşyalarımı mı karıştırdın?”

“Ben söyledim,” dedi Richard.

“Ona eşyalarımın bakmasını mı söyledin?”

“Onlar senin eşyaların değil. Ajansa aitler. Evet, Katie’den etrafa bakmasını istedim. Gerçeği bilmem gerekiyordu.”

“Bana sorabilirdin.”

“Dediğim gibi...” Richard bir an durdu, ona baktı. “Gerçeği bilmek istiyordum.”

“Her şeyi buldum,” dedi Katie. “Yazmadığın raporlar. Ev ziyaretleri. Eksik formlar. Bayan Graham’a olanlara şaşmamak lazım, sonuçta...”

Richard elini kaldırıp onu susturdu. “Hepsi konseye verdiğimiz resmi mektupta var.” İç cebinden bir zarf çıkarıp Tia’ya uzattı. “Üzgünüm, Tia. Bana başka seçenek bırakmadın. Kovuldun.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette, Nathan'sız bir hayatı hayal bile edemeyeceğini sanırdı ama şu geçen iki hafta bunun neye benzeyeceğine dair bir fikir vermişti. Aynı yatakta yatan iki insan birbirinden ne kadar uzak olabilirse o kadar uzak bir şekilde uykuya dalıyor, sonra uyurken yeniden bir araya geliyorlardı. Sabah Juliette kendini kocasına sarılmış hâlde buluyordu, sonra her zamanki danslarıyla aynı anda dönüyorlardı, bu kez kocasının kucağında yatıyordu, ta ki iyice kendine gelip olanları hatırlayana, kocasının kolunu üstünden itip yataktan çıkıncaya kadar.

Nathan çocuktan haberi olmadığına yeminler ediyordu ama Juliette onun bir şey bildiğine emindi. Ne? Fakat kocasının gömüldüğü sessizlikten bir cevap bulup çıkarmak zordu. Nathan konuşmuyordu, Juliette zorlamıyordu. Ona zaman tanıma planına geri dönmüştü ve hayatlarında hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair o kırılğan ümide tutunmaya çalışıyordu.

Bu cumartesi çalışacağı için mutluydu. Oysa normalde cumartesi günleri evden çıkmaktan nefret ederdi. Son dakika

işlerini halletti. Bulaşık makinesini yerleştirdi. Masanın üstündeki postayı elden geçirdi. Bir kat daha ruj sürdü.

Artık çıkabilirdi. Nathan kendi düşünceleriyle, yakında konuşmaya hazır olacağına dair verdiği sözlerle baş başa kaldı baki. Son olarak tırazbana atılmış yağmurluklarla sweatshirt'leri topluyordu ki basamaklardan paldır küldür ayak sesleri geldi.

"Bu yaz nereye gidiyoruz?" Max'in elinde boru şeklinde kıvrılmış bir çizgi roman vardı. Lucas da hemen arkasındaydı. Son zamanlarda korkmuş köpek yavruları gibi Juliette'in peşinden ayrılmıyorlardı.

Juliette cevap vermeden önce, zaten tıka basa dolu olan çantasına bir de *Allure*'un son sayısını tikiştirdi çünkü Editörün Seçimi köşesinde Juliette & Gwynne'in maskarasına övgüler yağdırılmıştı. Dükkâna tabii ki *Allure* alınıyordu, hatta üç tane alınıyordu ama genellikle müşteriler tarafından kırıtırılıyor, lekeleniyor, sayfaları yırtılıp alınıyor hatta bazen alınıp götürülüyordu. Juliette'teki dergi temizdi.

Allure'da çıkan bu övgünün ardından sipariş yağacaktı. Juliette havalara uçuşuyor olmalıydı.

"Daha ancak nisan sonundayız ve siz şimdiden yazın derdine mi düştünüz?" Çantasının fermuarını kapattı. Her sezon daha büyük bir çanta alıyordu, sonra o da küçük gelmeye başlıyordu.

"Bir de şu açıdan bak," dedi Lucas. "Yaza sadece iki ay kaldı. Babam olsa bunun görelilik teorisine bir örnek olduğunu söylerdi."

"Eee, nereye gidiyoruz, Rhinebeck'e mi?" Max'in pijamasının kolları kısalmıştı. Juliette ona yeni bir pijama alması gerektiğini aklına not etti.

“Çocuklar, bunu sonra konuşsak? Yaz tatili kriziniz mi tuttu? Her yaz Rhinebeck’e gidiyoruz işte.”

Juliette’le Gwynne, çok yoğun oldukları düğün dönemi ve bayramlar dışında, cumartesileri dükkâna dönüşümlü olarak gidiyorlardı. Juliette, belki sonraki birkaç hafta da Gwynne’i bu dertten kurtarabileceğini düşündü.

“Babam da geliyor mu?” Lucas bunu güya umursamaz bir tonla sormaya çalışmıştı ama oğlunun sesindeki endişeli tınıyı duymuştu. Hatta korkuyu. Ki bu da aslında şaşırtıcı değildi. Juliette’le Nathan koridorda karşılaştıklarında, okul yönetiminin dönem sonuna kadar aynı odada kalmaya mecbur bıraktığı iki oda arkadaşı gibi birbirlerinin yanından buz gibi yürüyüp geçiyorlardı. Çocukların bunu fark etmemesi mümkün müydü?

“Bakın, söz veriyorum bu akşam yaz tatilini, Rhinebeck’e ne zaman gideceğimizi, yaz kamplarını, her şeyi konuşacağız, tamam? Ama akşam. Şimdi dükkâna gitmem ve kadınlar kapının önünde kuyruk olmadan dükkânı açmam gerekiyor.”

“Tamam,” dedi Lucas. “Sen koş, anne. Kırıksık krizi! Acil müdahale edilmesi lazım!”

“Kuru cilt alarımı!” Max arama kurtarma teknisyeni gibi elini kolunu sallayarak zıplamaya başladı. “Wellesley’de sivilce vakası. On bir haberlerinde.”

Şakaları kulağa zorlama geliyordu, belli ki oğlanlar her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlardı: *Bak, annemle her zamanki gibi dalga geçebiliyoruz, her şey normal!* Juliette’in boğazı düğümlendi.

“İkinizi de çok seviyorum. Babanıza söyleyin sizi herbere götürsün, saçlarınız çok uzamış.”

Max bayağıdır yapmaktan vazgeçtiği bir şey yaptı ve ona kocaman sarıldı, “Seni seviyorum, anne.”

“Ben de.” Lucas tuhaf bir şekilde sırtını sıvazladı.

Juliette de Max’e sıkıca sarıldı, sonra Lucas’ın yanağına bir öpücük kondurdu. “Saçları unutmayın.”

Juliette dükkâna girdi, diğer çalışanlar henüz gelmemiş olduğundan kapıyı arkasından kilitledi ve kahvesiyle arkadaki ofisine geçti. Erken gelmişti çünkü... Çünkü neden? Ne yapmak için erken gelmişti? Hayatı tepetaklak olduğunda insan ne yapardı?

Masasındaki her şeyi kaldırdı, köşedeki uzun dolabın üzerine yığıldı. Boşalttığı masaya sıktığı mobilya cilasının kimyasal portakal aroması odayı doldurdu. Çevreye verdiği zarar yetmezmiş gibi bir de bez yerine kâğıt havluya uzandı. Kopardığı ilk kâğıtla cilayı yaydı. *Lanet olsun.* İkinciyle sildi. *Nathan’a lanet olsun.* Ve üçüncüyle kuruladı. *Bana da lanet olsun!*

Bir parça daha kâğıt havlu koparıp telefonu sildi, onu masaya geri koydu. Zımbasını, bant kesiciyi ve dosya tepsisini yerleştirdi; hepsi en doğru yerde ve milimi milimine hizalı oluncaya kadar onlarla uğraştı. Son olarak, dükkânın açılışında Nathan’ın annesinin hediye ettiği gümüş çerçeveye uzandı.

“Önce aile,” diye uyarmıştı Gizi, Juliette’i. “İşinin gölgelemesine izin verme.”

Gölgelemek. Nathan’ın annesi böyle kelimeleri garip bir gramerle kullanırdı ama bir yandan da sonradan öğrendiği bu dille âdeta şiir yazıyordu:

Önce aile
İşinin
Gölgelemesine
İzin verme

*

Aile fotoğrafları eskiydi. Nathan, bebek Max'i, az önce Oscar kazanmış gibi tutuyordu. Nathan ilk günden itibaren mükemmel bir baba olmuştu. Lucas yeni doğduğunda, Juliette onun minik tırnaklarını keserken parmağının ucunu koparmaktan korkunca Nathan tek kelime etmeden bu işi üstlenmiş, Juliette kendini rahat hissedinceye kadar o yapmıştı.

Nathan'la ilgili iyi şeyleri sıralamaya başladı:

Şefkatli ve iyiydi. Çoğu zaman.

Zekiydi.

İlginçti.

İlişkilerinin fiziksel yönü daima inanılmaz olmuştu; gerçi bu düşünce dayanılmaz soruları da beraberinde getiriyordu.

Juliette'in kendi annesiyle babasına niye tahammül edemediğini anlıyordu.

Juliette'in onun annesiyle babasını çok sevdiğini biliyordu.

Max'le Lucas'ın babasıydı.

Nathan'ı seviyordu.

Onsuz bir hayat istemiyordu.

Juliette çerçeveyi yerine koydu ve telefonu eline aldı. Düzenli masaya göz gezdirdi, her şeyin yerli yerinde olması içine bir güven hissi verdi. Masası ne kadar temizse işleri o kadar kolay temize havale ederdi. Her işi en doğru şekilde bitireceğinin bir garantisi yoktu ama böyle zamanlarda daha hızlı olduğu kesindi. Hedefe kilitlenmiş bir kurşun gibi hızlı.

Bilgisayarını açtı. Adres defterinde F harfini buldu. İşte, Fitzgerald.

Ertesi cumartesi günü Caroline'le buluşmalarına ilk giden Juliette oldu. Sıcak atmosferiyle Newton Café onu biraz ol

sun rahatlattı. Küçük ve loş mekâna rahat koltuklar ve ahşap masalar serpiştirilmişti.

Öğle yemeği saati olmasına rağmen Juliette bir şey yiye-meyecek kadar gergindi. Telefonda Caroline'e, Savannah'yla ilgili önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söylemişti sadece. Hem gerçeği söylemekten kaçınıp hem de Caroline'i iyi bir niyeti olduğuna ikna etmek, konuşmanın bıçak sırtında yürümesi demekti. Juliette, üç çocuk evlat edinen arkadaşından duyduğu bir şeyi anlatacağını ima etmiş, tam olarak yalan söylemediyse de yanlış anlaşılmaya müsait şekilde konuşmuştu.

Fakat şimdi, Caroline'i onunla buluşmaya razı ettiyse de bundan sonrasını iyi planlamadığını fark ediyordu.

Caroline içeri girdi, ifadesiz bir yüzle etrafa bakındı. Juliette el sallayıp kendini gösterdiğinde o da çekingen bir tavırla elini kaldırdı.

"Merhaba. Seni tekrar gördüğüme sevindim." Caroline elindeki gazeteyi masaya bıraktı, ardından Juliette'in önündeki kahve fincanını işaret etti. "Ben de kendime bir kahve alayım. Sen bir tane daha ister misin?"

"Gerek yok, teşekkürler."

Juliette, kahve almaya giden Caroline'i izledi. Makyaj yapmamıştı. Juliette'in, ona tek başına bambaşka bir hava katacağını garanti ettiği kahverengi rimeli bile sürmemişti.

Benim sorunum bu mu? Hayatım paramparça olurken rimeli düşünmem normal mi? Belki de Nathan böyle yüzeysel şeylere takılmayan, daha derin bir kadın aradığı için Tia'yı bulmuştu.

Caroline elinde az sütlü kahvesiyle geri geldi. "İtiraf ediyorum, benimle neden konuşmak istediğini duymaya biraz korkuyorum. Biraz tedirgin görünüyorsun."

Juliette kafasındaki düşünceleri bir düzene sokmaya çalıştı. Böyle bir hikâyeyi nasıl anlatırdınız ki? Nihayet, eğer bir şekilde söze girerse devamının geleceğine karar verdi ve anlatmaya başladı. Caroline dinledi; giderek gerildiyse de hiç kıpırdamadan, hiç araya girmeden, Juliette'in hepsini bir şekilde birbirine bağlayan hikâyesini bitirmesini bekledi. Hatta Juliette bitirdiğinde bile, işkence gibi uzayan bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi hafiften tizdi.

"Bu delilik."

"Kulağa öyle geldiğinin farkındayım."

"Demek bana bu yüzden davetiye gönderdin." Caroline elindeki buruşturulmuş peçeteyi sıktı. "Ne kadar safım. Aptalın teki olduğumu düşünmüş olmalısın."

Caroline yine sessizliğe gömüldü. Juliette onun söylediklerinin ardındaki anlamı çözmeye, yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Caroline şu anda onu öldürmek mi, merakını gidermek mi, yoksa çekip gitmek mi istiyordu; hiçbir şey anlaşılmıyordu. Onun yerinde olsaydı Juliette asla böyle sakın kalamazdı.

Juliette muhtemelen çoktan bağırmaya başlamış olurdu: *Benden ve ailemden uzak dur! Ne istiyorsun? Söyleyecek bir şeyin varsa avukatımla konuş!*

"Söylediğin doğru bir şey var mıydı?" diye sordu Caroline. "Dükkânına geldiğimde, hani üç çocuğunun üçü de evlatlık olan bir arkadaşından bahsetmiştin. O doğru muydu?"

"O doğru. Çocukları evlatlık olan bir arkadaşım var gerçekten. Ve her anne gibi bazen annelikten hoşlanmadığı ama bunu diğer anneler kadar kolay dile getirememekten şikâyetçi olduğu da doğru."

Caroline bu cevaba başını salladıysa da şüpheli görünüyordu.

“Peki neyin peşindesin?” diye sordu sonunda. “Buraya seni kocan mı yolladı?”

Juliette, Nathan’ın ondan böyle bir şey istemesini hayal etmeye çalıştı. “Hayır. Sen dükkâna geldiğinde, senin kızından haberi bile yoktu.”

“Ama şimdi biliyor?”

“Evet. Şimdi biliyor.”

“Ve Savannah hakkında hiçbir şey bilmiyordu?”

“Hamileliği biliyordu ama sonrasında haberi yoktu. Bana söylediği bu en azından.”

“Ne zaman söyledi?”

Caroline’le konuşmak Juliette’e tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Son zamanlarda kafasında öyle çok sır cirit atıyordu ki. Bir gün Max yumurtalı ekmek isteyecekti ve Juliette farkında olmadan patlayacaktı: *Bir üvey kız kardeşin var, Max. Yani yumurtalı ekmek konusunda sızlanıp durmayı keser misin lütfen?*

Böylece Caroline’e neredeyse her şeyi anlattı. Tia’yı takip etmesi, Savannah’nın fotoğrafını yanından hiç ayırmaması falan gibi onu zırdeli gibi gösteren şeyler dışında.

“Yani kocana bunu söyledikten sonra onunla bir daha bu konuyu hiç konuşmadınız mı?” diye sordu Caroline, Juliette nihayet içini dökmeyi bitirdiğinde.

“Hayır.”

“Peki niye buradasın? Benden ne istiyorsun?”

“Bu sana kaçamak, uydurma bir cevap gibi gelecek ama dürüst olmak gerekirse ben de emin değilim.”

“Biri ne zaman *dürüst olmak gerekirse* dese yalan söylediğini ya da en azından şüpheli bir durum olduğunu düşünürüm.”

“Yalan söylemiyorum. Ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Ama evet, şüpheli bir durum olabilir çünkü kafamda dönüp duran şeyler pek hoşuna gitmeyebilir.”

“Mesela?”

“Mesela Savannah’nın bir şekilde ailemizle tanışması gerektiği gibi. Onun için gerekirse canını verecek bir büyükannesiyse büyükbabası var. Nathan onların tek çocuğu ve oğullarımız doğduğundan beri onlar için ellerinden gelen her şeyin en iyisini yaptılar. Savannah’nın fotoğrafına her baktığımda bunu düşünmeden edemiyorum.”

Caroline baston yutmuş gibi dimdik oturdu. “Savannah’nın şu anda da onu çok seven harika bir büyükannesiyse büyükbabası var.”

“Elbette.” Juliette birden çok fazla konuştuğunu fark etti. “N’olur senden ya da ailenden bir şey beklediğimi düşünme. Lütfen.”

Caroline parmaklarını kenetledi, ardından yumruğunu çenesine götürdü. “Bir şey seni buraya getirdi. Bir sebepten benimle ve Savannah’yla tanışmak istedin. Ya bunun sebebinden emin değilsin ya da bana doğruyu söylemiyorsun. Hangisi?”

Juliette buraya geldiğine pişman olmuştu.

“Savannah’yı bizden almak mı istiyorsunuz?” Caroline, bir sinekkuşunu inceleyen bir şahin gibi öne doğru eğildi. “Sen ve kocan?”

“Tanrım, hayır. Nathan seninle buluştuğumu duysa çıldırır.”

“O zaman ne istiyorsun?”

“Ben...” Juliette de ne diyeceğini, neyin doğru olduğunu merak ediyordu. “Kocamı seviyorum,” dedi.

“Seni buraya aşk mı getirdi?” Caroline kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hayır. Tabii ki hayır. Bu çok saçma.”

Caroline başım yana kırdı. “Savannah’yla bir şekilde bağlantı kurmak istiyorsun.” Ağır ağır konuşuyor, Juliette’in kaçıp gitmek istemesine sebep olacak bir dikkatle, onu analiz eder gibi bakıyordu. “Neyin peşindesin?”

Juliette kendini aniden çok bitkin hissetti. Eve gitmek istiyordu. Yatağa girmek. “Dürüst olmak gerekirse... Gerçekten bilmiyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Juliette

Juliette restoranın önünde Nathan'ın arabasının görünmesini beklerken bir aşağı bir yukarı yürüyor, attığı her adımda sabırsızlığı biraz daha artıyordu.

Caroline'in yanından ayrıldıktan sonra işe geri dönmüş ve Caroline'le buluştuğunu Gwynne'e söylememek için dükkânın içinde onunla neredeyse saklambaç oynamıştı. Felaket tellalı Gwynne eğer onun Caroline'le görüştüğünü öğrenirse, bu buluşmanın sebep olabileceği korkunç sonuçları sıralamaya başlardı: Açılacak davalar. Alınacak tedbir kararları. Evliliğinin sonu! Gwynne her gününü korkunç bir şeyler olmasını bekleyerek geçirirdi. Juliette onun gardırobunun bir köşesinde her daim, ani bir cenaze için ütülü bir siyah elbise hazır bulundurduğundan şüpheleniyordu.

Caroline, Juliette'e ne istediğini sormuştu. Juliette ona bilmediğini söylerken yalan söylemiyordu. Tek bildiği, oralarda bir yerde Nathan'ın bir kızı varken onu tanımamalarının yanlış olduğuydu. Öte yandan Nathan'ın o küçük kızı tanınması ihtimaliyle de delirecek gibi oluyordu.

Nathan, Tia'nın hamile olduğunu öğrendiğinde gelip ona söyleseydi Juliette ne yapardı? O küçük bebeğe kalbinde bir yer açar mıydı?

Juliette bu eski moda restoranı özellikle seçmişti. Ahşap panelli duvarların ve yerdeki kalın halının, Nathan'ın az sonra yaşayacağı öfke patlamasını yutacağını umuyordu. Nathan geldiğinde bariz bir şekilde gergin ama umutlu görünüyordu ve özel günlerde giydiği takımını giymişti. Bunun uzun zamandır istediği o yeni başlangıç olmasını ümit ediyor gibiydi.

“Sen delirdin mi?” Nathan çatalını, yan masadakilerin dikkatini çekecek kadar gürültülü bir çınlamayla tabağına bıraktı. “Kızın annesiyle mi görüştün?”

“Nathan, başımızı kuma gömemeyiz.”

“Başımızı kuma gömdüğümüz falan yok. Kızın bir ailesi var. Ve sen kendin söyledin, gayet de iyi bir aile.”

“Hayır. Bir terslik var. Hissediyorum.”

“Dover'da oturan bir doktorla bir iş adamı değiller mi? Zengin? Eğitimli? Ne gibi bir terslik olabilir ki? Gizli çocuk tacizcileri falan mı?”

“Şakasını bile yapma.”

Tam o sırada komi salata tabaklarını almaya geldi. Beyaz masa örtüsündeki kırıntılar süpürülürken hep birlikte medeni insanlar gibi davrandılar.

Ardından saçları aşırı jöleli garson, Nathan'ın önüne bifteğini ve Juliette'e de somonunu getirdi. Somonun yanında patates istememişti ve ilahi adalet varsa bu fedakârlığının bir şekilde karşılığını almayı umuyordu.

Ah, eğer Nathan'ın bifteğinin yanındaki patateslerden bir tanecik alırsa pazarlığı bozmuş olur muydu? İyilik perisi bir

tanecik patatese takılır mıydı? Garson gitti. Juliette tabağındaki yeşil fasulyelere çatalını batırdı.

“Özür dilerim,” dedi Nathan. “Haklısın. Bunun şakası olmaz.”

Juliette bir daha asla patates yememeye karar verdi.

“Sadece, kafam o kadar karışık ki. Tanrım, kafa karışıklığı, hissettiğim şeyin yanında hiç kalır.” Nathan ellerini çaresiz bir şekilde iki yana açtı. “Seni seviyorum. Oğlanları seviyorum. Ailemizi seviyorum.”

“Biliyorum. Asla anlayamayacak olsam da, yani yaptığın şeyi nasıl yapabildiğini merak etmeden edemesem de, bizi sevdiğini biliyorum.” Juliette somonundan bir parça kesti. “Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Böyle büyük bir şeyi, bir çocuğu benden gizlemişken...” Gizlediği ilişkiyi, bir başkasını hamile bıraktığını, bir kızı olduğunu Juliette adlı adınca dile getiremiyordu bile.

“Yeniden güvenini kazanmak için her şeyi yaparım.”

“Savannah hakkında konuşarak başlayabilirsin.”

“Bunun ne faydası olacak ki?” Nathan patateslerine ketçap döktü. “Bu bizimle ilgili.”

“O da artık bir şekilde bizim bir parçamız.”

“Bunun nasıl olacağını gerçekten anlamıyorum.”

Nathan yine ellerini çaresizlikle iki yana açtı; tek farkı bu kez elinden bir patatesin sarkmasıydı. Juliette elindeki patatesi kaptı ve ağzına attı.

Bu adam onun dengesini bozuyordu.

“İstedikğin kadar alabilirsin.” Nathan tabağını ona doğru itti.

“İşte, işte, tam da bunu kastediyorum.”

“Neyi? Ama almak istiyorsun, değil mi?”

“Sürekli yanlış şeyleri teklif ediyorsun.”

Nathan'ın kafası karışmış görünüyordu. Ona incinmiş gözlerle baktı.

Öküz!

“Bu noktaya nasıl geldik?” diye sordu Juliette.

“Benim yüzümden,” dedi Nathan.

“Seni buna ben mi ittim? Seni kendimden uzaklaştırdım mı?”

“Bana bir bahane vermeye çalıştığın için sağ ol ama bunu senin üzerine atamam.”

“O zaman neden?” Juliette tabağını itti.

“Belki ağgözlülüktendir.”

Juliette, Nathan'ın kitaplara ve ete nasıl doyamadığını düşündü. Hatta televizyon dizilerine. Kabloluda yayınlanan, daha önce izlemedikleri dizilerin, mesela *Curb Your Enthusiasm*'ın DVD'sini alırlardı ve Nathan iki, üç, dört bölüm derken sabahın ikisine kadar yerinden kalkmadan tüm bir sezonu bitirirdi. Kadınlarla da böyle miydi?

“Yeniden ağgözlülük yapmayacağını nereden bileceğim?”

“Bana inanman lazım. O ilişkiye kadar sana hiç yalan söylemedim. Seni ne kadar üzdüğümü biliyorum dediğimde bana inanır mısın?”

Nathan onu tanıyordu. Ona inanmayı ne kadar istediğini biliyordu.

“Kalbinde ilk sırada olmak istiyorum,” dedi Juliette.

“Hep öyle olduğunu bilmiyor musun? Bu hiçbir zaman değişmedi.”

“İlk ve tek. Başka biri olmayacak.”

“Tabii ki.”

Juliette kuru kuru gülümsedi. “Bana öyle savaşı kazanmış gibi bakma.”

“Savaş? Savaşta olduğumuzu mu düşünüyorsun gerçekten?” diye sordu Nathan.

“Evliliğimiz için savaşıyoruz. Ya da bilmiyorum. Ama bir kızın yokmuş gibi yapamayız.” Nathan’ın bir an gözleri daldı; Savannah’ı düşünüyordu. “Annenle baban bir torunları daha olduğunu onlardan sakladığımızı öğrenirlerse ne derler?”

Nathan servis masasındaki kovadan şarabı aldı, kadehini doldurdu. Garson bunu görüp gelmek için hareketlenince elini kaldırıp onu durdurdu.

“Bir çocuğun, biyolojik babasının onu istemediğini düşünmesine gönlün nasıl razı olur?” Juliette kadehini kaldırdı. “Onu nasıl istemezsin?”

“Şu anda cevapları bilmiyorum. Tüm bunlar benim için çok yeni.”

“Ama sana söylemişti, değil mi? Hamile olduğunu? Yani o kadar da yeni değil aslında.”

“Evet. Fakat o zaman her şeyden çok bizim için endişeleniyordum.”

Juliette başını iki yana salladı. “Boş ver o zamanı, şimdiyi konuşalım.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

Juliette çantasından Savannah’nın fotoğrafını çıkardı, masanın üzerinden ona doğru kaydırды. “Ona bak. Gerçekten bak.”

Nathan fotoğrafı eline aldı. Elleri titriyordu. Alt dudağını ısırды.

“Sana benziyor. Max’e benziyor.” Juliette kocasının yüzünde sevgi dolu bir ifade belirdiğini gördü. Nathan ailenin her şeyden önce geldiği bilgisiyle büyümüştü. Juliette’in evlilik yoluyla edindiği aileye saygı kavramı onun iliklerine işlemiş bir gerçeklikti.

Savannah'ya evlerini açıp bir tür açık aile olamazlar mıydı? Böyle şeyler oluyordu. Onu şimdiki ailesinden almayacak, sadece ailesini genişleteceklerdi. Ona daha fazla sevgi, daha büyük bir aile sıcaklığı sunacaklardı. Çocuklar onları seven insanları kabul etmekte zorlanmazdı. Max'le Lucas başta büyük çok yaşasa da nasılsa sonra her şey yoluna girerdi.

Ve Juliette bundan utanacağını düşünmüyordu. Aksine, o küçük kız için en doğrusunu yaparlarsa kendileriyle gurur duyardı. Juliette, Savannah'nın ipek gibi saçlarını okşadığını hayal edebiliyordu.

Caroline'le de arkadaş olurlardı.

"Evet," dedi Nathan. "Bana biraz Max'i hatırlatıyor. Ama, Tanrım, annesine de o kadar benziyor ki."

Juliette arabanın kapısını çarparak kapattı. "Yüzünü görmeliydin! Bunu söylerken yüzünün aldığı hâli görmedin, o yüzden önemli bir şey olmadığını düşünüyorsun," dedi Juliette, kocası motoru çalıştırırken.

Nathan kollarını direksiyona dayadı, parmaklarıyla gözlerinin arasını ovdu.

"Tek söylediğim, annesine benzediği idi. Bu çok mu şaşırtıcı? Korkunç bir şey mi?"

"Yüzünü görmeliydin," diye tekrar etti Juliette. "Hayalet görmüş gibiydin. Sevdiğin birinin hayaletini."

Nathan elini tutmaya çalıştığında Juliette elini kaçırdı. O bakışta Tia'ya olan sevgisini görmüştü.

"Çocuğun fotoğrafına bakıyordum," dedi Nathan. "Tanrı aşkına, hiç görmediğim beş yaşındaki kızıma bakıyordum."

Juliette boğulacak gibi oldu. "Ondan olan kızın. O çocuğu özel yapan da bu, değil mi?"

“İstedığının bu olduğunu sanıyordum. Çocuğu görme-
mi, onunla ilgilenmemi, onunla bir bağ kurmamı istemiyor
muydun?”

“Çocukla, Nathan. Annesiyle değil,” diye fısıldadı Juliette.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Caroline

Caroline, Savannah'yla telefonda konuşurken hava kararmıştı. Masa lambasını yaktı, masanın üstüne düşen ışık hüzmeline baktı.

"Anne, ne zaman geleceksin?" diye sordu Savannah. Sesi cep telefonunda hafiften çınılıyordu.

Caroline telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları acıdı. Baş ağrısı, sol gözüne doğru vurdu. Okuma gözlüğünü çıkardığında, "Tek Taraflı Retinoblastomda Yüksek Riskli Patolojik Özelliklere Dair Klinik Bulgular", minik ve bulanık harflere dönüştü. Yarın sabahki toplantıda bu makaleyi konuşacaklardı ve toplantıya o başkanlık edecekti ama dolu dolu yirmi altı sayfayı daha yeni okumaya başlamıştı.

"Bil bakalım dadın bu akşam sana ne yapacak, hayatım," dedi Caroline. "Spagetti."

Her akşam yemeğinde yüzlerce dolarlık menüler sipariş edilen evlerinde Savannah'nın kalbine giden yol basit bir markanadan geçiyordu.

"Ama sen ne zaman geliyorsun?" diye sordu Savannah.

Caroline önündeki sayfalara baktı. “Eve gelince sana öpücük vereceğim. Uyuyor olsan bile.”

“Ben uyuyana kadar gelmeyeceksin o zaman.” Savannah’nın sesi suçlayıcı olmaktan ziyade dümdüz bir hâl almıştı. Caroline onun kızmasını, şaşırmasını tercih ederdi. Keşke bu kadar kabullenici olmasaydı.

“Dadına, spagettinin üstüne bol peynir koymasını da söyledim.” Caroline telefonu sol eline aldı, sağ eliyle önündeki kâğıtları karıştırdı.

“Tamam.”

“İkizler nasıl?” Caroline abartılı bir coşkuyla konuşuyordu. “Neden dadınla birlikte ikizlere güneş banyosu yaptırmıyorsunuz?” Daha nisan sonu olmasına rağmen sıcaklıklar yirmi beş dereceyi geçmişti. Hatta dün Caroline gecenin bir yarısı yazlıklarını çıkarmıştı.

“Anne! Gece oldu.”

“Ah, annen aptallık etti. Seni seviyorum, tavşancık.”

Gerçekten seviyordu.

“Ben de seni seviyorum, anne.”

Sadece sürekli onunla olmak istemiyordu.

“Eve geldiğinde beni öpeceğine söz veriyor musun?” diye sordu Savannah.

Caroline gözlerini yumdu. “Elbette, hayatım.”

Caroline garajla ev arasındaki kapıyı açtı.

Diğer tarafta, pek kullanmadıkları ekstra çalışma odasında, Peter kiraz ağacı koltukta oturuyordu. Koltuk, koyu kırmızı deri kanepeyle uyumluydu. Bu odanın mobilyalarını, Savannah’nın gelecekte ödevlerini burada yapacağını düşünerek seçmişlerdi. Peter’in ayakları cilalı parkedeydi; hızla kalk-

maya hazır gibiydi. Odada, Peter'in kırışık pijama altı dışında en ufak bir düzensizlik yoktu, her şey yerli yerindeydi.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu Peter.

"Üzgünüm." Caroline elini saçlarının arasından geçirdi, burnuna hastane ve laboratuvarın ağır kokusu çarptı. Diğer elinde bir alışveriş torbası vardı. Hastanedeki küçük hediyelik eşya dükkânı geç saate kadar açık oluyordu; kendine kahve almaya indiğinde dükkâna uğramıştı.

Torbayı bir tür karşılık gibi havaya kaldırdı. "Savannah'ya bir hediye aldım."

Peter televizyonu kapattı, uzaktan kumandayı sehpaye attı. "Tanrı aşkına, Caro. Savannah'nın üç milyon tane oyuncacı var zaten. Hayatında yeterince olmayan bir şey varsa o da sensin."

"Haksızlık ediyorsun. Bu gece ne yaptığımı bile bilmiyorsun."

"Eminim önemli bir şeydir. Sorun da bu. İşinle ilgili her şey çok önemli. Yapılacak işler listende biz ne zaman ilk sıraya yükseleceğiz?"

N'olur sus, Peter.

Caroline minyatür Kasaba Faresi Johnny'yi torbadan çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Minik oyuncak tam cepte taşımalıktı. Savannah böyle minik şeylere bayılıyordu. Caroline sabah sürpriz olsun diye onu kızının terliğine koymayı düşünmüştü. Arabayla eve gelirken, Savannah'mın ertesi sabah uyanıp da, tıpkı Beatrix Potter kitaplarındaki gibi minik mavi bir ceket giymiş olan fareyi bulduğunda ne kadar sevineceğini gözünde canlandırmıştı. Eğer çok yorgun olmasaydı belki fareye minik bir yatak yapardı...

"Bana cevap vermeyi düşünüyor musun?"

"Ah, kusura bakma. Böyle bir soruya cevap bekleyeceğini düşünemedim."

"Alaycılığın pek yardımcı olmuyor."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," dedi Caroline. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum."

"Gördün mü? İşte bu." Peter içini çekti.

"Bu mu? Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Biz burada resmen boğuluyoruz. Ailemizin senin işinin ağırlığı altında kaldığını düşünüyorum."

Caroline küçük torbayı masaya bıraktı, kanepeye çöktü. Ayakta duramayacak kadar, bu tartışmayı sürdüremeyecek kadar yorgundu. "Belki iş programımı gözden geçirip tüm bunların altından kalkmanın daha iyi bir yolunu bulmalıyım." Sanki halletmesi gereken şeyler duvarlarda asılıymış gibi bunu söylerken elini duvarlara doğru savurmuştu.

Peter gelip yanına oturdu, elini onun dizine koydu. "İşi bırakmayı hiç düşündün mü?" diye sordu. "Bir süreliğine."

Caroline başını iki yana sallayarak ona döndü. Kocası onu hiç mi tanı mıyordu?

"Savannah için en iyisi bu olur gibime geliyor," diye devam etti Peter. "Şu dadı meselesinde içim hiç rahat değil. Savannah sanki..."

Şu dadı meselesi? Rose yanlarında çalışmaya başladığında Savannah üç haftalıkı.

"Kendi çocukluğumu düşünüyorum da annem hep evdeydi, her zaman yanımdaydı. Böyle büyümek çok güzel. Savannah için de aynı şeyi istiyorum. Bence o da buna sahip olmalı." Peter boğazını temizledi. "Senin annen de hep senin yanımdaydı. Bu sana bir şey ifade etmiyor muydu?"

"Başka türlüünü bilmiyordum."

Caroline konuşmakta bile zorlanıyordu.

“Kendini güvende hissediyordun. Hiçbir şey için endişelenmen gerekmediğini biliyordun.”

Evlilikler işte böyle ölüyordu. Koca, dünyalarını başlarına yıkacak korkunç bir şeyle çıkageliyordu ve bunu karısına sanki olabilecek bir şeymiş gibi sunuyordu.

“Belki de sen işi bırakmalısın.” Caroline’in sesi kuruydu. O anda kocası ona o kadar yabancıydı ki buna ne cevap vereceğini merak bile etmiyordu.

“İşini sevdiğini biliyorum.” Peter karısının dizini sıktı. Caroline onun elini itmemek için kendini tuttu. “Ama ben de işimi seviyorum ve bu konuda gerçekçi olmak zorundayız. Ben senden, hım, ne kadar diyelim, belki on kat fazla kazanıyorum.”

“İşimi değiştirebilirim,” diye karşılık verdi Caroline. Sanki bu saçma sapan konuşma, ciddi ciddi üzerinde düşünmeyi hak ediyormuş gibi. Peter’ın yaptığı şuna benziyordu: Masanın üstüne çöp kovasını boşaltmıştı ve şimdi de bu onların akşam yemeği olabilirmiş gibi numara yapıyordu.

“Benim kadar para kazanabileceğin başka bir iş bulduğunu düşünsek bile... Ki benim kendi işimin sahibi olduğumu söylemiyorum bile... Beni bütün gün evde hayal edebiliyor musun?”

“Hayır, Peter, hayal edemiyorum.” Caroline ayağa kalktı. “Beni korkutan, senin beni bütün gün evde hayal edebilmen.”

Caroline avucunda minik oyuncakla Savannah’nın odasına girdi. Savannah pikesine sarılmış uyuyordu, başparmağı dudacağının kenarında duruyordu. Pikeyi Savannah’nın etrafında sıkılaştırdıktan sonra Caroline yere çöktü. Yerde bağdaş kur-

muş, kızının yavaşça inip kalkan göğsünü izlerken Peter'ın önerisini düşündü. Belki lafı kocasının ağzına o şekilde tıkmamalıydı. Belki bu ihtimali en azından bir düşünmeliydi.

Belki de işi bırakıp evde kalırsa ailesi için, hepsi için en doğrusunu yapmış olurdu. Peter'a tekrar âşık olur, kocası ona her dokunduğunda nefesini tutmaktan vazgeçerdi. Annelik yolunda böyle debelenip durmaktansa belki Savannah'ya o meşhur kutsal annelik bağıyla bağlanırdı.

"Anne?" Savannah'nın uyuklu sesi şaşkındı. "Ne yapıyorsun?"

"Eve geldiğimde seni öpeceğimi söylemiştim ya." Caroline, Savannah'nın yumuşak yanağına dudaklarını bastırdı.

"Yanıma yatar mısın?"

Caroline elindeki fareyi haliya bıraktı ve Savannah'nın yanına uzandı. Küçük kız ona iyice sokuldu. "Sana sarılmak çok güzel, anne."

"Sana da, tatlım."

Caroline'in içini huzurlu bir rehavet kapladı. Gözlerini yumdu.

"Benimle mi kalacaksın, anne?"

"Evet, hayatım."

"Bütün gece mi?"

"Bütün gece." Caroline uykuya dalmak üzereydi.

"Sen benim iyilik annemsin." Savannah annesinin kolunu sıvazladı. "*Külkedisi*'ndeki iyilik perisi gibi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Caroline

Sabah beşe çeyrek kala Caroline'ın zihnindeki alarm onu uyandırdı. Saat sekizde, nekrotizan enterakolitten şüphelendiği bir vakaya bakacaktı. Eğer şüphelendikleri kadar ağır bir bağırsak iltihabı söz konusuysa teşhisi hemen koymaları gerekiyordu ki tedaviye başlayabilsinler.

Savannah'nın ona sarılan kollarını dikkatle çözerken küçük kızın uykusunun ağır olmasına şükretti. Misafir banyosunda duş yapıp sessizce giyindikten sonra Peter'in göreceği bir yere not bıraktı ve saat daha altı olmadan evden çıktı.

Otoban sabahın bu saatinde boştu. Evden çıktıktan kırk beş dakika sonra kafeteryadan kahvesini ve yoğurdunu almış, masasına oturmuştu bile. Bilgisayarının düğmesine dokundu.

Postasını elden geçirdi; gelenleri Dikkat, Çöp ve Dosya diye gruplara ayırdı.

Cep telefonunun ışığı yanıp sönüyordu. Caroline sesi kapmıştı. SMS geldiğini fark etti ama görmezden gelmek istiyordu. Yine de, olur ya mühim bir şeydir diye mesaja baktı. Peter'dandı: "Neredesin?"

“İş,” diye cevap verdi Caroline. Bıraktığı nota, laboratuvar da acil bir iş olduğunu yazmıştı zaten.

“Konuşmamız lazım. Bu gece,” diye karşılık verdi Peter.

Bilgisayarı yeni e-mailleri olduğunu haber verdi.

Meslektaşlarından gelen mesajlar, laboratuvar sonuçları, okullardan ve diğer hastanelerden gelen taleplerin arasında Jonah’tan bir e-mail gözüne çarptı.

San Diego’daki konferanstan bu yana defalarca yazışmışlardı. Vermont’un yağışlı havası, Boston’da beyzbol liginin başlaması gibi masum şeyler, çoğunlukla da iş hakkında. Meslektaşların kahve molasının online versiyonu gibi bir şeydi. Tanışmalarından birkaç hafta sonra Jonah ona hastalarından genç bir kadının anoreksi hastası olduğunu ama hastalığını kabul etmeye yanaşmadığını yazmıştı. Jonah onun hayatından endişe ediyordu. Bunun üzerine Caroline kısa bir süre önce, ne yazık ki otopsi masasında karşılaştığı bir vakayı hatırlamıştı ve o da bundan bahsetmişti.

Jonah’a, kitaplarıyla baş başa, sessiz sakin bir dul hayatı yaşadığını yazmıştı. Jonah da ona, hasta bakmadığı zamanlarda çoğunlukla şöminenin başında roman okuduğunu, polisevi sevdiğini itiraf etmişti. Karşılık olarak Caroline, ünlü biyografilerine zaafı olduğunu ve her şeyden kaçmak istediğinde oturup onları okuduğunu söylemişti.

Caroline, Jonah’ın e-mailine, onu hafiften huzursuz eden bir hevesle tıkladı. Yazılanlara çabucak bir göz gezdirdikten sonra bir kez daha dikkatle okudu. Jonah, Boston’daydı ve onu görmek istiyordu. Caroline’in içinde heyecan ve korku birbirine karıştı.

Jonah’ın sohbet etmekten fazlasını bekleyeceği muhakkaktı, dolayısıyla Caroline’in bu noktada kendini geri çekmesi

gerekiyordu. Yine de e-maile bakmaya devam etti. Onu bir anne, bir eş ve başarısızlık abidesi olarak görmeyen biriyle vakit geçirme fikri çok cazipti, öte yandan ondan ilgi bekleyen kişilere birinin daha eklenmesi işin tadını kaçırıyordu. Onun asıl istediği, slaytları ve dergileriyle baş başa kalıp kendini saatlerce dünyaya kapamak, zihninde cevapların yavaş yavaş berraklaştığı o anı yaşamaktı. Ev hayatının kasveti onu boğuyordu. Her sabah beceremediği bir role uyanıyor, ancak hastaneye girdiğinde rahatlıyordu.

Bir online konferansın ortasında Rose aradı ve üç hafta sonra bir gün izin yapması gerektiğini haber verdi; bu arada hazır aklına gelmişken, onun yaşında bir kadının âdetinin hâlâ düzensiz olması normal miydi, doğum kontrol haplarının âdeti düzenlediği söyleniyordu, acaba hapa mı başlasaydı, Caroline ne önerirdi?

Peter aradı, akşam konuşmaları gerektiğini tekrar etti ve dün geceki önerisini bir kalemde silip atmamasını söyledi. “Sadece bir düşün,” dedi.

Annesi aradı ve Caroline’in kız kardeşinin düğününde giyecekleri elbiselerin provasını hatırlatmak için mesaj bıraktı. Terzi onları cumartesi sabahı sekizde bekliyordu.

Peter’in kız kardeşi Faith mesaj gönderdi; lisansüstü eğitim başvurusu için Caroline’in yardımına ihtiyacı vardı.

Sekreteri, zaman çizelgesi raporlarının geciktiğini kulağına fısıldadı. Caroline’in hangi projeye kaç saat harcadığı rapor edilmeden iki gün gelip geçmişti. Ve Caroline çok da umursamadı. İşte buna kendisi bile şaşırdı.

Fakat en kötüsü, öğle yemeğinden sonra kendini kadınlar tuvaletine kapatmasıydı çünkü ayaklarına bakmış ve ağlamaya başlamıştı. Ayakkabıları eski ve çirkindi. Pantolonunun

paçaları yıpranmış görünüyordu. Dizleri ona kemikli ve yaşlı gibi geliyordu. Daha önce hiç nasıl görüldüğünü umursamamıştı. Güzel olmadığını bilirdi ama fena değildi. İdare ederdi. Bunun çok bir önemi yoktu çünkü idare ederden kat kat üstün bir kafası vardı. Fakat şimdi özgüveni delik deşik bir battaniye gibiydi, altındaki gerçekleri ortaya seriyordu.

Nihayet eve vardığında -vakitlice- tek istediği bir duş almak ve elinde kitabıyla yatağa girmekti. Aslında zor bir gün geçirmemişti, her zamanki gibiydi. Fakat her zamanki şeyler artık daimi bir soruna dönüşmüştü. Normali, şimdi bok gibiydi.

Duş almadı ya da yatağa girmede. Annie's marka organik tam buğday burğu makarnayı pişirdi, üstünde çedar peyniri, yanında bezelyeyle servis etti. İşte dengeli akşam yemeği.

Savannah'ya normalden biraz daha uzun bir banyo yaptırdı. İkizler de banyoda onlarla birlikteydi. Hatta Savannah'nın gönlü olsun diye onların da saçlarını saç kurutma makinesiyle kurutuldu.

Peter'la şu önerisi hakkında konuşmaktansa onu güya tutkulu bir şekilde öptü, ikisine birer kadeh şarap doldurup sevişmeyi başlattı ve tıpkı Savannah'yı yatırdığı gibi onu da uyuttu.

Caroline evdeki çalışma odasının kapalı kapısının ardında bilgisayarın başına oturmuş, internette porno arıyor olsa ancak bu kadar tedirgin olurdu. Sabahın üçünde, ev tam bir sessizliğe büründüğü için nihayet bu sitelere girmeye cesaret edebilmişti; açık evlatlık sistemiyle ilgili yazılanları okuyordu. Juliette'le görüşmesinin üstüne bir de Peter'ın çılgın önerisi gelince yine bir türlü uyuyamamıştı ve bir Ambien daha alma

fikri onu dehşete düşürüyordu. Hayatına gözlerini yumduğu artık yeterdi, şimdi hayatını tüm açıklığıyla görme zamanıydı.

Google'a "açık evlatlık" yazıp aradıktan sonra bir web sitesi buldu, bilgisayara bir Word dosyası açıp adını "Evlatlık" koydu. Okuduklarından kendine yakın gelen cümleleri işaretleyip dosyaya yapıştırıyor, notlar alıyordu. Bazen birkaç paragraf o kadar ona uyuyordu ki hepsini alıyordu.

"Çocuğunuzu kimden evlat edinmiş olursanız olun, biyolojik aileyi tanısanız da tanımasanız da, onlar daima bir şekilde hayatınızın bir parçası olacaktır. Çünkü biyolojik ailesi, çocuğunuzun hayatının bir parçasıdır."

Bunu okuyunca Caroline'in aklına, Juliette'in Savannah'nın hiç tanımayacağı büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili söyledikleri geldi.

"Evlatlık uzmanlarının büyük bölümü, biyolojik aile ile evlatlık edinen ailenin, kendilerini rahat hissettikleri düzeyde bir iletişim hâlinde olmasını önerir. Fakat bu rahatlık anlayışı aslında en önemli faktörü göz ardı etmektedir. Açık evlatlık sisteminde, yetişkinlerin rahatı değil çocuğun ihtiyaçları temel alınmalıdır."

Caroline bir süre bunu düşündü. Onun ve Peter'ın, Tia'nın, Juliette ve kocasının birbirleri hakkında, Savannah'nın onlar hakkında bildiğinden çok daha fazla şey bilmesi tuhaf hatta yanlış değil miydi? Kızlarını peri masalları ve evlatlık çocuklar için yazılmış "seni biz seçtik" hikâyeleriyle büyütmeleri Savannah'nın iyiliği için miydi yoksa Peter'la ikisinin rahatı için mi?

"Açık evlatlık sistemi, özellikle başlangıçta biraz tuhaf ve rahatsız edici olabilir... *Açık Evlatlık Sistemi ve Çocuğunuzla Evlat Edinme Hakkında Konuşma* kitabının yazarı Patricia

Martinez Dorner, açık evlatlık sistemini, büyük bir aile olarak görülmesini önerir... Bu sistemde evlatlık çocuk, biyolojik annesiyle babasını tanır ve onları hayal âleminde kendi başına yaratmak zorunda kalmaz. Böylece, tanımadığı insanları hayalinde canlandırmak için harcadığı uzun saatleri ve enerjiyi başka şeylere yöneltebilir. Ayrıca bu sayede çocuk kendini daha bütün hissedebilir.”

Caroline bunları Word dosyasına yapıştırdı, ardından kitabı sipariş etti. Eski bir kitaptı, belki güncelliğini yitirmişti ama bir başlangıçtı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Tia

Doktorlar dizisinin deri kanseriyle ilgili bölümü televizyonda avaz avaz bağırırken telefonun sesi çok uzaktan, neredeyse çatıdan geliyormuş gibi boğuktu.

Tia elinde kumandayla kanepede yatıyor, tüylenmiş battaniyeyi kaydığında tekrar üstüne çekmek dışında hiç kıpırdamıyordu. Bu battaniye annesi yaşarken de kanepenin üstünde dururdu, şimdi de Tia'ya kalmıştı. Kıymetli bir aile yadigârı olduğundan değil. Annesi bunu büyük ihtimalle Noel sonrası indirimde Ordu Pazarı'ndan üç kuruşa almıştı. Yine de battaniyenin bir zamanlar annesini ısıtmış olması Tia'nın içini ısıtıyordu.

Tia'nın günleri televizyon seyretmek ve işsizlik maaşı başvurusunu takip etmekle geçiriyordu. Richard'ı Tia'nın işsizlik maaşı talebine itiraz etmemeye Katie -kimin aklına gelirdi?- ikna etmişti. Hatta Sam'in ölüm riskini tamamen atlattığını haber vermek için Tia'yı aramıştı. Bayan G hapse girmeyecek, psikiyatrik tedavi göreceği bir bakımevinde kalacaktı. Gerçi Bayan G için bu da bir bakıma hapisane demekti.

Tia saate bir göz attı ve zamanın biraz daha hızlı geçmesini, bir an önce üç olmasını diledi. Saat üçten önce kahvesine Kahlúa eklemeyi kendine yasaklamıştı. Sonra da zaten kalkıp bir duş alacak ve Bobby'yle dışarı çıkmak için hazırlanacaktı.

Telefonu telesekretere bıraktı. Konuşmak istediği tek kişi Bobby'ydi ve o da nasılsa tekrar arardı. Ya da Tia onu daha sonra arayabilirdi. Bobby âdeta sabır küpü gibiydi. Yatakta bile. Ki kaç erkek yatakta sabırlı olabilirdi? Bazen Tia onun dokunuşuna tahammül edemiyor, diğer zamanlardaysa sanki dünya üzerinde tutunabileceği tek dal o kalmış gibi ona yapışıyordu.

Kovulduktan sonraki haftalarda ya da günlerde (Tia zaman kavramını yitirmişti) Bobby dünyanın en sabırlı erkek arkadaşına dönüşmüştü. Bobby'nin eski futbol montunu bulsa Tia sonsuza dek ona sarılır, öylece kalırdı. Tekrar liseye dönmek için neler vermezdi. Tek farkla; bu kez liseler arası futbol turnuvasında Bobby'yle oynayırdı. Onunla yiyişir, sevişir ve onun bebeklerini doğururdu. Çocukları okul çağına gelince onları okula, özenle paketlenmiş sağlıklı öğle yemekleriyle gönderirdi. Ardından Tia da okula geri döner, profesör, doktor ya da avukat olurdu.

Telefon beş kez çaldı, telesekreter devreye girdi, ardından Nathan'ın sesi odayı doldurdu.

"Tia. Ben Nathan."

Sanki onun sesini tanınaması mümkünmüş gibi.

"Konuşmamız lazım."

Şimdi mi? Mektubu göndereli çok olmuştu.

"Şey hakkında, ııı, çocuk."

Tia battaniyeyi sımsıkı kavradı.

“Ben... Karım... Tanrı aşkına, Tia, mektubu nasıl o şekilde evime gönderebildin? Neler olabileceğini hiç düşünmedin mi?”

Tia bu suçlama karşısında büzüldü. Suçluluk duygusuyla önce utandı, sonra bunu öfke takip etti.

Çocuğunu doğurduktan sonra bana neler olabileceğini sen hiç düşündün mü?

Çocuğunu bir kez olsun düşündün mü?

Bir kızın mı yoksa oğlun mu olduğunu bile bilmeden nasıl hayatına devam edebildin?

“Ara beni. Cebimden. Numaram değişti,” dedi Nathan hissiz bir sesle.

Tia bunu zaten biliyordu. Eski telefonu çalışmıyordu. Tia acaba o aramasın diye mi değiştirdi diye merak etmişti hatta. Nathan yeni numarasını iki kez söyledi, Tia not aldı. Sonra mesajı silmedi ki olur ya yanlış yazdıysa tekrar dinleyebilsin.

Olur ya sesini duymak isterse mesajı tekrar dinleyebilsin.

Aptal! Onu azarlamak için aramıştı, sevdiğini söylemek için değil.

Yine de aramıştı ya. Nathan'ın sesini en son, Nathan hamile olduğunu öğrenip gittikten sonra son bir çırpınıyla, Nathan'ı hayatında ona yer açmaya ikna etmek için aradığında, ona çaresizce yalvardığında duymuştu. “Ama beni seviyosun. Sevdiğini biliyorum.”

Nathan'la hep böyle olurdu. Uzun, mantıklı konuşmalar planlar, sonra kendini aniden ona yalvarırken bulurdu. “Beni sevdiğini biliyorum. Biliyorum. Biliyorum.”

Nihayet Tia kendi takıntılı aşkını Nathan'a mal ediyor olma ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kaldı. Çok uzun

bir süre Nathan'ın ona olan sevgisini gerçek kabul etmişti. Söylediklerini olduğu gibi kabul etmişti. "Ah, Tia, sen başka hiç kimseye benzemiyorsun. Çok başkasın, çok hakikisin. Seni seviyorum."

Oysa belki de Nathan'ın *seni seviyorum*'ları lafın gelişi idi. Ya da *seni çok arzuluyorum, bebeğim ama bunu bu şekilde söylemeyecek kadar medeniyim* demekti.

Nathan hem onu hem karısını sevebilir miydi?

Hem onu sevip hem kızlarına sırtını dönebilir miydi?

Tia, kızlarının varlığının bir hayalet gibi onu her yerde takip etmesini diledi. Tıpkı Nathan'ın hayaletinin onu yıllardır takip ettiği gibi. Tia onun da lanetlenmesini istiyordu.

Ne zaman korkunç bir şey olsa Tia'nın içinde bir umut ışığı belirirdi: Biraz teselli edilmeyi hak etmemiş miydi? Böyle bir durumda artık Nathan'ı arayabilirdi, değil mi? Bir yıl boyunca paylaştıkları onca şeyden sonra bu kadarını hak etmemiş miydi?

Annesi öldüğünde içinde o umut ışığı çakmıştı: *Nathan'ı arayabilirim*. Düşüp üç kaburgasını kırdığında aynı şey: *Nathan bana yardım eder*. Hatta işten kovulduğunda bile ilk aklına gelen Nathan'ı aramak olmuştu.

Yine de hiç aramamıştı. Kendine karşı dürüst olduğunda, Nathan onun hiç aklından çıkmasa da Nathan'ın onu ancak kırk yılda bir düşündüğünü kabul etmişti. Bu yüzden yardım için Robin'i aramış, Nathan'da bulacağı teselliği uykuya dalmadan önce kurduğu hayallere saklamıştı.

Tia yüzüne soğuk su çarptı. Daha da ayılmak ve Nathan'ın önerceği her neyse hazır olmak için düşünmeyi da düşünmedi ama birkaç dakikalık bir gecikmenin Nathan'ı sonsuza dek kaybetmesine sebep olacağı korkusuyla düşa giremedi. Belki

de demlikten fincana bir kahve koyması için gereken birkaç saniye bile çok riskliydi. Ya bu saniyeler içinde Nathan fikrini değiştirir, artık onunla konuşmak istemezse? Ya Tia kahvenin fincana dökülmesini izlerken, karısı tüm masumiyetini ve güzelliğini kullanarak onu telefondan uzaklaştırırsa?

Numarayı okuyup kâğıdın altına daha büyük yazdı, ardından Nathan'ı aradı.

"Tia?"

"Arayan numarayı görmek tüm sürprizi kaçırıyor, değil mi?" dedi Tia.

Sesi -ah, o lanet sesi- her zamanki gibi Tia'yı iliklerine dek ürpertti.

"Zaten sürpriz sayılmaz. Sonuçta seni birkaç dakika önce aradım."

Tia konsantre olmaya, Nathan'ın ruh hâlini çözmeye çalıştı. Nathan'ı okumak bir zamanlar onun uzmanlık alanıydı. Sesindeki minicik bir tını, Tia'ya ne kadar oyunbaz olacağını anlatırdı. İlişkilerinin bitmesine yakın Tia, Nathan'ın ağzından çıkan tek bir kelimeden bile onun ruh hâlini anlar olmuştu. Şu anda Nathan'ın sesi temkinli geliyordu.

Yine de sesinde bir şey daha vardı. Minicik bir şeydi ama oradaydı. Merak. Ne kadar mini minnacık da olsa Nathan'ın sesindeki ilgiyi fark etmişti.

"Araman benim için sürpriz oldu," dedi Tia.

"Gönderdiğin mektup düşünülürse bu pek mantıklı değil."

"Mektubu ve fotoğrafları göndereli neredeyse iki ay oluyor."

"Benim elime yeni geçti." Nathan samimi sesine geçti. "Juliette el koydu."

"El koydu derken?"

"Taşındık, biliyor musun?" dedi Nathan.

Konuyu değiştirmekte üstüne yoktu. "Hayır," dedi Tia. "Bilmiyordum. Nasıl bilebilirim?"

Bir an rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Haklısın," dedi Nathan sonunda. "Nereden bileceksin? Neyse, önemli değil zaten. Dinle. Fotoğraflar gerçekten çok kısa süre önce elime geçti. Zarfı Juliette açmış ve bana yeni söyledi."

Tia'nın aklına milyonlarca soru üşüştü, nereden başlayacağını bilemeyerek öylece kalakaldı.

"Bize benziyor," dedi Nathan yavaşça. "Çocuk."

Tia telefonu daha sıkı tuttu. Bize? Hâlâ *biz* diye bir şey vardı. Konsolun üst çekmecesini açıp Honor'ın fotoğrafını çıkardı. Evet, Nathan haklıydı. İkisi nihayet kavuşmuştu. Kızlarında.

"O... çok çarpıcı," dedi Nathan.

"Çarpıcı da ne demek?"

"Sıra dışı. Etkileyici. Görünüşü..."

"Kelimenin anlamını biliyorum!" Nathan'ın yine profesörlüğü tutmuştu. "Bununla ne demek istedin? Güzel olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Şirin olmadığını mı?"

Prenses karısı o sarı saçlarını savurup böyle mi demişti? "Ah, pek güzel değil ama çarpıcı bir görüntüsü var, Nathan."

"Hayır, çarpıcı derken aslına bakarsan beni çarptığını söylemeye çalışıyordum. Resmen çarpıldım."

"Nasıl?"

"Max'e çok benziyor. Küçük oğluma," dedi Nathan. "Juliette sürekli bundan bahsediyor."

Juliette'i Honor'ın fotoğrafına bakarken hayal edince Tia'nın midesinde kahve çalkalandı. Honor'ı mı düşünüyor-

du? Honor hakkında yorum mu yapıyordu? “Başka neler söylüyormuş Juliette?” Kadının ismini alaycı bir tınıyla vurgulamamak için kendini zor tutmuştu.

“Tia, bu durum herkes için çok zor.”

“Senin için zor olmasının tek sebebi bunu senin gözüne sokmam. Sana o fotoğrafları göndermeseydim, kızın çarpıcı mı değil mi bilmeden yaşar giderdin.”

Nathan sustu.

“Umurunda mıydı sanki? Kız mı yoksa oğlan mı olduğunu bile merak etmedin mi? Ben o fotoğrafları yollamasam arayacak mıydın?”

“Çocuğu umursayıp umursamadığımı mı soruyorsun? Yoksa seni mi?”

“Ne fark eder?”

Tia, Bobby’yi düşünmeye çalıştı. Kovulduğundan beri Tia’ya çok destek olmuştu. Sarhoş olup kendi ayakkabılarına kustuğu zaman bile. Kafasının karışmasına izin veremezdi. “Sonuçta aramadın, değil mi?”

“Juliette, Honor’la görüşmem gerektiğini düşünüyor.”

Tia’yla Nathan ertesi sabah, hem Jamaica Plain’e hem Wellesley’ye yakın ama aynı zamanda yeterince uzak olan Quincy’de sıradan bir kafede buluştular. Burayı Nathan seçmiş ve Tia’nın taksi parasını ödemeyi teklif etmişti.

Tia, Kırmızı hatla gitti.

Nathan deri bölmelerden birinde oturmuş, onu bekliyordu. Tia yaşadığı yoğun hisleri, nasıl nefesinin kesildiğini, yüzüne kan hücum ettiğini saklamaya çalıştı. Nathan iyi görünüyordu. Daha yaşlı ama hâlâ çekici. Belki biraz daha kilolu. Güçlü. Tia’nın elleri ona dokunmak için karıncalandı.

“Karın buluştuğumuzu biliyor mu?” Sesi titriyordu.

“Pek sayılmaz.” Nathan elini tuttu, hafifçe sıktı. Teninin teması Tia’nın tüm anılarını canlandırdı. “Sana kahve ve yabanmersinli çörek aldım.”

Karısı biliyor sayılmazsa bilmiyor demektir. Tia gönülsüzce elini Nathan’ın elinden çekti. Deri bankta rahatsızca kıpırdandı. Bank çok yüksekti. Ayaklarının sağlam bir şekilde yere değmemesinden nefret etti. Askılı bir elbiseyle topuklu ayakkabı giymiş, omuzlarına bir hırka atmıştı. Bunlara “Nathan kıyafetleri” derdi eskiden. Nathan’ın hoşuna giden kızsızal şeyler.

Nathan çöreği ona doğru itti. “Denesene. Aslına bakarsan kekleri bayağı iyi.”

“Niye o kadar şaşırdın? Starbucks ve senin şu meşhur organikçi Whole Foods dışında da yiyecek düzgün şeyler bulabiliyor,” dedi Tia.

Nathan kekini tabağa bırakırken gülümsedi. “Beni kategorize etmeye bayılıyorsun, değil mi? Hiçbir şey değişmedi, hı? Hâlâ benim gettoli hırçın kızsın, değil mi?”

“Şimdi kim kategorize ediyor? Ayrıca ben artık senin hiçbir yerli kızın falan değilim, değil mi?”

Bu onu o zaman da rahatsız etmişti, şimdi de rahatsız ediyordu. Tia yaramaz kızı oynuyordu, Nathan ise iyi adamı. “Cevabının hayır olduğunu varsayıyorum. Karın burada olduğunu bilmiyor.”

“Senin ne istediğini bilmem gerekiyor, Tia. O fotoğrafları niye yolladın? Juliette... Eh, Juliette’in nasıl etkilendiğini herhâlde hayal edebilirsin. İlk öğrendiğinde korkunçtu.”

Juliette. Juliette. Tia j’yi yumuşak bir Fransız tınısıyla söyleyerek bu ismi içinden fısıldadı.

Nathan'ın ağzından Juliette ismini duymaktan nefret ediyordu. Bu o kadar güzel, temiz, kibar bir isimdi ki. J'yle başlayan bütün kelimelerden nefret etmeye başlaması yakındı.

Jaguar.

Japongülü.

Je t'aime.

Tia'nın t'si hiç böyle değildi. Tabanca. Tank. Taarruz.

"Juliette o insanları tanımak istiyor. Evlat edinen aileyi," diye devam etti Nathan. "Ve ben de öyle. Şimdi sen sessizliği bozduğuna göre tüm resmi görmek istiyoruz."

Nathan yine jilet gibi ütülü mavi bir gömlek giymişti. Kim ütölemişti acaba? Tia asla böyle kalıp gibi ütöleyemiyordu. Diğer insanların onun bulabildiğinden daha iyi ütöleri mi vardı? Belki de Juliette gibilerin sadece üst sınıf kadınların sahip olabildiği aletlere erişim izni oluyordu. Gizli web sitelerinde satılan güzellik ürünleri ve bir şifre girerek satın alabildiğiniz ütüler.

"Neden J-Juliette..." Tia ismi söylerken kekeleyince baştan aldı. "Juliette neden bu konuda bir şey bilmek istesin ki? Geçtim her şeyi bilmesini."

"O da bir şekilde yakınlık hissediyor. O küçük kız benim kızım sonuçta."

"Senin kızın?" Tia masanın köşesini kavradı. "Biyolojik ürünün falan olabilir ama o senin kızın değil. Ve... Bilmem bunun nasıl altını kalın kalın, en kalın şekilde çizebilirim? Karının hiç ama hiçbir şeyi değil."

"Sanki çok iğrenç bir şey söyler gibi *karın* diyorsun," dedi Nathan.

Juliette hakkında ilk kez bu kadar doğrudan konuşuyordu. Tia'nın söyledikleri de bugüne kadar Tia'dan duyduğu en

doğrudan sözlerdi. “Ona neden öfkелisin? Asıl kızman gereken ben değil miyim?”

Tia’nın buna mantıklı bir açıklaması yoktu. Nathan haklıydı.

“Juliette de senden bahsederken aynı oluyor.”

“Belki bizim problemimiz de budur,” dedi Tia. “Senden nasıl nefret edeceğimizi bilemediğimiz için hıncımızı birbirimize yöneltiyoruzdur.”

Nathan kalktı, masanın etrafından dolaşıp yanına oturdu. Az önce yüz yüzelerken şimdi diz dizeydiler. Tia onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bacakları değdi ve bunun kazara olup olmadığını merak etti.

Nathan kolunu onun omuzlarına dolayıp Tia’yı kendine çekti. Başta vermediği merhaba öpücüğünü şimdi verdi. Dudakları birbirine kısacık bir an dokunmuştu sadece. Yine de bir öpücüktü.

Tia omuzlarındaki kolun, bir daha asla hissetmeyeceğini sandığı ağırlığının verdiği hisle gözlerini kırpıştırdı. Tanrı aşkına neden onun yanında kendini böylesine huzurlu ve güvende hissediyordu ki? İyice aptallaşmıştı, silkinip kendine gelmeye çalıştı.

“Bunu bir şekilde çözeceğiz,” dedi Nathan. “Söz veriyorum.”

Bu sabahtan önce Tia çözmeleri gereken bir şey olduğunu ya da Nathan’la ikisinin birlikte bir şey olduğunu bilmiyordu. Şimdiyse aniden anne baba olmuşlardı.

“Juliette onu görmeye benimle birlikte gitmek istiyor.”

Tia nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Masanın siyah mermerinin beyaz damarlarında parmağını dolaştırdı. “Onu görmeye gitmesi gereken biziz. Nasıl olduğuna bakmak, iyi olup olmadığına karar vermek bize düşer.”

Nathan onun elini tuttu. "Belki de haklısın."

Nathan'ın samimiyetine güven olmazdı.

"Evet. Haklı olabilirsin," diye tekrar etti Nathan. "Seni ararım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tia

Tia, Quincy'den eve döndüğünde içi enerjiyle dolup taşıyordu. Temizlik yapmaya girişti. Holdeki şemsiyeleri, ayakkabıları, masanın üstünde kalmış postayı ve raflardaki ıvır zıvırı topladı. Tek kalmış eldivenler, süpermarket poşetleri, buz kazıyıcı direkt çöpe gidecekti.

Buz kazıyıcı eski kiracınındı herhâlde, buraya ilk taşındığında görüp atmayı unutmuş olmalıydı. Ya da kim bilir, belki o zamanlar yakında araba almak gibi bir ümidi vardı.

Çöp torbası ve elektrikli süpürgeyle hole geri döndü. Doğru dürüst bakmadan tüm fazlalıkları torbaya doldurdu, yerleri ve Doğu işi kilimi süpürdükten sonra çöpleri dışarıdaki konteynere taşıdı.

Evi nasıl boşlamıştı; kendinden utanıyordu. Kovulduğundan beri zamandan bol bir şeyi olmamasına rağmen eline ne bir süpürge ne toz bezi almıştı. Ondan önce her sabah işe gitmeden önce evi toplar, hafta sonları sadece kendisi için bile olsa temizlik yapardı. "Pisliğin bahanesi olmaz," derdi annesi, Tia'nın eline her bez tutuşturduğunda. Bu lafı

ilk kez, kabadayılar, pezevenkler, fahişeler, torbacılarla dolu o pis sığınma evinde yaşadıkları dönemde söylemişti. Annesi, çamaşır suyu yerine arpa suyunu tercih edenleri en hafif tabirle aşağılardı.

Eğer annesi şu anda kızının dairesini görseydi Tia onun ne söyleyeceğini duyabiliyordu:

“Hiçbir bahanesi olamaz, Tia. Bu şekilde yaşamamanın hiçbir bahanesi yok.”

Peki Tia niye şimdi birden doğru yolu bulmuştu? İçindeki enerji patlaması, Nathan’ın buraya gelebileceği ihtimalinden kaynaklanmıyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Tamam, kendine yalan söylemeyecekti; ama sebebi ne olursa olsun bu evin kesinlikle dip köşe temizlenmeye ihtiyacı vardı. Bobby nasıl oluyordu da midesi kalkmadan buraya gelebiliyordu? Bobby’nin hoşgörüsü ve şefkati karşısında Tia’nın içinden çılgınlık atmak geliyordu. Nasıl oluyordu da her yerde birikmiş tozların ve kirli bulaşıkların arasında, “Hey, elektrikli süpürge diye bir şeyden haberin var değil mi?” bile demeden oturabiliyordu?

Nathan olsa ne derdi? “Neyin var, Tia? Evin acaba ruh hâlini yansıtıyor olabilir mi?”

Nathan’ın bu tarz bir şey söyleyeceğini hayal edebiliyordu ve ona ruh hâlinin gayet iyi olduğunu göstermek istiyordu.

Onun gelmesini beklediğinden değil.

Yani niye gelsindi ki?

Ama ya gelirse?

“Vay.” Bobby derin bir nefes aldı. Tia bahar havası içeri dolsun diye tüm camları açmıştı.

“Vay derken?” diye sordu Tia.

“Vay, her şey müthiş görünüyor. Bunu söylemek korkunç mu? Hemen parlamasana.” Tia’yı kendine çekti. “Ve sen de harika görünüyorsun. Her zamanki gibi.”

İşin aslı, tüm evi silip süpürse de hızlı bir duş almak dışında kendisi için bir şey yapmamıştı. Evi baştan düzenlemişti. Kobalt camı koleksiyonunu, öğleden sonra ışığı direkt üzerlerine vuracak bir yere dizmiş, ortalıktaki kâğıtların üzerine en sık kâğıt ağırlıklarını yerleştirmiş, Nathan’ın avam bulabileceği süt beyazı cam vazoları kaldırıp saklamıştı.

Duştan sonra da gözlerine kalem çekip allık sürmeye harcayacağı vakti, kitaplarını elden geçirerek değerlendirmişti. Onu daha akıllı ve bilgili gösterecek kitapları ayırmış, ucuz polisiyeleri bir kutuya koyup yatağının altına kaldırmıştı. Şimdi raflarda Nathan’ın ilginç bulacağı kitaplar, Norveçliler ya da Afrikalılar falan tarafından yazılmış romanlar vardı sadece.

“Ev harika görünüyor, ben değil.”

“Bebeğim, senin güzel görünmek için makyaja ihtiyacın yok. Enerjin yerine gelmiş ve bu da senin her zamankinden bile güzel görünmene sebep oluyor. Bak sana ne getirdim.” Bobby hole girdi, pembe ve beyaz sümbüllerin olduğu saksıyı ona doğru uzattı. “Bunları görünce sana benzediklerini düşündüm.”

Tia saksıyı aldı, burnunu sümbüllerin tatlı kokusuna gömdü. En sevdiği çiçekler sümbül ve frezyaydı. Koyu mor saksı, çiçeklerin rengini daha da ortaya çıkarıyordu.

“Sümbül seviyordun, değil mi?” Bobby kapıyı kapatıp kilitledi. Dikkatli Bobby.

“İnsanlar bunları alıyor, biliyorsun,” dedi Tia.

“İnsanlar bunları alıyor?”

"Bahçelerden," dedi Tia. "Çünkü çok seviliyorlar. Ve pahalılar."

Tia sakıyı mutfak masasına koydu, en doğru yeri bulana kadar dikkatle sağa sola oynattı. Ardından parmağını toprağa batırıp suya ihtiyacı var mı diye kontrol etti. Bobby'ye döndü. "Sümbüle bayılırım. Ve bunu hatırlamana da bayıldım."

Toprak bulaşan elini yıkarken Tia lavabosunun beyazlığına hayran kalmadan edemedi. Neredeyse tüm siyah izler gidene dek porseleni ovmuştu. Hatta daha iyi sonuç veren bir yöntem bulmak için internette dolaşmış, Porselen-Seramik Birliği'nin önerdiği karışımı bile yapmıştı.

Kendiyle daha fazla gurur duyamazdı.

"Seviş benimle." Tia kollarını Bobby'nin beline doladı.

Tia üste çıktı. Bobby daha başlamadan o çoktan hazırды. Sinir uçları dakikada milyon kilometre hızla uyarılıyordu.

Nathan. Nathan. Nathan.

Kafasında Nathan'ın adıyla Bobby'yi yönlendirdi ve bu nakaratla zirveye ulaştı. "Tanrım," diye mırıldandı.

"Tanrım," diye karşılık verdi Bobby üstüne yığılırken.

Sonrasında Tia, Bobby'nin göğsüne sokuldu, Nathan'ın olmayan kızıl tüyleri okşadı. Nathan'ın her şeyi koyu renk ve yoğundu.

Parmakları Nathan'a dokunmak için karıncalanıyordu. Başını Bobby'nin, Nathan'ınki gibi güçlü ve kaslı omzuna koydu.

"Vay be." Bobby başına bir öpücük kondurdu. "Bundan böyle her geldiğimde sümbül getiriyorum."

"Aç mısın?" diye sordu Tia.

"Temizlikten başka bir de yemek mi yaptın?"

Sesi şakacıydı ama yüzünde umutlu bir ifade vardı. Tia'nın yemek yapmadığını biliyordu. Tia yemek pişirmekten nefret ederdi. Eğer onun için yemek pişirdiyse bu kesinlikle gerçek aşk olmalıydı.

"Dolapta yumurta var," dedi Tia. "Ne zaman aldığımı hatırlamıyorum gerçi."

Bobby kalkıp oturdu. "Ben omlet yapayım o zaman. Şimdi dışarı çıkmakla uğraşmayalım." Ona yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Bugün bir yerlere CV gönderdin mi?"

"Bugün temizlik yaptım."

Bobby onun ellerini ellerinin arasına aldı. "Sana baskı yapmaya çalışmıyorum. Hayatının bir parçası olmaya çalışıyorum sadece. Daha iyi bir hayatın olsun istiyorum."

Tia'nın göğsü sıkıştı. "O kadar iyisin ki..." Ağlamamak için güldü. "Sana layık mıyım?"

Bobby bir kediye sever gibi saçlarını okşadı. "Tabii ki öylesin, bebeğim."

Nathan asla gelmeyecekti. Onun için temizlik yapması aptallığın dik âlâsıydı. Tanrı onun gayretini yukarıdan izlemiş ve gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmüş olmalıydı.

Nathan aramıştı çünkü karısı ona Tia'yı bir kontrol etmesini emretmişti. Hepsi buydu. Gizli bir planları vardı. Honor'la ilgili bir şey. Ve Tia ne kadar çabuk gerçeğe yüzleşirse o kadar iyiydi.

Temiz oturma odası, Tia'nın içine temiz bir başlangıç hissi verdi. Hayatı yeni fırsatlara gebeydi. Nathan'ı unutabilirdi. Onu yeniden görmenin, evi temizlemek ve Bobby'ye kendini kahraman gibi hissettirmekten başka bir sonucu olmamıştı. Öyle korkunç şeylere yol açmış değildi.

Yarın da CV'si üzerinde çalışacaktı.

Bobby, üzerinde ıvır zıvır olmayan temiz sehpa tepsiyi koydu ve sahte bir abartıyla ilan etti.

"Akşam yemeğine buyurun."

Omletin üstünde peynir köpürüyordu, çevresi de elma dilimleriyle süslenmişti. Elmalar hafiften pörsümüştü ama yine de elmaydı. Bobby'nin buzluğun diplerinden bulup muhtemelen buzlarını kazıyarak temizlediği ekmekler mükemmel bir şekilde kızartılmıştı, üzerlerinde eriyen tereyağı harika kokuyordu.

"Geçen hafta dolaba koyduğum Charles Lafitte şişesini açtım," dedi Bobby. Altın rengi köpüklü sıvıyla doldurduğu kadehi ona uzattı.

Bobby'den başka hiç kimse, sırf Tia seviyor diye şampanya almazdı.

"Kadeh kaldıralım," dedi Bobby.

"Neye?"

"Burada olmaya. Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum."

"Umduğun gibi çıktı mı peki?" Tia ekmekten küçük bir parça koparıp ağzına attı.

"Beni mutlu ediyorsun. Derler ya, tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş. Belki de bu öyle bir şeydir. Ben hep ikimizin birbirimize çok uyacağımızı düşünürdüm." Tia'nın tereyağına bulanmış, kırıntılı dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni mutlu etmek istiyorum."

"Ben seni mutsuz etmek istemiyorum."

Bobby hafifçe geri çekildi. "Seni endişelendiren ne?"

Nathan yine hayatına girmişken, aralarındaki bağ şimdi ne kadar zayıf ve belirsiz olursa olsun, tek bir yanlış adım bile

Tia'nın yeniden Nathan'da kendini kaybetmesiyle sonuçlandı. Bıçak sırtında yürüyordu.

"Bir bebeğim var." Kaskatı bir tonla konuşmuştu.

Bobby ona bakakaldı. Afallamış görünüyordu. "Ne zaman?" diye sordu sonunda.

"Beş yıl önce martta."

Bobby yanma oturdu, elini tuttu. "Ne oldu?"

"Beni sevmeyen bir adama âşık oldum," dedi Tia. "Ya da beni yeterince sevmeyen diyelim."

Tia titreyen ellerini dizlerine batırdı.

Evliydi...

Onunla günah işledim...

Bebeği aldırıp bir günah daha işleyemezdim...

Kızımı evlatlık verdim.

Bobby'ye elinden geldiğince her şeyi anlattı.

Bir süre öylece oturdular.

Sessizce.

Bobby ona kâğıt mendil uzattı ama dokunmaya kalkmadı.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Tia soruyu tekrar etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Onu hâlâ seviyor muydu? Nathan'ı gördüğünden beri karnının daha hızlı akması sayılır mıydı? Söylemek istediği tek ismin onun ismi olması, hâlâ parmak uçlarında onun teninin verdiği hissi hissetmesi...

"Hayır. Tabii ki hayır," dedi.

"Ya bebek?"

"Bebek mi?"

"Onu seviyor musun?"

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Bebeğinden vazgeçmek çok üzücü olmalı." Bobby onun elini tuttu. "Yaşadığın şeyleri düşününce içim parçalanıyor. Tek söylediğim bu. Yoksa seni suçlamıyorum. Suçlanacak tek kişi o herif. Evli olan o. Seni yüzüstü bırakan o."

Tia'nın tek düşünebildiği beylik bir sözdü. Nathan ve Honor'la aralarına mesafe koyup artık bunu konuşmamalarını sağlayacak olan kelimeler. "Köprüünün altından çok sular aktı."

"Buna inanmıyorum," dedi Bobby. "Öyle mutsuz görünüyorsun ki. Tanrım, bu her şeyi açıklıyor aslında. Hatta bizi bile."

"Bizi?"

"Bu yüzden insanları kendinden uzak tutuyordun değil mi? Beni bile. Bence artık gerçeği biliyor olmam bizi gerçek anlamda yakınlaştıracak."

"Olabilir." Belki de Bobby haklıydı. Sonuçta bunu söyleyecek kadar ona güvenmişti. Bobby ona güvenli bir sığınak olabilirdi.

"Bana sanki onu vermek zorunda bırakılmışsın gibi geldi."

"Kim beni buna zorlamış olabilir ki?"

"O herif tabii ki. Seni istememiş, bebeği istememiş. Böyle bir durumda sağlıklı düşünememen çok doğal. Ve annen de tam o sıralar ölmemiş miydi? Tanrım, Tee. Kafan allak bullak olmuştur."

Bir kadın ile erkek arasında dürüstlüğün bir sınırı vardı. Honor'ın ona daima Nathan'ı hatırlatacağından korktuğunu Bobby'ye nasıl söylerdi? Dünyanın en rezil ödleliğini yaptığını nasıl anlatabilirdi? Aşkın aklını başından aldığını, bir aptallık yaptığını... Hem tüm bunları açıklasa bile sonuçta ne değişecekti ki?

“Hepsi o herifin suçu. Bu çok yanlış.” Bobby’nin yüzü öfkeyle kızarmıştı. “Lanet olsun, o senin kızın. Senin yanında olmalı.”

“Bunun için çok geç. Artık beş yaşında. Onu verdim, bir sözleşme imzaladım. Tanrım, o kelimeleri hâlâ hatırlıyorum. İşbu koşullar nihai olup değiştirilemez ya da iptal edilemez.”

“Yine de en azından bir avukatla konuşabiliriz, değil mi? Her sözleşmeden bazı boşluklar olur.”

Boşluklar. Tia hayır demesi gerektiğini biliyordu. Fakat her şeyden çok evet demek istedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Juliette

Dükkân buz gibiydi. Belki de Juliette üşüyordu. Öyle ya da böyle, masasına otururken baştan aşağı ürperdi. Şeytan yoklamıştı. Biri ürperdiğinde Nathan'ın annesi böyle derdi.

Yahudilerin böyle karanlık bir yanı olabiliyordu bazen. Annesi tüm ışığıyla yanında olmasa babası da mı böyle karanlık olacaktı? Annesinin ruhu helyumdan yapılmıştı. Juliette onun bu hafif yanını aldığından endişeleniyordu. Eğer daha melankolik olabilseydi Nathan ona olan ilgisini kaybetmez, ondan daha karamsar hatta belki sorunlu bir kadına gitmezdi.

O anda Juliette bir sirki bile karartacak kadar karamsar hissediyordu. Nathan'la nihayet her şeyi konuşabildiklerinde daha iyi hissedeceğini ummuştu, oysa kocasına şeker dükkânının anahtarlarını vermiş gibi olmuştu. Tia'yla görüşmek için artık bir sebebi vardı. Çocuk konusunda yüzleşmelerini takip eden haftalarda Nathan, ne yapacağına ya da ne yapmayı planladığına dair tüm sorularına kaçamak cevaplar vermişti.

“Nathan,” diye yalvarmıştı tekrar tekrar. “Beni bu olayın dışında bırakma. Artık yapma.”

Böyle zamanlarda Nathan ona acı çeker gibi bakıyor ve aşağı yukarı hep aynı cevabı veriyordu: “Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, Jules. Bana biraz zaman ver lütfen.”

Nathan’la yüzleştikten sonra Juliette’in içindeki ateş sönmüştü. Nathan kendini ona kapatırken sanki öfkesini de yanında götürmüştü. Hatta belki sevgisini de... O ateş olmadan Juliette ilişkilerinin ölmesinden korkuyordu.

“Juliette?” Gwynne başını kapıdan içeri uzattı, yüzü endişeliydi. “Seni görmek isteyen biri var.”

Juliette yüzünü ellerine gömdü. Üç karatlık nişan yüzüğünü garanti edecek bir ruj seçmesini isteyen bir müşteriyle ya da Juliette&gwynne’in sadece kendi ürünlerini sattığını bilmeyen bir marka temsilcisiyle görüşmek için saat çok erkendi.

“Atlatabilir misin?” Juliette şakaklarını ovdu. “Lütfen. Şu anda kimseyle uğraşacak hâlde değilim.”

“Seni bundan kurtarabileceğimi sanmıyorum.” Gwynne ellerini Juliette’in masasının kenarına dayadı ve Juliette’i başını kaldırıp bakmaya zorlayacak kadar eğildi.

“Kim ki?” Juliette endişelenmeye başlamıştı. Bu işe başladıkları günden beri en korktuğu şey mi olmuştu yoksa? Yüzü cılk yara içinde bir müşteri gelmiş, bunun sorumlusunun Juliette&gwynne olduğunu mu haykırıyordu? Juliette kullandıkları malzemeye, ürünlerine güveniyordu ama kadınların ürünlerin içine kim bilir hangi zehirli şeyi katıp sonra suçu onlara atması her zaman mümkündü.

“Müşteri değil.” Gwynne elini Juliette’in elinin üstüne koydu. “Tia.”

Juliette dükkânın ön tarafına doğru yürürken titremesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Altmış üç yaşında olan ve

yaşına göre çok iyi görüldüğü için bir tür reklam yüzü olarak seçtikleri resepsiyonistleri Madge önündeki kâğıtları karıştırır gibi yaparken merakla onlara baktı.

Havada kıvılcımlar çakıyordu.

Juliette düelloya çıkar gibi Tia'nın karşısına dikildi. Daha önce birbirlerini hiç bu kadar yakından görmemişlerdi. Juliette kolunun üst kısmını öyle sıkıyordu ki canı yandı. Tia çok genç görünüyordu, yirmi dokuz göstermiyordu. Juliette'ten on iki yaş küçüktü. Yaşını Nathan'ın ağzından kerpetenle almıştı.

"Ne fark eder ki?" diye sormuştu Nathan.

"Fark eder," diye cevap vermişti Juliette.

Aralarında bir kuşak vardı.

Tia'nın kıyafetleri ucuz şeylerdi. İnce, siyah tişörtünün yakası o kadar derindi ki neredeyse sütyeni görünecekti. Üstündeki kot giymekten yıpranmıştı, modayla alakası yoktu.

Ve korkunç kıyafetlerine rağmen iyi görünüyordu. Sıfır gayretle güzel. O kocaman koyu kahverengi gözleri onlarca kulaç derindi. Nathan işte bu gözlere dalıp gitmiş, kaybolmuştu.

Beli ne kadar inceydi. O belde bir bebek mi büyümüştü?

Tia da ona aynı dik bakışlarla karşılık verdi. Bekleme bölümündeki birkaç müşterinin ellerindeki dergileri bırakıp onları izlediğine bakılırsa, aralarındaki gerilim çok bariz olmalıydı. Madge bakmıyormuş gibi yapsa da, sonradan diğer çalışanlara anlatmak için her bir hareketlerini kayda alıyordu. Tam ne olduğunu bilmiyor olabilirdi ama dedikodu yazarı moduna geçecek kadar gerilim hissetmişti.

Derken Gwynne atıldı. "Juliette. Belki şeyi, ıı, müşterimizi ofisine götürmek istersin." Juliette'in dirseğini nazikçe sıktı. "Ben size kahve getiririm."

Gwynne, Juliette'e onları uzun süre baş başa bırakmayacağını söylemeye çalışıyordu. Ne düşünüyordu acaba; birbirlerinin saçlarını çekip yerlerde yuvarlanacaklarını mı?

Juliette başıyla onayladı. "Arkaya geçelim..." Dilinin ucuna gelen kelimeleri yutup kıza sırtını döndü.

Juliette'in ofisine giden koridoru sessizce geçtiler. Kapıya geldiklerinde Juliette ona geçmesini işaret etti, Tia'nın ardından içeri girdi. İçeride de masasının karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Onunla yan yana kanepede ya da camın önündeki fiskos köşesinde oturacak değildi. Hayır, Tia'nın hakkı, sorunlu çalışanların oturduğu sandalyeydi.

"Senin için ne yapabilirim?" Juliette'in yüzü ceset gibi ifadesizdi.

"Bence asıl soru başka," dedi Tia. "Benim senin için ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım." Kayınpederi bunu âdeta Juliette'in kafasına çakmıştı. İş görüşmelerinde bedeli önce karşındakinin belirlemesini sağla. Bu da onun evliliğinin iş görüşmesiydi.

"Ah, hadi ama." Tia'nın gergin kahkahası, Juliette'in masanın üstündeki araş kâsesini onun kafasına geçirmek istemesine sebep oldu. "Neden bahsettiğimi bildiğine eminim."

Juliette'in beyninde başlayan ısınma, parmak uçlarına kadar yayıldı. Kahve fincanına uzandı, boş fincandan kahve içiyormuş gibi yaptı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum."

"Honor," dedi Tia. "Benim kızım. Onunla neden ilgileniyorsun? Neden Nathan'ı benimle konuşmaya yolladın?"

"Nathan?"

"Beni görmeye geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Juliette fincanı o kadar sıkı tutuyordu ki kulpun kırılması için dua etti. “Elbette,” diye yalan söyledi. “Ama neden onu benim gönderdiğimi düşündüğünü anlayamadım.”

“Nathan senin Honor’la görüşmek istediğini söyledi. Kızımı görmek istiyormuşsun. Neden?”

Pušt herif. Ona Tia’yla konuştuğunu bile söylememiştii, nerede kaldı ki buluştuklarını söylesin. Bunu neden ondan gizlemişti? Juliette ancak tahmin yürütebilirdi.

“Aslına bakarsan sana hiçbir konuda hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim,” dedi Juliette. “Neden buraya geldiğini ya da ne duymayı beklediğini hiç anlamadım.”

“Kızımdan uzak durmanı istiyorum.” Tia küçük bir okullu kız gibi ellerini kucagında birleştirdi.

“Ben de senin kocamdan uzak durmanı istiyorum.”

“Nathan’la bir ilgim yok.” Tia sandalyenin kolçaklarını, sıçrayıp kalkacakmış gibi tuttu. “Buraya, kızım üzerinde hiçbir hakkın olmadığını söylemeye geldim. Seni ilgilendiren bir durum yok. Aslında ikinizi de ilgilendirmez. Onu rahat bırakın.”

“Sen onu evlatlık verdin.”

“Ona iyi bir aile buldum,” dedi Tia. “Harika bir aile. Ve kızımı düşünmeden geçen tek bir günüm bile yok. Nathan onun için hiçbir şey yapmadı. Onu istemedi bile.”

Juliette gözlerini yumdu, Tia’nın kaybolmasını diledi.

“Bana haber bile vermeden gidip kızımla görüşebileceğini mi sanıyorsun? Tekrar söylüyorum, onu rahat bırakın.”

Juliette gözlerini açtı. “Senin kızın, öyle mi? En sevdiği yemeğin hangisi olduğunu, uyumadan önce hangi kitabın okunmasından hoşlandığını biliyor musun? En sevdiği renk hangisi?”

Tia dudağını ısırdı. Ağlamamak için kendini zor tuttuğu belliydi. “Beni tanıdığını sanıyorsun, değil mi?”

Juliette, Tia’nın acısının onu etkilemesine izin vermedi. “O aynı zamanda Nathan’ın da kızı. Ve bu durumda beni de ilgilendirir.”

“Lütfen onu rahat bırakın.”

Tia öyle korkmuş görünüyordu ki. Juliette yine onu umursamamaya çalıştı. Bu kadın onun hayatını mahvetmişti. “Bunun için bir söz veremem.”

Tia gitmek için kalktı. Kapıya yürüdü ama kapıya geldiğinde, eli kapı kolundayken tekrar Juliette’e döndü. “Beni öptü,” dedi. “Nathan beni öptü. Sence bunu niye yaptı?”

Tia çıkar çıkmaz Juliette kocasını aradı. Birkaç saniye sonra kavga ediyorlardı ya da daha doğrusu Juliette kavga ediyordu. Juliette avaz avaz bağırırken Nathan ııı deyip duruyordu sadece. Güya kampüste yürüyormuş da, birinin onu duymasından korkuyormuş da... Juliette bu bahaneye de ancak diğer söylediklerine inandığı kadar inandı.

“Tanrı şahidim olsun, Jules, bunu bizim için yaptım. Bizim için.”

“Aramızda sır olmaması gerekiyordu. Bunu öğrenmeyeceğimi mi sandın? Ama bunu senden duymam gerekirdi.”

“Sana söyleyecektim. Gerçekten söyleyecektim.”

Akşam Juliette eve gittiğinde Nathan evdeydi ama tabii oğlanlar da öyle.

Yemek yediler. Sonra Nathan postayı açtı ve faturaları ödedi. Juliette e-maillerine cevap verdi ve mutfağı temizledi. Ardından ikisi de oğlanları öpüp iyi geceler dilediler. Nihayet oturma odasında baş başa kalmışlardı. Nathan koltukta,

Juliette kanepede oturuyordu. Juliette yüzünü perdelemek için kullandığı dergiyi indirdi ve Nathan'a döndü. Nathan'ın elinde kumanda vardı, televizyonu açmak üzereydi.

"Onu öptün." Televizyon kapalı kaldı. "Onu öptüğüne inanamıyorum."

"Öpmek mi? Yanağına şöyle bir dokundum, Jules." Nathan uzanıp onun elini tuttu. "Hiçbir anlamı yoktu. Basit bir merhabaydı sadece."

Juliette elini çekti. "Ona gittiğini bana nasıl söylemezsin?"

"Evine gitmedim, dışarıda bir kafede buluştuk."

"Nerede?"

"Ne fark eder ki?"

"O zaman söylesen ne fark eder? Neden sorularımı tekrarlamak yerine adam gibi cevap veremiyorsun?"

"Quincy. Quincy'de buluştuk."

"Görölmek istemediğın için, ha?"

"Hayatım, lütfen sesini alçaltır mısın? Oğlanların duymasını mı istiyorsun?"

Juliette bir yastık kapıp karnına bastırdı. O kadar sıkı bastırıyordu ki yastığın içindeki dolgu malzemesinin uçlarını mideinde hissetti.

"Tam bir aptalsın," diye fısıldadı kocasına. "Quincy, ha? Olabilecek en yanlış yer."

Nathan cevap vermedi. Hasta görünüyordu.

"Quincy eski mekânlarınızdan biri mi?"

Nathan kumandayı sehpayı bıraktı. "Hayatım, Honor'ı görmemiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Savannah. Onun adı Savannah." Juliette avaz avaz haykırmamak, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Çocuğı görmemiz gerektiğini söyledim, kadım değil."

“Ne yapacaktım? Dover’a gidip kapıyı çalacak, kızımı görmeye geldiğimi mi söyleyecektim? Onları tanımıyorum, onlar beni tanımıyor...”

“Ondan vazgeçen sen değilsin, o kadın.”

“Aslına bakarsan benim.” Nathan’ın yüzündeki üzgün ifade, Juliette’in kalbinin parça parça olmasına yetti. “Tia’yı tek kelime etmeden terk ederek bebeği de terk etmiş oldum.”

Nathan o ismi söylediğinde Juliette gözlerini sımsıkı yumdu. Nathan yüzünü göremesin diye başını öne eğdi.

“Ondan bu işi halletmesini istedim,” dedi Nathan.

Savannah’nın Max’e çok benzeyen yüzü, Juliette’in gözünün önüne geldi.

“Ondan kürtaj yaptırmasını istedim,” diye devam etti Nathan, az önce söylediği şey sanki anlaşılmamış olabilirmiş gibi.

Juliette birbirinin aksi iki düşünceyle boğuştu. O küçük kızın anne karnında öldürülebilmesi ihtimaline karşı duyduğu dehşet ve kürtajın gerçekleşmiş olması için duyduğu ümitsiz istek.

“Tia’ya haber vermeden çocuğu görmeye gidemezdim. Sen aksini düşünsen de. Bu ona haksızlık olurdu. Bunu anlayabilirsin herhâlde, değil mi?”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Beni kim sanıyorsun?” Juliette ayağa kalktı, oturma odasını arşınlamaya başladı. “Ben senin annen değilim. Ne yaparsan yap seni sevmek ve anlamak zorunda değilim.”

“Senin çok güzel bir kalbin var. Bunu biliyorum. Her şey bir yana, Honor’ı görmemizi istemen bunun en açık kanıtı değil mi?”

“Savannah,” diye mırıldandı Juliette. “Savannah, Savannah, Savannah.”

“Savannah,” diye tekrar etti Nathan. “Seni seviyorum, Jules.”

“Bir daha o kadını asla görmeyeceğine bana söz ver. Asla.”

“Hem buna söz verip hem nasıl Hon— Savannah’yla görüşebilirim?”

“O-Kızını-Evlatlık-Verdi!” Juliette her bir kelimeyi vurgulayarak konuştu. “Yasal hiçbir hakkı yok. Savannah’nın annesi ve babasıyla konuşmamız gerekiyor. Yasal ve tek ailesiyle.”

“Öyle olmasını dilemek öyle olmasını sağlamıyor ne yazık ki. Kabul et ya da etme, onu Tia doğurdu.”

“Ve sonra onu evlatlık verdi. Anlamıyor musun, anlamak mı istemiyorsun?”

“Sana sormalı!” Nathan’ın sabrı buraya kadardı. “Onu benim yüzümden evlatlık verdi. Ondan benim yüzümden vazgeçti. Çünkü onu terk ettim.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Senin zavallı, narin Kibritçi Kız’ın karda kışta dışarıda tek başına kaldı. Bebeğini kollarından söküp aldılar falan, ha, öyle mi?”

Juliette, Nathan’a doğru yürüdü, koltuğun kolçaklarını tutup üzerine eğildi. “Sence ben ne yapardım? Eğer hamile olsam ve bana halletmemi söylesen, benimle birlikte olmayacağını, umurunda olmadığımızı söylesen ben ne yapardım? Max’i kürtaajla içimden söker atar mıydım? Lucas’ı evlatlık verir miydim?”

“Aynı şey değil. Tamamen farklı koşullardan bahsediyorsun.”

“Hayır, Nathan. Kırmızı çizgiler diye bir şey vardır ve benim kırmızı çizgim de bu. Hiçbir şey ama hiçbir şey için çocuklarımdan vazgeçmem.”

Nathan ona baktı, başını iki yana salladı. “Onun durumu farklı.”

“Onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum.”

“Burada taraflar yok. Bir durum var sadece,” dedi Nathan. Mantığın sesi Nathan. “Korkunç üzücü bir durum var.”

“Belli ki bu durum senin istediğin yere gitmene izin veriyor, bense senin bana sunduğun kadarıyla yetinmek zorundayım. Ah, tabii sevgilin ofisimi basana kadar.”

“Korkmuş olmalı. Ona karşı birlik olduğumuzu, birlikte arkasından iş çevirdiğimizi sanmış.”

“Neden birlik olmayalım? Neden arkasından bir şey yapmayacakmışız?” Juliette yumruklarını sıktı. “Evli bir adamla yattı. Bebeğini evlatlık verdi. Ona hiçbir borcum yok.”

“Üzgünüm. Ben aynı şeyi söyleyemem,” dedi Nathan. “Bu bana doğru gelmiyor. Adil gelmiyor. Biliyorum, korkunçtum. Sana korkunç bir şey yaptım. Ama, Jules, ona da korkunç bir şey yaptım.”

Nathan ayağa kalkıp karşısında durduğunda Juliette onun gözlerinde pişmanlık ve acı gördü. Özlem dolu bir acı. Ve düşündüğü kişi Juliette değildi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nathan

Nathan karısına baktı, yumuşamasını dileyerek bekledi. Ama bir mucize beklediğinin farkındaydı. Juliette onu ikinci kez affedebilir miydi?

“Git.” Juliette o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Nathan neredeyse duyamayacaktı. “Hemen gitmeni istiyorum. Şimdi. Git.”

“Git?” Nathan anlamamış gibi yaptı. Tanrım, her şey o kadar hızlı oluyordu ki çözüm üretemiyordu, herkese birden yerelemiyordu. Kendini bir karnaval standındaki karton palyaço kafası gibi hissediyordu. Gelen geçen onu yumruklayarak devirmeye çalışırken o sürekli aşağı yukarı sıçrayıp duruyordu.

Juliette başını yana eğip onu inceledi. Gözleri kırgın bir öfkeyle yanıyordu. Nathan belki milyonuncu kez en başa dönüp o yanlışları hiç yapmamış olmayı diledi.

“Nathan, oyun oynamak için çok geç.”

“Seni seviyorum, Jules. Bunu biliyorsun.”

Juliette gözlerinin içine baktı. “Beni seviyorsun, beni seviyorsun. Beni sevdiğini biliyorum. Ama konumuz bu değil.

Artık senin hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. O kadını bana karşı savunuyorsun, benden anlayışlı olmamı istiyorsun. Tüm bunların bana ne yaptığını sen anlıyor musun? Ve tüm yaşananlardan sonra sen yine yaptın. Sen... Sen beni yok saydın. Ve sonra beni bir kez daha dışarıda bıraktın. Öteki kadın ben oldum.”

Karısı önünde tir tir titriyordu. Sonra Juliette tek kelime etmeden yatak odasına doğru yürüdü, Nathan da onu takip etti. Karısı odada yine konuşmadan durdu, cevap yatak odalarında bir yerde saklıymış gibi etrafına baktı. Ardından tekrar kapıya döndü, kapıyı öyle dikkatli bir şekilde kapattı ki Nathan çatıyı başlarına geçirecek bir hızla çarpmak istediğini anladı.

“Çocukların duymasını istemiyorum.”

Nathan karısı elini kapı kolundan çektiği anda atıldı. “Jules, beni dinle. Sen asla öteki kadın olmadın. Tanrım, asla. Ama bu meseleyi çözmek için ona da elimden geldiğince adil davranmam gerekiyor.”

Nathan karısına uzandı, omzuna dokundu.

Juliette silkinip elinden kurtuldu. “Yapma.”

“Bu işte birlikteyiz sanıyordum.”

“Eğer birlikte olsaydık bana söylemeden gidip onunla görüşmezdin. Onunla yat ya da yatma, bir ilişkiniz var ve tam da bunu kanıtlamış oldun.” Juliette geceliğini aldı ve banyo kapısını açtı.

“Lütfen.” Nathan kendi sözünün devamını bilemedi. Lütfen ne? “Lütfen beni terk etme” mi? “Lütfen benden kaçma” mı? Nathan’ın ondan istediği milyonlarca şey vardı. Juliette üstünü asla banyoda değiştirmezdi, Nathan’ı onu soyunurken izleme zevkinden asla mahrum etmezdi. Evliliklerinin dile dökülmemiş zevklerinden biriydi bu.

Juliette anlamamış gibi yapmadı. "Sana daha fazlasını veremem."

"Lütfen, Jules. N'olur dram yaratmayalım. Bir öpücük? Tanrım, gerçek bir öpücük bile değildi. Arkadaşıktan, geçmişten konuşuyorduk. O sana kendi gördüğü gibi anlatmış."

"Dram yaratmayalım mı? O, ha? Neden sevgilinin adını söylemiyorsun?" Juliette geceliği göğsüne yapıştırdı. "Tia Adagio. Metreslerin Rahibe Teresa'sı."

"Tanrım, o benim metresim değil, Juliette."

"Ah, kendini bir duyabilsen. Sevgiline hakaret mi ettim, çok mu alındın?"

"Bu milyon yıl önceydi."

"Altı. Altı yıl önceydi." Juliette geceliği elinde dertop etti. "Eğer bitmiş olsaydı... Eğer seninle o kız, o kadın arasındaki şey gerçekten bitmiş olsaydı, onunla görüşme konusunda bana yalan söylemezdin."

"Sana yalan söylemedim."

"Ama bana söylemedin de, Nathan." Juliette ağlamaya başladı. "Bana söylemedin."

Nathan ne diyeceğini bilemedi. Juliette o kadar az ağladı ki gözyaşları karşısında afallamıştı. Üstelik karısı haklıydı. Ona söylememişti.

Juliette kendini yatağa attı. Gözyaşları yatak örtüsüne damlıyordu. Nathan da yanına uzandı. Onu belinden tuttu, bu kez Juliette elini itmedi. Böylece Nathan ona sokuldu, gözyaşlarını öpücükleriyle sildi.

Nathan, Juliette'i seviyordu. Onu üzmemekten nefret ediyordu.

Juliette'in teni parmaklarının altında her zamanki gibi yumuşak, ılık, davetkârdı. Karısını istemediği bir zaman asla

olmamıştı. Juliette'in anlamadığı buydu. Bir paranın iki yüzü olduklarını karısının anlamasını sağlamalıydı. Çocukları, aşk-ları ve beraber geçirdikleri yıllar onları birbirine bağlıyordu.

Bu kadını çocuklarını doğururken görmüştü.

Onun tuzlu dudaklarını öpmüştü.

Onun karısıydı.

Nathan karısının gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Onu istiyordu, onu seviyordu. Karısını her zaman sevmiş-ti. Onu sevmesi gerektiği gibi sevmişti.

Boynunu öptü.

Juliette onu itti. "Bana dokunma. Git konuk odasında uyu. Çalışma odanda uyu. Bahçede uyu. Nereye gideceğin umurumda değil, yeter ki burada olma." Juliette dizlerini karnına çekti, kollarını dizlerine doladı. "Yarın gitmeni istiyorum."

Nathan boğazını temizledi ve oğullarının hayatını altüst etme-ye hazırlandı. Dunkin' Donuts'ın pembe ve turuncu bölme-lerinden birinde karşısında oturuyorlardı. Nathan, Juliette'e yeniden düşünmesi için çok yalvarmıştı.

"Bunu oğlanlara nasıl yaparız?" diye sormuştu Juliette'e.

"Ben bir şey yapmadım," demişti Juliette. "Sen yaptın."

Tekrar boğazını temizledi. "Max, Lucas... Ben bir süreli-ğine evden ayrılmak zorundayım." Bu konuşmayı defalarca prova etmiş, en uygun kelimeleri bulmaya çalışmıştı. Ama sonuçta söylenmesi gerekeni söylemekten başka çaresi yoktu.

Max'in gözleri büyüdü. Lucas elindeki çöreği, kırıntılar tabağına dökülene dek sıktı.

"Gidiyor musun?" Max'in sesi boğuktu. "Bizi terk mi ediyorsun? Annemi terk mi ediyorsun? Boşanacak mısınız?"

Nathan konuşmak için niye bu aptal yeri seçmişti ki? Daha kötü bir yer seçemezdi herhâlde. Dört bir yanları insanlarla sarılıydı ve hiçbirini tanımıyor olsa da onlar onu ya da oğlanları tanıyor olabilirdi. Futboldan. Küçükler liginden. Mahalle toplantılarından. Dedikodu malzemesi olacaktı. Ya Max ağlarsa? *Siktir. Siktir. Siktir.*

Nathan hâlâ Juliette'in ciddi olduğuna, onu evden kovduğuna inanamıyordu.

"Onlara söylemesi gereken sensin," demişti Juliette. "Tüm bunlara sen sebep oldun."

Nathan masadaki yayıntılarına baktı. Çikolatalı, kremalı, kafeinli büyük boy içecekler, devasa kekler, tereyağlı -ya da belki domuz yağlı- çörekler... Juliette'siz herhâlde bir yıla kalmadan kalp krizinden ölürdü.

"Hayır, hayır, boşanmıyoruz. Mola veriyoruz diyelim," dedi Nathan. "Kısa bir mola."

"Saçmalık. Ne zamandan beri aileler mola alıyor?" diye sordu Lucas.

"Neden mola alıyorsunuz ki? Ne kadar sürecek?" Max tırnağını kemiriyordu. "Nereye gidiyorsun? Neden gidiyorsun, babacığım?"

Max'in ona *babacığım* dediğini duyunca Nathan'ın içi burkuldu. Max ona senelerdir böyle seslenmemiştir.

"Gitmeni annem istiyor, değil mi?" diye sordu Lucas. "Son zamanlarda çok tuhaf davranıyordu zaten."

Juliette onu uyarmıştı. "Sakın suçu benim üzerime atmaya kalkma. Yalan söylemek istiyorsan yalan söyle. O konuda uzmansın nasılsa!"

"Annenizle ilgili değil. Bazen yetişkinlerin biraz uzak kalmaya ihtiyacı olur." *Evet, Lucas. Saçmalık! Ama elimden gelen bu.*

"İhtiyaç mı?" Lucas alayla güldü. "Buna mı ihtiyacın var? Uzak kalmaya. Pisliğin tekisin."

Nathan, Lucas'ı düzgün konuşması için uyarıp uyarmamayı tarttı. Oğulları onunla asla böyle konuşmazdı.

"Kızgın olduğumu biliyorum, Lucas ama bu sana bu şekilde konuşma hakkı vermiyor."

"Pislik," diye tekrar etti Lucas.

"Anlamıyorum," dedi Max.

"Yani şimdi Max'le ben de biraz uzak kalmaya ihtiyaç duyarsak çekip gidebilir miyiz?" Lucas avucunun içini masaya indirdi. Yan masadaki yaşlı çift dönüp onlara baktı. Nathan onlara özür dilercesine gülümsedi. "Oğlanları bilirsiniz işte" gülümsemesi.

"Annenizle çok uzun zamandır evliyiz. Bazen, bazı durumlarda, insanlar biraz nefes almaya ihtiyaç duyar."

"Annem yüzünden nefes alamıyor musun?" Lucas yine alaycı bir şekilde güldü. "Bu konuşma giderek güzelleşiyor."

"Anneniz yüzünden değil."

"O zaman kimin yüzünden. Bizim yüzümüzden mi?" Lucas gözlerine düşen saçlarını geri itti. Nathan onun kolundaki kasları gördü; oğlu yakında erkek olacaktı. Nathan onları bırakıp gitmeyi hiç istemiyordu.

"Hayır, hayır, kesinlikle sizin yüzünüzden değil," dedi hemen.

"Geriye ne kaldı? Evde mi nefes alamıyorsun? Evden mi kaçmak istiyorsun? Ya da bahçeden? Belki arabadan? Lanet olsun, derdin ne, baba?" Lucas ağlamaya başladı. Max'in ağlayacağından çekinmişti, Lucas'ın ağlayacağı aklına gelmemiştir. Tanrım, oğullarına bunu nasıl yapabilmisti?

"Hadi, çocuklar. Gidelim." Nathan ayağa kalktı. Lucas'a doğru eğildi, kolunu onun omuzlarına doladı. Lucas da kalk

tı, silkinip Nathan'dan kurtuldu. Max ağabeyinin yanında durdu.

Nathan oğullarını dışarı çıkardı. Ilık havaya çıktıklarında ne yapacaklarını, nereye gideceklerini, ne diyeceğini bilemedi. *Evet, çocuklar, bizim eski araba yolundan biraz uzaklaşmam gerekiyor. Bahçe ile benim biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var.*

Lucas haklıydı. Pisliğin tekiydi.

Bir hafta sonra Nathan hâlâ otelde kalıyordu. Burada kalmaktan nefret ediyordu. Her girip çıkışında çalışanlar onu suçluyormuş gibi geliyordu. Sanki karısını üzdüğü için Royal Sonesta'da kaldığını biliyorlardı.

Annesinin gözlerini üzerinde hissederek odayı kat görevlisi gelmeden önce temizliyordu ki kız onun pis bir herif olduğunu düşünmesin. Lavaboda diş macunu kalıntısı bırakıp da kızın işini olduğundan daha zor bir hâle getirmek istemiyordu. Şimdi de, çoktan akşam olduğu ve kat görevlisi gelmeyeceği hâlde, kirlilerini toplayıp torbaya doldurmakla meşguldü. Bu işleri yapmak, birkaç dakikayı olsun düşünmeden geçirmek demekti.

Saat yediyi geçmişti. Tia onu yedi buçukta bekliyordu ve otelle onun evi arabayla en az yarım saatti. Çalışma masasının üstünde duran otelin su bardağının içinden araba anahtarlarını aldı.

En son yanında Juliette olmadan bir otelde kaldığında Tia'yla birlikteydi; ilk seviştikleri gündü.

Nathan'la Tia, meraklı gözlerden kaçmak için Waltham'dan bir saat uzaklıkta, iş adamları ve turistlerin kaldığı bir otele gitmişlerdi.

Kapıyı kapattıkları anda birbirlerinin üstüne atlamışlardı. İlk seferin o kadar da iyi olmadığını her kim söylediyse, harika olduğu kısımları hiçe saymıştı. Belki Nathan biraz hızlıydı ve belki biraz beceriksizlerdi, vücutları birbirine çarpıp duruyordu ama birbirlerine duydukları delice arzu tüm bu tuhaf anları gölgede bırakmıştı.

Tia'nın vücudu, o sıkı kasları onu büyümüşti. Buna sahip olup sonra eve, Juliette'in kıvrımlı vücuduna dönüyordu. Böylece ne yardan geçmiş oluyordu ne serden.

Tia'yla geçirdiği zamanı haklı çıkaracak hiçbir şey yoktu. Çok iyi, harika hissettirmesi dışında. Ve Nathan arzusunu inkâr etmemeyi seçmişti. Altı yıl önce Tia'yla görüştüğünde Lucas altı, Max dört yaşındaydı. O dönemde Nathan'ın hayatı sürekli birtakım görevleri yerine getirmekten ibaret olmuştu. İş yerinde, evde... Hatta ailesini ziyarete gittiklerinde bile, orada iki küçük beyin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak bir ton eşyayı bagaja yüklemekle uğraşıyor, sonra annesiyle babası da oğlanlara olan sevgilerinin bir göstergesi olarak daha fazla eşya -oyuncaklar, kitaplar, kıyafetler- veriyorlardı.

Annesiyle babası torunlarının üzerine titriyor diye Tia'yla yatmamıştı tabii ki. Tanrım, bunun düşüncesi bile tuhaftı. Fakat Juliette'le yaptığı güzel evlilik, saygın mesleği profesörlük, makalelerinin yayınlanması falan derken kendini dünyayı fethetmenin kıyısında hissederken aniden hafta sonlarını çamaşır yıkayarak ve Juliette hafta arası ilgilenemediği işiyle uğraşırken çocuk parkında oğlanların peşinde koşarak geçiren birine dönüşmüştü.

Juliette'i suçladığından değil. Fakat annesi her ne kadar Nathan'ı kalbindeki tahta oturttuysa da dünyasının merke-

zinde daima babası olmuştu ve Nathan kendi evliliğinde de öyle olacağını düşünmüştü.

Tia'yla birlikteyken, Max'e resimli kitaplar ve Lucas'a *Harry Potter* okumaktan gizli gizli gına getiren baba, Juliette'in pişirdiği yemeği yedikten sonra bulaşık yıkamaktan yorulmuş koca olmuyordu. Yakışıklı, akıllı ve heyecan verici bir erkeğe dönüşüyordu. Bu onu biraz ürkütüyor olsa da Tia ona âdeta tanrı gibi tapınıyordu. Ve genç kadının hayranlığı onda bir tür bağımlılık yapmıştı. Tia'nın ona duyduğu aşka âşık olmuştu.

Bu şimdi içini kaldırıyordu ama Nathan eğer geçmişe barksen dürüst olacaksa, o sıralar ikisi de Nathan'a âşıktı.

Şu sıralarsa, mümkün olduğunca uzun süre işte kaldıktan sonra, otelin karşısındaki alışveriş merkezinde zaman öldürüyor, bir mağazadan diğerine dolaşıyordu. Sears, Yankee Candle, Swarovski... Para saçacak bu kadar çok yer olacağı kimin aklına gelirdi? Bu dükkânlarda Juliette'in hoşuna gidecek bir şey arıyordu. Juliette'in onunla tekrar konuşmasını sağlayacak bir şey. Ona eğer kristal bir şişe alırsa, içinden bir cin çıkıp ona bağışlanma bahşeder miydi?

Sonra otele geri dönüyor, Juliette'i arıyor ve eve dönmek için yalvarıyordu. Her gece Juliette ona başka bir ültimatom veriyordu.

"Tia'ya durumu düzelt, bir daha asla yolumuza çıkmasın."

"Önce ona âşık olup olmadığını kendi içinde çöz."

"Beni ikna et, Nathan. Bunun tamamen bittiğine beni ikna et."

Fakat Juliette tüm bunları nasıl yapacağına dair ona en ufak bir ipucu vermiyordu.

Nathan sonunda Tia'yı aradı.

*

“Geldin.” Tia’nın tek kelimelik karşılması ürkekti. Kapıda dikilirken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Beni içeri alacak mısın?” diye sordu Nathan.

Tia yarım bir gülümsemeyle kenara çekildi, ona ancak geçebileceği kadar bir alan açtı. Nathan yanından geçerken onun duştan yeni çıktığını anladı ama kokusu tanıdık değildi. Duş jeli farklıydı. Daha keskin, limon kokulu... Bir zamanlar Nathan’ın bayıldığı o çiçeksi koku değildi.

Saçları her zamankinden kısaydı, sivri sivri yukarı dikilmişti. Beraberlerken Tia’nın siyah saçları kafasını kalın bir mink gibi çevreler, zarif boynunu vurgulardı. Sadece kırmızı bir ruj sürerdi, onun dışında hiç makyaj yapmazdı. Şimdi gözlerine kalem çekmiş, far sürmüştü. Eskiden uçuş uçuş elbiselerle görmeye alıştığı güzel vücudu, siyah askılı tişört ve kotla çok zayıf görünüyordu.

“Niye gelmek istedin?” diye sordu Tia.

“Oturabilir miyiz?”

“Bilmiyorum. Seni o mu gönderdi?”

“Hayır.”

Tia önünden çekildi, Nathan oturma odasına girip yıpranmış koltuğa oturdu. Tia onu takip etti. Omuzları ne kadar gergin olduğunu ele veriyordu.

“Sadece konuşabilir miyiz?” diye sordu Nathan.
“Atışmadan.”

Tia kanepeye oturdu, bağdaş kurdu.

“Birini bekliyorum,” dedi. “Fazla zamanımız yok.”

“Kimi?”

Nathan daha laf ağzından çıktığı anda sorudaki kıskançlık tınısından pişman oldu.

“Kimi mi?”

Tia'nın yüzüne yayılan tatlı gülümseme Nathan'a onu mutlu etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı; kapılmaması gereken bir zaaf.

"Beni ilgilendirmez," dedi hemen. "Kusura bakma."

Keşke Tia ondan nefret etseydi. Öylesi ikisi için de daha kolay olurdu. Nathan'ın yapacağı en kötü şey, Tia'nın ona yakınlık hissetmesine sebep olmaktı.

"Tam bir korkak gibi davrandığımı kabul ediyorum." Nathan sözlerini dikkatle seçiyor, Juliette'in adını geçirmekten özellikle kaçınıyordu ama geri dönmesi için karısının ileri sürdüğü şartları yerine getirmek için buradaydı. "Hiçbir şeye hakkım olmadığıнын farkındayım. Yine de konuşmamız gerekiyor. Her şeyi."

Tia'yı en az kızdıracak şekilde sorularını sorması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve normal konuşmaya çalıştı. "Hayatın nasıl gidiyor?"

"Biriyle tanıştım." Tia öne eğildi. "Ciddi olduğunu düşünüyorum. Ona Honor'ı anlattım."

"Bizden bahsettin mi?"

"Senden bahsettim. Biz diye bir şey yok."

"Benim hakkımda ne söyledin?"

Tia yine arkasına yaslandı. "Tanrı aşkına, neden umurunda olsun ki? O zaten Honor'ı merak ediyor, seni değil."

"Nasıl biri?"

"İyi bir adam."

"Sevindim." Gerçekten sevinmişti. "Bir kızın olması konusunda ne düşünüyor?"

"Çok iyi karşıladı."

Tia yüksek sesle söylemese de içinden *senin aksine* diye eklediği barıydı. "Onu görmek istiyorum," dedi Nathan.

“Senin ne istediğinin artık benim için bir önemi olduğundan emin değilim,” dedi Tia. Ama alt dudağını sertçe ısırmasına bakılırsa bu pek doğru değildi.

“Doğum belgesinde adım yazıyor mu?” diye sordu Nathan. Tia sessiz kaldı.

“Yazıyor mu?” diye ısrar etti Nathan.

“Bunu halletmemi istemiştin diye hatırlıyorum. Bana verebileceğin tek şey, bundan kurtulmam için gereken paraydı. Şimdi yardım için bana geldin ha? İyi. Benim de sana verebileceğim bir şey yok.”

“O zaman gelmemi niye kabul ettin?”

“Bilmiyorum.” Tia, Nathan’ın beraberlerken nefret ettiği o bakışla onu inceledi. Bu bakışta sorular gizliydi: *Bize ne olacak? Beni yeterince seviyor musun? Yeterince istiyor musun? Bana kol kanat gerecek misin?*

Nathan gözlerini kaçırmadı. Onun da öğrenmesi gereken bu değil miydi? “Onu seviyor musun?” diye sormuştu Juliette. “O seni seviyor mu?”

Nathan onu hiç gerçekten sevmiş miydi? Tia hayatına girivermişti. Yirmi dört yaşındaydı, bambaşka bir dünyadandı, farklı ve seksiydi, Nathan’ın araştırmasında çalıştığı için heyecanlıydı. Nathan onunla asla sevişmemeliydi. Sevişmelerinin tek bahanesi, ona karşı duyduğu arzuydu. Nathan’ı çıldırtıyordu. Tia ona âşık olduğunda Nathan da âşık olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Böylece şehvetten gözü dönmüş bir erkekten fazlası olabilecekti. Böylece yaptığı tercihler yüzünden kendinden daha az tiksinebilecekti.

“Kızımı nasıl bulurum?” diye sordu Nathan. “Lütfen. Anne babasıyla nasıl görüşürüm?”

“Git onu gör,” demişti Juliette.

“Nasıl?” diye sormuştu Nathan.

“O çocuğu yaparken bana mı sordun? Onunla nasıl görüşeceğini de kendin bul.” Juliette hem kızıyla görüşmesi için ısrar etmiş hem de bunu nasıl yapacağına dair bilgi vermeyi reddetmişti.

Nathan nereden başlayacağını bilemiyordu. Telefon numaralarını bulup onları damdan düşer gibi arayacak mıydı, kapılarına dayanıp kızını görmek istediğini mi söyleyecekti?

“Karma sor,” dedi Tia.

Bu da ne demekti? Tia çok üzgün, kırgın görünüyordu. Nathan yerinden kalkıp kanepede yanma oturdu, elini tuttu. “N’olur artık oyun oynamayı bırakalım.”

Tia elini çekti. “Artık gitsen iyi olur.” Başını öbür tarafa çevirdiyse de Nathan onun sesinde gözyaşlarını duydu.

“Tia, üzgünüm.” Nathan ona biraz daha yaklaştı. “Her şey için çok üzgünüm.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Caroline

Caroline evrak çantasının kapağını kapattı, mandalı çevirebilmek için bastırmak zorunda kaldı. Eve gittiğinde okuması gereken on tıp dergisi artı kabarık bir dosya vardı ve en önemlisi de yapacağı sunum için aldığı notları gözden geçirmesi gerekiyordu: “Enükleasyon ve Radyoterapiden Kaçınmak İçin İntraoküler Retinoblastom Üzerinde Fokal Tedavi ile Birlikte Kemoterapinin Etkileri.” Sadece başlığı okumak bile onu yormaya yetiyordu. Ofiste sandalyesine gömülüp gözlerini kapamak istiyordu ama Savannah’ya zamanında evde olacağına söz vermişti ve sözünü tutacaktı.

Ertesi gün kolaylık olsun diye masasındaki evrakları ayırmayı bitirmişti ki telefonu çaldı. Ekrandaki Jonah ismi, rahatsız edici bir manzaraydı. Bir an tereddüt ettiyse de telefona uzandı. Jonah’ın e-mailini cevaplamamıştı. Ona telefon numarasını verdiğini de hatırlamıyordu ama hastaneden numarasını bulmak zor olmasa gerek.

“Jonah.” Caroline sadece adını söyledi.

“Şaşırdın mı?” Jonah duraksadı.

Caroline onun yutkunduğunu duydu.

“Evet.”

“Seni görmeyi gerçekten çok istiyorum.”

“İçki mi içiyorsun?” diye sordu Caroline.

“Biraz içtim. Sadece yetecek kadar.”

“Neye yetecek kadar?”

“Seni aramaya ve sürekli seni düşündüğümü söylemeye yetecek kadar.”

Konuşurken dili dolaşıyordu. Caroline ondan kurtulmak istiyordu. Hemen. “Jonah. Bu asla olmayacak.”

“Sen de mutsuzsun. Benim gibi. Belki birbirimize iyi geliriz.”

“Jonah, karının yanına dön.”

Caroline eve girerken keyfi yerindeydi. Artık o kadar yorgun hissetmiyordu ve Peter’la birlikte tüm bunların üstesinden geleceklerine emindi. Peter yaşadığı stres yüzünden Caroline’in işi bırakması gibi saçma sapan fikirlere kapılmıştı. Belki ailece bir tatile falan çıkarlardı.

Ev limonlu yüzey temizleyici ve Rose’la Savannah bu öğleden sonra her ne pişirdiyse o kokuyordu. Yulafli kurabiye?

Savannah ortalıkta görünmüyordu. Caroline oyun odasına ve mutfaka baktı. Mutfak çoktan temizlenmişti ve yulafli kurabiye konusunda yanılmamıştı. Savannah odasında da yoktu. Caroline mutfak tezgâhının üstündeki çiçekli tabaktan bir kurabiye alıp arka bahçeye çıktı.

“Anne!” Savannah kum havuzundan koşarak geldi. “Kurabiyeleri bulmuşsun! Biz yaptık.”

Caroline, Savannah’nın kumlu ellerinden uzaklaştı, gevşemiş atkuyruğundan taşan terli saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Çok lezzetliler. Aferin size."

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Savannah.

"Kurabiye ve süt?"

"Gerçekten mi?" Savannah'nın gözleri parladı.

Caroline kızının burnundan bir makas aldı. "Hayır. Ben artık içeri girip üstümü değiştireyim. Rose?" Dadıya döndü. "Peter aradı mı?"

Rose son zamanlarda gözlerine yerleşen o sinir bozucu bilmiş bakışlarla Caroline'e baktı. Caroline'le Peter'ın arasındaki sorunların kokusunu almış olmalıydı. "Birazdan gelecekmiş," dedi. Yoksa Jonah'ın kokusunu da mı almıştı?

Caroline, Rose'a sert bir bakış attı. Bir şey olmamıştı ki. Ama aslında olmuştu, değil mi? Jonah'la buluşmayı hiç düşünmemiş değildi. İnsan biriyle az kalsın buluşacağı için ne kadar vicdan azabı çekmeliydi? Peter'ın başka bir kadınla konuştuğunu hayal etti. Birbirlerine e-mailler gönderdiklerini. Peter'ın o kadına kendiyile ilgili özel şeyler anlattığını. Ve bu kadar ileri gittikten sonra o noktada durduğunu.

Caroline onu durduğu için takdir mi ederdi yoksa başta adım attığı için canına mı okurdu?

Canına okurdu.

"Savannah, akşam yemeğinde aptalca bir şey yapalım mı?" dedi Caroline.

"Evet, anne!" Savannah ona sıkıca sarıldı. Caroline kızının yüzünü ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdı, yanağına minik öpücükler kondurdu. Savannah böyle minik öpücüklere bayılıyordu.

Bir saat sonra Caroline kızına eğlenceli bir yemek sözü verdiği için pişman olmuştu bile. Yemek pişirmek hiç eğlenceli değildi. Ya da belki Caroline eğlenceli biri değildi. Nokta!

Başka bir minik köfteyi avucunda yuvarlarken, annesinin ona ve kız kardeşlerine nasıl sırayla yemek yapmayı öğrettiğini hatırladı. Caroline nihayet kendi isteğiyle sıradan çıkınca-ya kadar, haftada bir kez o sıkıcı yemek derslerine katlanmak zorunda kalmıştı.

“Köftenin üstüne gülen surat çizebilir miyiz? Hani babam yapıyor ya?” Savannah’nın elleri de tıpkı kendi elleri gibi kıymanın yağına bulanmıştı. Caroline hem kızının hem kendi ellerinden bu yağları kazıyarak çıkarmak, tüm bu pisliği çöpe atıp akşam yemeğinde basit bir salata yemek için duyduğu arzuyu bastırdı. Aslında bu akşam yemek istediği tek şey buydu. Yeşil salata. Belki içinde biraz nar ve ceviz, etrafında elma dilimleri...

Caroline son köfteyi de avucunda yuvarladı ve ellerini yıkamak için lavaboya koştu. Avucuna bolca limonlu sabun sıktı, ardından ellerini sıcak -çok sıcak- suyun altına tuttu. “Hadi, Savannah. Gel senin de ellerini yıkayalım.”

“Sonra, anne. Köfte yılanı yapacağım.”

“Olmaz. Artık yemeğimizi fırına koymamız gerekiyor. Baban birazdan gelir. Spagettiye eklemekten önce köfteleri pişirmemiz lazım.”

“Hayır. Spagettiye yılanları koymak istiyorum.” Savannah inatçı bir şekilde alt dudağını sarkıttı. “Spagettiler solucan olacak, köfteler de yılan. Yuvarlaklar da larva.”

“Hayatım, neden yemeğimizde larva olsun isteyelim ki?”

Savannah büzüldü. “Ama yemekte aptalca bir şey yapmamızı sen söyledin, anne.”

“Aptalca dedim, iğrenç demedim. Larva pis bir şey.”

“Hayır, komikler. Kitabımda var.”

“İğrençler!” dedi Caroline. “Ve öyle bir şey yapmıyoruz. Şimdi o köfteleri bırak da gel ellerini yıkayalım. Hemen.”

“Hayır. Ben yılan ve larva yapacağım. Söz verdin.”

Caroline tencereyi tezgâha çarparak bıraktı. “Tanrım, Savannah. Larva yapabileceğine söz vermedim.”

“Eğlenceli olacağına söz verdin.”

“Buraya gel. Hemen.”

“Hayır.”

“Sana hemen dedim.”

Savannah köftelerin olduğu tabağı eline aldı ve Caroline’in almasını engellemek istercesine göğsüne doğru tuttu.

“Çok iğrençler, Savannah. Bırak şunu.”

“Hiç de iğrenç değil.” Savannah tabağı göğsüne bastır-
dı, üzerinde durduğu sandalyede geriye doğru bir adım attı
ve dengesi bozulunca elindeki tabakla birlikte yere düştü.
Köfteler yere saçıldı, Savannah ağlamaya başladı. “Ben aptal
yemek istiyorum!”

“Ne oluyor?” Peter mutfığa girdi, evrak çantasını yere bı-
rakıp Savannah’ya koştu. “Tatlım, ne oldu?”

“Annem köfte larvalar yapmamı istemedi.”

Peter gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi baktı.
Caroline o an onu öldürmek istedi.

“Gel buraya, hayatım.” Peter üzerindeki takımın, beyaz
gömleğin, ipek kravatın yağlanmasına aldırmadan Savannah’yı
kollarına aldı ve onun yağlı yanaklarını öptü. “Seni temizle-
memize ve sonra pizza söylemeye ne dersin?”

Peter çalışma odasına girdiğinde gülümsüyordu ve kendinden
memnun görünüyordu.

“Uyudu. Üç masal okumak zorunda kaldım ama sonunda uv-
kuya yenildi.”

“Ben korkunç bir anneyim,” dedi Caroline.

“Sen neden bahsediyorsun?” Peter kanepede yanına oturdu. Caroline’in elindeki tıp dergisini aldı. “Hayatım, her anne ara sıra çocuklarıyla kavga eder. Ben çocukken Sosyal Hizmetler nasıl oldu da bizim eve hiç gelmedi, hâlâ şaşarım. Kim bilir kaç kez annem çileden çıktığında zavallı babam ortalığı yatıştırmıştır.”

“Aynı şey değil. Çileden çıkmakla ilgisi yok. Ben iyi bir anne değilim.” Caroline her bir kelimeyi vurgulayarak konuşuyordu. “Sadece bu akşam değil hiçbir zaman.”

Peter ellerini onun omuzlarına koyup hafifçe sıktı. “Böyle şeyler söyleme. Sen harika bir annesin.”

“Beni dinlemen lazım. Ben buyum. Evde kalıp bütün gün kızınla ilgilenmesini istediğin kadın işte bu.” Caroline geri çekildi. “Bana baksana. Pislenmekten nefret ediyorum. Onunla oyun oynarken o kadar sıkılıyorum ki ikiz bebekleri duvara çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Kurabiye pişirmek istemiyorum. Diğer çocuklar ve anneleriyle oyun gruplarına katılmak istemiyorum. Savannah’ya Ömür Boyu Evlatlık’ı bir kez daha okumaya tahammülüm yok.”

“Caro, eğer diğer annelerle biraz zaman geçirseydin tüm bunların normal olduğunu anlardın. Kız kardeşlerimi bir dinlesen.”

Caroline dilinin ucuna gelen, Peter’ın da onun da bir daha asla kulağından silinmeyecek sözleri yutmak istediye de yapamadı. Yapmadı.

“Peter, onunla birlikteyken aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Beni ölümüne sıkıyor. Ne dediğimi duyuyor musun? Anne olmak beni çıldırtıyor. Bundan kaçmanın bir yolu yok. Onu her seferinde hayal kırıklığına uğrattıyorum. Savannah benden daha iyi bir anneyi hak ediyor.”

“Biraz sakinleşmeye ihtiyacın var sadece. Hem bu yaşta bütün çocuklar zordur. Oyun, oyun diye tutturlar. Savannah’nm daha fazla arkadaşla ihtiyacı var, hepsi bu. Onu yaz okuluna yazdıracağız, arkadaşları olacak. Şimdi, hadi sana bir kadeh şarap getireyim, hı?”

“Beni dinlemiyorsun.” Caroline şakaklarını ovdu. Öne arkaya sallanıyordu, derken elleriyle ağzını kapattı. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Neyi? Neden söz ediyorsun?”

Caroline artık daha fazla saklayamayacaktı. Başını kanepe’nin sırtına yasladı, gözlerini yumdu ve sonra konuştu. “Savannah’nın babasının karısıyla kahve içtim.”

“Savannah’nın babası? Karısı? Ne diyorsun sen? Tia babanın kim olduğunu bilmiyor ki.” Peter gözlerinin önünde infilak edecek gibi görünüyordu. “Kimmiş bu kadın? Onunla neden konuştun? Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Beni o aradı.” Caroline dirseklerini tutup derin bir nefes aldı. “Görünen o ki Tia yalan söylemiş. Bu kadının kocasıyla bir ilişkisi varmış. Wellesley’de yaşıyorlar.”

Peter ayağa kalktı. Derin nefesler alarak odada volta atmaya başladı. “Savannah’nın, kocasının kızı olduğunu iddia eden manyak bir kadınla mı konuştun? Ne demek tüm bunlar? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Delice şeyler söylüyorsun.”

“Ben deli değilim ve o da manyak değil...”

“Bir kadın seni arıyor, kocasının Tia’yla ilişkisini olduğunu ve Savannah’nm babası olduğunu söylüyor ve sen kadının ruh sağlığından şüphe etmiyorsun, öyle mi? Bana haber vermiyorsun? Burada neler oluyor?”

Caroline ona Juliette&gwynne’den, nasıl tanıştıklarından bahsetmeyi düşündüyse de, sonra bunun Juliette’i iyice kaçık

göstereceğini fark edip vazgeçti. Belki de Peter haklıydı. Belki Juliette gerçekten deliydi. Birden üzerine büyük bir yorgunluk çöktü.

“Unut gitsin,” dedi.

“Unutmak mı? Şaka yapıyorsun herhâlde?” Peter parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bu unutulacak bir şey değil.”

Caroline, Tia’yla görüşmesi için Peter’in ısrarlarına nasıl olup da boyun eğdiğine hâlâ akıl erdiremiyordu. Önce daha fazla araştırma yapmalıydı. Direksiyonu daha sıkı kavradı, radyoyu açtı, sonra sestten rahatsız olup kapattı. Ama hayır, Peter sabırla oturup araştırma yapacak bir tip değildi.

Peter hemen savunma moduna geçmişti: “Bu ne demek? Ne istiyorlar? Tia bu durumun neresinde?” Ve tabii Peter yapısı gereği acilen harekete geçmek zorundaydı.

“Şimdi, sırayla düşünelim,” demişti Peter. “Biyolojik babanın karısıyla konuştun. Bu bize ne söylemeli? Yani evliliklerinde sorunlar olduğu dışında bundan ne çıkarmalıyız? Sonuçta hiçbir yasal dayanakları yok.”

Ve işte Caroline yoldaydı, keşif görevine çıkmıştı. Ki bu görev ona hiç uygun değildi ama Peter eğer kendisi giderse Tia’nın korkabileceğini söylemişti ve eğer onu korkuturlarsa ne yapacağını Tanrı bilirdi. Aslında Tia’nın da yasal olarak yapabileceği bir şey yoktu, yine de eğer isterse hayatlarını kâbusa çevirebilirdi.

Jamaica Plain’deki Centre Caddesi’nde trafik adım adım ilerliyordu. Caroline, Tia’nın yolu tarif ederken bahsettiği restoranlarla dükkânları kaçırmamak için dikkatliydi. İşte söylediği çiçekçi. İşte butik.

Peter, haber vermeden Tia'nın karşısına dikilmesini önermişti ama Caroline bunun doğru olmayacağını düşünmüştü. Habersizce birinin kapısına dayanmak kabalık olurdu. Caroline'in annesi onlara her şeyden önce terbiyeli olmayı öğretmişti ve terbiyesizler listesinde davetsiz misafirler en tepelerdeydi.

Telefonda kısa konuşmuşlardı. Caroline onu ziyaret etmek istediğini belirtmişti, Tia sebebini sormuştu ve Caroline yüz yüze konuşmayı tercih edeceğini söylemişti. Tia'yı kontrol etmeye gittiğini, Juliette'ten haberi olup olmadığını öğrenmek istediğini nasıl açıklayabilirdi ki?

"Ne döndüğünü öğren," demişti Peter. "Tia'yla o pislik belki hâlâ görüşüyorlardır. Belki Savannah'yı almak gibi saçma bir fikre kapılmışlardır." Peter o pislğin kafasına vurur gibi bir elini diğerine vurmuştu. "Aileme yaklaşmak için önce cesedimi çiğnemeleri lazım."

Caroline, bunun onun için daha rahat olacağını düşünerek Tia'nın evine gitmeyi önermişti ama Tia bu öneri karşısında önce sessiz kalmış, sonra "City Feed'de buluşalım mı?" demişti. "Hemen yolun aşağısında. Kahveleri güzeldir."

Caroline bir saatlik park yerlerinden birine girdi. Daha uzun konuşacaklarını hayal bile edemiyordu.

City Feed&Supply hem basit bir sandviç dükkânı hem de pahalı bir marketti. Işıltılı cam vitrinleri ve cilalı yerleriyle yeni görünüyordu ama sanki kırk yıldır bu köşede hizmet veriyormuş gibi rahat bir hâli de vardı.

Birkaç masa sağında, elindeki klasik beyaz kahve kupasını iki eliyle tutan Tia onu bekliyordu. Caroline çantasını boş sandalyeye bırakıp gülümsedi ve elini uzattı.

"Geldiğin için teşekkürler."

“Sorun değil.” Tia’nın elleri buz gibiydi. Neredeyse aynı görünüyordu. Tabii artık hamile değildi ama Tia hamileyken bile çok narin görünüyordu, vücut yapısı olarak Savannah’dan çok farklıydı. Yine de gözlerine bakınca Caroline kızının gözleriyle karşılaştı. Savannah’nın her gece Caroline’i yanaklarından öpen pembe dolgun dudakları, Tia’nın dudaklarıydı.

“Ben de kendime bir kahve alsam sorun olur mu?” diye sordu Caroline. “Sen bir şey ister misin?”

Tia başını iki yana salladı ve çenesiyle Caroline’e tezgâhın bulunduğu yeri işaret etti.

Caroline yalan söyleyeceği için şimdiden kendini kötü hissediyordu. Güya Savannah’nın ailesinin sağlık geçmişi hakkında bilgi almaya gelmişti. Ama Peter’in bu uyduruk hikâyesi şimdi Caroline’e çok zayıf görünüyordu. Tia yalan söylediğini anında anlayacaktı.

Caroline’in görevi Tia’yı yargılamak, onun hakkında bir karara varmaktı ve Caroline bundan biraz utanıyordu. Eğer Peter’la ikisi, Juliette’in Savannah’nın babasını ve ailesini tanıması fikrine sıcak baksaydı bile Caroline bunu önce Tia’ya danışma ihtiyacı hissederdi. Öte yandan bu görüşmede Tia’yı tartmak dışında bir şey söylerse Peter çok kızardı.

Caroline kahvesini masaya koyarken dökmemeye özen gösterdi. Karnındaki kasılmaya iyi gelmesi ümidiyle kahvesine normalden çok süt koymuştu.

Oturdu.

Bir yudum aldı.

“O nasıl?” diye sordu Tia.

Caroline onun ellerinin titrediğini, yenmiş tırnaklarını o zaman gördü ve kendisinden on yaş küçük olan Tia’ya karşı içi şefkatle doldu.

“İyi,” diye cevap verdi kısaca.

Tia kuru kuru gülümsedi. “Biraz daha ayrıntıya girsen?”

“Ah, kusura bakma.” Caroline kendi titrek ellerini kahve fincanına sardı, buz kesmiş parmaklarını ısıtmaya çalıştı. “Bu biraz... Yani seni görmek... Biraz rahatsız edici. Yani sen beni rahatsız ettiğinden değil. Sadece, huzursuz edici işte.”

Tia parmaklarını masanın üzerindeki sekizgende dolaştırdı. “Bana benziyor mu?”

“Evet. Biraz. Fotoğraflarda görmüşsündür zaten,” dedi Caroline.

“Evet, sanırım.” Tia gözlerinde beklentiyle ona bakıyordu. Savannah hakkında bir şeyler duymaya öyle hasret görünüyordu ki Caroline onunla buluşmasının asıl sebebinin gizlediği için daha da fazla utandı.

“Nelerden hoşlanıyor?”

“Oyuncak bebeklerini seviyor. Ona LEGO, kamyon falan da aldık ama hâlâ en çok oyuncak bebekleriyle pelüş hayvanlarını seviyor.” Caroline zaman kazanmak için fincanı dudaklarına götürdü, bir yudum aldı. “Şarkı söylemeyi seviyor. Ve bir şeyler pişirmeyi. Çok akıllı bir küçük kız. Okumayı da söktü sayılır. Gelecek yıl anaokuluna başlayacak.”

“Kreşte mutlu muydu?” diye sordu Tia.

Caroline yılda bir kez gönderdiği mektuplarda ne kadar kerem olduğunu şimdi fark ediyordu. Fotoğraflarla birlikte bir de not gönderiyordu ama, Tanrım, annesinin her yıl Noel’de verdiği kabartmalı kartlara zavallı birkaç kelime karalamakla yetiniyordu. “Savannah çiçek ekmeyi çok seviyor.” “Savannah en çok Rosemary Wells’in kitaplarını seviyor.”

“Kreşe gitmedi.” Savannah’ı kreşe göndermemekle büyük bir hata yaptığını düşünerek yine vicdan azabıyla sarsıldı.

Dadıyla evde kalması daha kolaylarına gelmişti. Caroline, dadının ayarladığı oyun gruplarına gitmesinin yeterli olacağına hem kendini hem Peter'ı ikna etmişti.

"Diğer çocuklarla nasıl bir araya geliyor?"

"Haftada iki kez oyun grubuna gidiyor. Kütüphaneye." Caroline kızlarını oraya dadının götürdüğünü söylemedi. "Şimdi yaz da gelince daha düzenli bir şey ayarlayacağız. Ama söylediğim gibi, kütüphanede oyun grubuna gidiyor zaten. Zaman zaman gruptan çocuklar eve de geliyor."

Oyun grubuymuş, hah! Kütüphanedeki okuma saatini amma allayıp pullamıştı. Üstelik diğer çocukları eve davet eden de dadılarıydı, Caroline değil. Daha oturalı birkaç dakika olmadan Tia ondan çok daha iyi bir anne olacağını göstermişti. Caroline, Savannah'ya ne kadar az şey veriyordu. Onun yüzünden Savannah, dadısı ve ikiz bebekleriyle yalnız bir küçük kız olmuştu. Hemen o anda, Savannah'ya çok iyi bir yaz programı bulacağına kendine söz verdi.

"Eve oynamaya başka çocuklar da geliyordur, değil mi?" diye sordu Tia. "Ben çocukken anneler çocuklarını sık sık birbirlerine bırakırlardı."

"İıı, şey, bizim yaşadığımız semt pek öyle, ııı, insanların birbirinin evlerine girip çıkmalarına olanak vermiyor."

"Ah, elbette." Tia güldü. "Beş yaşındakiler araba kullanmaya başlamadığı sürece biraz zor olur tabii."

"Başka ne bilmek istersin?" Bunca yıl Caroline'in aklı neredeydi? Tia'yı düşünmemiştii bile. Tia'nın Savannah'yı verip rahatladığına, bir yükten kurtulduğuna mı inanmıştı gerçekten?

"Mutlu mu?" Tia, Caroline'in yüzünü inceledi. "Huyu suyu nasıl?"

“Titiz, gayretli bir çocuk. Hayır, tam öyle değil. Ağırbaşlı diyelim.”

“Yani mutsuz mu?”

Caroline, Tia’nın yüzündeki acıyı görünce düzeltmek için atıldı. “Hayır, hayır, mutsuz değil. Düşünceli. Sanırım dertsiz rasasız bir tip değil. Yani genetik olarak. Babası nasıldı?”

Tia geri çekildi. “Size söylemiştim. Babasının kim olduğunu bilmiyorum.”

Caroline masanın köşesini tuttu. Yalan söylemekten nefret ediyordu. Onun yerine Peter gelmeliydi. Tia’ya yaklaştı ki mümkün olduğunca alçak sesle konuşabilsin. “Üzgünüm, Tia ama bildiğini biliyorum.”

“Neler oluyor, Caroline? Neden buradasın?”

“Adamın karısı...” Nasıl tarif edeceğini bilemediğinden bir an duraksadı. “Savannah’ın babasının karısı benimle bağlantıya geçti.”

“Seni buraya Nathan’ın karısı mı gönderdi?” Tia dehşete kapılmış görünüyordu. “Juliette. Seni Juliette mi gönderdi?”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Tia

“Dava geçmişine bakıldığında, yasalar genellikle biyolojik anne babanın lehine karar veriyor,” dedi avukat.

Tia’ya avukatın telefon numarasını Bobby vermişti. Geçen yıl ona bir daire satmıştı. İşte Güney Boston bu demekti. Herkes herkese yardım ederdi. Birbirlerine yardımcı olmaya vakit bulamayacak kadar para kazanmakla meşgul değillerdi.

Caroline kendini ne zannediordu? Kızını bir dadıyla bütün gün eve kapatmak da neydi; Honor’ı bir kreşe bile yollayamamış mıydı? Güney Boston’da en salak anneler bile çocuklarının diğer çocuklarla kaynaşmasının ne kadar önemli olduğunu bilirdi.

“Öte yandan,” dedi avukat, “aradan bayağı uzun zaman geçmiş. Mahkemenin beş yıl sonra evlatlık sözleşmesini iptal etmesi ihtimali sıfıra yakın. Böyle bir şeyi ancak çok olağanüstü durumlarda değerlendirmeye alırlar. Yalan söylenmesi, en baştan rızanın olmaması falan gibi bir durum olması lazım.”

Tia kucığındaki, Honor için hazırladığı albümün kapağını okşadı.

“Mesela babanın haberi yoksa, izni alınmamışsa?” Telefonu daha sıkı tuttu. “Bu durumda iptal edilebilir mi?”

“Öyle bir durumda bile çok zor, milyonda bir ihtimal. Fakat eğer bu doğruysa, en azından davayı almayı bir düşünebilirim. Tabii babanın bizim tarafımızda olması şartıyla. Hepsinden önemlisi de, çocuğu bebekliğinden beri tanıdığı anne babasından almanın onun için nasıl ve neden en iyisi olacağına dair sağlam kanıtlar olması lazım.”

Nathan’la bu konuyu konuşmanın düşüncesi bile Tia’nın midesinin takla atmasına yetti. Bobby’yi hayal kırıklığına uğratma fikriyle ağlayacak gibi oldu. Nathan’ın karısının Caroline’i aramasına duyduğu öfkeyle cesareti yerine geldi.

“Sizi arayacağım,” dedi.

“Bana gel,” dedi Tia. “Bu gece.”

Nathan’a telefonda daha fazlasını söylememekte ısrar etti. Nathan’ın sorularına aynı sözleri tekrarlayarak karşılık verdi ve telefonu kapattı. Ardından çabucak bir e-mail yazıp Bobby’yle o geceki planlarını iptal etti.

“Eski işle ilgili bir şeyi halletmem gerekiyor,” diye yazdı. “Kötü bir şey yok, merak etme. Yarın ararım.”

Nathan’ın gelmesini beklerken evde bir aşağı bir yukarı yürüdü, televizyonu açtı, sonra kapattı, bilgisayarda bir site-den diğerine dolaştı, hatta bir ara kalkıp egzersiz bile yaptı ama ne yaparsa yapsın hiçbir şey onu oyalamaya, sakinleştirmeye yetmedi.

Nathan’ı son gördüğünde özenle makyaj yapmış, bir sürü kıyafet denemişti. Bu kez bunlarla uğraşmadı. *Boş versene*. Güzel elbiseler giymeye, mucizeler yaratan pudralar sürmeye yeterince zaman harcamıştı. Şimdi olsa olsa savaş boyası

sürmek, yüzüne kırmızı zikzaklar çizmek ve onu kapıda savaş naralarıyla karşılamak istiyordu.

Yine de içinde patlayan enerjiyle duşa girdi, pencereleri açıp evi havalandırdı. Elektrik süpürgesiyle halıyı süpürdü. Kendine tüm bunları kendisi için yaptığını, evi temizlemenin ona iyi geldiğini söylüyordu.

Nihayet kapı zili çaldı.

Derin bir nefes aldı, kapının yanında asılı olan aynada kendine son bir kez baktı. Göz farı yerine şimdi gözlerinde öfke parlıyordu.

Kapıyı açtı. Nathan sessizce kapıda dikiliyordu.

Tia her şeyden çok onu hâlâ arzuluyor olmaktan nefret ediyordu.

“Bil bakalım geçen hafta kimi gördüm?” diye sordu Tia.

“Konuşmanın başını mı kaçırdım?” Nathan ona doğru bir adım attı. “İçeri girebilir miyim?”

Tia hayır demek istedi. *Hayır. Kapı eşiğinde konuşabiliriz.*

Kenara çekilip yol verdi, Nathan içeri girdi.

“Onca yoldan sonra bir otursam, mümkün mü?” Nathan oturma odasını işaret etti.

“Mutfakta oturalım.” Tia dönüp mutfığa yürüdü, Nathan onu takip etti ve masaya oturdu.

“Bir şey içmek ister misin?” Tia kendini normal davranmaya zorluyordu. Saçmalayıp kendini rezil etmemeye kararlıydı.

“Neyin var?” diye sordu Nathan.

“Neyim mi var? Sen ve karın başta olmak üzere herkes beni parmağında oynatıyormuş gibi hissediyorum, işte buyum var. Karın Honor’ı görmek istiyor. Sen Honor’ı görmek istiyor-sun. Ve her nasılsa benden size yardım etmem bekleniyor!”

Nathan onun yaklaşmasına engel olmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Hey! İçecek neyin var diye sordum. Önce bir bardak su alabilir miyim en azından?"

Tia buzdolabının kapağını hırsla açtı, bir bira çıkarıp küt diye masaya koydu. Ardından bir bardağa kendisi için biraz Jameson doldurdu.

"Olay ne?" Nathan tedirgin görünüyordu.

Tia viskinin yarısını bir yudumda içti. "Honor'ı evlat edinen kadın, Caroline, beni görmeye geldi. Çünkü bil bakalım kim onu görmeye gitmiş?"

"Of, Tanrım," dedi Nathan.

"Aynen. Görünen o ki karın benim kızımın çok ilgili. Şimdi, bunun sebebi ne acaba?"

"Şu Caroline ne dedi?"

"Şu Caroline? Ona böyle mi diyorsun, Nathan. Şu Caroline senin kızına annelik yapıyor."

Nathan önüne baktı. Dudaklarını sıktı ve bir ayağıyla yerde daireler çizmeye başladı.

"Ne?" dedi Tia. "Söylememek için kendini tuttuğun şey ne?"

"Kızım? Juliette bunu söyleyip duruyor. Sen söylüyorsun. Ama bana gerçek gibi gelmiyor. Oğullarım, onlar beni çocuklarım. Bu küçük kıızıysa tanımıyorum. Yine de benim kızım mı?" Nathan elini kaldırıp çabucak devam etti. "Hemen boğazıma sarılma. Bu doğru. Hissettiğim şeyi söyledim."

"Hayır. Bu doğru falan değil. Onun kızın olup olmaması senin ne hissettiğine bağlı değil. O senin kızın! İşte yine tüm konuşma gelip sana dayandı. Senin sorunun da bu!"

Nathan parmaklarını alnına bastırdı, ta ki cildi kızarıncaya kadar. "Peki, devam et."

"Juliette'in neden Caroline'e gittiğini bilmek istiyorum." Tia tezgâha yürüdü, faturaları karıştırmaya başladı. Ellerini meşgul tutmaya çalışıyordu. Nathan'ı sarsmamak, ona dokunmamak için. "Lütfen, Nathan, gerçeği bilmek istiyorum."

Nathan parmağını yeşil bira şişesinin boynunda gezdirdi. "Bana o insanları araştırdığını söylemişti. Caroline'le kocasını. Ama işin aslı Caroline'le niye görüştüğünü ya da ona ne söylediğini ben de bilmiyorum. Ancak tahmin yürütebilirim."

"Tahmin yürüt o zaman. Bilmem gerekiyor."

"Muhtemelen beni evden kovmasıyla bir ilgisi olmalı. Bunu sana daha önce söylemedim. Üzgünüm." Nathan yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Gel otur. Çocuğu olan insanlar gibi konuşalım. Ona ve birbirimize yanlışlar yapmış olsak da."

Tia masaya yürüdü. Aniden dizlerinin bağı çözülmüştü. "Evden ayrıldın mı?"

Tia'nın dünyası bir kez daha Nathan'ın etrafında dönmeye başlamıştı. Nathan başını sallayarak onayladı. Böyle büyük bir duyuru için çok küçük bir hareketti. "Ona -Caroline'e- ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neden Honor'la bu kadar ilgileniyor?" diye sordu Tia tekrar. "Doğru söyle."

"Juliette onun ailemizin bir parçası olduğunu düşünüyor," dedi Nathan. "O fotoğraflar onu pek çok açıdan etkiledi."

"Ailemizin? Yani seninle onun mu?"

"Ve tabii oğullarımızın."

Tia bu kelimeyi tekrar etmekte zorlandı. "Oğullarınız?" Ses telleri bu kelimeyi söylemeye direnmişti. Bunu neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle söylemişti. "Honor'ın oğullarınla yakın olması gerektiğini mi düşünüyor?"

“Annemle babamla da.”

Tia, Nathan’ın karısının Honor’la bağ kurmak, onu kendi ailesinin içine sokmak istemesi karşısında hayretini gizleyemedi. Juliette, Honor’ı Soros çorbası içine katacak, karıştırıp kaynatacak, onda Tia’dan hiçbir iz kalmayınca kadar Soros’larla kaynaştıracaktı.

“Mektubunu açıp da Savannah’nın fotoğraflarıyla karşılaşmak onun için büyük bir şok oldu. Bunu anlamam lazım.”

Tia kendine sarıldı. Avukatı aramakla yapılabilecek en akıllıca şeyi yapmıştı. Bundan Nathan’a bahsetmemek de yapacağı en akıllı ikinci şey olacaktı. Tanrım, ona hâlâ zaafı olmasından nasıl da nefret ediyordu.

Nathan elini onun dizine koydu. “Sorun yok. Gerçekten. Her şey yoluna girecek.”

Tahta sandalyenin ayağı sallanıyordu. Evinde hiçbir şey düzgün değildi. Her şey tıpkı hayatı gibi dengesizdi. Birbiriyle uyumsuz eski sandalyeler, önceki kiracıların çizik içinde bıraktığı masanın etrafına dizilmişti.

Öne eğildi, Nathan’ın elini bacaklarıyla göğsü arasına sıkıştırdı ve gözyaşları onun eline damladı. Onun ellerindeki sert kılları, parmak boğumlarını hissetti. Tanıdık kokusunu içine çekti.

Nathan onu sandalyeden kaldırıp kanepeye götürdü. Dokunuşu dün gibi geliyordu, eve dönmek gibiydi. Kollarını Nathan’ın beline doladığında deri kemerini ve kotunun sert kumaşını hissetti. Hafif göbeklenmişti ama hâlâ Nathan’dı.

Nathan’a duyduğu arzu onu ele geçirdi. Onca yıl boyunca içine gömdüğü umut ve ihtiyaç kabardığında bu yükselen dalgayla devrilecek gibi oldu. Damarlarında kan daha hızlı akıyordu, iliklerine kadar arzuyla dolmuştu. Bu adamı başka

hiç kimseyi istemediği kadar istiyor, başka kimseyi sevmediği kadar seviyordu.

Kemerin tokasına uzandı. Nathan elini onun ellerinin üstüne koydu, bastırdı, sonra elini çekti ve onu nazıkçe iterek ayağa kaldırdı. Tia bacakları titreyerek onun peşinden mutfığa yürüdü, az önce kalktığı sandalyeye oturdu.

“Yapamayız,” dedi Nathan.

Tia buz kesti. Utançtan konuşamıyordu. Tüm gücünü topladı, ağlamamak için savaştı. İstenmemenin, geri çevrilmenin dehşetiyle aşağılanmaktan başka bir şey hissedemiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Nathan. “Her şey için özür dilerim. Buna inanabilir misin bilmiyorum ama senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum. Fakat seni ben mutlu edemem.”

“Ya başka bir zamanda karşılaşıydık?” diye sordu Tia. “Ya tanıştığımızda evli olmasaydın? O zaman beni ister miydin?”

Nathan onun gözlerinin içine baktı. Tia onun bocaladığını gördü.

“Bilmiyorum,” dedi Nathan. “Gerçekten bilmiyorum.”

Çalan telefonun sesi, Tia’yı hıçkırı hıçkırı ağlayarak daldığı uykudan uyandırdı.

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu Robin, Tia’nın sesini duyduğunda.

Tia saate bakmak için başını çevirdiğinde, viskinin sebep olduğu baş ağrısı da onunla birlikte döndü. “Saat sabahın üçü. Evet, tabii ki beni uyandırdın.” Kolundan, Nathan’dan kalma belli belirsiz bir koku aldı. Vedalaşmak için kısaca sarıldıktan sonra Nathan bir daha gözlerinin içine bakmamış, kaçar gibi gitmişti.

"Kusura bakma. Burada daha gece yarısı." Robin'in sesi içkili geliyordu. Çok değil, biraz. Birbirlerinin ne kadar içtiğini seslerinden anlarıydı.

"Gece yarısı da aramak için yeterince geç bir saat," dedi Tia. "Ne oldu?"

"Âşık oldum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu kadından başka bir şey düşünemiyorum."

"Ben de bazen çikolatadan başka bir şey düşünemiyorum. Onunla evlenmeli miyim?"

"Gördün mü, sen Massachusetts'te yaşıyorsun, istediğin her şeyle evlenebilirsin. Ben burada hayatımın aşkıyla bile evlenemem."

"Buraya dön o zaman."

"Dalga mı geçiyorsun? California'ya bayılıyorum. Sadece yasalarda ufak bir değişiklik yapmaları lazım."

"Az kalsın Nathan'la yatacaktım," diye itiraf etti Tia.

"Tanrım, hayır. Niye?"

"Çünkü buradaydı. Sarhoş bile değildim."

"Neden oradaydı?"

"Karısı onu evden atmış."

"Niye ki?"

"Tam bilmiyorum ama galiba gönderdiğim fotoğraflar yüzünden. Honor'ı öğrendi."

"O öküzle takılmak yerine senin kendine iş arıyor olman lazım, Tee."

"Onunla yatmadım. Az kalsın yatacaktım. Az kalsın."

"Hım, o zaman seninle gurur duyuyorum."

"Boş versene. Asıl onunla gurur duyman lazım. O istemedi, o beni uzaklaştırdı. Aziz olan oydu, ben değil."

“Kes şunu,” dedi Robin. “Kendini suçlama. Seni uzaklaştırdıysa demek ki önce yaklaşmanıza izin vermiş. Siktir et onu. Suçluluk duymak şimdi mi aklına gelmiş!”

“Artık beni umursamıyor. Belki de hiç umursamadı. Şimdi çekici de bulmuyor.” Tia yatak örtüsünü boğazına kadar çekti. “Benimi sorunum ne?”

“Ona inandın. Onu bir tür kurtarıcı aziz gibi gördün. O ise seni daima heyecanlı bir yatak macerası olarak gördü. Bunu söylediğim için özür dilerim, Tee, ama hiçbir şey değişmedi.”

“Aslına bakarsan bir şey değişti. Benimle birlikte Honor’ı görmeye gitmeyi kabul etti.”

“Şaka mı bu? Yani sence bu iyi bir fikir mi? Evlatlıkçılar ya da işte onlara ne diyorsanız, onlar kabul edecek mi?”

“Kabul edeceklerdir. Edeceklerine eminim.” Tia’nın canı aniden fena hâlde sigara çekti. “Tamam, şimdi bana şu büyük aşkını anlat bakalım.”

“Gelip onunla tanışsana,” dedi Robin. “Tee, bence bu iyi bir fikir olmayabilir. Honor’ı görmeye gitmek. Bunun kime ne yararı olacak ki?”

“Kızımı görmem başlı başına yeterli değil mi? Ben onun annesiyim. Kimse bunu benden alamaz.”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

“Ne?” diye sordu Tia. “Aklından ne geçiyor?”

“Bunun yeterince iyi bir sebep olduğundan emin değilim sadece,” dedi Robin.

“Onu verdiğim insanları en azından bir kontrol etmemin iyi olacağını düşünmüyor musun? Bir mektup yazdılar ve bitti gitti. Buyurun kızım sizin olsun! Sence bu doğru mu?”

“Bu kararı sen verdin, Tee. Artık bunun için kendine işkence etmekten vazgeçmelisin.”

“Eh, eğer gidip onu görmemden hoşlanmadıysan buna kesin bayılacaksın. Bir avukatla konuştum.” Tia yatak örtüsünü daha sıkı kavradı. “Evlatlık sözleşmesi hakkında.”

“Evlatlık sözleşmesinin neyi hakkında?”

“Belki de büyük bir hata yaptım. Belki kızımın benim yanımda olması daha doğrudur.”

“Asıl bu çok ama çok büyük bir hata.”

“Sana kalsa yaptığım her şey büyük bir hata. Bence annem bunu duysa benimle gurur duyardı.” Tia keşke o anda arkadaşının yüzünü görebilseydi. “Bundan eminim.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette yalnızlıktan o kadar bunalmıştı ki hafta sonu çocukları Rhinebeck'e götürmeye karar verdi. Birkaç hafta sonra zaten Anma Günü için gideceklerini biliyordu ama bir akşamı daha evde üçü baş başa geçirmektense buradan kaçmak istiyordu. Oğlanlar ya onu dikkatle izliyor, Nathan'ın yerinin boş kaldığı masayı hazırlamasını hiç kıpırdamadan, gözlerini kaçıırırlarsa köpürüp taşıyacak hassas bir kimyasal karışımı izler gibi takip ediyorlardı ya da ergen kafalarında o anda çakıveren bir düşünceyle öfke krizlerine giriyorlardı.

Geçen hafta Max futbol antrenmanına geç kaldıkları için küplere binmişti. "Babam olsa beni zamanında götürürdü!" diye bağırması öfkeyle ve arkasını dönüp koşarak uzaklaşmıştı. Üç gün sonra Juliette, Lucas'ın Max'e, Nathan'ın tarafını tuttuğu için tam bir pislik olduğunu söylediğini duymuştu.

Taraf mı? Daha kötüsü, Juliette o kadar yorgundu ki duymamış gibi yapmıştı.

Otobandan çıktı, Taconic Yolu'na girdiğinde direksiyonu daha sıkı kavradı. Burada yolun iki yanındaki ormanlık ara-

ziden sık sık geyikler yola fırlardı. Hem araba kullanıp hem gözcülük yapmaya alışık değildi, tıpkı çocuklarına hem annelik hem babalık yapmaya alışık olmadığı gibi.

Nathan oğlanlarla sık sık görüşüyordu ki bu onlar için iyiydi. Ama evden gittiği haftalardan sonraki her görüşme Juliette'in acısını yeniden tazeliyordu. Kapıyı anahtarıyla açmak yerine zili çalması Juliette'in içini parçalıyordu. Max saçlarını yeni taramış bir şekilde arabaya koşuyor, Lucas her hafta biraz daha özensiz giyiniyordu.

Juliette onu her gördüğünde, ne yapacağına karar vermek için ipuçları arıyordu.

O kadına gitmiş miydi?

O kadını mı seviyordu?

Eğer o kadınla tekrar bir araya geldilerse, Savannah'yı geri alıp kendi küçük ailelerini kurmayı mı planlıyorlardı?

Gerçi Juliette bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyordu. Bir çocuğu evlatlık vermek, komşuya çim biçme makinesini ödünç vermeye benzemezdi.

"Anne, daha gelmedik mi?" diye sordu Max.

"Eğer gelmiş olsak niye hâlâ Taconic Yolu'nda olalım?" diye karşılık verdi Juliette.

"Onu terslemene gerek yoktu," dedi Lucas.

Nathan'ın gidişinden sonra haba rolünü üstlenmeye çalışan Lucas, Juliette'in yargıcı ve vicdanı olmaya soyunmuştu. Juliette dikiz aynasından onlara bir göz attı. Lucas'ın alnına yeni bir si-vilce akını olmuştu. Max'in saçları o kadar kısaydı ki savaş kurbanı gibi görünüyordu. Son saç kesimi tam bir felaketti.

Oğullarına kendi annesinin eleştirel gözleriyle baktığını fark edince başını salladı. Kendinde annesinin acımasız eleştirelliğini yakalamaktan nefret ederdi.

“Bu akşam panayıra gitmeye ne dersiniz?” Juliette son zamanlarda sürekli üzgün olmasını, çabuk öfkelenmesini telafi etmeye çalışıyordu. “Üç gibi Rhinebeck’te oluruz.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Koyun sevmek istediğimi falan mı sanıyorsun?” diye sordu Lucas.

“Ben gitmek istiyorum,” dedi Max.

“Sen git o zaman, şişko patates.”

“Böyle konuşma,” dedi Juliette. “Ya hepimiz gideriz ya hiçbirimiz gitmeyiz.”

“Hepimiz? Yani üçümüz demek istiyorsun?” Lucas’ın alaycı tonu delirticiydi.

“Mami ve büyükbabanız da gelmek ister belki.” Juliette bir eliyle direksiyonu tutarken diğer elini arkaya uzattı. “M&M’s verir misiniz?”

“Hı hı, tabii. Mami bu fikre bayılır kesin.” Lucas ayaklarını koltuğun arkasına öyle sertçe bastırdı ki Juliette onun spor ayakkabılarının burnunu sırtında hissettiğine yemin edebilirdi.

“Max?” Juliette elini sabırsızca salladı ve dikiz aynasına çabucak bir bakış attı. Max avucuna M&M’s döktü. Büyük paketi otobana girmeden önce CVS’ten almışlardı. Patates cipsi, krem peynir ve üç tane de şekerli içecek atmışlardı sepete. Juliette’in yol için aldığı hiçbir şey organik, besleyici ya da ev yapımı değildi ve arabaları sanki tamamen farklı bir aileye ait gibi görünüyordu.

Juliette şekerini ağzına atıp çiğnedi, çikolata tadı ağzına yayıldı ve anlık bir mutlulukla gevşedi.

Juliette, annesiyle babasının mavi-gri, Victoria dönemi tarzı muhteşem evlerinin yanındaki araba yoluna park etti.

Hâlâ annesiyle babasının ilgisi için bu evle yarışmış gibi hissetmeden edemiyordu. Evin güzelim beyaz çitleri her yeniden boyandığında Juliette baş harflerini tahtaya kazılamak için kendini zor tutuyordu.

Annesiyle babasının, çocukluğundan beri onun her bir hareketine, her bir tercihinə saygı duyup güvenmesi Juliette'i çileden çıkarıyordu. Sadece birkaç şeyiyle yakından ilgilenirlerdi. Babası önce bisikletlerini, sonra arabalarını dikkatle kontrol eder, bir sorun çıkarmayacaklarından emin olurdu. Annesi ise Juliette'in güzelliğini titizlikle denetler; Juliette'in güzelliğinin ondan geldiğini, kendi eseri olduğunu asla unutturmazdı.

Biraz isyankârlık yapmak, en azından annesiyle babasını endişelendirecek kadar, belki Juliette'i rahatlatabilirdi ama ne yazık ki ailedeki en akıllı başında kişi olmaya yazgılıydı. Sarhoş olup eve ayakta duramayacak hâlde gelen onlardı. Juliette on yedi yaşındayken ve ot içmeyi denemesi gereken asıl oyken, otlar kafası bir dünya olan yine onlardı. Annesiyle babasını kıkır kıkır yatak odasına girerken görünce Juliette'in midesi kalkmıştı.

"Lucas, büyük çantayı sen al," dedi Juliette.

Lucas bagajdan Juliette'in tıka basa dolu çantasını çıkarmaya çalışırken söylendi. "Tanrım, anne, ne halt doldurdun bunun içine böyle?"

Juliette ona düzgün konuşmasını söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Eğer ondan Nathan'ın yaptığı ağır işleri yapmasını, ağır çantaları taşımasını, yola çıkmadan önce lastikleri kontrol etmesi istiyorsa, o zaman onun Nathan gibi söylenmesine de göz yummalıydı.

Hızla kötü bir anneye dönüşüyordu.

“Max, sen de ikinizin sırt çantalarını al.” Juliette arka kol-tuğa dizini koydu, yolda tıkmadıkları birkaç abur cuburu toplayıp poşete doldurdu. Bunları annesiyle babasının evinin önündeki konteynere atıp yok edecekti.

Juliette, annesiyle babasının Nathan’ın yokluğundan ne kadar endişelendiklerini, hep birlikte panayıra gitmeyi önerdiklerinde anladı. Annesiyle babası onu çocukluğunda zaman zaman antika pazarına götürürdü ama kasaba panayırına hiç gitmemişlerdi. “Niye inek görmek isteyeyim ki?” derdi annesi. “Arada sırada okulla gidiyorsunuz zaten, değil mi?” derdi babası suçluluk duygusundan kurtulmak için.

“Büyükbaba,” dedi Max, Juliette’in babasının koluna asılarak, “lokma yiyebilir miyiz?”

“Hayatım! Niye sokaktan şerbetli şerbetli lokma yiye-lim ki? Bu akşam sizi yemeğe Gigi’s’e götüreceğiz.” Annesi, Juliette’e dönüp onu baştan aşağı süzdü. “Yemekleri harika ama rahat bir yer. Öyle giyinip kuşanmaya, telaşa gerek yok.”

Annesi, Juliette’in çocukluğundan beri aynı tarz giyini-yordu. Kim bilir, belki de aynı kıyafetlerdi, sonuçta annesi o zamandan bu zamana bir gram bile almamıştı. Eğer bir bluz ya da etek Sondra’nın gardırobuna girmeye hak kazanmak istiyorsa, onun o dansçı vücuduna tam oturmalı ve akıllara Audrey Hepburn’ü getirmeliydi.

“Arada bir tane lokma yemek oğlanlara bir şey yapmaz,” dedi Juliette’in babası.

“Ama sana yapabilir.” Annesi, kocasının göbeğine mana-lı bir bakış attıktan sonra onu dudaklarından öptü. “Benim sana, senin kolesterole duyduğun ihtiyaçtan daha fazla ihtiya-cım var.” Ardından flörtöz bir gülümsemeyle kocasının popo-

sunu vurdu. Bu oynaşmalara bir kez daha, üstelik şimdi bir de yanında oğlanlarla şahit olmak, Juliette'in yine içini kaldırdı.

"İyyy," dedi Max.

Lucas, ilerideki iri beyaz atı çok beğenmiş gibi aceleyle o tarafa yürüyüp onlardan uzaklaştı.

Babası bir kahkaha atıp komplocu bir edayla fısıldadı. "Bak sana ne diyeceğim, Maxie? Büyükbabayla torunu arasında olan büyükbabayla torunu arasında kalır. Değil mi, çocuklar?"

"Bu evet mi demek?" diye sordu Max.

"Bu hadi gidelim demek." Juliette'in babası kolunu Max'in boynuna doladı. "Hadi gel, Lucas."

Lucas, Juliette'e bir göz attı, ardından omuz silkti ve iki kötü seçenek arasından daha az kötü olanı seçiyormuş gibi bir edayla büyükbabasının peşinden gitti. Juliette arkalarından karışık duygularla baktı. Babasıyla oğlanların biraz baş başa kalması iyiydi. Ne yazık ki o da annesiyle baş başa kalmıştı.

"Lokmaymış. Tanrım, aklı nerede bu adamın? Göreceksin, sonra nasıl acısını çekecek. Ben de onunla birlikte çekeceğim tabii." Sondra, Juliette'in koluna girdi. "Hadi gel. Daha az kokan bir yer bulabilecek miyiz bakalım."

Juliette annesinin kasaba hayatına dair her şeyi küçümsemesinden nefret ediyordu. Bundan, lanet panayırdan nefret ettiğinden bile daha çok nefret ediyordu.

"Evet, yani Nathan yok." Sondra onu domuz, inek, tavşan ve keçilerle dolu ağıllardan uzaklaştırdı. Panayır devasa bir hayvan hapishanesiydi.

"Harika görünüyorsun, anne," dedi Juliette. "Babam da öyle." Bu doğrudu. Babası yetmiş, annesi altmış sekiz yaşında olmasına rağmen her ikisi de en az on yaş genç duruyordu.

"Konuyu değiştirme. Yine de teşekkürler. Kendimize dikkat ediyoruz işte. Daha doğrusu ben hem kendime dikkat ediyorum hem babandan bir an bile gözümü ayırmıyorum." Annesi ona normalde babasına sakladığı sevecen gülümsemeyle baktı.

"İyi cilt bakımının önemine kanıt olarak müşterilerime senin fotoğrafını gösteriyorum," dedi Juliette. İşte bu yalandı. İş yerinde ihtiyacı olan son şey, annesinin bütün gün onu süzen bir fotoğrafıydı. Fakat annesinin dikkatini dağıtmak, konuşmak istemediğı konulardan uzaklaştırmakta yıllar içinde uzmanlaşmıştı. Nathan konusunu gündemden düşürse düşürse, annesinin ne kadar genç görüldüğünden bahsetmek düşürürdü.

"Bu çok gurur verici, hayatım. Sen de çok hoş görünüyorsun. Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse biraz kilo almışsın. En dikkatli olman gereken yaşlar, biliyorsun."

Juliette buna karşılık vermeyince annesi içini çekti. "Hayatım, biliyorum, Nathan yüzünden. Kocaları terk ettiğinde kadınlar bu iki yoldan birine giriyor. Benim çoğu arkadaşım bir deri bir kemik kaldı ama bazıları da kendini yemeğe verdi. Tatlım, sen de bu yola mı girdin?"

Bu yola mı girmişmiş! Sanki Juliette oturup düşünmüş, zayıf kalmak ile kilo almak arasında bir tercih yapmıştı. Zayıf mı kalsam yoksa kilo mu alsam? Zayıf mı kalsam, kilo mu alsam? Hah, niye domuz gibi olmuyorum? Çok eğlenirim.

Burnuna pamuk şeker kokusu çarptı.

"Nathan beni terk etmedi," dedi Juliette. "Ben kovdum."

Annesi hayretler içinde ona bakakaldı. Sanki Nathan bulunmaz Hint kumaşıydı da ancak bir geri zekâlı onun gitmesine izin verirdi.

“Tanrı aşkına, bu nasıl...”

“Acıktım,” diye onun sözünü kesti Juliette ve kolunu çekip serbest kaldı. “Kendime bir hamburger alacağım. Şurada var.” Gençlerin hamburger ve patates kızartması tıktığı barakayı işaret etti. Yağlı, tuzlu ete ve ketçaba bulanmış ekmeğe aş eriyordu resmen.

“Ah, olmaz. Orası olmaz, Juliette. Dur, belki salata satan bir yer buluruz.” Annesi ellerini incecik beline koymuştu. Juliette’in belinden taşan yağlardan onda eser yoktu.

“Salata istemiyorum. Doymak istiyorum.”

“İştahını akşam yemeğine, Gigi’s’e sakla. Aldığın kalorilere değsin bari, hı?” Annesi ona yaramaz kız gülümsemesiyle baktı, mavi gözlerinin etrafı kırışırken uzun sarı kâkülleri titreşti.

“Anne, ne bu klişe hâller. Sana hiç yakışmıyor.” Annesinin dostça ilgisine alışıktı değil. Genellikle birkaç kırıcı tespitin ardından babasıyla kendisi hakkında konuşmaya başlardı. “Gordon böyle dedi.” “Şuraya gittik.” “Şöyle böyle yaptık.”

Annesinin kız arkadaş çehresi anında düştü. “Klişe mi? İyi, ben klişe olmuş olayım ama senin biraz arkadaş tavsiyesine ihtiyacın var. Kendine biraz özen göstermen gerekiyor. Böyle pat pat konuştuğum için kusura bakma ama iyi görünmek senin işin, tatlım. Nathan gittiğinden beri ne yaptın, cips ve kurabiyeyle beslenmek dışında?”

“Söyledim ya, anne, onu ben gönderdim.”

“Mesele her zaman kimin kimi gönderdiği değildir. Asıl soru, onu neden gönderdiğin.” Annesi durdu, Juliette’in ellerini ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Yılın annesi olmayabilirim ama seni önemsiyorum.”

“Bundan şüphem yok.” Şüphesi vardı.

"Bu sözüme kulak ver. Bu yaştan sonra bekârlık kolay değil."

"Evlilik de her zaman kolay değil, anne."

"Neden? Başka biriyle mi yattı?"

"Anne!"

"Bu kadar şaşıracak bir şey yok. Arkadaşlarımın hiç başına gelmedi mi sanıyorsun? Ama benim başıma gelmedi. Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır," dedi Juliette.

"Çünkü ben babanı daima her şeyin üstünde tuttum. O benim hayatım. Ve bunu biliyor."

"Bunu hepimiz biliyoruz."

"Çocukluk etme."

"Bir zamanlar çocuktum, anne."

"Ama artık değilsin. Zavallı, ilgiye aç bebek Juliette değilsin. Büyü artık. Çocuklarına benden daha iyi bir anne olmak mı istiyorsun? O zaman babalarını geri getir."

"Bütün hikâyeyi bilmiyorsun."

"O zaman anlat. Fakat beni bir kadın gibi dinlemelisin, kızım gibi değil."

"Nasıl olacak o?"

"İstersen olur." Annesi onu yemek çadırlarından birinin tentesinin altına soktu. Uzun tahta masalarda insanlar oturmuş, her türden yasak yiyeceğe yumulmuştu. Çocuklar, üzerinden tereyağı damlayan mısırları kemiriyordu. Erkekler tepeleme dolu kırmızı et tabaklarına eğilmişlerdi. Kadınlar, minik yavru köpekler büyüklüğünde dürümleri ısınyorlardı.

Juliette'in yanında, güneşten kıpkırmızı olmuş bir kadın, külahtaki dondurmasını yalıyordu. Juliette kadının kotunun yanlarından taşan yağları görünce kendini daha güzel hisset-

ti, sonra bundan utandı. Aslında tıpkı annesi gibiydi, sadece çaktırmıyordu.

Annesi hasır çantasından iki küçük şişe su çıkardı, birini Juliette'e uzattı.

Güneş yanığı kadın aşağı yukarı Juliette'le aynı yaşıydı. Yanında ondan en az on beş kilo şişman biriyle oturuyordu, ciltleri şeker ve alkolden yıpranmıştı.

Juliette su şişesini minnetle aldı. "Beni aldattı."

"Anlamıştım. Babana da söyledim ama Nathan'ı savundu."

"Babam, Nathan'ı mı savundu?"

Annesi Juliette'in koluna dokundu. "Ah, Juliette, buna takılma. Senin yalnız kalman babanı çok üzüyor, o yüzden atıp tutuyor işte."

"Babam Nathan'ın aldatacağına inanmadı mı?"

"Babanı bilirsin, insanlar hakkında kötü düşünmekten hoşlanmaz. Hadi gel yürümeye devam edelim. Bu kokulara daha fazla dayanamayacağım."

Annesi sarı keten pantolonuna damlayan bir damla suyu aldı. Annesi yaşını tuhaf şekillerde açığa vururdu; mesela Anma Günü'nden önce beyaz giymeyi reddetmesi gibi. Yine de, annesi yetmiş yaşına yaklaşmış olmasına ve Juliette kadınlara güzellik sırları satarak büyük paralar kazanmasına rağmen, annesinin yanında kendini basit ve salaş hissediyordu.

Sondra, Juliette'in yüzüne düşen saçlarını geri itti. "Sen de baban gibisin. Baban daima en iyisini düşünür, beni dünyanın harika olduğuna ikna etmeye çalışır. Belki de Nathan bu yüzden seni aldatmıştır; ona kim bilir ne kadar uzun süre fırsat verdiysen. Ona çok güveniyordun. Seni aldatabileceği aklına bile gelmemiştir."

Juliette karşılık vermeyince annesi dozu artırdı. “Şu hâline bak. Ağlayıp şişmanlayarak Nathan’ın aklının başına gelmesini bekliyorsun. Kararını vermesini bekliyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyorum!” Annesi haklı olabilir miydi? Nathan’a o kadını sevip sevmediğine karar vermesini söylememiş miydi? Ona çocuğunu görmeye gitmesini söylemişti. “Tamam. Haklı olabilirsin, anne. Her konuda sen haklısın. Ama bilmediğin ufacık bir detay var. Nathan’ın bir çocuğu var.”

Bu, annesini durdurdu. “Kadın onun bebeğini mi doğurdu?”

“Evlatlık verdi.”

“Tanrım. Vay canına, durum giderek ilginçleşiyor.”

Juliette buna gülsün mü ağlasın mı bilemedi, neticede güldü ve sonra annesi de ona katıldı. Rimellerinin akmasına sebep olacak kadar çok güldüler ve sonunda kadınlar tuvaletine gitmek zorunda kaldılar. Ellerini kurutup rujlarını tazelediklerinde annesi ona dönüp durum değerlendirmesi yaptı.

“Cevabın *beni mi yoksa onu mu seviyor* olmayabileceğini hiç düşündün mü, Juliette? Mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz sonuçta. Karar vermen gereken, kusurlu bir evliliği kabullencek misin yoksa bu evliliği istemiyor musun? Evliliğiniz artık sürdürmeyeceğiniz kadar ağır bir yara mı aldı?”

Julitte, *Nathan’ın hâlâ Tia’ya değer verdiğini, onu önemsemediğini bile bile onunla birlikte yaşamaya devam edebilir miyim acaba*, diye düşündü. Tia’ya sadece çocuğunun annesi olarak değer verse bile.

Nathan eve dönmek istiyordu. Oğlanları almaya geldiğinde bunu söyleyip duruyordu. Ve Juliette yatakta yanındaki boşluktan nefret ediyordu. Nathan’ın olmadığı bir eve dön-

mekten nefret ediyordu. Akşam yemeğinde sadece üçü oturduklarında, masanın bir ayağı eksikmiş gibi geliyordu. Fakat yatakta yanında Nathan yattığında kendini daha iyi hissedeceğinden de emin değildi.

O da başka türden bir yalnızlık olabilirdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Nathan

“Evin önündeyim.” Nathan telefonu kapattı ve Tia’yı beklemeye başladı. Bütün sabahı kıyafetlerinin jilet gibi ütülü olduğundan emin olmaya çalışarak, tıraşı sinekkaydı olsun diye ne zaman tıraş olması gerektiğini hesaplayarak geçirmiş, kızıyla buluşmaya âdeta bir kadınla buluşmaya gider gibi hazırlanmıştı.

Kızını etkilemek, Caroline ve Peter Fitzgerald’a bir zavallı olmadığını göstermek istiyordu ama en çok da cesaretini toplamak için iyi görünmeye ihtiyacı vardı.

“Bunu yapmak zorundayız,” demişti Tia, onun evinde, mutfakta konuşurlarken. “Juliette sana daha fazla kızamaz nasılsa. Sonuçta seni evden kovan o.”

Tia’ya, Savannah’yı görmeye gideceklerini Juliette’e çoktan haber verdiğini söylemeyecekti. Tia zaten sinir krizinin eşiğindeydi, bir de bunu duyarsa herhâlde kopardı. “Caroline beni görmeye bir sebeple geldi. Bu sebebi öğrenmek zorundayız,” demişti. “Honor’ın iyi olduğundan emin olmalıyız.”

Honor diye biri yoktu.

Onun adı Savannah'ydı.

Nathan asıl Max'le Lucas için endişeleniyordu. Oğulları onsuz iyi miydi?

"Kızımız için harekete geçmeliyiz. Lütfen. Lütfen benimle gel," diye yalvarmıştı Tia. "Neler döndüğünü kim bilir? Honor'ın nerede olduğunu, nasıl olduğunu görmeliyiz, nasıl biri olduğunu, kim olduğunu..."

Bunun ardından Nathan dün gece Juliette'le telefonda konuşmuştu. Konuşmalarının merkezinde yine çocuklar vardı. Futbol antrenmanları, yaz kampı programları ve Nathan'ın onları hangi gece yemeğe çıkarmasının uygun olacağı gibi şeyler. Sonra Nathan her zamanki gibi sormuştu: "Artık eve dönebilir miyim, lütfen, Juliette?" O anda bunu hayal etmiş de olabilirdi ama cevap vermeden önce karısı tereddüt ettiğinde zırhında bir delik açıldığı hissine kapılmıştı. Sonra, "Hayır," cevabının ardından, "daha değil, bakalım," diye eklemişti Juliette. Böylece Nathan onun bir nebze yumuşadığından emin olmuştu.

Juliette, Max'in futbol kampının ücretiyle ilgili bir şeyler anlatırken onu yarım kulak dinlemiş, Savannah'yı görmeye gideceklerini söylemek için sırasını beklemişti. Sonra yeniden düşünmüş, söylemekten vazgeçmişti. Derken bir kez daha düşünmüş ve ona karşı artık her konuda dürüst olması gerektiğini fark etmişti.

Nathan nihayet söylediğinde Juliette susmuştu. Sonra hat-tın diğer ucundan boğuk bir hıçkırık sesi gelmişti. Niye ağlı-yordu ki şimdi? Juliette'in istediği de bu değil miydi? Tia'yla durumu düzeltmesini o söylememiş miydi? Kızını görmeye gitmesini istememiş miydi? Tia'yla görüşmesi ve her şeyi kesin olarak bitirmesi için ısrar etmemiş miydi? Nathan da bun-

ları yapmaya çalışıyordu işte. Ama lanet olsun, Juliette sanki ona işkence ediyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Sanki daha önceki konuşmalar hiç yaşanmamış gibi.

“Konuşamayacağım.” Juliette bu tek kelimeyi yavaşça söylemiş, telefonu kapatmıştı.

Bu da ne demekti? Şu anda mı konuşamayacaktı? Hiç mi konuşmayacaktı? Bu hafta mı konuşmayacaktı?

Karısıyla oğullarını o kadar çok özlemişti ki göğsünde kocaman bir boşlukla dolaşıyormuş gibi geliyordu. Eski belalı -egzama- dizlerinin arkasında yeniden başlamıştı. Midesi sürekli yanıyordu. Uyku âdeta ulaşılmaz bir rüyaya dönüşmüştü ve gözlerinin altındaki halkalar her geçen gün biraz daha koyulaşıyordu.

Tia sessizce arabaya bindi. Nathan onu böyle sakın görmeyi beklemiyordu.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu Tia.

“Adresi GPS’e yükledim bile.”

“Yaşadıkları yeri nereden biliyorsun?” Tia sorularıyla içini deşmeye çalışır gibiydi. Bu gerçekten çok yorucuydu ama bu kadarcık şeye katlanmayı Tia’ya borçluydu ve bunu biliyordu.

Nathan önceki gece hiç yaşanmamış gibi yapmak istiyordu. Nezaketle mesafe koymak, tüm olanları bir daha asla ulaşamayacakları bir yerde bırakmak... Tia’yla o kadar yakınlaşmış olması, elinde yanan bir kibritle roket yakıtına yaklaşmakla aynı şeydi.

“İnternet diye ufak bir icat sayesinde,” dedi Nathan.

“Ne kadar pratik olduğunu unutmuşum.”

Nathan hafifçe ona döndü, gülümsedi. “Bir zamanlar bundan hoşlanırdın.”

“Sen bir zamanlar benden hoşlanırdın.”

“Senden hoşlanmaktan hiç vazgeçmedim, Tia.”

“Ama beni sevmekten vazgeçtin,” dedi Tia. “Tabii eğer azıcık sevdiysen.”

Nathan gözlerini yola dikti.

“Beni hiç sevdin mi?” diye sordu Tia.

“Tabii ki sevdim. Daima da seveceğim.”

“Nasıl seveceksin? Uzak bir akrabam gibi mi? Amcam gibi? Bir ağabey gibi? Bir zamanlar öpüştüğün kuzenin gibi?”

Nathan onun eline uzandı, hafifçe sıktı. “Bir şekilde birbirimiz için daima önemli olacağımızı anlamıyor musun? Paylaştığımız şey düşünülürse?”

Tia ondan uzaklaştı. “Son altı yılı seni sevmekten vazgeçmeye çalışarak geçirdim.”

Nathan ne diyeceğini bilemedi. Ayrıldıktan sonra Tia’yı neredeyse hiç düşünmemişken onun bunca yıldır aşk acısı çektiğini öğrenmek içini burkmuştu.

“Kalbimi kırdın, Nathan,” dedi Tia alçak sesle. “Ne yaparsam yapayım, her anımda sen vardın.”

“Bilmiyordum,” dedi Nathan. “Çok üzgünüm.”

“Benim aptallığım.” Tia başını iki yana salladı. “Robin senin beni hiçbir zaman gerçek bir ilişki olarak görmediğini söylüyor.”

Gerçekler acıydı.

Nathan kadınların birbirlerinin ilişkilerini analiz etmesine bazen gıpta ediyordu ama genel olarak bu onu çıldırtıyordu. Juliette’le Gwynne mesela. Nathan, Gwynne’in onun yaptığı her şeyi, özellikle de kötü şeyleri bildiğine kalbini basardı. Bu yüzden Gwynne’in yanında zaman zaman kendini rahatsız hissediyordu. Sonuçta kadın onunla ilgili her şeyden haberdardı. Bir ilişki yaşadığından tut da saçları

dökülüyor mu diye her sabah panikle saç çizgisini kontrol ettiğine kadar.

Dikiz aynasına baktı, arkasındaki kamyonu görünce sağ şeride geçti.

“Robin, karın kutsal bâkireyken benim senin orospun olduğumu söylüyor.” Tia eski sevgililerin rahatlığıyla onun bacağına dokundu. “Evlenilecek kızlar, eğlenilecek kızlar gibi. Hatta literatürde yeri var. Bakire Meryem-fahişe kompleksi.”

“Bakire Meryem-fahişe kompleksini biliyorum.”

“Ah, pardon, bir an senin her şeyi bildiğini unuttum.”

Berberlerken de Tia böyle sivri dilli miydi? Tanrı biliyor ya bunu görmezden gelmiş olabilirdi, o zamanlar tek düşünemediği onunla sevişmekti.

Tia’dan sonra evlilik yeminine sadık kalmakta zorlanmamıştı; kurşun yağmurundan sağ kurtulduktan sonra kendini barışa adanmış bir pasifist gibiydi.

Nathan kendini bir şekilde oyalamış, işine yoğunlaşmıştı. Sekse dair bir hatırayı hatırlayıp da heyecanlandığı anlar hariç Tia’yı neredeyse hiç düşünmemişti. Tabii bebeği merak etmişti ama Tia’dan bir daha haber çıkmayınca onun kürtaaj olduğuna ikna olmuştu. Tia’nın sonsuza dek hayatından çıktığına ve artık Juliette’le sonsuza dek mutlu olacaklarına kendini inandırmıştı. Juliette’in onu affetmesine tüm kalbiyle minnettardı ve o da kendini affetmiş, Tia’yı silip atmıştı.

Tia’nın hamileliğiyle bir daha ilgilenmemiş, onu arayıp sormamıştı. Juliette’in onu affetmesi için mücadele etmekle meşguldü. Tia zihninde yasaklı bölgedeydi. Artık kendini yeniden ve tamamen Juliette’e ve oğlanlara adadığına göre şimdi sorgusuz sualsiz sadık bir koca ve iyi bir babaydı. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Hokus pokus. Yaptığı iyi şeyler, yasak ilişkisini

silmişti. Evet, inkâr içindeydi ama ancak bu şekilde önüne bakıp hayatına devam edebilmişti. Mantıklı, çözüm odaklı bakış açısı onu iyi bir erkek olduğuna ikna etmişti. Nasıl bir yanılığ içinde olduğunu, hayaller âleminde yaşadığını şimdi anlıyordu.

Juliette neden diye sormaktan asla vazgeçmemişti; yaşanan şeyden ziyade bunun niye yaşandığı aklını kurcalıyordu. Nathan'ın ihanetine anlayabileceği mantıklı bir açıklama getirmek ve böylece bir daha yaşanmasını engellemek için bir sebep peşindeydi. Nathan ona sebebi tüm açıklığıyla söylerse, kocasına onu aldatması için bir daha asla sebep vermeyecekti.

Peki ama Nathan niye karısına ihanet etmişti? Nathan bunun gerçek cevabından nefret ediyordu. Açgözlülüğü, bir kadının kayıtsız şartsız hayranlığına duyduğu ihtiyaç... Bu ona kendini... Evet, bu ona kendini tam bir erkek gibi hissettirmişti!

Juliette her bakımdan, üstelik yatakta da tatmin edici bir eşti. Nathan başka bir kadına ona olduğu kadar yakın hissetmeyi hayal bile edemiyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse bazı kadınlar daha heyecan verici gelebiliyordu. Yine de bu, arada bir dili uyarmak için acılı sos tatmak istemekten öte bir şey değildi.

Şu anda Tia ağzının tadını bozuyordu, değişik bir lezzet falan değildi. Onunla yatmakla büyük bir aptallık yapmıştı. Böyle bir şeyden hiç zarar görmeden sıyrılabileceğine inanmış mıydı gerçekten?

Farklı tatlarda heyecan aramamayı öğrenmişti ama vaktiyle yediği haltlar şimdi canını yakıyordu; işte olan buydu.

*

Caroline'le Peter Fitzgerald kapıda dikiliyordu, küçük kız aralarında duruyordu ve her ikisi de bir ellerini kızın omuzlarına koymuştu. Nathan önce çifti inceledi. Çocuğa bakmaya hâlâ çekiniyordu.

Tia ona sokuldu, Nathan gayriihtiyari ondan uzaklaştı.

Caroline ne gülümsüyordu ne de kaşlarını çatmıştı, yüzündeki nötr ifadeden ne hissettiğini çıkarmak güçtü. Çarpıcı bir dış görünüşü yoktu; uzun boylu, hoş bir kadındı.

Peter Fitzgerald'ın yüz ifadesi ise nötr olmaktan çok uzaktı. Dilinin ucuna gelen kelimelerin dışarı kaçmasını engellemek ister gibi dudaklarını kısırmıştı. Görünen o ki ağzını açarsa büyük ihtimalle ilk sözleri, defolup gitmelerini söylemek olacaktı. Nathan eğer kavga ederlerse Peter'in kazanma ihtimalinin zayıf olduğunu düşündü, Peter'dan daha iri ve güçlüydü. Sonra tekrar düşündü de, yanılıyor olabilirdi. Peter'in ortalama fiziğine karşılık sokaklarda büyümüş ve sokak kavgasını iyi bilirmiş gibi bir duruşu vardı. Kızlarının iyiliği için birbirlerine girerlerse Nathan parasını kendine koymazdı. Adamın küçük kızı nasıl tuttuğunu ve kendisine nasıl baktığını gördükten sonra fiziksel üstünlüğüne güveni biraz sarsılmıştı.

Nathan, küçük kıza baktı.

Kızına.

Hissettiği şeyi açıklamaya kelimeler yetmezdi ama onu görmek karnına yumruk yemek gibiydi.

Çok tatlıydı. Pembe yanaklar. Saçları o kadar koyu renkti ki kendi kızı olsa ona Pamuk Prenses derdi. Onun prensesi olurdu. Nathan gülümsedi. Küçük kız tedirgin olup arkasına baktı. Babasının eline yapıştı. Peter hemen ona doğru eğildi. "Her şey yolunda, tatlım."

“Neden içeri girmiyoruz?” dedi Caroline.

Tia’yla Nathan onların peşinden içeri girdi. Savannah. Caroline’le Peter’in ellerini tutmuştu, ikisinin arasında yürüyordu. Siyah-beyaz karolarla döşeli holü geçip oturma odasına girdiler. Nathan’ın ahşap ağırlıklı, yastıklarla ve sıcak renklerle döşenmiş evinin aksine bu odaya metalik bir ışıltı hâkimdi. Cilalı yüzeylerden güneş ışığı yansıyor, herkesi tüm netliğiyle ortaya seriyordu. Tia yorgun, Peter kızgın, Caroline tedirgin, Savannah ise... Zavallı küçük kız kafası karışmış ve korkmuş görünüyordu.

“Pişirdiğimiz kurabiyeleri getirelim mi?” diye sordu Peter, Savannah’ya.

Küçük kız başını görünür görünmez salladı. “Peki.”

Kızının sesini ilk kez duymak Nathan’ı altüst etti. O kadar küçük, küçücük bir kız sesiydi ki. Nathan onu bir şekilde istenmeyen, rahatsız edici bir şey olarak kafasında kurmuştu. Fakat şimdi o incecik küçük kız sesini duyunca, varlığından duyduğu tüm rahatsızlık uçup gitti.

Savannah odadan çıkarken dönüp Tia’ya baktı ama Nathan’la da göz göze geldiler. Nathan sert görünmemeye çalışarak baktı. Onu kanlı canlı karşısında görmek kafasını karıştırmıştı. Merak ve korku arasında kalmıştı, bir yandan da kan çekiyordu sanki. Telefonunu çıkarıp fotoğrafım çekmemek için kendini zor tutuyordu. Annesine göstermek için. Sonra bakmak için.

“Ona ne anlattınız?” diye sordu Tia, Savannah odadan çıkar çıkmaz.

“Gerçeği.” Caroline lafı uzatacak biri değildi. “Niye gelmek istediniz?”

“Çünkü o benim kızım,” dedi Tia.

“Doğumundan bu yana sadece biyolojik kızındı.”

“Daha önce beni görmeye gelmemiştin çünkü,” dedi Tia. “Neyin değiştiğini, ne olduğunu öğrenmek istedim. Kızımın iyi olduğundan emin olmalıyım.”

Caroline sehpanın üzerindeki dergileri düzeltirken omuzları gergindi. Dergileri önce üst üste koydu, ardından yelpaze gibi yaydı. Caroline, Nathan’a bir şekilde Juliette’i hatırlattı. Caroline’in gerginliği içine dokundu. Belli ki Caroline’le Peter, Savannah’yı evlat edinirken bu tür ziyaretleri hesaba katmamışlardı.

“Biz tanıştırılmadık,” diye araya girdi Nathan. “Ben Nathan Soros.”

Caroline onu süzdü. “Evet, biliyorum. Burada olduğunuzu karınız biliyor mu?”

“Sanırım bunu sormaya hakkınız var. Evet, biliyor.”

Tia keskin bir nefes aldı.

“Şimdi, Savannah’yı görmek istemenizin asıl sebebini öğrenebilir miyiz?” dedi Caroline. “Bu yaptığınız şeyin sonuçlarını iyice düşünüp taşındınız mı? Bu iyi de sonuçlanabilir, çok kötü de olabilir. Siz -karınız da dâhil, Nathan- Savannah’nın bundan nasıl etkileneceğini hiç düşündünüz mü?”

“Neden gelmemizi kabul ettiniz?” diye sordu Nathan. Bunu gerçekten merak ediyordu. Karşı saldırıya geçmek, kavgaya çıkarmak gibi bir maksadı yoktu. Caroline’in bunu ses tonundan, söyleyiş şeklinden anlamasını umdu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Caroline

Caroline durumu daha serinkanlı bir şekilde ele alması gerektiğini fark etti. Böyle yüksekten atıp tutmanın, sorgulamanın kimseye bir faydası olmayacaktı, özellikle de Savannah'ya. Tia'nın yüzü biraz daha gerilirse cam gibi patlayacak, tuzla buz olacaktı. Zavallı kadın kollarını göğsünde kavuşturduğu hâlde elleri hâlâ deli gibi titriyordu. Sadece onun bu hâlini görmek bile Savannah'nın ödünü koparmaya yetmiş olmaydı. Kızları tüm bunları o küçük kafasında kim bilir neye yoracaktı?

Tia'yla Nathan'ın gelmesini kabul etmek muhtemelen anne baba olarak verdikleri en kötü karardı.

Tanrım, kızları bundan inşallah çok kötü etkilenmezdi. Oysa Peter'ı bu ziyareti kabul etmeye zorlarken kendince ne kadar haklı ve ikna ediciydi. "Gerçeklerle yüzleşelim," demişti. "Onlar kızımızın biyolojik annesiyle babası. Savannah nasılsa er geç onlara ulaşmaya çalışacak. Bu belki de en doğru zamandır."

Ardından Peter'a internetten aldığı o pasajı okumuştur: "Evlatlık uzmanlarının büyük bölümü, biyolojik aile ile ev-

latlık edinen ailenin, kendilerini rahat hissettikleri düzeyde bir iletişim hâlinde olmasını önerir. Fakat bu rahatlık anlayışı aslında en önemli faktörü göz ardı etmektedir: Açık evlatlık sisteminde, yetişkinlerin rahatı değil çocuğun ihtiyaçları temel alınmalıdır.”

Fakat Caroline şimdi yanılmış olmaktan korkuyordu. Belki de bu yazılanlar doğru değildi.

Caroline bir nefes aldı ve daha sakin bir ifade takındı. “Gelmenizi kabul ettik çünkü daha açık bir evlatlık sisteminin belki Savannah için daha sağlıklı olabileceğini düşündük. En iyi ailelerin yanında bile evlatlık çocuklar biyolojik anne babalarıyla ilgili hayaller kuruyor, onları hayallerinde yaşıyor. Şu bir gerçek ki sizi daima merak edecek. Şimdiden merak etmeye başladı bile. Peter’la ikimiz, onun bu merakını gidermenin daha sağlıklı olabileceğine karar verdik.”

Tia ve Nathan’ın buna cevap vermesine fırsat kalmadan Peter’la Savannah mutfaktan döndü. Peter büyük bir tepsi içinde kurabiye, bardaklar ve bir sürahi buzlu çay taşıyordu. “Her şey pembe olsun” çağındaki Savannah, kendi seçtiği pembe şekerlikle babasının yanında yürüyordu. Bu ziyarete nasıl hazırlanacağını bilemeyen Caroline sonunda onu Target’a götürmüş ve servis takımını ona seçtirmişti.

Peter fuşya rengi tepsiyi sehpaaya bıraktı, Savannah da şekerliği onun yanına koydu. Peter oturunca Savannah hemen onun dizlerinin arasına girdi ve gözlerini Nathan’la Tia’ya dikti.

“Sizinle gelmek zorunda mıyım?” Savannah, Peter’ın pantolon paçasına yapışmıştı, Tia’yla Nathan’a korku ve merak karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

“Ah, hayatım, tabii ki hayır,” dedi Tia.

Nathan, Savannah'ya doğru eğildi. "Biz sadece seninle tanışmak istedik. Hepsi bu."

Savannah başını salladı. "Sen benim gerçek babam mısın?"

Nathan başını iki yana salladı. "Hayır, tatlım. Senin gerçek baban Peter. Ben Tia'yla birlikte seni yapan adamım sadece."

Caroline kadınların bu adamda ne bulduğunu anlamaya başlamıştı. Savannah bu cevabı kafasında ölçüp biçerken Nathan hiç bocalamadan ona bakmaya devam etti.

"O benim gerçek annem mi?" diye sordu Savannah, Nathan'a.

Tia'nın gözleri küçük kızdan Nathan'a kaydı, önce hangisini yutmak istediğini bilemiyor gibiydi. Caroline bu açlık karşısında sarsıldı. Daha önce hiç kimse Savannah'ya böyle bakmamıştı. Küçük kız bu bakışların ağırlığı altında hâlâ nasıl nefes alabiliyordu?

"Hayır, Savannah," dedi Nathan. "O da benimle birlikte seni yapan kadın. Caroline senin gerçek annen."

Savannah bir elini Peter'in dizinden ayırmadan Tia'yla Nathan'a doğru bir adım attı, bu kez Tia'ya döndü. "Ama ben senin karnından çıktım, değil mi?"

Tia başını salladı. Savannah'nın gözlerinin içine baktı. "Evet, sen benim karnımda büyüdün. Yanımda bir fotoğrafın da var."

Tia ayağının dibinde duran büyük deri çantaya eğildi.

Caroline'le Peter'in bakışları buluştu. Caroline gözleriyle sordu. *Sence sorun olur mu?*

Olmayacağını ümit ediyorum, diye karşılık verdi Peter'm gözleri. Hızla üzerlerine gelen treni durdurmak hatta yavaşlatmak konusunda Peter da en az Caroline kadar çaresiz görünüyordu.

Tia çantasından büyük, kahverengi bir zarf çıkardı.

“Nedir o?” Peter durmasını söylercesine elini kaldırdı.

“Hon, yani Savannah’nın hoşuna gideceğini düşündüğüm fotoğraflar sadece. Doğumundan önceye ait.”

“Fotoğraflar?” Caroline o zarfı Tia’nın elinden kapıp içine bakmak, önce kendi onayından geçirmek istiyordu ama Savannah elini uzatmıştı bile.

“Sadece bir tane, tamam mı?” Peter’in sorusu aslında soru değildi. “Kimseyi zorlamayalım.”

“Haklısın, tamam.” Tia zarfı kucağında açtı, bir tanesini seçene kadar karıştırdı, sonunda yıpranmış bir fotoğraf çıkardı. “Keşke sana vermek için bir kopyasını almış olsaydım.”

Tia fotoğrafı Savannah’ya uzattıysa da Caroline araya girdi. Tia’nın hamileyken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Savannah, Peter’in dizini bıraktı, Tia’ya daha yakın duran Caroline’e yaklaştı. Caroline kolunda Savannah’nın elinin ağırlığını hissetti.

“Bu ben miyim?” Savannah, Tia’nın karnını işaret etti. “Doğmadan önce.”

“Evet, bebeğim, doğmadan önceki sensin.” Caroline küçük kızı kucağına aldı. “Ve doğduktan hemen sonra benimle ve babanla birlikte evimize geldin.”

“Ömür Boyu Evlatlık’taki gibi mi?”

“Evet, tatlım. Aynen oradaki gibi.”

Savannah haftada en az iki kez Caroline’den Ömür Boyu Evlatlık’ı okumasını istiyordu. En sevdiği satırları Caroline’e tekrar ettiriyor, sonra Peter’la birlikte Savannah’yı eve getirmesinin hikâyesini yeniden anlattırıyordu.

“Beni nasıl porselen bebek gibi kucağınızda taşıyarak eve getirdiğinizi, yolda hapşırırlara kötü kötü baktığınızı bir daha anlatsana.”

Savannah, Tia'yı inceledi, sonra Caroline'in kucağından inip Tia'ya doğru birkaç temkinli adım attı. "Çok genç görünüyorsun," dedi.

"Ne için çok genç?" diye sordu Tia.

"Bana bakamayacak kadar genç."

"Kitabında böyle," diye açıkladı Caroline. "Hamile olan kadın bir bebeğe bakamayacak kadar genç olduğu için onu bebeğin annesine veriyor."

Tia bebeğini neden vermişti? Babasını bilmediği, erkeklerle kötü tecrübeler yaşadığına ve duygusal bir çöküntü içinde olduğuna dair imaları belli ki yalandı. O dönemde Peter, Caroline'in Tia'ya soru sormasına izin vermemişti. Tia onları seçtiğinde o kadar heyecanlanmıştı ki onu huzursuz edip bunu riske atmaktan çekinmişti.

"Sanırım başka bazı açılardan çok gencim," dedi Tia.

"Ne gibi?" diye sordu Savannah.

Tia gözlerini kırıştırdı. Nathan elini onun omzuna koydu. "Evli olmamam gibi. Bir işim ve güzel bir evim yok," dedi Tia.

"Beni bu yüzden mi verdin?" diye sordu Savannah.

Tanrım, n'olur o üzülmesin. Onun yerine ben acı çekeyim! Caroline belki de internette bunu araştırmalıydı. Bir çocuğun acısı nasıl ameliyatla alınır ve anneye nakledilir?

"Annenle babanın sana daha iyi bakacağını biliyorduk," dedi Nathan.

"Beni bu yüzden mi verdiniz?" Savannah'ın dudakları tirremeye başlamıştı.

Tia'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Uzanıp Savannah'ı kollarının arasına aldı. Tia kollarını Savannah'ya dolarken Caroline de kendine sarıldı. "Ben doğru şekil-

de yapamayacaktım, tatlım,” dedi Tia. “Yapamayacaktım. Üzgünüm.”

Savannah, Tia’ya yaslandı. “Üzülme,” dedi titrek çocuk sesiyle. Biyolojik annesinin sırtını beceriksizce sıvazladı. Tia başını onun başına koydu, koyu renk saçları birbirine karıştı.

Kimin kimi teselli ettiğini söylemek zordu. Birkaç saniye içinde, Caroline’in kalbini paramparça eden bir şekilde ana-kız olmuşlardı. Derken Savannah geri çekildi ve yine babasına koştu.

Savannah gözyaşlarına karışan bir panikle Peter’a baktı. “Burada kalıyorum, değil mi? Değil mi, baba?”

Caroline o gece uyumadan önce Savannah’yla bir saat geçirdi, Ömür Boyu Evlatlık kitabını tam üç kez okudu ve Savannah nihayet uykuya dalana kadar kızının sırtına defalarca “seni seviyorum” ve “bir tanem” yazdı. Caroline’in onu yatıştırmasının ardından Savannah kendini şanslı ilan etmişti çünkü kiptaki kızın aksine o kendi diğer anne babasıyla tanışmıştı. İşte bu doğrudu ve Caroline bunu duyduğuna daha fazla mutlu olamazdı. Savannah artık ömrünü, Tia’yla Nathan’ın nasıl insanlar olduğunu merak ederek geçirmeyecekti. Bu kâbus ziyaret bir şekilde kızı için iyi olmuştu.

Caroline, Savannah’yı avutmayı başardığını, kızının sakinleştiğini görünce, sırtına harfler çizmek dün gece olduğu kadar sıkıcı gelmemeye başlamıştı. Tam bir saat boyunca Savannah’ya onu çok sevdiklerini, kimsenin onu alamayacağını, ömür boyu hatta sonsuza kadar onların kızı olacağını tekrar etmek biraz içini baydıysa da Savannah uyuduğunda hemen odadan çıkmadı. Onun yerine kızının yatağının yanında yere oturup bağdaş kurdu, Savannah’nın yumuşak nefeslerini dinledi.

Bir saat boyunca ağlaşıp kucaklaştıktan sonra Savannah, Caroline'e son bir soru sormuştu. "Diğer annemle diğer babamı arada bir görebilir miyim? Uzun süre değil ama, kısacık. Sadece görsem?"

"Niye?" diye sormuştu Caroline.

Savannah omuz silkmişti. Bir çocuğun gerçeği gizlemek, geçiştirmek için yaptığı hareket gibi bir şey değildi, gerçekten bilmiyor gibi omuz silkmişti. "Nasıl göründüklerini görmek için."

Caroline, Peter'ı oturma odasında, bir muşambanın üstüne diz çökmüş hâlde buldu. Bu muşambayı Peter'ın annesi büyük temizliklerinden birinde bulup onlara vermişti. Pazar akşam yemeğinden sonra kadının bunu almaları için nasıl ısrar ettiğini Caroline hâlâ hatırlıyordu. "Bir gün mutlaka işinize yarar. Çok pratik, inanamayacaksınız. Bunu alın. Bende üç tane var."

Caroline, Peter'ın annesinin neden üç tane kırmızı muşambası olduğunu sormamıştı. Bir gün nasıl işlerine yarayacağını da çözememişti. Ve işte şu anda Peter salonun ortasında, o muşambanın üstüne diz çökmüştü, yanında açık bir alet kutusu ve düzgün bir şekilde sıralanmış aletler duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Caroline.

Peter başını kaldırıp baktı. Bir elinde İngiliz anahtarı, diğerinde pembe bir bisiklet gidonu vardı. "Savannah'ya bisiklet aldım."

"Bana söylemedin."

"Unutmuşum. Bagajımda duruyordu."

Caroline unuttuğunu sanmıyordu. Peter'ın sakinleştiricisi de Savannah'ya oyuncak almaktı. Caroline eğildi, bisiklet

parçalarından birini eline aldı. “İki tekerlekli. Buna hazır mısence?”

“Belki acele etmişimdir.” Peter yüzündeki cesur gülümsemeye rağmen çok yorgun görünüyordu. “Belki hazır olan benimdir.”

Bisiklet parçaları belli bir şablonla muşambaya yayılmıştı. Caroline, Peter’ın onları montaj sırasına göre dizdiğine emindi. Peter titiz çalışırdı. Bu konuda Caroline’le çok benziyorlardı.

“Özür dilerim, Peter.”

“Yeterince kavga ettik. Biraz ara verelim.” Elini uzattı. “Yıldız uçluyu verir misin?”

Caroline ağlamaya başladı. “Seni üzmemek istemedim. Savannah’yı üzmemek istemedim.”

Peter parçalardan birini sarı bezle sildi.

“Sizi üzmemek istemedim,” diye tekrar etti Caroline, Peter cevap vermeyince. “Keşke ona karşı daha iyi olabilsem. Keşke. Keşke senin istediğin gibi bir eş olabilsem. Savannah’nın ihtiyacı olan anne olabilsem.”

Peter, gövdeye vidaladığı gidonun üzerine eğildi.

“Benden nefret ediyor olmalısın.” Caroline onun yanına diz çöktü. “Tüm o söylediklerimi geri almak için her şeyi yaparım. Farklı hissetmek için.”

Peter nihayet ona baktı. “Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bugün Savannah’ya yaşattıklarına hâlâ inanamıyorum.”

“Neler hissettiğimi sana daha önce anlatmam gerekirdi. Ben buna uygun değilim. Kumaşımda yok. Annen gibi, kendi annem gibi annelik içgüdüleriyle doğmamışım. Onlar gibi olamıyorum.”

Peter elindeki muşambaya atıp ayağa kalktı. “Peki ne yapacağız? Buna bir cevabın var mı? Bunu hiç düşündün mü? Çok uzun zamandır gerçeği görmezden geliyoruz. Savannah bizim şu anda ona verdiklerimizden çok daha iyisini hak ediyor. Bu beni delirtiyor. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum.”

Peter bisikletin parçalarından birini eline alıp kaldırdı ve korkunç bir an boyunca Caroline elindeki şeyi duvara fırlatacağından korktu. Derken Peter yavaşça elini indirdi.

“Artık bir annesin.” Peter kafasına çakmak istercesine her bir heceyi vurgulayarak söylemişti.

Caroline cevap vermedi.

“Bazı seçimlerimizi değiştiremiyoruz ne yazık ki,” diye ekledi Peter.

Caroline’in uzun zamandır içinde tuttuğu her şey bir anda zincirinden boşandı. Sonsuz bir üzüntü ve başarısızlık hissi onu ele geçirdi. “Ne demek bu? Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum bile. Belki de sorun bizizdir. Belki yürümeyen bizim ilişkimizdir.”

“Şimdi de bunu mu konuşalım? Bunu mu söyledığımı sanıyorsun? Ben sadece...”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Her şeyin benim istediğim gibi olamayacağını söylüyorsun. Ama bir şekilde, bir şekilde senin istediğin gibi oluyor, Peter. Bir çocuk istedin ve bir çocuk aldık. Ve onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. Seni seviyorum. Ama hâlimi görmüyor musun, Peter? Ne hâlde olduğumu görmüyor musun? Savannah’ya yetemediğimi görmek beni öldürüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Peter sustu.

Caroline’in de kavga etmeye gücü yoktu. “Bazen yatıştırıcı alıyorum,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Baş etmek için bunu

bile yapıyorum, Peter. Ve işe yaramıyor. Seni mutlu etmek istiyorum. Savannah'yı mutlu etmek istiyorum. Ama belki de ben doğru insan değilimdir. Belki ikiniz bensiz daha iyi olursunuz."

Kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Peter garaj kapısına koşup önünde durdu. "Bana cevap ver."

"Dışarı," dedi Caroline. "Biraz dışarı çıkacağım sadece."

Caroline eve geri döndüğünde saat biri geçiyordu. Peter kucağında açılmamış bir dergiyle salonda oturuyordu. Muşamba ve aletler kaldırılmıştı.

"Neredeydin?" diye sordu. "Telefonunu açmadın."

"Üzgünüm. Yapamadım." Peter'ın önünde durdu.

"Neredeydin?" diye sordu Peter yine.

"Düşünüyordum. Ofise gittim. Gidecek başka yerim mi var sanki? Bara gidip iki tek atacak insanlar değiliz sonuçta."

"Ama hap kullanacak insanlar mıyız?"

"Ben öyle biri hâline geldim, evet," dedi Caroline. "Başka nasıl sessiz kalacağımı bilemedim."

"Sessiz kalman gerektiğini mi düşündün? Benden korkuyor musun, Caro?"

"Bizden korkuyorum. Bizim, benim dönüştüğüm şeyden. Ben kendimi ne kadar berbat hissedersen hissedeyim, hayatımız seni mutlu ediyor gibi görünüyor."

"Bundan ben de nefret ediyorum, Caro." Peter onu ellerinden tutup yanına oturttu. "Ama haklısın. Seni değiştirmeye çalıştım. Biz bu noktaya nasıl geldik?"

"Tüm bunların benim için ne kadar korkunç olduğunu sana itiraf edemedim," dedi Caroline. "Ama bunu daha fazla yapamam. Ben bastırmaya çalıştıkça daha kötü oluyor."

“Ve işte buradayız. Sen mutsuzsun. Savannah mahvol-
du. Ve ben öfkeli bir boğa gibi sağa sola saldırıyorum, sırf
inadıyla her şeyi istediğim şekle sokabileceğim gibi ya-
pıyorum.”

“Sen bizim bir aile olmamız için çabalıyorsun sadece.”

Peter *aman ne büyük şey* dercesine omuzlarını kaldırdı.

“Ne yapacağız?” Caroline başını kocasının omzuna koydu.
“Bizden vazgeçmek istemiyorum ama ne yapacağımı da bil-
miyorum. Bu şekilde devam edemem.”

“Gitmek mi istiyorsun? Benden gitmemi mi istiyorsun?”
diye sordu Peter.

Caroline buna cevap veremedi çünkü istediği hayat bun-
lardan hiçbiri değildi.

“Caro? Bana cevap ver!” Peter elini Caroline’in çenesine
koyup başını yukarı kaldırdı. Peter’ın gözleri yaşlıydı. “Lütfen
benden seninle Savannah arasında bir tercih yapmamı isteme.
Bunu yapamam.”

Caroline onun ağladığını ilk kez görüyordu. Dudaklarını
büzüp birbirine bastırdığını görmek Caroline’in içini parça-
ladı. Savannah da böyle yapıyordu. Tia onu kucakladığında
böyle yapmıştı.

Caroline o anda atılıp Savannah’ı kadının kollarından
sökme istemişti.

Bu yüzden artık biliyordu. Savannah’yla vakit geçirmeyi
sevmiyor olabilirdi ama onu bir annenin çocuğunu sevdiği
gibi tüm kalbiyle seviyordu. Savannah üzülmesin diye, etin-
den et koparılmasına seve seve razı olurdu.

O, Savannah’nın annesiydi. Yılın annesi olmayabilirdi
hatta biraz gönülsüz bir anne olabilirdi ama kızını asla kimse-
ye vermezdi. Tia’nın muhtemelen kendince geçerli sebepleri

olmalıydı. Yine de Caroline böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu.

Ah, o ne bilirdi ki? Kızından resmen kaçmaya çalışan o değilmiş gibi, bunu yapamayacağını en azından dürüstçe kabullenmiş olan kadını yargılıyordu. İnsan böyle bir şeyi nasıl kabullenirdi? Aralarındaki tek gerçek anne, Juliette'ti muhtemelen.

Peter bile gerçek Caroline'i tanımıyordu. Tanrı biliyor ya Jonah'a ilgi duyduğunu ona asla söyleyemezdi. Onun cezası da bu zehirli sırrı ömrünün sonuna kadar saklamak zorunda olmaktı. Peter asla çocuğunu inkâr etmez, karısını aldatmak bir yana böyle bir şey yapmayı düşünmezdi bile.

Caroline belki hiçbir zaman harika bir anne olmayacaktı ama ya eldeki en iyi anne oysa? Bundan kaçabilir miydi?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tia

“Şimdi ikinizi birden kaybettim.”

Caroline’le Peter’in evinden çıkıp arabaya binmişlerdi, muhteşem evlerle kusursuz bahçelerin yanından geçiyorlardı.

“İkimizi de çok uzun yıllar önce kaybettin,” dedi Nathan ama sesi acımasız değildi.

Tia kim bilir kaçınıcı kez ondan nefret etmek istedi. Fakat Savannah’nın yanında ne kadar da iyiydi. Oysa o berbattı. Saçma sapan, korkunç şeyler söylemişti. Savannah’ya sarılmasını hatırlayınca içi bir kez daha paramparça oldu.

Tia’nın annesi, Savannah’yı görse ne çok severdi. O çok özel bir küçük kızdı. Caroline’le Peter bunun farkında mıydı? Ona yeterince iyi bakıyorlar mıydı?

“Sence de o çok özel değil mi?” diye sordu Tia.

Nathan cevap vermeyince Tia ona baktı ve sorusunu duymazdan gelmediğini, düşündüğünü gördü. Oğullarına çok iyi bir babaydı büyük olasılıkla. Tia onların varlığını bunca yıldan sonra ilk kez idrak ediyordu. Tia, Savannah’yı sağlıklı ve güçlü gördüğüne sevinmişti. Onun yaşındayken

kendisi çırpı gibiydi. Tia'nın babası kaslı ve kuvvetliydi, her an jet gibi fırlayacak sanırdınız. Annesi ise oradan buradan fırlayan iflah olmaz kıvrıcık saçları dışında, düzen ve istikrar demekti.

Savannah'nın yüzü, Nathan'la kendisinin, Tia'nın görmekten asla bıkmayacağı bir karışımıydı. Annelik bu muydu? Caroline, Savannah'ya, yüzünün her bir çizgisini, kıvrımını aklına kazıyana kadar bakıyor muydu?

"Sorunun cevabı içinde," dedi Nathan nihayet.

"Teşekkürler, Buddha." Tia mümkün olduğunca kapı tarafına kaydı, serin cama yaslandı. Her sabah kalkıp Savannah'yı gördüğü bir hayat nasıl olurdu?

"Aslına bakarsan sanırım Roshi demek istedin. Zen hocası olan o."

"Aslına bakarsan Buddha demek istedim. Sessiz Buddha."

Nathan güldü. Hakkını yememek lazımdı; Nathan kendiyle dalga geçmekten gocunmazdı. "Evet. Savannah bence de çok özel. Ama anne baba olduğunda zaten çocuğun sana daima özel gelir. Kuzguna yavrusu güzel görünür."

Tia ona bakmak için döndü. Bir bacağına yukarı çekip onun koluna dokunmak için uzandı. "Yani sen de kızın gibi hissettin, öyle mi?"

"Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum."

"Oğullarınla olduğu gibi miydi?"

"Ah, Tia, tabii ki hayır. Onlar doğduğunda oradaydım. Tüm hayatları boyunca yanlarındaydım ve daima da yanlarında olacağım."

"Savannah öteki çocuk yani. Tıpkı benim gibi."

"Ama bu indirgemecilik. Karmaşık bir problemi, tek boyutlu basit bir şeye dönüştürüyorsun."

“İndirgemeciliğin ne demek olduğunu biliyorum.” Nathan onu ne zannediyordu?

Nathan’ın kısa bir süreliğine de olsa hayatına yeniden girmesinin belki de en iyi yanı, aslında ne kadar uyumsuz olduklarını görmektir. *Ne dilediğine dikkat et* demişler. Robin, Nathan’ın onun için karısını terk etmesinin Tia’nın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu söyler dururdu.

Robin ayrıca, Savannah’yı görmenin büyük bir hata olacağını da söylemişti. Tia bunun bir hata olduğunu düşünmüyordu. Tabii kızına duyduğu hasretin daha da artması dışında.

Tia, Anma Günü’nü, Macy’s’in indirim reyonunda takım elbise arayarak geçirmişti. Gardırobunda, iş görüşmesinde giyebileceği doğru düzgün bir şey yoktu. Richard’la görüşmeye gittiğinde uygun bir şeyler giymiş olmalıydı ama her ne giydiyse, aradan çok uzun zaman geçmişti.

Şimdi, yeni topuklu ayakkabıları üzerinde hafiften zorlanarak, rahibelerin işlettiği yaşlılar merkezinin beton basamaklarını iniyordu. Burası da bir kilisenin içindeydi ama bu seferki bir Katolik kilisesinin bodrumundaydı. Kilisenin yeri, Tia’nın hem Mass Bulvarı’na gitmekten kaçınarak geçirdiği bunca yıl için duyduğu pişmanlığı hem de sürekli suçluluk hissetmesine duyduğu öfkeyi tetiklemişti.

Savannah’yı doğurmuştu. Hamile kaldığında kalbinin sesinin dinlemiş ve ona öğretilenlere bağlı kalmıştı. Kürtaja yaklaşımı, kürtajın bir hak olduğuydu; sadece kendisinin buna hakkı yoktu.

Tia, duvarlar yerine mobilyalarla bölmelere ayrılmış geniş mekâna adım attı. Köşelerden birine dip dibe üç masa konmuştu. İlk masada, siyah pantolon ve erkek gömleğini

andıran beyaz bir gömlek giymiş olan uzun ince bir kadın oturuyordu. Tepede topuz yaptığı beyaz, gür saçları, masmavi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kadının yanındaki boş masa, üzerindeki kapağı açık dosyaya, kaleme, yoğurt ve bademden oluşan öğle yemeğinde okunmaya hazır gazeteye bakılırsa aslında boş değildi, kısa süreliğine terk edilmişti.

Üçüncü masa ise boş ve tertemizdi. Belki de onu bekliyordu. Bu masayı mı kendi ıvır zıvırıyla canlandıracak, Bobby'nin ona şans için hediye ettiği cam kâğıt ağırlığını bu masaya mı koyacaktı? Saten astarlı kutunun üstündeki ince beyaz kâğıdı kaldırıp da köpüklerin arasında duran renkli dünya küresini görünce gülümsemeye çalışmıştı; Tanrım, bu dünya kesin Marslıların saldırısından bile sağlam çıkardı! Fakat gülümsemekten ziyade yüzünü buruşturmuş gibi olmuştu. İlişkilerinde, sebepsiz hediyeler safhasına geçiyorlardı. Bobby, kaderleri çoktan yazılmış gibi büyük bir güvenle ilerlemeye devam ediyordu.

Tia onun sürekli bunun hakkında konuşmak istediğini bilse de Bobby velayetten çok dikkatli bir tonla bahsediyordu. Tia da kendine bunun sadece araştırmaya değer ufak bir ihtimal olduğunu söyleyip duruyordu. Öte yandan dava masraflarını Bobby'nin üstlenmesine izin vermek, Bobby'nin bu ilişkiden beklentilerini artırmak demekti.

Tia en nihayetinde bunun bir bedeli olacağından korkuyordu. Bobby'nin iyimserliği ile Robin'in uyarıları arasında kalmıştı ve Savannah'nın artık cüzdanına transfer olan fotoğrafına sürekli bakar olmuştu.

Velayet için bir şansı olması için önce bir işi olması gerekiyordu. Avukat bunun tartışılmaz bir gerçek olduğunu söylemişti. Ayrıca Bobby'yle ilişkisi hakkında da, evlenmelerinin

davaya çok büyük bir katkısı olacağını düşündürecek şekilde konuşmuştu.

Bobby'yle bu yüzden birlikte olmaya devam ettiğinden değil ama; ilişkilerinin temel nedeni bu değilse de bir artısı olamaz mıydı?

“Sen Tia olmalısın.” Beyaz gömlekli kadın yerinden kalkıp elini uzattı. “Ben Rahibe Patrice.” Kadının el sıkışı güçlü, bakışları iyilik doluydu. Yaşlılar, hizmet aldıkları merkezlerde böyle bir yöneticiyi hak ediyordu. Onun gibi biriyle çalışmak belki Tia'ya, iyi bir amaç uğruna çalışmaktan tatmin duymayı öğretirdi. Belki kendini işine adamayı öğrenirdi ve özlemi biraz hafiflerdi.

Havada az önce turtta pişirilmiş gibi bir elma ve yanık şeker kokusu vardı. Naylon torbalara sanat ve el işi malzemeleri doldurulmuştu. Eski tebrik kartları, karton kutulara yapıştırılmayı bekliyordu. Tia kartlarla yapılan bu dekoratif kutuları lobide görmüştü ve şimdiden kendini, aralık ayında Fianna's'ta millete Noel kartlarını saklamaları için yalvarırken hayal edebiliyordu. Herkes torbalarca kart getirirdi. Böylece her yıl daha fazla kart toplarlardı. Sonuçta istediği ufak bir şeydi ve insanlar fazla çaba harcamadan hayır işi yapmaya bayılırdı.

Salonun diğer tarafında sarışın bir kadın bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Tia onun personel mi yoksa müşteri mi olduğundan emin olamadı. Duvarın neredeyse yarısı da askerlerin fotoğraflarıyla kaplıydı.

“Bunlar himayemize aldığımız askerler,” diye açıkladı Rahibe Patrice onun duvara baktığını görünce. “Her müşterimiz için bir askeri himayemize aldık.”

“Gördüğüm kadarıyla bayağı müşteriniz var.”

“Öyle.”

Rahibe Patrice gülümsediğinde güzel dişleri ortaya çıktı. Rahibe en aşağı yetmişlerinin başındaydı, dolayısıyla dişleri takma olmalıydı ama dişçisi iyi iş çıkarmıştı. Aslında kadının pembe-beyaz cildindeki incecik çizgilere bakan herhangi biri hayatta yetmiş demezdi. Fakat Tia o kadar uzun zamandır yaşlılarla çalışıyordu ki yaşlarını tahmin etmekte uzmanlaşmıştı. Dünyanın tüm botox’ları bile, bir insanın aurasını gençleştirmeye yetmezdi.

“Gel, şöyle oturalım.” Rahibe, Tia’yı dirseğinden tuttu, karşılıklı yerleştirilmiş koltuklara doğru götürdü. “Çay içer misin? Ya da kahve? Erken gelebildiğin için teşekkürler. Kalabalık akın etmeden görüşelim istedim.”

“Bir şey içmem, teşekkürler.” Tia yaşlılar ordusunun, bastonlarını basamaklara vura vura, rap rap merdivenlerden indiklerini hayal etti. Ordunun en önünde Bayan Graham’ın gülümseyen yüzü gözünün önüne gelince içi burkuldu. Tia onunla böyle bir merkezde tanışmış olsaydı keşke.

Bayan Graham konusunda öyle büyük bir hata yapmıştı ki bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Bir kez daha onun anısını zihninin derinlerine gömdü.

“Bu iş için fazlasıyla yeterli görünüyorsun.” Rahibe Patrice elindeki dosyadan başını kaldırıp ona baktı, dosyanın içinde Tia’nın CV’si ve başvuru mektubu vardı muhtemelen. “Ama referans göremedim. Neden?”

Yalan söylememe kararlılığı, bu iyi kadını etkileme arzusu-na baskın çıktı. “Son işimde çok feci batırdım. Dilimi mazur görün, Rahibe.”

Rahibe Patrice yeniden gülümsedi. “Bir iş görüşmesi için çok güçlü bir itiraf.”

Tia başını yana eğdi. “Bu iyi mi kötü mü? Şu anda bir itiraf çok işime yarardı.”

“Benden mi, kendinden mi?”

“Muhtemelen ikisi de,” dedi Tia. “Ama sanırım daha ziyade kendimden.”

“O zaman neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?”

“Tia’ya!” Michael Dwyer kadehini kaldırdı. “Yeniden çalışan köleler grubumuza katılmasının şerefine.”

Masadakiler hep bir ağızdan bağıştı. “Tia’ya!” Bobby’yle Tia, Fianna’s’a girdiğinde, Moira, Deidre ve Michael çoktan gelmişti.

“Ben senin yerinde olsam son işsizlik maaşımı alıncaya kadar iş aramazdım,” dedi Moira. “Açıkçası çok etkilendim.”

Moira’nın kız kardeşi bira kupasını Tia’ninkiyile tokuşturdu. “Gerçekten, hayatım. Harikası. Bu arada orası gerçekten çok iyi bir yer. Seni işe alan kadının çok iyi bir ünü var. Teyzem söyledi.”

Moira’yla Deidre, rahibe bir halaları olmasının cennetteki yerlerini garantiye aldığına inanıyor olmalılardı ki her buluşmada en az bir kez ondan bahsederlerdi. Bir ihtimal, Tanrı’yı hatırlamak için onu kullanıyor da olabilirlerdi. Yine de bunu duymak güzeldi.

“Seni kovan şu pislikle uzaktan yakından alakası olmadığı kesin.” Bobby sahiplenici bir tavırla kolunu Tia’ya doladı. “Seninle gurur duyuyorum. Üstelik çok da iyi bir semtte.”

“Daha önce çalıştığım semt de güzeldi,” dedi Tia.

“Hı hı, ne demezsin. Adliye, mezarlık ve o metro istasyonu komşu olmak gibisi yoktu.” Bobby, Michael’a göz kırptı. Tia hemen o anda kalkıp gitmek ve bir daha asla ardına

bakmamak için büyük bir istek duydu. Bobby bunu dilinde t  y bitinceye kadar inkâr edebilirdi ama Tia onda ırk   bir damar olduğ una kalıbını basardı. Tia'nın, farklı kültürlerin ve ırkların bir arada yaşadığı bir semtte oturmasından nefret ediyordu. Bobby biraz "renge" itiraz etmezdi; yeter ki beyazlar ağ ır bassın.

"O mezarlık bir hazine." Bobby'nin oraya ayak bastığından bile şüpheliydi. Oysa orada yatan isimler arasında Halil Cibran, e. e. cummings ve Anne Sexton gibi ünlü yazarlar vardı. R  zg  r   anları, özenle budanmış ağ a  lar, patikaların iki yanına serpiştirilmiş onlarca yıllık heykeller çok güzeldi. Hele o görkemli mahzen mezarlar, ucunda sonsuza dek bunlardan birinde kalmak varsa ölmek belki de o kadar kötü bir şey değ il diye d             insana.

"Haklısın. Muhteşem bir yer," diye ona katıldı Michael. Michael, belediyede çalışmaya ba  ladıktan sonra nasıl da entelektüel birine d  n           göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Onun Tia'yı desteklemesi, Tia'nın fikrinin artık kabul edilebilir olduğ u anlamına geliyordu.

"Tamam, ama o metro istasyonu yine de tam bir pislik yuvası."

"Pislik yuvası derken tam olarak ne kastediyorsun, Bobby?" diye sordu Tia. "Yeterince beyaz insan mı yok?"

"S  ylemediğ im şeyleri bana yamama." Bobby, omzuna doladığ ı koluyla onu hafifçe kendine çekip bıraktı. "Dikenlerin   ıktı yine."

Şu anda kalabalığ a oynuyordu, hepsi bu. Bobby daima doğ ru olanı yapardı. Tia'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Tam bir görev adamıydı; iyiliğ i davranı  larındaydı, dilinde değ il. Nathan'ın aksine. Nathan konuşmaya gelince man-

galda kül bırakmazdı ama hiç Tia'nın iyiliği için bir şey yapmış mıydı?

Moir ve Deidre, Tia'yla Bobby'yi yüzlerinde hoşnut bir gülümsemeyle izliyordu. Tia daha ne olduğunu bile anlamadan bir şekilde grubun Chandler'la Monica'sı hâline gelmişlerdi; tıpkı *Friends*'teki gibi yıllar sonra birbirini bulan arkadaşlar.

"Bobby, bana bir içki daha alsana. Lütfen." Tia kendini gülümsemeye zorladı.

"Biz sonrakini yemekte içeriz artık," dedi Bobby. "Biz'i özellikle vurgulamıştı.

"Hep birlikte bir şeyler yesek ya?" diye önerdi Michael.

Bobby tek elini kaldırdı. "Biz bu gece baş başa olacağız. Alınmak yok."

"Alınacak bir şey yok, ahbab. Yeni çiftimizin baş başa kalmak istemesinden daha normal ne olabilir, değil mi arkadaşlar? Bırakalım gençler cilveleşsin."

Çocukluklarında bile Michael grubun büyükbabası gibi davranırdı. Bobby, Tia'ya ona gıcık olmamasını söyleyip dururdu. Kötü bir niyeti yok, çok iyi bir insan aslında, deyip durur, sürekli onu savunma ihtiyacı hissedirdi. Aslında küçük gruplarındaki herkesi savunma ihtiyacı hissedirdi.

Bobby sanki bir panayırda birincilik kupasını kazanmış gibi baktı. "Ne kadar yeni olabilir ki?" diye karşılık verdi Michael'a. "Sonuçta onu asırlardır tanıyorum. Şimdi tek yapmam gereken, bunun sonsuza dek sürmesini garanti altına almak."

Arabayla, deniz kıyısındaki bir restorana gittiler. Masalara beyaz örtüler serilmişti, mumlar titreyiyordu ve ekmek sepetin-

de üç çeşit ekmek vardı. Tia burayı Nathan'la gittiği yerlerle kıyaslamamaya çalıştıysa da aklına Cambridge'teki, Fabergé yumurtası gibi dekore edilmiş, yemeğin el boyaması çömleklerde servis edildiği o Afgan lokantası geldi. Nathan masayı mezelerle donatmış, içli köfteyi ve egzotik soslara bandırdığı ekmek parçalarını ona eliyle yedirmişti.

"Çok hoş bir yer." Tia, Bobby'nin onun için çektiği sandalyeye oturdu.

"Tam buraya göre giyinmişsin." Bobby kendi yerine geçmeden önce Tia'nın başına bir öpücük kondurdu.

"Öyle mi diyorsun?" dedi Tia. "Bana bir kilisenin bodrum katında iş görüşmesi yapmak için giyinmişim gibi geliyor."

"O amaca da hizmet etmiş. Sonuçta işi aldın, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Beni işe uygun buldu. Nasıl oldu anlamadım ama."

Bobby, önlerine kehribar rengi su bardaklarını koyup ekmeğin tabaklarının yanına deri kaplı menüleri bırakan komiye başını salladı. "Kendine ederinden düşük değer biçiyorsun. O ahmakla yatmanın nedeni de bu."

Ederinden düşük değer biçmek mi? Bu neydi; sanki Tia bir tür taşınmaz malmış gibi. Kim bilir, belki de Bobby onu piyasadaki bir mülk gibi görüyordu. Tia garsona bakındı. "Olabilir," dedi kısaca.

"Nasıl oldu da bir ilişkiye dönüştü?"

Tia, Bobby'nin ne duymak istediğini merak etti. O sıralar ne kadar amaçsız, boş bir hayatı olduğunu mu? Sadece seks olduğunu mu? Bu cevaptan hoşlanacağından şüpheliydi. Nathan'ın Tia'nın içkisine ilaç koyup onu bağladığını mı? Bobby, Nathan'ı Makyavelist bir yaşlı, Tia'yı ise saf ve masum bir genç olarak düşünüyordu.

Oysa asıl ahmak olan Tia'ydı. Evli bir erkeğe âşık olmuştu. Üstelik şimdi sırtında başka bir günahın daha ağırlığını taşıyordu. Onunla yeniden sevişmek istemişti. Bobby'yi fiilen değilse de zihnen aldatmıştı.

"Psikiyatra gitsem sanırım benim özellikle ulaşamayacağım bir adamın peşine düştüğümü söylerdi. Çocukluğumda yaşadıklarımı telafi etmek için."

Bobby'nin gözlerinde, Tia'nın hak ettiğinden çok daha büyük bir şefkat belirdi. "Zavallı küçüğüm. Seni ne kadar önemsedığımı, sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım anlamaya başlıyorum."

"Ve seni asla bırakıp gitmeyeceğime inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Uzat ellerini," dedi Bobby.

Tia ellerini uzattı. Bobby onun ellerini kendi kalın ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum." Bunu ilk kez söylüyordu. "Birlikte bir hayatımız olabilir. Evimi istediğin gibi dayar döşersin."

Tia, Bobby'nin okyanus manzaralı geniş dairesinde yaşadığını, cilalı meşe parkeler üzerinde süzülerek mutfığa kahve yapmaya gittiğini, yan bahçedeki yaşlı adamın öksürüp mendiline sümkürmesi yerine pencereden masmavi gökyüzüne baktığını hayal etti.

"Aile olabiliriz," diye devam etti Bobby. "Yüzük için daha çok erken olduğunun farkındayım. Ama oraya doğru gidiyoruz, değil mi? Kızını geri alırız. Sana yemin ediyorum. Onu görmeyi için elimden gelen her şeyi ama her şeyi yaparım."

Ve işte an o andı. Bobby'ye, Nathan'la birlikte Savannah'ı görmeye gittiğini söylemek için bu son şansıydı.

Tia yuvarlak ekmeklerden birine uzandı, onu önce ikiye, sonra yarısını tekrar ikiye böldü.

“Şarap mı istersin, şampanya mı?” dedi Bobby. “Kutlamak için?”

“Kutlamak?”

“İşini kutluyoruz ya.” Bobby masanın üstünden uzandı, elindeki ekmeği alıp ağzına attı. “İşini. Bizi. Honor’ı.”

Savannah. Ona söylemesi gerekirdi. Onun ismi Savannah’ydı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette'le Nathan, Bayrak Günü geçit törenini, protokol koltuklarına eşdeğer bir yerden, Rhinebeck'in en büyük kavşağı olan Main Caddesi ile East Market'in köşesindeki kaldırımda oturarak izledi. Juliette'in annesiyle babası kamp sandalyelerinde oturuyordu, babasının kucağındaki termosta limonata, annesinin kucağında kâğıt bardaklar vardı. Su şişeleri şimdilik büyük hasır çantasının derinliklerinde gizli olmalıydı.

Juliette, Max kaykayıyla hoplayıp zıplarken Nathan'ın ona yumruğunu kaldırıp gülümsemesini izledi. Juliette'le Nathan'ı yeniden bir arada görmek Max'i neşelendirmişti. Kıkırdamadan duramıyordu, yeniden çocuk olmuştu. Juliette ona babasının sadece ziyarete geldiğini sık sık hatırlatsa da, o sanki küçük kanguru Roo'ymuş. Juliette de ona tatlılıkla çıkışan annesi Kanga'ymış gibi zıplamaya devam ediyordu.

Juliette keşke zamanda geri gidebilse, oğullarına A. A. Milne'nin *Winnie the Pooh*'unu ilk okuduğu günlere dönebilseydi. Her gece Nathan'la birlikte oğlanları yatırır, sonra

sarmış dolaş öylece durup büyük bir mutlulukla onlara bakarlardı.

Max yine kolaydı. Juliette dün gece Lucas'la babasının gelişi hakkında konuşmaya çalıştığında Lucas onu rahat bırakmasını ve şu ziyaretten bahsedip durmayı kesmesini söylemişti. Babası geliyorsa ne olmuştu ki? Yine de Nathan'ın gelmesinin ardından Lucas bile her geçen dakika biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Annesinin sözleri Juliette'in kulaklarında çınladı. Juliette gerçekten de Nathan'dan iyisini bulamayabilirdi. Ve Max'le Lucas'a Nathan kadar düşkün, onları Nathan kadar düşünecek başka birini bulamayacağı muhakkaktı. Juliette onların gençliğini düşündükçe dehşete kapılıyordu. Araba kazaları, uyuşturucu, hamile kız arkadaşlar. Onun bu paniğini, korkularını sadece Nathan anlayabilirdi.

Yolun aşağısından antika bir itfaiye kamyonu geliyordu, hemen arkasında da bayraklarla süslenmiş, tepesine Susam Sokağı'nın Elmo'su oturtulmuş bir damperli kamyon vardı.

İzci üniformalı küçük bir kız, yüzünde ciddi bir ifadeyle geçti. Elindeki rüzgârgülleri sallıyor, birkaç metrede bir sekiyordu. Juliette onu izlerken kendi geçit törenini hatırladı. O yıl bayrağı taşıması için Juliette seçilmişti. Haftalarca prova yapmış, araba yollarının taşlarını eskitmişti.

O gün bloklar boyunca annesiyle babasının onu göreceği anı hayal ederek yürüdükten sonra nihayet oturdukları yere ulaştığında, onları kızlarının yolunu gözlemek yerine arkadaşlarıyla sohbet ederken bulmuştu. O anı dün gibi hatırlıyordu. Babası elini annesinin omzuna atmıştı. Juliette gözlerini yummuş, onlara düşünce dalgaları yollamıştı: *Bana bakın! Bana bakın!*

Sonunda babası başını çevirip bakmış, çenesiyle onu işaret edip gülümsemişti. Sonra da annesi ellerini yukarı kaldırıp onu alkışlamıştı. Fakat Juliette için bu yeterli değildi. Onu şans eseri görmelerini değil, kızları geçecek diye gözlerini yoldan ayırmadan onu beklemelelerini, onun geçişini baştan sona izlemelerini isterdi.

Nathan diziyle onun dizine dokundu. "Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler." Sanki Juliette ona dünyaları bağışlamış gibi bakıyordu.

Annesi, Nathan'a aşkını bu kadar belli etmemesi için onu uyarmıştı. "Bu kadar üzerine titreme," derdi hep. "Yoksa o senin üzerine titremez."

Şimdi Nathan'ın çaresizliğini gördükçe *-bak, anne, üzerime titriyor-* her şeyin normale dönmesinden başka bir şey istemiyordu. Kendi normallerine geri dönmek istiyordu. Birlikte akşam yemeği yemek, gazete okumak, yetişkinlerin oynadığı diğer oyunları oynamak...

"Çocuklar seni özledi," dedi Juliette. "Sensiz burada olmayı alışık değiller. Pek hoşlarına gitmedi."

"Eh, onlarla basketbol oynayacak birini bulamamışlardır tabii," dedi Nathan.

"Babam onları balığa götürdü," dedi Juliette.

Nathan çok yorgun görünüyordu. Uykusuzluğunun sebebi üzüntü müydü yoksa başka bir şey mi? Gece geç yatmak falan gibi.

"Baban balık mı tutuyor?" Nathan güldü. "Gordon? Oltayla balık tutulacağını bildiğini bile tahmin etmezdim."

Juliette omuz silkti. Nathan babasına takılmayı severdi. Belki ikisi de profesör olduğu için, Nathan onu ufak ufak ezerek üste çıkmaya çalışıyordu. Tipik alfa erkeği.

“Annem kalbi için iyi olduğunu söylüyor.” Juliette elini gözlerine siper edip oğlanlara bakındı. Amigo kızların geçişi yaklaşıırken Lucas’ın sırtını dikleştirdiğini, göğsünü öne çıkardığını gördü. Oğulları Nathan’dan kadınlarla ilgili ne öğrenecekti? Ayrılmalarının, onların aşka bakışını olumsuz etkilemesinden korkuyordu.

Nathan gitmeden önce oğlanlar Nathan’a tapardı. Şimdi Lucas onu şüpheyile izliyor, Max ise karnının okşanmasını isteyen bir yavru köpek gibi onun etrafında pervane oluyordu.

“Bu gece şöyle güzel bir yere yemeğe gitmeye ne dersin?” diye sordu Nathan. “Sadece sen ve ben.” Nathan parmaklarıyla kaldırımında tempo tutuyordu. Nathan’la Max’in kalın, güçlü elleri vardı. Lucas, Juliette’e de babasından miras kalan uzun ince parmaklarla daha narin bir el yapısına sahipti.

“Daha yeni geldin,” dedi Juliette. “Çocukları bırakmayalım.”

Nathan’ın nerede yatacağından bahsetmemişlerdi. Annesiyle babasının evinde bir sürü konuk odası vardı ama Juliette onu kendi yatağında istiyordu. İstemediği ise, onu böylesine özlemiş olmaktı. Nathan’a duyduğu arzu, direncini kırıyordu.

“O zaman herkesi yemeğe çıkarayım.” Nathan’ın omzu bir an onunkine değdi. “Tabii eğer sen sadece biz ve çocuklar olalım istemiyorsan?”

“Bu gece evde kalsak? Yemeği hazır alırsın. Bence çocukların daha çok hoşuna gider. Üzerimizde baskı olmadan hep birlikte oluruz.”

“Peki yemekten sonra? Hiç yalnız kalabilecek miyiz?” Nathan onun elini tutmak için uzandı, derken son anda vaz-

geçip elini çekti ve Juliette onun teninin temasını bir anlığına hissettiğiyle kaldı.

“Bakarız.” Nathan’ın yanağına dokunmak için duyduğu arzuya yenik düşmeden önce yeniden geçit törenine döndü. Omuzlarında tüfekler, üzerlerinden dökülen ama göbeklerinde gerilen üniformalarıyla yaşlı adamlar geçiyordu.

Çabucak gelip geçtiler; hayat gibi.

Juliette acaba Nathan’la baş başa yemeğe çıksa daha mı iyi olurdu diye düşündü. Herkesin gözlerindeki somut beklentinin ağırlığı altında eziliyordu. Babası eğer ne kadar çok eğlendiğini göstermek için biraz daha çabalarsa, Juliette kendini tutamayıp çığlık atmaya başlayacaktı. Gordon bununla da kalmıyor, oğlanları ikna etmek için daha bile fazla çabalıyordu: *Bakın babanızı ne kadar gönülden karşılıyorum!*

Neşeyle coşmak annesinin karakterine uymuyordu ama onun da kendine has bir sevimliliği vardı ve bu akşam bunu sergilemekte kendini aşıyordu. Yemek masasındaki oturma düzenini Juliette’le Nathan’ın yan yana düşmesini sağlayacak şekilde ayarladıktan sonra herkesle şakalaştı, herkesi gülümsetmeyi başardı. Yemek odasını mumlarla donatmıştı ve her köşede bir vazo, içlerinde de kırmızı güller vardı.

Nathan dizini Juliette’in dizine bastırdı. Annesi onları yan yana oturturken tam da bunu ummuş olmalıydı. Nathan öylece kaldı, Juliette de dizini çekmedi.

“Yemek harika, baba.” Max tabağına biraz daha portakallı et sote aldı. “Ve dönen tepsiye de bayıldım, Mamie. Bundan bir tane de bizim eve alalım.” Max masanın ortasında duran Lazy Susan’ı döndürmeye başladı, ta ki Nathan elini uzatıp tepsiyi durduruncaya kadar.

“Tam ihtiyacımız olan şey,” dedi Nathan. “Yemek boyunca fır fır döndürüp bizi delirtirsin.”

“Yemek gerçekten çok güzel,” dedi Juliette. “Keşke ben küçükken de burada Çin lokantaları olsaydı.” Yemek zerre kadar umurunda değildi; Nathan’ın geleceğe dair konuşmasından Max’le Lucas “yaşasın, babamız eve döndü” anlamı çıkarmadan önce ortaya atılıp konuyu değiştirmek istemişti.

Nathan, annesi, babası, çocuklar, herkes onu oldubittiye getirmeye çalışıyordu. Yine de oğlanların normal davrandığını görmek güzeldi. Lucas pipetin kâğıdını çiğneyip Max’e tükürdü, Max de aynı şekilde karşılık verdi. Max dünyanın en uslu çocuğu olmaya çalışmıyordu ve Lucas’ın sivri dili biraz yumuşamıştı.

“Yeter, çocuklar,” dedi Nathan. “Mami’nin yemek odasını tükürük içinde bırakmayın isterseniz. Yemeğiniz bittiyse artık masayı toplayabiliriz.”

“Hayır!” Max yemeğini korumak istercesine kolunu tabağına siper etti. “Ben hâlâ açlıktan ölüyorum.”

“Hı hı. Açlıktan ölüyormuş gibi görünsen bari,” dedi Lucas.

“Tamam, Lucas, uzatma. Al şunu bir dene.” Nathan, Lucas’ın tabağına dolu dolu bir kaşık karides koydu.

Dönen servis tepsisinin üzerindeki Çin yemeği yığını giderek küçülüyordu. Nathan üç aileye yetecek kadar yemek almıştı ama onlar da altı değil on kişilik yemişlerdi. Juliette’in annesi bile General Tso tavuktan biraz yemişti.

Gece yarısını biraz geçe Juliette’le Nathan nihayet ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Diğer herkes, onları baş başa bırakmak için gizli bir anlaşmayla saatler önce yatmıştı. Lucas

daha saat dokuzda abartılı bir esnemeyle ayaklanmış, televizyon izlemek yerine bir şeyler okumayı tercih ediyormuş gibi yaparak oturma odasından çıkmıştı. Hatta sanki annesiyle babası kanıt görmek istemiş gibi, büyükbabasının çalışma odasında bulduğu eski bir *Jaws* çizgi romanını kaldırıp göstermişti.

Fakat oturma odasında baş başa kaldıklarında bile Juliette kanepede oturup saatlerce okumaya devam etmiş, ya da en azından okuyormuş gibi görünmüştü. İşin aslı, elinde bir kitap vardı ve düzenli aralıklarla sayfayı çeviriyordu ama kitapla ilgilendiği yoktu. Bunun yerine artılarla eksileri tartmıştı, ta ki belki de kafayı yemeye başladığını düşünene kadar. Duygusal olarak kocasına çekiliyor, karı kocanın mahremiyeti içinde kendini güvenli hissetmekten başka bir şey istemiyordu.

O sıcaklığa, o rahatlığa ihtiyacı vardı.

Ve şimdi yatak odasının kapısının ardında yalnızlardı. Juliette bir şeyleri dışarıda tutmak ister gibi kapıya yaslandı.

“İyi misin?” diye sordu Nathan.

“Pek sayılmaz.”

“Biz iyi miyiz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Juliette. “Bunu konuşmasak? Şimdilik.”

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.” Nathan, Juliette’in iki yanından kollarını kapıya doğru uzatıp avuçlarını kapıya dayadı. “Seninle konuşmam lazım, Jules. Söylemem gereken bir sürü şey var.”

“Evet. Biliyorum.” Ama eğer konuşurlarsa belki buna asla sıra gelmeyecekti: Juliette başını onun göğsüne koydu. Ya da buna: Ona dokundu. “Ben buna hazır olduğumdan emin değilim.”

Kocanızla sevişmenin olayı da buydu. Ona dokunabilirsiniz. Önce bir ruj sürmeniz ya da artılarla eksileri tartmanız gerekmezdi.

Nathan onu yatağa götürdü. Juliette onu sadece bir anlığına durdurup yatak örtüsünü kaldırdı.

Ardından beyaz çarşaflara düştüler. Juliette onun kokusunu içine çekti.

“Kıyafetlerimizi çıkaralım bari,” diye fısıldadı Nathan.

“Hayır. Bekle.” Kararlar ve tercihler Juliette’in zihninde ışık hızıyla yer değiştirip duruyordu. Bir an onu her şeyden çok istiyordu, bir sonraki an böyle bir yakınlığa hazır değildi.

Nathan’ın arzusu çok barizdi, Juliette’in tüm duyuları ayaktaıdı.

“Onu görmek nasıldı?” diye sordu Juliette.

“Kimi?”

“İkisini de.”

“Bunu konuştuk ya.” Başım Juliette’in omzuna gömdüğü için sesi boğuk geliyordu.

“Evet. Doğru. Ama gerçekten ne olduğunu bilmiyorum.”

Nathan, Juliette’i döndürüp üste çıktı. “Hani bunu şimdi konuşmayacaktık?” Fakat daha bu sözler ağzından çıktığı anda kendini zorlayarak gülümsedi ve yana kaydı. “Özür dilerim.”

Juliette sırtüstü yatmaya devam etti. Tavan kusursuzdu. Tek bir çatlak, tek bir leke yoktu. “Yapabilirim sandım. Yanılmışım.”

Nathan o kadınla görüşmüştü. Aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu.

Nathan ona sarılmak için uzandı.

“Yapma.”

“Onu sevmiyorum, Jules. Hatta artık hoşlandığımdan bile emin değilim.”

“Yattınız mı?”

“Tabii ki hayır.”

“Alınmış gibi konuşma. Bozulmaya hakkın yok.”

“Tamam, haklısın. Bana güvenmemenden nefret ediyorum sadece.” Nathan yanında, ona dönük yatıyordu. Juliette’in çenesini tuttu, onu yüzüne bakmaya zorladı ama Juliette başını çevirmemekte direndi, lekesiz tavana bakmaya devam etti.

Nathan’ın doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordu ve onu yalan makinesine sokmak dışında cevaptan nasıl emin olabileceği hakkında da bir fikri yoktu. Gözlerin yalan söylemeyeceğine dair bir şey okumuştı. İnsanların konuşurken hatırlamak için yukarı, yalan söylerken ise aşağı baktığı gibi bir şeydi. Gerçi emin değildi; tam tersi de olabilirdi.

“Ya Savannah?” Ne olursa olsun ağlamayacaktı. Juliette, eğer ağlamazsa kendine yarın sabah kahvaltıda akçaagaç şuruplu krepler yeme izni verdi. Krepleri babasına yaptıırırdı. Max sevinçten uçacaktı. Juliette de tereyağını eritecek ve şurubu ısıtacaktı. Ardından bunları annesinin çiçekli minik ibriklerine koyacaktı.

“Çok sıra dışı bir küçük kız.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl sıra dışı?”

Nathan da sırtüstü yattı. Şimdi ikisi de tavana bakıyordu. “Çok dürüst, açıksözlü. Bayağı korkmuştu. Onu götürmeye geldiğimizi düşündü. Bu onun için korkunç olmalı. Benim için korkunçtu.”

“Neden beraber gittiniz?”

“Gerçekten mi, Jules, bunu bana mı soruyorsun? Hiçbir fikrim yok. Caroline, Tia’yı görmeye gitmiş. Nedenini sorma,

hiç bilmiyorum. Bunun üzerine Tia çıldırdı ve Caroline'in niyetini anlamadığını, ona güvenmediğini, Savannah'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istediğini söyledi."

Juliette alaycı bir şekilde sordu. "Hı hı. Ben de inandım!"

Nathan yine yan döndü, elini onun beline koydu. "Sen ne düşünüyorsun? Sence Caroline niye Tia'yı görmeye gitmiştir?"

"Tia'nın ne yapmaya çalıştığını anlamaya gitmiştir. Caroline'le kocasına, çocuğun babasını tanımadığını söylemişti," dedi Juliette. "İtiraf etmek gerekirse, benim onunla görüşmek için dolaplar çevirmem de Caroline'in gözünü korkutmuş olmalı. Ben onun yerinde olsam neler döndüğünü öğrenmek isterdim."

Juliette ne kadar çılgınca davrandığını yeni yeni idrak ediyordu. Caroline onun deli olduğunu düşünmüştü herhâlde.

Delirmişti, doğru. Savannah'yı ilk öğrendiğinde hafiften kafayı yemişti. Gerçi şu anda bile böyle bir gerçeği, Savannah'nın varlığını nasıl bir kenara koyup hayatlarına devam edeceklerini bilemiyordu. Pandora'nın kutusu açılmıştı bir kere ve bir daha kapanmayacaktı.

"Caroline iyi birine benziyor. Peter da öyle. Kocasını yani. Düzgün tipler. İyi bir aile."

"Sen ne hissettin? Savannah'yı görünce?"

"Onu korumak istedim. Onun iyi ve güvende olmasını istedim. Aramızda bir bağ hissettim, orası kesin, ama tam da benim kızımış gibi hissetmedim. Max'le Lucas gibi değil."

Juliette buna sevin sin mi üzülün mü bilemedi. "Bana sarılır mısın?" Hem sevinmiş hem üzülmüştü.

"Seni özledim." Nathan onu kollarına aldı. "Artık eve dönmek istiyorum, Juliette."

Juliette'in üzerine büyük bir yorgunluk çökmüştü.

“Şimdi uyusak?”

Nathan yarak örtüsünü Juliette’in, kıyafetlerinin, her şeyin üzerine çekip banyoya gitti. Dişlerini fırçalarken akan suyun sesi geliyordu. Juliette onu bu kötü alışkanlıktan bir türlü vazgeçirememişti. Juliette de kalkıp dişlerini fırçalamayı düşündüyse de yorgunluk ağır bastı, kalkamadı.

“Al.” Nathan ona bir bardak su uzattı. “Çin yemeği seni susatır.”

Nathan yatağın kenarına oturdu, bardağı Juliette’in dudaklarına götürdü. Juliette suyu görene kadar ne kadar susadığını fark etmemişti.

Sonra ıslak dudaklarını sildi. “Bilmiyorum. Kalıp kalamayacağını gerçekten bilmiyorum.”

“Şimdi mi?”

“Hayır. Şimdi kalabilirsin. Sonrayı söylüyorum.” Juliette kocasının elini tuttu. “Emin olmak zorundayım.”

“Artık beni sevmiyor musun?” diye sordu Nathan.

“Seni seviyorum. Asıl soru, seni affedebilecek miyim? Eğer bunu yapamazsam birlikte bir hayatımız olmaz.”

“Şimdi bir karar verme. Böyle olmaz. Şu anda her şey çok taze.”

“Haklısın. Ama asla değişmeyeceğini düşündüğüm bazı şeyler de var.”

“Sana şu kadarını kesin olarak söyleyebilirim: Bir daha asla senden başka bir kadınla yatmayacağım. Asla. Bundan eminim. Ve daha önce böyle bir şeyi neden yaptığımı hâlâ tam bilmiyorum ama seninle bir ilgisi olmadığını biliyorum.”

“Bunu kabul edebilirim ve buna inanmayı tercih edebilirim. Ama başka bir sorunumuz var. Seni Tia için affetsem bile Savannah için affedebileceğimden emin değilim.”

“Savannah için?” Nathan’ın sesi şaşkıncıydı. “O konuda benim ne suçum var ki? Tia’nın hamile kalmasını istemedim. Tanrım, herhâlde hayatta istediğim son şeydi. Aslına bakarsan bence hamileliğini kullanarak beni elde etmeye çalıştı. Seni terk etmemi sağlamak istedi. Tabii ki böyle bir şeyi asla yapmazdım.”

“Benimle kaldın. Ama bana güvenmedin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Juliette oturmak için doğruldu. Bağdaş kurdu ve yumruklarını dizlerine bastırdı, ağlamamak için kendini tutmaya çalıştı. “Bebeğini inkâr ettin, Nathan. Kendi çocuğunu. Bir erkek kendi çocuğunu nasıl inkâr eder?”

“Seni kaybedemezdim, Jules. Seni ve oğlanları. Sizi kaybetmeyi göze alamazdım.”

“Benim de az evvel söylediğim buydu. Bana güvenmeliydin, Nathan. Bana söylemeliydin. Eğer doğruyu söyleseydin belki bir şansımız olurdu.”

Nathan uzun bir süre sessiz kaldı. Komodinin üzerindeki lambanın zayıf ışığında Nathan şimdi elli, altmış, belki de daha yaşlı görünüyordu.

“Bizden ümidini kesme,” diye yalvardı Nathan sonunda. “Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Kendimi de hayal kırıklığına uğrattım. Ama lütfen. Lütfen bize bir şans ver.”

Juliette öbür tarafa döndü; Nathan’ı görmese daha iyiydi. Kocasının her şeyi düzeltmek istediğini ve çocukların ona evde ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Annesi, babası, herkes Juliette’i Nathan’ı affetmeye zorluyordu.

Baskı altında karar vermesi doğru olmazdı, değil mi?

Ama ailesini mutlu etmek onu da mutlu ederdi. Buna değmez miydi?

Nathan'ı affedebilir miydi?

Gandhi affetmenin güçlülere mahsus olduğunu söylemişti. Juliette o kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caroline

“Babalar Günü’n kutlu olsun, baba!” Savannah yatağa zıpladı ve bir şekilde Caroline’le Peter’in tam ortasına konmayı başardı. Caroline, kızının muazzam bir zarafetle hareket ettiğini niye yakın zaman öncesine kadar fark etmediğini merak etti.

Savannah, Peter’in üzerine abandı ve ona şapırtılı bir öpücük verdi. “İy, yüzün pütür pütür.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Peter. Yanağını Savannah’nın koluna sürttü. “Annenin törpüsü gibi mi?”

“*Tavşanı Sev* kitabımdaki zımpara kâğıdı gibi.” Savannah öbür tarafına dönüp Caroline’in yanağını okşadı. “Annem yumuşacık.”

“Peki Babalar Günü şerefine biraz daha uyusam, mümkün mü?” diye rica etti Peter.

Caroline, Savannah’yı aşağı çekti. Hep birlikte beş dakikacık daha uyusalar ne güzel olurdu. “Hadi biraz yatak keyfi yapalım.”

Savannah annesine sarılıp öylece kaldı; kalkmak için sabırsızlandığı hâlde belli ki annesiyle babasını memnun etmeye

çalışıyordu. “Babama yatağa kahvaltı getirmeyecek miyiz?” diye fısıldadı. “Anneler Günü’nde sana yaptığımız gibi?”

Caroline ona döndü. “Belki bugün başka bir şey yaparız, tatlım. Belki babam kahvaltıya dışarı götürürüz.”

“Ama bugün Babalar Günü.” Savannah, bir gelenekten vazgeçmesi istenen beş yaşında bir çocuğun yapacağı gibi ağlak bir tonla konuşmuyordu. Oysa çocuklar rutinden, geleneklerden sapıldığında rahatsız olurlardı. Caroline bir kez daha Savannah’nın fazla iyi olduğundan korktu.

“Biliyorum,” diye cevap verdi kızına. “Restoranlarda bugün babalar için özel kahvaltı menüleri oluyor.”

“Ama ona bizim hazırlamamız lazım.”

Böyle muhafazakâr fikirlere nereden kapılıyordu ki? Disney Channel?

Peter yastığa biraz daha gömüldü.

Gösterişli bir kahvaltı hazırlamak Caroline’e kâbus gibi geliyordu. “Tamam, tatlım. Birazdan kalkıyorum,” dedi Caroline yine de.

Savannah, Caroline’e biraz daha sokuldu, battaniyenin ucunu tutup eline sardı. “Anne?”

Caroline onun sesindeki korkuyu duydu. Bu tınıyı kendinden tanıyordu; kendi hislerini ya da düşüncelerini söylemek için cesaretini topladığı ender zamanlardan. “Ne oldu, tatlım?”

“Sence bugün diğer babam ne yapıyordur?”

Caroline buna verebileceği cevapları gözden geçirdi, sonunda dürüst olmaya karar verdi.

“Sanırım oğullarıyla birlikte, hayatım.” Caroline’le Peter, Savannah’ya, kızlarının kaldırabileceğini düşündükleri kadarıyla Nathan’ın ailesinden bahsetmişlerdi. Bu kolay ol-

mamıştı. Ama bu tür şeyleri yok saymanın sonradan çok daha kötü sonuçları olacağını biliyorlardı.

“Gerçek çocuklarıyla.” Savannah bunu bir gerçeği dile getirir gibi söylemişti. Caroline önce karşı çıkmak istediye de doğru kelimeleri bulamadı, söyleyeceği her şey kızının kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

“Babanla ikimiz seni çok seviyoruz.”

Başka bir şey söylemesine gerek var mıydı?

Kahvaltılarını ettikten sonra Peter’ın annesiyle babasına gitmek için duş alıp giyindiler. Araba yolculuğu boyunca üçü baş başa olmanın tadını çıkardı. Derken Peter arabayı park etti ve Caroline gerildi. “Bunu dört gözle beklediğimi söyleyemeyeceğim,” dedi Caroline.

“Sen merak etme,” dedi Peter. “Onları ben idare ederim.”

“Kimi idare edeceksin, baba?” diye sordu Savannah arka koltuktan.

“Büyükannenle büyükbabanı. Bazen annenle benim yaptığımız şeylerin aptalca olduğunu düşünüyorlar.”

“Ne gibi?”

Yapmak üzere olduğumuz şey gibi. Caroline parmaklarını kenetleyip sıktı.

“Hım, mesela akşam yemeğinde krep yemek gibi. Hani bazen yapıyoruz ya? Büyükbabanla büyükannen sadece kahvaltıda krep yenebileceğini düşünüyor.” Peter kapıyı açıp indi, sonra kafasını tekrar arabaya soktu. “Bence hepimiz gelecek hafta bir gün tatil yapalım. Biz işe gitmeyelim, dadın gelmesin, evde de hiç iş yapmayalım. Hep birlikte kumsala gidelim. Uçurtma alır, uçururuz. En tepeye, ta bulutlara kadar. Ne dersiniz, bu aptalca ha?”

Savannah'nın gözleri kocaman açıldı. Caroline onu belki de ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordu. "Ah, baba, gerçekten yapabilir miyiz?" diye sordu bu fikirle kendinden geçmiş gibi.

"Niye yapmayalım?" dedi Peter.

"Anne? Babam ciddi mi?"

"Evet, bebeğim. Bizim babamız daha esnek." Caroline başını arkaya yasladı, Savannah'nın ona *esnek* derken neyi kastettiğini sormasını bekledi. Kızına böyle şeyleri açıklamayı, ona bir şeyler öğretmeyi ipe çekiyordu. Sonuçta bunda bayağı iyiydi.

"Evet, bunun biraz ani olduğunun farkındayım ama okullar açılmadan önce başka bir yere taşınmak istiyoruz."

Peter, annesinin tepkisini izlerken, konuşmasının sonunu güçlkle getirdi. Caroline eğer kendi coşkusuna yenik düşmek yerine bunu daha uzun boylu düşünmüş olsaydı, kayınvalidesinin bu planları duyduğunda küplere bineceği gerçeğini hesap eder, bu konuşmayı burada yaptırmazdı. Böyle bir kararı yemek masasında, Savannah'nın ve ailenin geri kalanının önünde açıklamak büyük bir hataydı.

"Bitti mi?" Peter'ın söylediklerini, dudaklarını hoşnutsuz bir şekilde kısarak dinleyen kayınvalidesi nihayet patladı. "Siz delirdiniz mi? Kendinizi mi şaşırdınız? Çünkü bu sizin sonunuz olacak. Şirketinin arkasından el sallla, Peter." Peter'ın annesi vişneli turtayı masaya çarparak koyduğunda Caroline oturduğu yerde büzüldü. Kayınpederi vişneli turtayı çok sevdiği için Peter'ın annesi her Babalar Günü'nde bunu pişirirdi.

"İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız," diye söylenmeye devam etti kayınvalidesi, dönüp büfenin üstünden tatlı tabaklarını alırken. Pazar rostosu, Peter'ın kız kardeşleri, erkek kardeşleri,

gelinler ve damatlar, yeğenler ve kuzenler tarafından silinip süpürülmüştü. Hep birlikte masaya oturabilmek için yemek masasının iki ucuna iki küçük masa daha eklemek zorunda kalmışlardı. Peter'la Caroline, aralarında Savannah'yla sıkış tepiş oturuyordu.

Irene Fitzgerald tatlı tabağını Caroline'in önüne küt diye koydu. "Bunlar hep senin başının altından çıkıyor kesin."

"Irene, sakın olmaya çalış," dedi Peter'ın babası çaresiz bir şekilde.

"Kendi çocuğuna bakamayacak kadar önemli işlerle meşgul," diye mırıldandı kayınvalidesi, kocasını duymazdan gelerek.

"Annem bana bakıyor, büyükanne." Savannah masanın altından Caroline'in elini tuttu. "Değil mi, anne?"

Caroline başını salladı. "Evet, hayatım."

Savannah, Peter'a baktı. "Dadım sadece bize yardım ediyor, değil mi?"

"Dadıymış!" Peter'ın annesi bu kelimeyi söylerken resmen ağzından tükürükler saçtı. "Normal insanlar arada bir çocuk bakıcısı tutar sadece."

"Yeter," dedi Peter annesine, Caroline'in iyi bildiği o kesin tonla. Ardından Savannah'ya döndü. "Dadın, senin küçük bir bebek olduğun günlerden beri bize çok yardımcı oldu. Ama yakında artık ona eskisi kadar ihtiyacımız olmayacak. Okula başlayacaksın ve okuldan seni ben alacağım ya da okuldan sonra başka programların olacak. Dadı Rose başka birinin küçük bebeğine bakacak ve seninle ikimiz daha çok birlikte vakit geçireceğiz. Ne dersin?"

"Ah, bu çok hoşuma gider." Savannah, Caroline'e bir göz attı. "Değil mi, anne?"

“Evet, canım, çok güzel olacak. Hatta belki yeni evimize taşınmamızın ardından bu yaz başka çocuklarla da tanışabilirsin. Seninle aynı anaokuluna gidecek çocuklarla.”

“Peki nerede olacakmış tüm bunlar? Jamaica Plain’de? Dorchester’da?” Peter’in annesi bu semtleri öyle bir tavırla söylemişti ki, duyan da Caroline’le Peter’in Savannah’yı savaş bölgesinde bir okula vereceğini, zavallı küçük kızın silahların gölgesinde derslere girip çıkacağını zannederdi.

“İyi yerlerde ev bakıyoruz, anne,” dedi Peter.

“Şu anda gayet iyi bir yerde oturuyorsunuz. En iyi yerde. Kızını böyle güzel bir hayattan mahrum mu edeceksin? Bunun için çok çalıştın.” Gözlerini kısarak Caroline’e bakıp tekrar oğluna döndü. “Şu hâle bak, her şeyinden vazgeçiyorsun.”

“Caroline için de, benim için de ailemiz her şeyden önce gelir.” Peter onu korumak istercesine elini Caroline’in bileğine koydu. Savannah’yı yatıştırmak için gülümsediyse de konuştuğunda sesi annesine ne kadar ciddi olduğunu gösterecek kadar net ve kesindi. “Şimdi lütfen otur ve hep birlikte bu güzel turtanın tadını çıkaralım.”

Peter’in annesi, eğer biraz daha ısrar ederse oğlunun Caroline’le Savannah’yı aldığı gibi evden çıkıp gideceğini hissetmiş olmalıydı.

Caroline bir an minnetle gözlerini yumdu. Annesine karşı çıkmanın Peter için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Peter tüm ailedeki en başarılı iş adamıydı, annesinin mahallede, kilisede, süpermarkette onun başarılarını anlattığını, onunla övündüğünü biliyordu. Annesinin onunla gurur duyması, Peter’in kolay vazgeçebileceği bir şey değildi.

Ve şimdi Caroline bunu onun elinden almıştı.

Hayatları tamamen değişmek üzereydi. Peter çalışma saatlerini azaltmaya, şirketini bir yöneticiye emanet etmeye karar vermişti. Savannah yeterince büyüyene kadar daha az parayla yaşayacaklardı, Peter ancak ondan sonra yeniden sahalara dönecekti.

O güzelim beyaz malikâneleri? “Satarız,” demişti Peter. “Seninle ve Savannah’yla bir hayatı, büyük bir evden daha çok istiyorum.”

Arabalar? “Değiştiririz,” demişti. “Corolla da aynı işi görür.”

Peter’in annesi başını iki yana salladı. “Çok yazık. Harika bir iş kurdun ve şimdi onun çökmesine izin vereceksin. Niye böyle aptalca bir şey yapıyorsunuz ki?”

“Anne, bırak artık,” dedi Peter’in en büyük ağabeyi Joe. “Evlerini satmaları ya da Peter’in mutfak önlüğü takmak istemesi kimin sikinde?”

Joe kardeşlerin arasında en sessiz olanıydı ama iş bir konuyu kapamaya gelince son noktayı koyan o olurdu.

“Joe!” diye bağırdı annesi dehşetle.

“Tamam, anne, özür dilerim,” dedi Joe. “Kimin umurunda demek istedim. Evlerini satmaları kimin umurunda? Üç kişi için çok büyüktü zaten. Tek iyi yanı, banka hesaplarını ele güne ilan etmektir.”

Joe’nun lise çağındaki kızı Heather masanın diğer ucundan bağırdı. “Evi ben isterim!”

“Sizin eviniz gayet güzel, küçük hanım,” diye karşılık verdi büyükannesi. “Baban sizin tüm ihtiyaçlarınızı layığıyla karşılıyor.”

“Ben aksini söylemedim ki, büyükanne.”

“Söylemeyeceksin de! Bu evde gösteriş meraklılarına yer yok.”

"Ama anne, kendinle çelişiyorsun," dedi Faith. "Önce Peter'la Caroline evi satıyor diye kıızıyorsun, sonra Heather öyle bir ev istiyor diye bozuluyorsun."

Caroline titreyen elleriyle önce Savannah'nın turtasının üstüne, ardından kendininkine dondurma koydu.

"Önemli bir ayrıntıyı atlıyorsunuz," dedi Peter'm annesi. "Onlar o eve zaten sahipler. Niye başkasına versinler?"

"Tanrı aşkına, anne, evi verdiğimiz falan yok. Satacağız," dedi Peter.

"Kim böyle delice bir şey yapar ki?" Peter'ın annesi ellerini beline koydu. "Babanla ikimiz çocuklarımıza verebileceğimiz her şeyi vermek için çalışıp didindik ki siz bizden çok daha iyi hayatlar yaşayabilesiniz. Şimdi nasıl bu şekilde geri gidebilirsiniz? Oldu olacak neden Dorchester'a, benim büyüdüğüm sokağa taşınmıyorsunuz? Bu sizi daha mutlu eder belki. Hatta belki bizim o kümes gibi apartman daire-sini tutarsınız."

"Bu saçmalığa bir son vermek lazım," dedi Sissy.

Caroline oturduğu yerde gerildi. Peter'ın kardeşi bakalım bu tartışmaya nasıl bir taze soluk katacaktı?

"Aynen," dedi Bayan Fitzgerald. "Bu kesinlikle saçmalık."

"Hayır, anne," dedi Sissy. "Yanlış anladın. Bence bu konuda yanılıyorsun. Hayatta her şey para değil."

"Ben öyle bir şey demedim." Bayan Fitzgerald sinirli hareketlerle büfenin üstündeki peçeteleri düzeltmeye başladı.

"Aslında bir bakıma söyledin, Reenie," dedi Peter'ın babası.

"Ben çocuklarım için en iyisini istiyorum sadece," diye karşılık verdi karısı. "Benim sahip olamadıklarına sahip olsunlar istiyorum. Siz daha iyi yaşayın istiyorum."

“Ve bunun için sana teşekkür ediyoruz, anne.” Peter kolunu Caroline’in omzuna attı. “Ama Caroline’le ben, kendimiz ve aynı zamanda Savannah için de en iyisini istiyoruz. Anne, sen bizi harika yetiştirdin. Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Savannah asla hiçbir şeyin hasretini çekmesin istiyorum. Özellikle de bize hasret kalmasın. Bu yüzden ikimizden birinin daha az çalışması lazım ve ben de buna gönüllü oldum.”

Peter’in annesi ellerini yüzüne götürdü, bir an ağzını elleriyle örtüp öyle kaldı, gözlerini kırptırdı.

“Tamam, tamam. Zaten ne dersem diyeyim siz yine bildiğinizi okuyacaksınız.”

Peter’in babası sağındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Hadi bunları boş verelim, tamam mı? Bak hepimiz sağlıklıyız, kimse maddi sıkıntı çekmiyor, herkesin işi gücü, başının üstünde bir çatısı var. Gerçekten üzülmemiz gereken hiçbir şey yok, haksız mıyım? Bunlar öyle dert edilecek şeyler değil.”

Bayan Fitzgerald kollarını havaya kaldırdı. “İyi, pes ediyorum. Hadi yiyelim.”

Kocasının sağına oturdu, çatalını eline aldı ama turtasına götürmeden önce Caroline’e doğru salladı. “Peter’in yaptığı bu fedakârlığa karşılık artık şu göz kanserinin tedavisini bulursun herhâlde.”

“Kesinlikle, anne,” dedi Caroline. “Bulacağım, merak etme.”

Kayınvalidesine gülümsedi ve ağzına kocaman bir parça turta atıp keyifle çiğnedi. Ardından Savannah’ya sarılıp onu kendine çekti, gözlerini yumup bebek şampuanının ve kendi vanilyalı duş jelinin kokusunu içine çekti. Küçük kızı gizli gizli Caroline’in eşyalarını kullanmaya başlamıştı bile.

Savannah'nın ilk beş yılı harika geçmemiştir. Caroline bunu biliyordu. Ve bunun büyük oranda, tamamen değil büyük oranda kendi suçu olduğunu da biliyordu. Şimdi artık her şeyi yoluna koymak onun elindeydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tia

Tia, Rahibe Patrice'in sabrına hayrandı.

Kadın her gelip geçişinde, kilisenin eski klimasının baş edemediği kavurucu ağustos sıcaklığında fenalık geçiren bir diğer müşteri koluna girmiş oluyordu, tuvaletlerin günde on kez temizlenmesi gerekiyordu. Ama hiçbir şey bu kadını yıldıramıyor, yüzündeki gülümsemeyi bozamıyordu. Rahibe Patrice herkesin içinde bir iyilik bulmayı başarıyordu. Yanına yaklaşma hatasına düşen bütün kadınların eteğini kaldırmaya çalışan Ed Parker'ın bile. "En azından hâlâ hevesi var," diyordu Rahibe Patrice sık sık, özellikle de adamın ellerini meşgul tutmak için önüne bir tabak kurabiye koyduktan sonra. Ed takma dişlerini takmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden kurabiyeleri bitirmesi bayağı uzun sürüyordu.

Patronunun iyiliği, Tia'nın yanlış işte çalıştığını bile bile işe gidip gelmesini daha katlanılır kılıyordu. Burada çalışmaya başladığı daha ilk ayda, Tia kendiyle ilgili bir şey keşfetmişti. Erken bunamadan muzdarip yaşlılarla çalışmak için ya çok dingin bir insan olmak lazımdı ya da çok neşeli.

Ve Tia her iki kategoriye de girmiyordu.

İş yerinde Tia her saniye meşguldü. Çalışanların, müşteriler gelmeden önce hazırlanmak ve gittikten sonra toparlanmak için on beş dakikası oluyordu. Geri kalan yedi buçuk saatin tamamı, tüm dünyası bu kilisenin bodrumundan ibaret olan yaşlı kadınlar ve erkeklerle ilgilenmeye adanmıştı.

Burası gerçekten iyi bir yerdi. Hatta bazı diğer yaşlı merkezleriyle kıyaslandığında, yeryüzündeki cennet bile denebilirdi. Rahibe Harmony'nin kurabiyeleri o kadar lezzetliydi ki Tia hayatında ilk kez göbek yaptığına yemin edebilirdi.

Peder Gerard her hafta elinde başka bir deri ciltli klasikle geliyordu. Neşeli fikir çemberinde (Peder Gerard okuma saatine böyle diyordu) oturuyor, onun kalın sesiyle okuduklarını dinliyorlardı. Bu haftaki kitap *Ivanhoe*'ydu.

Resim dersleri vardı ve şarkı söylüyorlardı ve çeşitli gösterilere gidiyorlardı. Geçen hafta Tia, iki yanında koluna asılan iki titrek yaşlı kadınla sinemaya gitmiş, *Gönül Yolu*'nu izlemişti.

Ama Tia tüm bunlardan nefret ediyordu. Sabahtan akşam, her gün ama her gün şen şakrak şakıyarak yaşlılara moral vermek ona göre değildi. İçinde yoktu. Harika bir yerde çalıştığını bilse de günün sonunu iple çekiyordu ve geleceğinden korkmaya başlamıştı. Tüm hayatı böyle mi geçecekti?

"Al bakalım." Rahibe Harmony ona bir tabak beze uzattı. "Bugüne özel. Herkese dağıt, hayatım."

Tia tabağı aldı. O sabah Rahibe Harmony beze yapmak için uzun zamandır kuru bir hava kolladığını sövlemişti. Melek öpücüğü, diyordu bunlara. Anlaşılan o ki nem, melekleri ağlatıyordu.

Bu sıralar Tia'yı da müşterileri ağılatıyordu. Onlarla vakit geçirmekten gerçekten mutlu olmak istiyor, yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Daha iyisini hak ediyorlardı, onlara beze dağıtmaktan fazlasını yapmalıydı. Ve bunun bir yolunu bulmak istediğini fark etmişti. Belki okula dönerdi. Belki öğretmenlik yapardı.

Ed'e tabağı bayağı bir mesafeden uzattı. "Sadece iki tane, Ed," diye uyardı. "Herkes yiyecek."

"Fazla almamasına dikkat et," dedi Alice Gomez. "Her şeye hakkı var sanıyor. Rahibeler niye onun terbiyesizliklerini ödüllendiriyor, hiç anlamıyorum."

Tia tabağı Ed'den uzak tutarak Alice'in kolunu okşadı. "Bak ne diyeceğim? Yarın ben de sana bir güzellik yapayım. Sadece ikimiz." Alice'in kulağına eğilip fısıldadı. "Dondurma yiyelim."

Alice kocaman gülümsedi; takma dişleri hafif yerinden oynamıştı. Tia'nın onu kadınlar tuvaletine götürmesi gerekiyordu.

Tia eğer JP Yaşlılık Hukuku ve Yaşlı Hakları Merkezi'nde yoruluyorsa, burada da üzüntüden ölüyordu. Tanrı'nın ona ömrü boyunca günahlarının kefaretinin mi ödedeceğini merak etmeye başlamıştı. Savannah'yı evlatlık vermesinin, Nathan'la yatmasının ve ona takılıp kalmasının... Graham'ların başına gelenlerin.

Tanrı'nın onun aleyhinde olduğu düşüncesi Tia'yı dehşete düşürüyordu.

"On beş dakika sonra zekâ oyunları başlıyor, millet!" diye seslendi Rahibe Patrice. Üzerinde neşeli yaşlıların resmi olan büyükçe bir parlak mavi kutuyu havaya kaldırdı.

"Aaa, bakın!" Alice Gomez gülümsedi. "Tia'nın erkek arkadaşı geldi," dedi şarkı söyler gibi melodik bir şekilde.

Bobby son basamakları gülümseyerek indi. Müşteriler onu çok seviyordu.

"Bayan Gomez." Bobby narin kadını omuzlarından tuttu. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz."

"Erken geldin, Bobby," dedi Tia. "Daha saat üç buçuk bile değil."

Bobby, Bayan Gomez'in omzunu hafifçe sıkıp Tia'ya döndü. "İyi haberlerim var. Bil bakalım sevgilin bugün nihayet ne yaptı?"

Tüm oda susmuş, Bobby'nin vereceği haberi bekliyordu. Rahibe Patrice bile, kendi ifadesiyle iyi bir rahibeyi dünyada cehenneme mahkûm eden sonu gelmez evrak işinden başını kaldırdı.

Tia'nın midesi düğümlendi. İyi haberin ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Sattım. Nihayet oldu, Tia!" Bobby omuzlarını öne arkaya sallayarak ufak bir zafer dansı bile yaptı. Ardından Tia'yı kocaman kucakladı. "Köşeyi döneceğiz, bebeğim. Köşeye yaklaştık resmen," diye fısıldadı. "Köşeyi döneceğiz."

"Patronların şahına denk geldin, bebeğim," dedi Bobby.

Elini sırtına koydu ve Tia'yı Public Garden'daki köprüye doğru yönlendirdi. Renoir'nın tablolarını andıran bu yemyeşil vahadaki ağaçlar, budanmış çalılar, çiçekler, her şey insanı romantizme davet ediyordu.

"Bana şehrin anahtarını vermiş falan değil, altı üstü bir saat erken çıkmama izin verdi."

"Yine de sana karşı hep çok iyi."

“Ben de ona karşı iyiyim,” dedi Tia.

“Niye durduk yerde beni tersliyorsun, bebeğim?”

Ah, işte bu haklı bir soruydu. Aynı şeyleri başka biri söylese Tia başını sallar ve Rahibe Patrice’in işe girdiğinden beri ona çok iyi davrandığı konusunda hemfikir olurdu. Tia köprüünün başında aniden durdu.

“Lütfen bana bebeğim deme, tamam mı?” dedi. “Bundan hoşlanmadığımı kaç kez söyledim.”

Bobby’nin yüzünde boş bir ifade belirdi ve Tia kendinden nefret etti.

“Çünkü bu bana babamın anneme seslenmesini hatırlatıyor. İçim kötü oluyor.”

Tia’nın yalanı Bobby’nin yüzünü yeniden canlandırdı. Sırtı dikleşti ve Tia’nın yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu.

“Üzgünüm, bebeğim. Ah. Bu sondu. İzci sözü.” Üç parmağını havaya kaldırdı.

Tia başını sallayıp zayıf bir şekilde gülümsedi. Köprüünün ortasına geldiklerinde tekrar durdular ve gölün çarşaf gibi sularına baktılar. Boston’ın kuğu şeklindeki meşhur su bisikletleri ileride tembelce süzülüyordu.

“Muhteşem,” dedi Tia. Elini savurarak yemyeşil bahçeyi, sırada bekleyen aileleri, çiçekleri gösterdi.

“Muhteşem olan sensin.”

Bobby onu çok seviyordu. Tia olur ya bir gün bu aşk karşısında erirse, Bobby’nin aniden sertleşmesinden korkuyordu. Sonuçta Tia onun ulaşılmaz rüyasıydı. Böyle bir tapınma asla sonsuza dek sürmezdi.

“Şuraya baksana,” dedi Tia konuyu değiştirmek için. “Kuğular.”

“İsimlerini biliyor musun?” Ardından Tia’nın cevabını beklemeden kendi sorusunu kendisi yanıtladı. “Romeo ve Juliet.”

Tia dudağını ısırdı. Bir yerde okumuştı; Shakespeare’den alınmış isimlerine rağmen Public Garden’ın meşhur kuğularının ikisi de aslında dişiydi.

“Artık tam anlamıyla önümüze bakabiliriz.” Bobby onu çenesinden tutup dudaklarından öptü. “Bu satış her şeyi değiştirecek.”

“Sana şapka çıkarıyorum gerçekten, Bobby.” Tia hayali bir şapkayı çıkarır gibi yaptı. “Emlak kralı. Hem de piyasa bu hâldeyken!”

“Biliyorum, biliyorum.” Bobby gülümsedi. “Nihayet parayı bulduğuma inanamıyorum.”

Tia onu emlakçı kimliğiyle hayal etmeye çalıştı. Bobby satış yaparken de böyle naif miydi yoksa içinde bir yerlerde bir köpek balığı vardı da müşteri daha ne olduğunu anlamadan dişlerini geçirip adamdan kocaman bir parça mı koparıyordu? Belki de satış yapabilmesinin sırrı, muazzam sabrında gizliydi.

“Az kalsın gerçekleşmeyecekti. Asırlardır uğraşıyorum, biliyorsun. Ama inancımı hiç kaybetmedim... hayatım,” dedi Bobby.

“Biliyorum.” Tia demir tırabzana abandı.

“Bunun ne anlama geldiğini de biliyorsun, değil mi?” diye sordu Bobby.

“Senin artık cebi para dolu bir kodaman olacağın mı?”

Bobby güldü. İyi bir adamdı. Adam gibi adam.

“O da var tabii,” dedi. “Ama benim söylediğim o değildi. Velayet için çok para lazım.”

Bobby kendi göğsüne vurdu; sanki milyon dolarlık çek çoktan cebindeymiş, sanki çoktan bankadaymış gibi. “Ve şimdi o para bizde var.”

Tia binanın restorasyonundan sonra oturacakları daireyi hayal etti. Bobby kendilerine en iyi yeri ayırırdı mutlaka. Her sabah önlerinde uzanan okyanus manzarasına uyanırlardı. Yaz aylarında Tia’yla Savannah’nın yüzmeye gitmek için yolun karşısına geçmeleri yeterdi.

Ne güzel bir rüyaydı. Bobby ne zaman bu konuyu açsa, ki sık sık açıyordu, Tia bunu hayal ediyordu. Böyle şeyler hayal etmemesi gerektiğini bilse de elinde değildi. Bu çılgınlıktı. Kesinlikle delilikti. Yine de... Okul alışverişine çıktıklarında Savannah’nın sıcak elini tuttuğunu hayal ediyordu. Savannah’nın, Bobby’nin ve onun elinden tutmuş, ortalarında sallandığını hayal ediyordu. Savannah’yı Bobby’nin ailesiyle tanıştırmaya gittiklerini hayal ediyordu. Ailesi hâlâ, Bobby’nin çocukluğunun geçtiği K Caddesi’ndeki aynı evde oturuyordu. Muhtemelen onun bütün oyuncaklarını da hâlâ saklıyorlardı.

Bobby’yle ikisi Savannah’ya bir kız kardeş yapabilirdi. İki kız kardeş. Bir düzine kardeş. Tia tek çocuk olmanın acısını unutmamıştı. Robin de olmasa kimsesi olmayacaktı.

Eğer zamanı geri alabilse, en başa dönebilse... Kızını asla evlatlık vermezdi.

Bobby’ye, Nathan’la birlikte Savannah’yı görmeye gittiklerini hâlâ söylememişti Tia. Nathan’ın kısa bir süreliğine de olsa hayatına yeniden girdiğinden Bobby’nin haberi yoktu.

Bu kez temiz bir başlangıç yapmaktansa kendine yeni sırlar yaratmıştı.

“Hemen yarın mahkemeye gidelim demiyorum tabii.” Bobby onu inceledi. “Ama ne kadar erken, o kadar iyi, ha? Bak, önemli olan elimizde böyle bir seçenek olması. Hayatta en önemli şey bu. İstersen yapabileceğini bilmek. Sen ne istersen o, ne düşünüyorsan doğrudur ve onu yapacağız, tamam? Ama bu arada büyüyor. Bu ne kadar erken olursa, onun için o kadar kolay olur.”

“Şu anda böyle bir mücadeleye hazır değilim,” dedi Tia. “Ama senin bunu düşünmen... Bunu önemsemen... Bu bana verdiğin en değerli şey.”

Tia soluna doğru baktı. Çocuklar bronz ördek heykeline tırmanıyor, anneleriyle babaları onları sevgiyle, hayranlıkla izliyordu.

“Tia?”

Tia tekrar Bobby’ye döndü. Bobby kapalı avucunu öne uzattı.

“Belki değerli bir şey daha verebilirim.” Elini açtı, siyah kaddife kutuya başparmağıyla dokunduğunda kapak da açılıverdi. Bu anı önceden prova etmiş gibi bir hâli vardı. “Bugünden başlayarak artık tüm kararlarımızı birlikte verelim istiyorum.”

Kare şeklinde dizilmiş küçük taşların ortasında kocaman bir pırlanta duruyordu. O kadar parlaktı ki hava bulutlu olmasına rağmen yakaladığı ışıkla Tia’nın âdeta gözünü aldı. Hep böyle bir yüzüğü olsun istemişti. Bir kadının parmağındaki pırlanta tüm dünyaya onun bir erkek tarafından çok sevildiğini gösterirdi.

Bobby onun elini aldı ve yüzüğü parmağına geçirdi. Parmağına tam olmuştu. Serin metal, tenini okşadı. Tia başını eğip sol eline baktı. Parmaklarını açtı, yenmiş tırnaklarını değil sadece yüzüğü görmeye çalıştı.

"Ne diyorsun? Benimle evlenir misin?" diye sordu Bobby. "Benim ailem olur musun? Senin ailen olmama izin verir misin? Bebeğini eve getirmeme?"

Bobby başını yana eğip dudağını ısırarak bir cevap bekledi. Bir an sonra onun yerine cevap verdi. "Şimdi bir şey söyleme. Birkaç gün tak. Bir hafta." Gülümsedi. "İstersen bir ay. Bir dene bakalım. Tahmin ettiğinden çok daha iyi hissettirebilir."

Tia yüzüğün ağırlığını hissetti. Muhtemelen tüm hayatı boyunca sahip olduğu her şeyin toplamından daha değerliydi. Güneş pırlantanın üzerinde parladı ve bir gökkuşağı oluştu.

Tia yüzüğün üstüne daha fazla güneş vursun diye elini sağa tuttu. Annesi bu yüzüğe bayılırdı. Tia'nın Savannah'ı geri alacağını duyduğunda çok sevinirdi. Ve Bobby'yi kesin çok severdi.

Bobby uyuduğunda Tia sessizce yataktan çıkıp oturma odasına gitti. Ya Savannah şu anda burada olsaydı? Diyelim Bobby'nin istediğini yapmış ve kızını geri almış olsaydı, Bobby onlarla değilken ne yapardı? Eve kapanıp kalması mı gerekirdi?

Birkaç dakika yalnız bırakabilmek için çocukların en az kaç yaşında olması gerekiyordu? Kaç yaşından sonra artık çocuk bakıcısına ihtiyaç duyulmuyordu? Tia büyük olasılıkla işi bırakmak zorunda kalacaktı, değil mi? Gerçi önce, mahkemeye yeterli olduğunu kanıtlamak için bir işe ihtiyacı vardı.

Ya sonra? Bobby onun işi bırakmasını mı isterdi? Tia okuldan sonra loş oturma odasında oturup televizyon izlediği günleri hatırladı. Robin'le komşu olduklarında en azından televizyon programlarını paylaşacağı bir arkadaşı olmuştu ama ev yine de çok ıssızdı. Sadece ikisi vardı.

Ama Tia'yla Savannah iki başlarına olmayacaklardı, değil mi? Bobby de onlarla olacaktı.

“Onunla evleneceksin? Güney Bostan’a döneceksin? Kafayı mı yedin?”

“Neden benim için mutlu olmuyorsun, Robin?”

“Ah, pekâlâ. İşte mutluyum, buyur.”

“Ne içiyorsun?” diye sordu Tia. Robin, Skype ekranına doğru bir bardak tutuyor, bilgisayardan Tia'ya kadeh kaldırıyordu.

“Beyaz şarap.”

“Puding bardağında mı?”

“Kusura bakma, benim öyle dizi dizi kadehlerim yok. Sen evlenmeden önce kendine çeyiz olarak alırsın artık.”

“Orada saat kaç?” diye fısıldadı Tia. Jamaica Plain’de gece yarısıydı. Bobby erkenden uyumuştı. Tabii kutlama seksinden sonra. Tia sevişirlerken az kalsın ağlayacaktı. Bobby o kadar yumuşak, öyle sevecen ve nazikti ki. Tia'ya kristal bir bibloymuş gibi davranıyordu.

“Dokuz. Aramızda kaç saat olduğunu hatırlamak bu kadar mı zor?”

“Bana zor.” Tia sek viskisini bitirdi.

“İstedğin bu mu?” diye sordu Robin.

Tia dudaklarını birbirine bastırdı ve yanında Savannah'yla Day Bulvarı'nı geçip okyanus kıyısına gittiklerini hayal etti yine. Savannah'nın minik elini kendi elinde hissetti. Savannah üzerinde beyaz yıldızlar olan mavi bir mayo giyiyordu. Bunu ona Bobby'nin kız kardeşi -artık Savannah'nın Eileen halası- hediye etmişti.

“Tia, Tia,” diye seslendi Robin.

Tia gözlerini yumdu.

“Ağlıyor musun sen?”

Tia başını iki yana salladı.

“Evet, ağlıyorsun. Görüyorum.”

Tia omuz silkti.

“Yalnız mısın?”

“Hayır,” diye fısıldadı Tia. “Evet.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Juliette

Juliette, yılan gibi kıvrılan Jamaicaway'de ilerlerken direksiyona sıkı sıkı yapıştı. Gidiş dönüş yolda, ufacık bir hata bile karşıdan gelen arabayla kafa kafaya çarpışmaya sebep olabildi. Şeritler arasında sadece santimler vardı, zırt pırt trafik ışıklarında durup kalkıyorlardı, bisiklet yolunun varlığının tek sebebi sanki bisikletçilerin sürücülere işkence etme asli görevine kısa süreliğine ara vermesiymiş gibi bisikletler yolda fink atıyordu.

Juliette en son bu yolda araba kullandığında Tia'yı gizlice gözetlemeye gidiyordu. Hoş bir hatıra değildi.

Bugün nereye gittiğini Nathan biliyordu en azından. Caroline'le buluşacağını ondan gizlememiş olmak da bir şeydi. Yine de sınırları gerilmişti. Caroline'den nasıl özür dileyeceğini bilemiyor, düşünebildiği tüm özürler kendi kulağına bile saçma ve yavan geliyordu.

Kendimde değildim.

Kafayı yemiştim.

En derin özürlerimi kabul et lütfen.

Öfkesi geçip de sakın kafayla düşününce Caroline'e ne yaptığını idrak etmişti. Üçüncü sınıf bir *Öldüren Cazibe* karakteri gibi kadına komplo kurmuştu resmen. Yaptıklarını hatırlayınca utançtan yanakları kızardı.

Juliette&gwynne'de bedava bakım? Vıcık vıcık bir samimiyetle annelik hassasiyetine oynamak? Juliette ne yaptığını zannedişor, ne umuyordu ki? Caroline'in bugün onunla tekrar buluşmayı kabul etmesi bir mucizeydi.

"Hadi ama. Kendine bu kadar yüklenme," demişti Nathan dün gece telefonda. Son zamanlarda her gece konuşuyorlardı. Tıpkı ilk çıkmaya başladıkları zamanlarda, Juliette'in Bostan'da, Nathan'ın Rhinebeck'te yaşadığı günlerde olduğu gibi. "Onun seninle buluşmayı kabul etmesi kadar, senin onunla görüşmek ve özür dilemek istemen de bir mucize. Pek çok insan bunu e-maile yapıp kurtulmayı seçerdi, biliyorsun değil mi?"

Nathan'ın onu yatıştırma becerisi, artık her ihtiyacı olduğunda elinin altında olmadığından Juliette için daha da önemli bir hâle gelmişti. Onsuz dengesini bulamıyordu. Pek çok insan karısının ya da kocasının en iyi arkadaşı olduğunu söylerdi ama Nathan onun için daha hayatiydi sanki. Bazı arkadaşlarının, anneleriyle babaları öldüğünde hissettiklerine benzer bir histi. Juliette hiçbir zaman annesiyle ve babasıyla böyle bir güvenlik ya da süreklilik hissi yaşamamıştı, onun duygusal sığınağı daima Nathan olmuştu.

Bir kez daha evlilik, boşanma, ihanet ve çocuklarla ilgili kitaplar okumaya başlamıştı; son beş yılda bir sürü yeni kitap çıkmıştı. Fakat içinde *kabullenme* ya da *onarma* geçen tüm cümlelerden nefret ediyor, bu kitapları pencereden aşağı fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. Neden daha işe yarar şeyler önermiyorlardı ki? Mesela diğer kadının ellerinin izini

kocasının vücudundan sonsuza dek silmenin bir yolunu tarif edemezler miydi?

Sonuçta her şey dönüp dolaşıp iki cümlede kilitleniyordu:

- Nathan'ı hâlâ seviyor ve çok özliyordu.
- Onu affedip affedemeyeceğini hâlâ bilmiyordu.

Babalar Günü geldi geçti. O zamana kadar bir karara varacağına kendine söz vermişti ama sözünü tutamadı. Bunun yerine liste üstüne liste yapmaya devam etti. Gwynne acele etmemesini, istediği kadar düşünebileceğini söyleyip duruyordu. Annesi ise düşünme süresinin çoktan dolduğunu, artık bu saçmalığı kesip kocasını eve çağırması gerektiğini söylüyordu. Babası onu her fırsatta mantığa davet ediyordu.

Hangisi daha mantıklıydı? Kalbinin sesini dinlemesi mi yoksa artılar eksiler listesine göre karar vermesi mi? Dün kitaplardan birinin önerisine uyup saati üç dakikaya kurmuş ve uzun uzadıya düşünüp taşınmadan, o anda aklına gelenlerle bir artılar-eksiler listesi yapmıştı.

Eksiler	Artılar
Güven bitti?	Sevgi
Savannah konusu belirsiz	Çocuklar
His karmaşası	Aile
Gelecek endişesi	Güvenlik
Yalan söyledi	Onu özledim
Ya sonra beni terk ederse?	Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok

Juliette arabayı, Victoria dönemi evlerinin olduğu bir ara so-kağa park etti. Caroline'le buluşmasına daha birkaç dakika

olması iyiydi, yürümek onu belki biraz sakinleştirirdi. Bostan Çocuk Müzesi'ni, yeni apartmanları, eski bir manastırı, yeni apartmanları geçti ve karşıdan karşıya geçmek için trafik lambasının düğmesine bastı.

Bu ağustos gününde Jamaica Gölü 1895'ten bir kartpostal gibi duruyordu; ta ki koşanların kulaklarından sarkan beyaz iPod kulaklıklarını, anne babaların egzersiz yapması için özel olarak tasarlanmış çocuk arabalarını, baskılı tişörtleri görünceye kadar.

Juliette, Caroline'i görmek için elini parlak öğleden sonra güneşine karşı gözlerine siper etti. Caroline suyun üzerine doğru uzanan büyük bir taraçadan ona el salladı. Soldaki eski kayıkhaneye manzarayı tamamlıyordu.

Juliette cesaretini toplama umuduyla derin bir nefes aldı ve Caroline'in yanına gitmek için taraçanın basamaklarını tırmandı.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler." Juliette elini uzattı, Caroline şöyle bir tutup bırakmak yerine elini düzgün bir şekilde sıkınca mutlu oldu.

"Yürümek mi istersin yoksa oturalım mı?" diye sordu Caroline. "Burası gölge. Ama konuşurken fırsat bu fırsat biraz hareket de edebiliriz."

"Tamamen sen bilirsin," dedi Juliette.

"O zaman biraz bacaklarımızı açalım." Caroline hafifçe gülümsedi. "Gölün çevresi iki kilometre sadece. Ne konuşmak istediğini bilmiyorum ama iki kilometre boyunca idare ederiz herhâlde."

Juliette de ona gülümsedi. "İdare ederiz. Bu durumda -hım, ne kadar?- yirmi dakika birlikte miyiz?"

Caroline başına beyzbol şapkasını geçirdi, beyaz gömleğinin göğüs cebindeki güneş gözlüklerini taktı. "Hadi bakalım."

Onların durumunda havadan sudan hoşbeş etmeleri saçma görünse de Juliette o kadar huzursuzdu ki bir deneme yaptı. “Ev nasıldı?”

Burada buluşmalarının nedeni bir emlakçının Caroline’e bu yakınlarda bir ev gösterecek olmasıydı. Dover’dan Jamaica Plain’e taşınmalarının ardında ilginç bir hikâye olsa gerekti ama Juliette elbette bunu sorgulayacak değildi, sadece kibarca sohbet açmaya çalışıyordu.

“İyiymi.” Caroline’in yüzünün nasıl aydınlandığına bakılırsa iyiden çok öteydi ama sonra devamını yutmak istercesine dudaklarını kenerledi. “Nazar değsin istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Aslında anlamamıştı ama Caroline’i daha fazlasını söylemeye zorlayacak değildi. Sohbeti yürütmek zorunda olan o değildi, görüşmeyi Juliette istemişti. Zaman kazanmak için etrafına baktı, park görevlisinin atının çevresini saran çocukların heyecanını izledi. Küçük bir oğlan çekingen bir şekilde elini uzatmış, parmaklarının ucuyla hayvanın kahverengi tüylerine dokunuyordu.

“Özür dilemek için buluşmak istedim.” Juliette sonunda söylemişti. Lafı evirip çevirmeye gerek yoktu. “Ben... Bir şeyler öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki çok uygunsuz davrandım.”

Caroline durup Juliette’e döndü. Başını yana eğerek ona baktı. “Böyle de denebilir tabii.” Sözleri iğneleyici olsa da eğleniyormuş gibi yukarı kıvrılan dudakları bu sözlerin etkisini yumuşatıyordu. “Uygunsuz? Annem, yaz sıcaklığında çikolata ikram etmeye uygunsuz der.”

“Ama bu uygunsuz değil ki,” dedi Juliette. “Ben çikolataya bayılırım. Yumuşak ve erimiş olsa bile.”

Caroline ürperdi. “İyyy. Gözümün önüne yapış yapış parmaklar geldi de.”

"Benim de gözümün önüne parmaklarımı yaladığımı geldi. İkiniz çok farklıyız sanırım."

"Öyleyiz." Caroline yeniden yürümeye başladı, Juliette adımlarını onun hızlı temposuna uydurdu.

"Neyse, ben..." Juliette dümdüz önüne bakarak devam etti. "Ben gerçekten üzgünüm. Delice davrandım. Aklıma geldikçe ölecek gibi oluyorum."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Caroline.

Juliette onun bu alaycı tavrından rahatsız değildi. Aksine, içi boş bir nezaket onu rahatsız ederdi. "Bunun bir bahane olmadığına biliyorum ama," diye devam, "Savannah'yı öğrendiğimde, Tia'nın gönderdiği mektubu açıp onun fotoğraflarıyla karşılaştığımda dünya başıma yıkıldı sandım. Ailem, evliliğim, her şey enkazın altında kalmış gibiydi."

Caroline bir şey söylemeden başını sallamakla yetindi.

"Bak, beni affetmeni beklemiyorum. Yani beklemediğimi umuyorum en azından. Sonuçta senden böyle bir şey istemeye hakkım yok. Sana korkunç bir şey yaptım. Savannah'ya, kocana... Seni o şekilde kandırmam..." Juliette devamını getiremeyip sustu.

"Daha önce CIA'de çalışmışlığın falan var mıydı?" diye sordu Caroline. "Bayağı profesyoneldin."

"Nasıl olduğunu ben de anlamadım."

"Hatırlat da seninle asla karşı cephelerde olmayayım," dedi Caroline. "Çapraz ateşte kalmak bile yeterince kötüydü. Gerçi çocukların bayağı şanslı."

"Neden?"

"Hım, şöyle diyelim, onlara saldırmaya cüret edenin vay hâline."

Buna birlikte güldüler.

"Senden bu kadar hoşlanacağımı sanmazdım," dedi Caroline.

Juliette bunu duyunca gözlerine dolan aptal yaşlar yüzünden kirpiklerini kırıştırdı, cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama yaptığın şey gerçekten delilikti," diye devam etti Caroline. "Peter'a kalsa polisi bile arayabilirdi."

Juliette olabilecekleri düşününce ürperdi. Polis sorgusu. Belki gözaltı. Nathan onu kefaletle çıkardıktan sonra avukatlar, duruşmalar, gazete manşetleri: "Kocasının Gizli Çocuğunu Arayan Kadın."

"Teşekkürler," dedi Juliette. "Polisi aramadığınız için. Umarım size çok büyük bir zarar vermemişimdir. İyi misiniz? Savannah iyi mi? Nathan'la Tia'nın onu görmeye geldiğini biliyorum. Birlikte."

"Evet, geldiler. Atlattık bir şekilde. Ya sen nasılsın? Sen iyi misin?"

Gölün çevresini yarılamışlardı. Bu mesafeden bakılınca kayıkhane ve taraça çok romantik görünüyordu.

"Beni boş ver. Beni konuşmak için buluşmadık."

"Canımız ne isterse onu konuşuruz. Lüzumsuz kibarlıkları çoktan aştık. Haksız mıyım?"

"Sanırım haklısın."

Caroline'le konuşmak sürpriz bir şekilde çok rahatlatıcıydı. Sonuçta ondan neredeyse hiçbir şey saklaması gerekmiyordu. Öte yandan aralarındaki ilişkinin bir adı yoktu. Aralarında ne tam anlamıyla bir arkadaşlık ne akrabalık vardı. Belki bir bakıma hısım oldukları söylenebilirdi. Ama Juliette'e sanki akrabalarmış, kuzen falanlarmış gibi geliyordu.

"Nathan'la ayrıldık," diye itiraf etti Juliette.

“Üzüldüm. Bu olanlar... yüzünden mi?”

“Yalan söylediği için. Bana bu ilişkiden bahsetmişti. Tia’yla görüşmeyi kestikten hemen sonra, muhtemelen Tia hamileyken. O zaman bana her şeyi anlattığını sanıyordum. Eğer Savannah’yı benden sakladıysa, o zaman bu onu nasıl bir adam yapar?”

“Bunu aslında senden değil kendisinden saklamaya çalıştığını hiç düşündün mü?” Caroline, Juliette’in koluna uzandı. “Her şey her zaman bizimle ilgili değil. Ve bir şeyi düşünmek ya da hissetmek onu gerçek yapmaz.”

“Bilmiyorum. Haklı olabilirsin. Ama gerçeği inkâr etmek istemiyorum.”

Caroline onu bir banka doğru çekti. “Gel oturalım. Madem konuşacağız, doğru düzgün konuşalım.”

Juliette şaşkın bir hâlde söyleneni yaptı. Caroline onu resmen sersemletmişti. Belli ki sessiz sakın biri olmak, utangaç olmak demek değildi.

“Bak, amacın bu değildi hatta aklının ucundan bile geçmezdi ama bir şekilde bizim ailemizi kurtardın.” Caroline bir ayağını banka koydu, kollarını dizine doladı. Konuşurken ilerideki patikada badi badi yürüyen kaza bakıyordu.

“Savannah’yla ilişkimden emin değildim,” diye devam etti. “Hissettiğim şeyler bana dünyadaki tek gerçek gibi geliyordu. Eğer sen öyle pat diye hayatımıza girmeseydin, olayların akışını değiştirmeseydin şu anda kim bilir nerede olurdum? Mutsuz olacağım kesin.”

“Ama hayatınızı mahvedebilirdim de.”

“Juliette.” Caroline’in sesi kararlıydı. “Bu kadar dramatik olma. Olayları sadece kendi bakış açınla değerlendirmen yetmez, başka açılardan da görmelisin. Üç boyutlu bir dün-

yada yaşıyoruz. Eğer Nathan'dan boşanmak istiyorsan buna sonuna kadar hakkın var. Ama Savannah yüzünden ondan boşanman gerektiğine inanıyorsan bence bunu iyice düşünüp taşındığından emin ol."

"Yani ayrılmayayım mı?"

"Ben nereden bileyim? İkinizi de doğru düzgün tanımıyorum bile." Caroline yeniden iki ayağını birden yere bastı ve Juliette'e döndü. "Ama Nathan'ı Savannah'yla gördüm. Ve benim gördüğüm adam bir canavar değildi. Evet, sana ve Tia'ya yaptıkları düşünüldürse mükemmel biri olmadığı da muhakkak. Yalan söylediğini biliyorum, hem de öyle böyle bir yalan değil. Ama bu yalan onu terk etmen için yeterli mi?"

Caroline elini kaldırıp Juliette'in cevabının önünü kesti. "Eğer hemen söylemezsem bir daha söyleyemem. Annelikle ilgili korkunç şeyler hissediyordum. Peter bunları bilseydi belki artık benimle birlikte olmak istemezdi. Hepimizin unutmak istediği anlar, hiç düşünmemiş olmayı dilediği şeyler olmuyor mu? Hatırlamak bile istemediğimiz kadar korkunç şeyler söylemiyor muyuz?" Caroline alnına düşen saçları geri itti. "Eğer şanslıysak, değer verdiğimiz insanlar bu söylediklerimizi asla öğrenmiyor. Ya da düşündüklerimizi, yaptıklarımızı... Nathan o kadar şanslı değildi."

Kapının zili çaldı.

"Lucas. Max. Biriniz kapıya bakın!" diye bağırdı Juliette mutfaktan.

"Açıyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Max. "Ben açıyorum."

"Kes bağırma!" diye bağırdı Lucas.

Juliette krep hamurunu tavaya büyük bir dikkatle, M şeklinde döktü. Kenarların köpürmesini izledi. Krep yapmanın püf noktası sabırlı olmaktır. Erken davranırsan hamur dağılır, tavaya yapışırdı. Geç kalırsan altı yanardı.

Bunu perşembe günü Caroline'den ayrıldıktan sonra fark etmişti. Nathan'ın sebep olduğu acıyı ve hayal kırıklığını söküp atmak için doğru zamanı bekliyordu. Bu yüzden bir süre Nathan'ı görmemesi gerekmişti. Çünkü ona her baktığında nasıl büyük bir yanlış yaptığımı hatırlayacak, yaşadığı hayal kırıklığı katlanarak artacaktı.

Fakat çok uzun beklerse de evlilikleri artık onarılamayacak kadar büyük bir hasar görebilirdi. O eski uyumu bir daha yakalayamazlardı. İlişkilerinin güzelliği aralarındaki uyumda gizliydi. Tüm güzel şeyler aralarındaki bu bağda dans ediyordu. Çocuklar. İç içe geçen aileleri. Huzur, destek, tutku. Nathan'la ikisi arasındaki o canlı bağ zedelenirse, tüm bunlar repetaklak olurdu.

Juliette aralarındaki bu bağı kesmek istemiyordu.

Ve geç mi kaldı acaba diye endişelenmeden edemiyordu.

Caroline o kadar mükemmeldi ki Juliette onun iyiliğiyle hayatta rekabet edemezdi. Hayata farklı açılardan bakabiliyor, katmanları görüyordu. Bunun sebebi Peter'ın onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış olması mıydı yoksa kendisinin korkunç şeyler yapması mı? Juliette onun ne yapmış olabileceğini hayal edemedi. Caroline'i kötü bir şey yaparken düşünemiyordu. Kim bilir, belki Caroline'e de, tıpkı zamanında Nathan'a yaptığı gibi bir tür mükemmellik payesi veriyordu.

Juliette M harfini tavadan alıp fırının yanındaki tabağa koydu. Tavayı ocaktan aldı ve yaptığı harfleri sıralamaya başladı.

Sıra en sondaki Z'ye gelmişti ki Lucas mutfağa girdi.

“Babam geldi.”

“Tahmin ettim,” dedi Juliette. Lucas’a uzandı, alnına öpücük kondurabilmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı. Lucas başıyla tabağı işaret etti. “Babam eve dönüyor demek mi bu?”

Juliette elindeki spatulayı tezgâha bıraktı. “Daha konuşmadık aslında. Yani tam olarak. Ama evet, bu akşam bunu konuşacağız. Sen de geri gelmesini istiyorsun, değil mi?”

“Sanırım. Eğer sen istiyorsan.” Lucas, Juliette’in kesip kenara ayırdığı yanık ucu ağzına attı. “Bunun seninle ilgili olması gerekmiyor mu? Ve babamla?”

“Birlikte yaşasak da yaşamasak da babanla aramızda da-ima bir bağ olacak. Çocukların olduğunda, nerede olursan ol, aynı ailenin parçasısındır.” Juliette durdu, kendi söylediği cümleye yutkundu. “Ben ailemizin burada olmasını tercih ederim. Hep birlikte.”

Juliette aslında Lucas’ın o anda anlayabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Bunu uzun uzun düşünmüştü ve Lucas’la Max’in Savannah’ı öğrenmesi gerektiğine karar vermişti. Bu da Tia’yı öğrenecekler demekti. Tüm bunlar çocuklar için çok ağırdı ama ailelerinin parçalanması daha ağır olurdu. Ve yalan söylemeye gelince, Juliette bunun sonuçlarını görmüştü.

Bugünden itibaren o ve Nathan yalansız yaşayacaklardı.

“Pudra şekerini uzatır mısın?” dedi Juliette. “Bak şurada.”

“Anne, gayet güzel görünüyor işte. Hep bu kadar abartmana gerek yok.”

Juliette ona baktı. “Lucas, ben buyum, hayatım. Bazen kötü bir şeyi abartırım, banyoda hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı duyarsınız. Bazen de sırf mutluyum diye abartırım. Ama ben

senin annenim, seni seviyorum ve daima seveceğim. Şimdi ver şu pudra şekerini.”

Lucas gözlerini devirdi ama şu anda bu hareket Juliette’e hiç de sinir bozucu gelmedi, aksine bunu gayet sevimli ve normal buldu.

“Al,” diye pudra şekerini uzattı Lucas.

“Teşekkürler. Şimdi git babanla kardeşini kahvaltıya çağır.”

Harfleri tekrar kontrol etti. *Mutlu Ailemiz* yazısı mükemmel görününceye kadar -en azından şimdilik- harfleri düzeltti.

Evet, biraz abartıyor ve saçmalıyordu. Ama ne olmuş! Dağılmamış ve altı tutmamış krepler yiyeceklerdi en azından. En kötü ihtimalle biraz fazla pudra şekeri koymuş olabilirdi.

Eh, en kötü günleri böyle olsundu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Caroline

Caroline huzursuzdu. Gölden sonra işe geri dönmek mantıklı gelmemişti ama hafta içi bu saatte ev de çok tuhaftı. Rose, Savannah'yı parka götürmüş olmalıydı, daha en az bir saat dönmezlerdi. Peter iş yerindeydi. Sessiz ve kusursuz evinde öylece kalakalmıştı.

Jamaica Plain'deki o eve dönmüş olsa nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra evrak çantasının açtı, emlakçının verdiği dosyadaki resimleri mutfak masasına yaydı. Bembeyaz mutfak, masanın üstündeki parlak renklerle renklendi. Caroline kalkıp kendine bir maddensuyu koydu, tekrar masaya geri döndü.

Bugün gördüğü kırmızı ev, fotoğraflarda gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu. Emlakçı fotoğrafları zaten her yeri en az on kat büyük gösterirdi. Fakat ev gerçekte de üçü için yeterince büyüktü. Alt katta dört oda ve küçük bir banyo vardı. Caroline parmağını fotoğraflarda gezdirerek evde dolaştı. Salondaki zarif şöminenin önünde bir an durdu, pencereleri leylak ağaçlarının olduğu geniş yan bahçeye ba-

kan yemek odasına geçti, sonra mavi, beyaz ve ahşap mutfığa girdi. Burada bir şeyler pişirdiğini hayal edebiliyordu. Öyle muazzam şeyler değil ama bir şeyler. Büyük ve havadar oturma odası her taraftan ışık alıyordu. Pencereden uzak ve yakın komşuların evleri görünüyordu.

Caroline kendi mutfak camlarından görünen koruya bir göz attı. Peter'la ikisinin ellerini bile sürmediği bakımlı güllerin ilerisinde Savannah'nın salıncağı vardı. Merdivene çıkıp baksalar bile başka bir ev görme ihtimalleri pek yoktu. Jamaica Plain'deki evde ise isterlerse komşularının araba yoluna bile tükürebilirlerdi. Ve evin bulunduğu sokakta genel olarak müstakil evler olsa da, sadece bir blok ileride şehrin en büyük metro istasyonlarından biri vardı. Üstelik o cadde, yirmi dört saat açık içki dükkânları ve barlarla doluydu, yeni yeni şık restoranlar ve kafeler de açılıyordu.

Kayınvalidesi orayı gördüğünde kesin kalp krizi geçirirdi. Caroline'in kendi annesiyle babasına gelince, onları o eve götürürken gözlerini bağlamak en iyisiydi.

Jamaica Plain'deki bahçe bakımsızdı ama buradakinin aksine Caroline orada ellerine toprak bulaşmasından sakınacağını sanmıyordu. Savannah'yla birlikte oraya çiçek ektiklerini gözünde canlandırabiliyordu.

Üst kattaki odalardan hiçbiri şu anda uyudukları odalarla büyüklük bakımından kıyaslanmazdı. Yine de en büyüğü Peter için gayet güzel bir çalışma odası olurdu. İki duvarındaki pencerelerden içeri dolan ışıkla ve meşe yer döşemeleriyle aydınlık ve havadar bir odaydı.

Caroline etrafına bakındı. Burada her şey fazla düzgün, fazla mükemmel, fazla ısıtılıydı. Tüm bunlar bol para ve ince bir zevkin ürünüydü. Caroline kimin zevki olduğunu bilmi-

yordu sadece. Tekrar masanın üstündeki fotoğraflara döndüğünde sıcak, davetkâr bir ev gördü. Rahat kanepeler, rengârenk yastıklar ve kitap raflarıyla döşenebilecek bir ev.

Kendi evleri. *Architectural Digest*'ten bir sayfa değil.

Peter'ı evi görmeye cumartesi günü götürecekti ama onun da bayılacağına kalıbını basardı. Bir keresinde bir emlakçı ona, insanların gözlerine baktığında aradıkları evi bulup bulmadıklarını anladığını söylemişti. Şu anda Caroline gözlerinin, aradığı evi bulmuş gibi parladığına emindi. Peter'ın annesi bunu *küçülme* olarak görebilirdi. Fakat Caroline bunu nihayet doğru büyüklüğü bulmak olarak düşünmeyi tercih ediyordu. Cambridge'deki evleri ne kadar küçükse, Dover'daki bu malikâne de o kadar büyüktü. Bu büyük evde kayboluyorlar, bu kusursuzlukta rahat edemiyorlardı. Bir çocuk böyle bir yerde nasıl hoplaya zıplaya oynayabilirdi ki?

Jamaica Plain'deki evin oturma odasının fotoğrafını kaldırdı. Bol pencereci oda, çift kanatlı bir kapıyla bahçeye açılıyordu. Hayalinde odaya Şark işi kırmızı bir halı sermiş, köşeye yumuşak bir ışık yayan bir abajur koymuş, pazar gazetelerini okurken rahatça yayılacağı kanepeler yerleştirmişti bile.

Bu ev küçük değildi, büyük değildi, tam onlara göre idi.

"Peter, buraya bayılacaksın," diyordu o akşam ilerleyen saatlerde. "Güven bana."

Deri kanepede Peter'a biraz daha sokuldu.

Peter başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Forest Hills İstasyonu'na bu kadar yakın bir yerde yaşamak ister miyiz gerçekten? Oraya hiç gittin mi? Savannah'yı böyle bir yerde büyütmek isteyeceğimizden hiç emin değilim."

Sakin ol. Görünce beğenecek.

“Beraber gidelim, sen de bir bak sadece. Tek istediğim bu.”

Peter yeniden okuma gözlüğünü taktı ve sehpayı bıraktığı fotoğraflara uzandı. “Daha ucuz bir yere taşınalım derken aklımdaki bu değildi.”

“Nasıl bir şeydi?”

“Sanırım biraz daha... pahalı bir yer?” Elindeki fotoğraflara tekrar baktı. “Buranın yarısı kadar bile değil. Bu kadar küçük bir yerde yaşamak ister misin gerçekten?”

“İçinde kaybolmayacağımız bir yeri tercih ederim. Ayrıca çalışıp çabalayıp tüm paramızı götürüp direkt ev kredisine yatırmak da istemiyorum. Komşularımız olması fikri de hoşuma gitti. Savannah diğer çocuklarla arkadaşlık eder. Bahçelerde bisikletler gördüm.”

“Savannah’nın orada bisiklete binmesine izin mi vereceksin?”

“Tanrı aşkına, şehirde büyüyen bir sürü çocuk var.” Caroline kocasının elini tuttu, hafifçe sıktı. “Burası olmak zorunda değil. Sadece bir görmeni istiyorum. O sokakta yürü. Orada yaşayan insanları gör. Birkaç ev ileride oturanlar karı koca doktor. Yolun hemen karşısında bir okul müdürü yaşıyor. Öyle tekinsiz insanların yaşadığı bir yer değil. Sadece burası gibi beyaz-üst sınıf değil.”

“Sen böyle konuşunca ben züppeymişim gibi oluyor.” Peter öne doğru eğildi. “Oturduğumuz sokakta arkadaşlarımız olmasını ben de isterim ama aynı zamanda hepimiz için iyi bir hayat istiyorum ben. Savannah’ya, benim onun yanında sahip olduklarımdan çok daha fazlasını vermek istiyorum, anlıyor musun?”

“Dolar olarak mı? Yani bunun için ölçün para mı?” Caroline şarap kadehini uzandı. “Yoksa sevgi, eğlence, mut-

luluk mu? Sen ve ben her bakımdan harika bir çocukluk yaşadık. Bizim paramız vardı. Sen de hiçbir şeye muhtaç olmadan büyüdün. Ayrıca senin kalabalık, eğlenceli bir ailen vardı. Benim kız kardeşlerim vardı. Annelerimiz daima yanıımızdaydı. Ve ikimiz de nereden geldiğimizi biliyorduk.”

Caroline’in gözleri doldu. “Savannah’ya bizim sahip olduklarımızı veremeyiz. Bu ne yazık ki mümkün değil. Onun çocuklarla, kardeşlerle dolu bir evi olmayacak. Annesi sürekli evde olmayacak. Beğenelim-beğenmeyelim, biz sıra dışı bir aile olacağız.”

“Artık evden bahsetmiyoruz, ha?” Peter elini onun dizine koydu.

Caroline gözlerini tişörtünün eteğiyle sildi. Titredi. Dışarıdaki yapış yapış sığağa rağmen oturma odaları soğuktu. “Hayır. Evi sevdim ama üzüldüğüm bu değil. Kızımız için en doğru olanı bulmamız gerekiyor ve bunu birbirimizle mücadele ederek bulamayız. Sürekli seni ikna etmek ya da senin beni ikna etmeni istemiyorum.”

“Bizim karşı taraflarda olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

Caroline gözlerini kaçırdı. Peter evliliklerinin kıl payı kurtulduğunu kabul etmeye asla yanaşmazdı.

“Savannah için nasıl olduğunu hiç düşündün mü?” diye sordu Caroline.

“Ne demek istiyorsun?”

“O evlatlık bir çocuk ve ister istemez daima bazı soruları olacak. Belki bencillik ediyoruzdur. Onun için her şeyin en doğrusunu yapmak için çabalıyoruz, bizim gibi olsun diye... Ama belki bu arada onun asıl ihtiyaçlarını görmezden geliyoruz.”

“Asıl ihtiyaçları derken?”

Peter rahatsız olmuş gibiydi ama Caroline vazgeçmedi. Gerçeklerden korktuğu için kısa süre önce hayalinde kocasıyla kızını gömdüğünü asla unutmayacaktı.

“Savannah artık Tia’yla Nathan’ı tanıyor ve erkek kardeşleri olduğunu biliyor. Onlar yokmuş gibi yapamayız.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Caro?”

Caroline parmaklarını esnetti. “Korkumuzu bir kenara bırakmamız gerektiğini söylüyorum. Onları artık onun kafasından ya da hayatlarımızdan çıkarıp atamayız. Bu bizim kendimizi güvende hissetmek için yarattığımız bir fantezi sadece. Hiç karşılaşmamışlar gibi yapmak... Bu sadece imkânsız değil, aynı zamanda yanlış da.”

“Ben hiçbir zaman yalan söyleyelim demedim. Ya da gerçeğin üstünü örtmemizi önermedim.” Peter kalktı, odada dolanmaya başladı. “Ama yani kızımızı onlarla paylaşmamız mı gerekiyor? Tam olarak ne öneriyorsun? Onları mangala falan mı davet edelim? Ya da belki annemin Şükran Günü yemeğine gelirler?”

“Sen onun babasisin ve ben de annesiyim. Kimse bunu tartışmıyor. Bak, ben de cevapları bildiğimi iddia etmiyorum. Sadece bazı soruları sormazsak iyi bir anne baba olamayacağımızı söylüyorum. Kızımız asla kendini bizden gizlemek zorunda kalmamalı. Bir gün eğer kardeşleriyle tanışmak isterse, bu yüzden kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Ve o *bir gün* gelmeden önce biz bunları düşünmeliyiz.”

Caroline kanepeden kalkıp kocasının yanına gitti. Kollarını onun beline doladı ve başını omzuna koydu.

“Bu seni korkutmuyor mu?” diye sordu Peter. “Onu kaybetmekten hiç korkmuyor musun?”

“Bence birini onu doğru şekilde sevdiğin için kaybetmezsin.”

Ellerini kocasının sırtına bastırdı. “Biz bir aileyiz. Savannah’yı kollarımıza aldığımız gün bir aile hâline geldik. Bu mucize hep bizimle olacak. Ve belki şimdi başka bir küçük mucize için şükretmeliyiz. Nihayet, işte fırsat önümüzde, asla yalanlara sığınmayan bir aile olabiliriz.”

Peter fotoğraflara dokundu. Jamaica Plain’deki kırmızı evin dış cephesi üzerinde parmağını gezdirdi.

“Neyse ne,” dedi. “Bir bakmaktan zarar gelmez.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Tia

Tia yine akşamdan kalma uyandı. Öyle koma hâlinde değildi. Midesi bulanmıyordu, dolayısıyla, neyse ki kusmayacaktı. Sadece zonklayan başı ona dün geceyi hatırlatıyordu. Bobby'nin demleyip bıraktığı kahveye uzandı. Geçen ay yüzüğü taktığından beri Bobby'nin evinde daha sık kalıyorlardı. Hatta Bobby inşaat bittikten sonra taşınacakları daire için ona mobilya ve halı seçtirmeye başlamıştı bile.

Geçen hafta Crate&Barrel kataloğuyla birlikte Pottery Barn Kids'in kataloğunu da getirmişti.

“Kızına harika bir hayat verebilecek olan sadece onlar değil,” demişti. “Gerçek annesiyle birlikte olabilir ve maddi olarak yine tüm ihtiyaçları karşılanabilir. Artık fedakârlık yapman gerekmiyor, hayatım. Bu arada, avukatı aradın mı?”

Her hafta en az bir kez, güya umursamaz tonla aynı soruyu soruyordu. Bobby, Savannah'yı almayı bir tür takıntı hâline getirmişti.

Ama bu imkânsızdı. Savannah'nın peşine düşmek, Nathan'la tekrar görüştükten sonra yaptığı hataların en büyü-

ğüydü ama ne zaman Bobby'ye bundan bahsetmek istese bir içki daha içtiğiyle kalıyordu.

Dün gece bira, viski ve Sambuca shot içmişti. Sabah uyan-
dığında yatağın yanında bir kovaya ihtiyaç duymalıydı, oysa
kahve ve birkaç aspirin yeterli olacak gibiydi. Bu hiç hayra
alamet değildi. Ertesi sabah kusmadan bu kadar çok içebil-
mesi, vücudunun bol miktarda alkole alıştığını gösteriyordu.
Artık Fianna's'a da sadece hafta sonları değil, hafta arası da
gider olmuşlardı. Her gece gitmeye başlamaları fazla uzun
sürmeyecek gibi görünüyordu.

Başı kazan gibi bir hâlde Tia şık oturma odasından banyo-
ya geçti. Bir duş almak iyi gelirdi.

Sıcak su, başını ve omuzlarını dövüyordu. Ellerini fayans-
lara koyarak öne eğildi, nefes almaya çalıştı.

Duştan çıktığında giyeceği kıyafetleri özenle seçti.
Bobby'nin çerçevelettiği Savannah'nın fotoğraflarını bakarak
düğmelerini iliklediği beyaz ipek gömleği, siyah kalem eteğin
içine soktu. Ardından yatağın ucuna oturdu, hasta olduğunu
söylemek için işi aradı. Rahibe Patrice'e yalan söylemekten
nefret ediyordu ama yüz yüze kaldığı bu karmaşık gerçek ko-
nusunda nasıl dürüst olabileceğini henüz bilmiyordu.

Güney Bostan'daki Marine Gardens Yaşlılar Evi, Tia'nın ço-
cukken sık sık gittiği Sugar Bowl köprüsünden yürüyüş mesa-
fesindeydi. Büyük mavi binanın koyu mavi panjurlu pencere-
leri okyanusa açılıyordu. Bakımevi ile kumsal arasında sadece
cadde vardı.

Bayan Graham lobide, ellerini kucağında kenetlemiş, onu
bekliyordu. Tia gelmeden önce bakımevini arayıp ziyaretin-
den haberdar etmişti.

“Merhaba, Marjorie.”

Tia çiçekli kanepede yaşlı kadının yanına oturdu. Bakımevlerinin tipik kokuları burnuna doldu. Elmalı oda spreyi, dezenfektan ve mobilya cilası. Aşırı temiz lobide, geniş maun masanın üzerinde aşırı büyük bir yapay çiçek duruyordu.

“Tam zamanında.” Bayan Graham konuşurken, kucağındaki deri çantasına yavaşça vurdu.

“Ve sen de her zamanki gibi erkencisin. Bu harika bir özellik.” Tia, Bayan Graham’ın eline uzandı. “Marjorie, daha önce gelmediğim için özür dilerim.”

Bayan Graham’ın soluk mavi gözleri kocaman açıldı. “Ah, hayır, hayatım. Beni ziyarete gelmeni beklemiyordum zaten. Yaptıklarından sonra beni neden görmek isteyesin ki? Tanrım, özür dilemesi gereken sen değilsin. Asıl ben seni çok zor bir durumda bıraktım.”

Tia her şey için tekrar tekrar özür dilememek için dudaklarını ısırdı. Fakat Bayan Graham’ı onu teselli etmek zorunda bırakmamalıydı, buraya kendi vicdanını rahatlatmaya gelmemiştir.

“Yaptığın şey cesaret isterdi, Marjorie ve seni görmeye çok önce gelmem gerekirdi.”

Bayan Graham’ın yüzü ümitle aydınlandıysa da başını iki yana salladı. “Ah. Bunu söylemen çok hoş ama buna kimse inanmaz.”

“Ben inanıyorum.”

“Gerçekten mi?” Bayan Graham, Tia’nın elini sıktı. “Çoğunluk benim bir suçlu olduğumu düşünüyor. Burada sevildiğimi söyleyemem. Beni kâğıt oynamaya ya da beraber film izlemeye pek davet etmiyorlar.”

“Bu resmen kabalık. Ayrıca da haksızlık.” Tia da Bayan Graham’ın narin elini nazikçe sıktı. Derin bir nefes aldı. “Ben sana imreniyorum. Ve Bay Graham’a.”

Parlak eylül güneşi odayı aydınlattı. Işığın vurduğu Bayan Graham’ın yüzündeki her bir çizgi büyük bir rahatlamayla gevşedi. “Niye bize imrenesin ki?”

“Birini kendi özgürlüğünü riske atacak kadar sevmene imreniyorum. Kocana da onu bu kadar çok seven bir eşe sahip olduğu için imreniyorum. Son yıllarınız zordu, çok zordu. Ama sen ona karşı daima çok iyiydin.”

Tia konuşurken Bayan Graham’ın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Elinden gelenin en iyisini yaptın,” diye devam etti Tia. “Kimseden yardım almadan Sam’e baktın. Tıpkı sağlığında onun seni koruyup kolladığı gibi. Yaptığın şeyi, onu çektiği acılardan ve kafa karışıklığından kurtarmak için yaptın.”

Bayan Graham çantasını açtı, beyaz bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. “Onu her gün özlüyorum. O beni tanımayacak olsa da ben onu hatırlıyorum ama göremiyorum. Bu da benim cezam.”

“Onu görememek korkunç olmalı.” Tia yanında getirdiği büyük çantaya uzandı ve kabartma desenlerle süslü teneke bir dikiş kutusu çıkardı. “Bunu sana getirdim. Ufak bir şey ama seversin diye düşündüm.”

Bayan Graham kutuyu aldı. “Teşekkürler, hayatım. Keşke eskisi gibi dikiş dikebiliyor olsaydım. Ne yazık ki gözlerim artık pek iyi görmüyor.”

Tia başını iki yana salladı, parmağını dudaklarına götürüp ona sessiz olmasını işaret etti. Biri bakıyor mu diye etrafı kolaçan ettikten sonra kapağı kaldırdı ve kırmızı siyah meyân-

kökü şekerlerini gösterdi. "Burada bulamıyor olabilirsin diye düşündüm."

Bayan Graham, Tia ona dünyaları vermiş gibi gülümsedi. "Ah! Teşekkürler, hayatım. Bunu ne kadar özlediğimi hayal edemezsin."

"Başını belaya sokmak istemem." Tia ona biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "O yüzden dikiş kutusuna koydum."

"Beni merak etme. Olan oldu zaten. Başımı daha fazla belaya sokamam, değil mi?"

Tia güldü. "Sanırım haklısın."

"Beni görmeye geldin... Sen çok iyi bir kızsın, Tia."

"Yine geleceğim, söz veriyorum. Yakında uzağa gidebilirim ama o zaman da sana mektup yazarım. Hep bir şekilde hayatında olacağım. Ve seni şekersiz bırakmayacağım, söz."

"Nihayet bana Marjorie diyebilmen harika."

Tia kutudan bir parça şeker alıp ağzına attı. "Bence de."

Tia topuklularını çıkarıp spor ayakkabılarını giydi ve Bayan Graham'ın kaldığı bakımevinden Sugar Bowl'a yürüdü. Sislerin arasından uzaktaki Thompson Adası'nı görebilmek için gözlerini kısıtı, martıları izledi. Koşan, köpeğini gezdiren, bisiklete binen tanıdık simaları başıyla selamladı.

Tia'yla arkadaşları ilk biralarını Sugar Bowl'da içmişti. İlk otlarını burada tüttürmüş, aşırı tatlı meyveli brendi içmiş, sessiz sinema oynamışlardı. Tia bekâretini Sugar Bowl'da kaybetmişti.

O cuma akşamı Kevin cebindeki kokaini çıkardığında Tia çoktan dört bira içmişti bile. Sonra öpüşmüşlerdi. Birçok kez. Kevin onu kayalara indirmişti ve düz bir kaya aramaya başlamışlardı. Nihayet kayayı bulduklarında Kevin bir şey söyle-

meden ceketini soğuk kayaya sermişti. On altı yaşındaki Tia için bu, dünyanın en düşünceli hareketiydi.

Şimdi Tia soğuk zemini örtmek için daha iyi bir yol bulmak zorundaydı. Artık bir erkeğin ceketine ya da beyaz atlı prens tarafından kurtarılmaya düşlerine bel bağlayamazdı.

Bobby'yle ilişkisinin asla sürmeyeceğini biliyordu. Fişi çekmenin zamanı gelmişti.

Bulutlu gökyüzüne rağmen, gözyaşlarını saklamak için güneş gözlüklerini taktı. Bunca zaman kendini kandırmıştı. Bunu hep yapıyordu, değil mi?

Tanrım, Bobby'nin onun ağabeyi olmasını istemişti, kocası değil. Bobby'yi bir ağabey gibi seviyordu. Eğer ilişkileri devam ederse Tia'nın en kötü yönlerinin açığa çıkması uzun sürmezdi.

Nathan'layken, Nathan'ın aşkı gerçek olmasa da onun ki gerçektir. Onun yanında kendini her şeye gücü yetermiş gibi hissediyordu; çok cesur ve çok güzel ve çok yetenekli ve harika. Bu hissi yeniden yaşamak istiyordu ama bu kez onu gerçekten seven biriyle. Bobby'yle olmazdı. Zihninin bir köşesinde, Bobby onu ne kadar güvende hissettirirse hissettirsin, bir şeylerden vazgeçtiğini, mahrum kaldığını bilecekti.

Castle Adası'ndaki Sullivan's'ın park yerine doğru yürürken restoranın önündeki kalabalığı gözleriyle taradı. Havada kızartma kokuları vardı. Bobby yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eli salladı. Tia onu arayıp buraya çağırmişti. Karar vaktiydi. Ya Bobby'nin ona sosisli sandviç almasına izin verecek ya da onun kalbini -ve bir nebze de kendi kalbini- kıracaktı.

Bobby'yle kalırsa, bunun yanlış olduğunu bile bile eninde sonunda Savannah'nın velayeti için avukatı arardı. Sonuçta

o da kızını yanında istiyordu ve bu vaade çok uzun süre diremezdi. Bobby onun hayatını planlamaya başlamıştı bile ve velayet davası da planının bir parçasıydı.

Ama artık çok geçti. Herhangi birinin onun ya da Savannah'nın hayatına karar vermesini istemiyordu.

Tia bir şeyden emindi. Küçük kızı şu anda annesiyle ve babasıyla yaşıyordu. İş işten geçmişti. Avukatın söylemeye çalıştığı da buydu. Bunun boş bir hayal olması bir yana, Tia artık bunun kendi hayali olduğunu bile sanmıyordu. Bu şekilde olmazdı.

Velayet davası, Savannah'yı üzmemek demekti. Bu artık kızı için değil, sadece kendi için yaptığı bir şey olacaktı. Bebeğini vermekle bencillik ettiyse, şimdi onun peşine düşmek beterin beteri olurdu.

Aynı şey Bobby için de geçerliydi. Onu şimdi terk etmesi Bobby'yi üzecekti ama eğer evlenirlerse bu ikisi için de felaket olacaktı. Asla Bobby'nin diğer yarısı olamayacağını biliyordu.

Altı ay sonra Bobby onu havaalanına götürürken yollar buzluysa. Fırtınalı mart havasında, Bobby ön camdaki buzları kazıyabilsin diye yolda iki kez durmak zorunda kalmışlardı. Tia hava koşulları yüzünden uçuşunun iptal olmaması için dua ediyordu.

"Yüzüğün sende kalmasını kabul ettiğin için teşekkürler." Bobby gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp ona baktı, tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle elini hafifçe sıktı. "Arada bir takar, beni hatırlarsın. Baskı yok. Söz."

Bobby iyi bir adamdı. Bunca ay sonra bile Tia, nişanı bozduğu ve onun kalbini kırdığı günü hatırlamaktan nefret ediyordu. Ama tabii ki yüzüğü bir daha takmayacaktı. Gerçi eğer

takarsa, hayatını yeniden inşa ederken en azından erkekler kafasını karıştırmazdı. Öte yandan Robin yüzüğün bir tür erkek mıknaatısı olduğuna yeminler ediyordu. “Ulaşılmaz olduğunu düşündüklerinde senden randevu koparmak için kapında kuyruk olurlar.”

Tia artık hayatında böyle erkekler olsun istemiyordu.

Altı yıl önce Nathan’la ayrıldıklarında Tia her gün uzun yürüyüşlere çıkmayı âdet hâline getirmişti. Çalışmaktan ve uyumaktan başka bir şey yapamaz hâle gelinceye kadar saatlerce yürürdü. Sırf başrol oyuncusu Nathan’a benziyor diye filmler kiralardı. Baktığı her yerde Nathan’ı görür gibi olurdu. Tekerlekli sandalyesinde seksen yaşında kadınlar bile uzaktan Nathan’a benzerdi.

Tia onu görmek için dua ederek şehirde dolaşıp durmuştu. Ne düşünüyordu ki? Eğer yeniden karşılaşırlarsa, Nathan’ın bir anda onun hayatını peri masalına dönüştürecek o prenze dönüşeceğini mi?

Nathan aslında onu hiç tanıımıyordu ve Tia da Nathan’ı hiç gerçek anlamla tanımamıştı. Ona hayalinde bir karakter biçmiş, tüm boşlukları ona atfettiği sihirli niteliklerle bezemişti. Nathan’ın doğal koruma güdüsünü, ruh ikizi olmalarına bağlamıştı. Cinsel arzusunu, hayatının aşkı olmasına yormuştu. Evli olmasına gelince... Tia onun ailesini zihninde bir şekilde bloke edip puslu bir hayale dönüştürmüş, onları terk etmenin Nathan’da ancak kısa süreli bir karmaşa yaratacağına, sonra her şeyin yoluna gireceğine kendini ikna etmişti. Tia kendi yalanlarına kendini inandırmıştı bir şekilde. Ve Nathan onu nasıl üzdüyse o da Juliette’i aynı şekilde üzmüş olmalıydı.

Belki de Nathan’ı onun gözünde asıl çekici kılan, evli ve ulaşılmaz olmasıydı. Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu

o da kızını yanında istiyordu ve bu vaade çok uzun süre diremezdi. Bobby onun hayatını planlamaya başlamıştı bile ve velayet davası da planının bir parçasıydı.

Ama artık çok geçti. Herhangi birinin onun ya da Savannah'nın hayatına karar vermesini istemiyordu.

Tia bir şeyden emindi. Küçük kızı şu anda annesiyle ve babasıyla yaşıyordu. İş işten geçmişti. Avukatın söylemeye çalıştığı da buydu. Bunun boş bir hayal olması bir yana, Tia artık bunun kendi hayali olduğunu bile sanmıyordu. Bu şekilde olmazdı.

Velayet davası, Savannah'ı üzme demektir. Bu artık kızı için değil, sadece kendi için yaptığı bir şey olacaktı. Bebeğini vermekle bencillik ettiyse, şimdi onun peşine düşmek beterin beteri olurdu.

Aynı şey Bobby için de geçerliydi. Onu şimdi terk etmesi Bobby'yi üzecekti ama eğer evlenirlerse bu ikisi için de felaket olacaktı. Asla Bobby'nin diğer yarısı olamayacağını biliyordu.

Altı ay sonra Bobby onu havaalanına götürürken yollar buzlu-
luydu. Fırtınalı mart havasında, Bobby ön camdaki buzları kazıyabilsin diye yolda iki kez durmak zorunda kalmışlardı. Tia hava koşulları yüzünden uçuşunun iptal olmaması için dua ediyordu.

“Yüzüğün sende kalmasını kabul ettiğin için teşekkürler.” Bobby gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp ona baktı, tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle elini hafifçe sıktı. “Arada bir bakar, beni hatırlarsın. Baskı yok. Söz.”

Bobby iyi bir adamdı. Bunca ay sonra bile Tia, nişanı bozduğu ve onun kalbini kırdığı günü hatırlamaktan nefret ediyordu. Ama tabii ki yüzüğü bir daha takmayacaktı. Gerçi eğer

takarsa, hayatını yeniden inşa ederken en azından erkekler kafasını karıştırmazdı. Öte yandan Robin yüzüğün bir tür erkek mıknaatısı olduğuna yeminler ediyordu. "Ulaşılmaz olduğunu düşündüklerinde senden randevu koparmak için kapıda kuyruk olurlar."

Tia artık hayatında böyle erkekler olsun istemiyordu.

Altı yıl önce Nathan'la ayrıldıklarında Tia her gün uzun yürüyüşlere çıkmayı âdet hâline getirmişti. Çalışmaktan ve uyumaktan başka bir şey yapamaz hâle gelinceye kadar saatlerce yürürdü. Sırf başrol oyuncusu Nathan'a benziyor diye filmler kiralandı. Baktığı her yerde Nathan'ı görür gibi olurdu. Tekerlekli sandalyesinde seksen yaşında kadınlar bile uzaktan Nathan'a benzerdi.

Tia onu görmek için dua ederek şehirde dolaşıp durmuştu. Ne düşünüyordu ki? Eğer yeniden karşılaşılırsa, Nathan'ın bir anda onun hayatını peri masalına dönüştürecek o prenze dönüşeceğini mi?

Nathan aslında onu hiç tanımıyordu ve Tia da Nathan'ı hiç gerçek anlamla tanımamıştı. Ona hayalinde bir karakter biçmiş, tüm boşlukları ona atfettiği sihirli niteliklerle bezemişti. Nathan'ın doğal koruma güdüsünü, ruh ikizi olmalarına bağlamıştı. Cinsel arzusunu, hayatının aşkı olmasına yormuştu. Evli olmasına gelince... Tia onun ailesini zihninde bir şekilde bloke edip puslu bir hayale dönüştürmüş, onları terk etmenin Nathan'da ancak kısa süreli bir karmaşa yaratacağına, sonra her şeyin yoluna gireceğine kendini ikna etmişti. Tia kendi yalanlarına kendini inandırmıştı bir şekilde. Ve Nathan onu nasıl üzdüyse o da Juliette'i aynı şekilde üzmüş olmalıydı.

Belki de Nathan'ı onun gözünde asıl çekici kılan, evli ve ulaşılmaz olmasıydı. Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu

ama evet, bunu da düşünmesi gerekiyordu. Fakat her şey bir yana, Tia artık bilmediği dünyaları keşfetmeye hazırdı. Güney Boston'a geri dönmek her gün yeniden, bildiği bir dünyaya uyanmak demek olacaktı.

Bu o kadar kötü olmayabilirdi.

Ama kötü de olabilirdi.

Sessizlik içinde Logan Havaalanı'na ulaştılar. Bobby bagajdan bavullarını çıkardı, ardından durup ona baktı. Tia uzanıp onu öptü, kendinden beklediğinden daha uzun süre ona sarıldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ama benim istediğim şekilde değil, ha?" Bobby, Tia'yı kol mesafesinde tuttu. Etraflarında kar taneleri uçuşuyordu. Tia onun omzundaki karları silkeledi. "Yine de bir gün bize bir şans vermeyi düşünür müsün?"

"Ah, Bobby, bana bir söz ver."

"Ne istersen," dedi Bobby.

"Doğru kızı bul." Bobby'nin yanaklarındaki ıslaklığın sadece eriyen karlar olmasını umdu. "Bunu benim için yapmalısın."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim çünkü bence o kızı çoktan buldum."

Tia'nın ona kendi gerçeğini söyleyecek cesareti yoktu. Tia henüz hayatının aşkıyla tanışmamıştı. Keşke Bobby için yapabileceği bir şey olsaydı. Ama insan bazen sadece kendi hayatını kurtarabiliyordu.

Uçağı Boston'dan havalandırırken Tia tırnaklarını bacaklarına geçirdi, ta ki siyah kotunu parçalamak üzere olduğunu fark edinceye kadar. Yanında oturan adama bakıp duruyordu. Uçak adabını özellikle bilmece de adamın eline yapışma ar-

zusunu bastırması gerektiğinin elbette farkındaydı. Robin'in önerdiği antihistamin etkisini gösterip onu uyutuncaya kadar kendine hâkim olsa yeterdi.

İnsanları ihtiyaçlarına göre oturtmaları gerekirdi; acemilerin yanına, onları yatıştırmaktan memnun olacak anaç tipler vermeliydi mesela.

Ne yazık ki yanındaki adam, değil onu yatıştırmaya istekli olmak, dönüp bir kez olsun bakmamıştı bile. Adamın eline bir göz attı; alyansı vardı. *New York Times*'ı düzgünce katlamıştı. Tia parmaklarını bacağından söktü, yanındaki kitaba uzandı. En sevdiği kitabı yanına almıştı ki okumaya başladığı anda kendini yeniden kaptırsın, korkudan çığlık çığlığa bağırma başlamadan ya da hostesten bir şişe cesaret istemeden uykuya dalabilsin.

Daha önce bir kez bile dışına adım atmadığı Boston altın- da uzanıyordu. Hâlâ belli yerleri görebileceği kadar yakındı. Okyanusa doğru uzanan Güney Boston'a baktı.

Çok şeyden vazgeçmişti, değil mi? Ama kaçmıyordu. Güney Boston'da ona vadedilen hayat çok cazipti. Onu seven ve ömrünün geri kalanını onunla geçirmek isteyen bir erkek. Okyanus kıyısında güzel bir daire. Güvenlik. Tüm bunlar tam da annesinin Tia için isteyeceği şeylerdi.

Fakat bu hayat Tia için azla yetinmek demek olacaktı. Belki de dünyada iki çeşit insan vardı. Doğdukları topraklarda yaşayıp ölmek isteyen insanlar ve Robin gibi, ruhlarının ihtiyaç duyduğu besini sağlayacak topraklara göçenler. Tia şimdi belki kendisinin de ikinci tipte bir insan olabileceğini düşünüyordu.

San Francisco uçuşu boyunca, kâh uyuyup kâh uyanarak, hapın sebep olduğu uykulu sersemlikle geçmişini ve geleceği

ni düşündü. California'yı hemen benimseyebileceğinden şüpheliydi ama hayattaki tek gerçek ailesi Robin'le birlikte olmak iyi bir başlangıçtı. Kucağındaki *Anne of Green Gables*'ın yıllar içinde yıpranmış kapağına dokundu. Bu kitabı ona yıllar önce annesi almıştı. Hayatta mutluluğu bulan bir öksüz. İşte yeniden okumak istediği hikâye buydu.

Bagaj teslim alanında Tia eskiden annesinin olan kırmızı bavullarını bekledi. Savannah'yı gördüğünden beri annesini hatırlamak ona eskisi kadar acı vermiyordu. Çok uzun zaman sonra ilk kez, onunla aynı fikirde olmayacak olsa da annesi artık verdiği kararları anlıyormuş gibi geliyordu. Sanki annesinin laneti üzerinden kalkmıştı.

Savannah'nın Caroline'le Peter'ın yanında emin ellerde olduğunu gördüğüne göre, bebeğini verdiği için suçluluk duygusuyla felç olduğu bunca yıldan sonra nihayet yeniden hayatını yaşamaya dönebilirdi. Dahası bundan böyle Caroline'le iletişimi hiç kesmeyecekleri için kızından daima haber alabilecekti.

Savannah daima hayatının bir parçası olacaktı. Onu asla gizlemeyecekti. Zamanında önünde bulunan her iki seçenek de -bebeğini evlatlık vermesi ya da yanında tutması- yanlış bir seçime dönüşebilirdi. Ya da doğru bir seçime. Fakat şimdi Tia en azından kendi kararıyla yüzleşmişti. Artık kızını gizli bir utanç gibi saklaması, üzerini kat kat örtmesi gerekmiyordu.

Artık yalan söylemek zorunda değildi.

Belki de annesi haklıydı. Belki de Savannah'yı vermek bir bakıma bacaklarından vazgeçmek gibiydi ama Tia bunu şu şekilde düşünmeyi tercih ederdi. Bunu yaparak sadece kendini sakatlamıştı. Savannah'ya bir şans vermişti. Tia annesinin bunu anlayacağını umuyordu. Her şey bir yana anne-

sinin, Tia'yı mutlu eden şeylerle mutlu olacağını biliyordu. Savannah emin ellerdeydi.

Tia nihayet kızıyla tanışmıştı ve tekrar görüşeceklerini biliyordu.

Uçmak o kadar da kötü değildi. Antihistamin, yıllardır içine kök salmış olan korkuyu hafifletmeyi başarmıştı. Hap almak bir korkuyla baş etmenin en cesur yolu olmayabilirdi ama işte buradaydı. Belki bir sonraki uçuşunda hap almaya gerek duymazdı. Alırsa da çok önemli değildi.

Bavullarını çekerek otomatik cam kapılardan çıktı ve sabah güneşine karşı elini gözlerine siper etti. California'nın bulutsuz mavi göğü, önünde uzanıyordu.

Neredeyse aynı anda Robin domates kırmızısı Honda'yla önünde duruverdi. Dün gece Skype'ta arabayı tarif etmiş, ekrandan fotoğrafını göstermişti.

"O fotoğraftan bir şey anlayacağımı mı sanıyorsun gerçekten?" Tia gülmüştü. "Beni merak etme. Bir taksi bulurum."

Yine de arkadaşının onu havaalanında karşılamak istemesi Tia'nın içini ısıtmıştı.

"Bir yıl, tek istediğim bu," demişti Robin.

Tia bir yılın çok uzun olduğunu söyleyince, "Tamam, altı ay," diye kabullenmişti. "California'ya altı ay ver sadece."

California'ya taşınmaya karar verdiğinde Tia ilk iş Robin'in adresini e-maile Caroline'e bildirmişti ve Caroline de ona yeni adreslerini yazmıştı.

İnanılır gibi değildi, onca yer dururken Jamaica Plain'e taşınmışlardı. Caroline adresin yanı sıra Savannah'nın anaokulundaki ilk gününe hazırlanırken çekilmiş fotoğraflarını da göndermişti.

Tia artık iletişimi kaybetmekten korkmuyordu. Caroline güvenilir biriydi ve sık sık fotoğraf göndereceğine söz vermişti. Bundan böyle kızının fotoğraflarını görmek için koca bir yılın geçmesini beklemesi gerekmiyordu. Hatta yeniden ne zaman bir araya gelebileceklerini konuşmaya başlamışlardı bile.

Nathan'la en son, Savannah'yı görmeye gitmelerinden kısa bir süre sonra, Anma Günü'nden hemen önce konuşmuşlardı. Tia'yı, bu konuyu konuşabileceği tek kişi olduğu için aramış olmalıydı. Belli ki çok içmişti. Sarhoş değildi, sadece dili çözülmüştü.

"Juliette'in beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum," demişti. "Bana olan saygısını kaybetti sanırım. Bunu düşünmek bile o kadar acı verici ki. Beni anlıyor musun?"

Juliette'in ona olan saygısının Nathan için ne kadar önemli olduğunu dinlemek, Tia'nın içindeki Nathan saplantısının son kırıntılarını da silip süpürmüştü. Nathan, Tia'nın onun hakkında ne düşündüğüne asla bu kadar önem vermemişti. Onu arzulamış mıydı, evet. Belki bir süre ona ihtiyaç duyduğunu hatta onu sevdiğini düşünmüş de olabilirdi. Ama Tia'nın onun hakkındaki fikirleri Nathan için asla bu kadar önemli olmamıştı. Tia, Nathan'ın önem sıralamasında ailesinden hatta arkadaşlarından sonra gelirdi.

Neticede Juliette onu affetmişti. Tia'ya bunu Caroline haber vermişti. Caroline'in onun haber kaynağı hâline gelmesi ne kadar tuhaftı. Daha tuhafı, Nathan'la Juliette'in yeniden birlikte olmasına sevindiğini fark etmesiydi. Böylece en azından yuva yıkma günahından kurtulmuştu.

Robin'in arabasına bindi. Kucaklaştılar.

"Hoş geldin, Tee." Robin onun yanağını okşadı. "Korkunç görünüyorsun."

“Seni de görmek güzel. Çok uzun bir uçuştı.”

“İlki her zaman en zordur,” dedi Robin. “Merak etme, toparlanacaksın.”

Tia, Robin’in uzattığı güneş gözlüklerini taktı. “Benim de planım bu.”

Havaalanından çıkarlarken Tia yıllardır içine çöken gamin, kederin yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissetti. Nathan’ın yüzünü taşıyan beyaz atlı bir prensin onu düştüğü ümitsizlik çukurundan kurtarmasını bekleyerek geçirdiği onca yıldan sonra o çukurdan kendi başına çıkmayı başarmıştı.

Bir süre de Bobby’nin eline tutunarak o çukurdan çıkabileceğini sanmıştı ve işin aslı Bobby’nin varlığı hâlâ onun için çok rahatlatıcıydı. Fakat nihayet gerçekleri görmezden gelmek için kullandığı Bobby, içki, imkânsız hayaller sarmalından çıkmış, özgür kalmıştı.

Tia bir daha asla gerçeklere perde çekmeyeceğine, hayatı inkâr etmeyeceğine söz verdi. Doğru yer, doğru insan, doğru yol önünde uzanıyordu ve bundan böyle kendini sakınıp saklaması gerekmiyordu.

Geleceğinde Savannah’nın saçlarını örmek, onu salıncakta sallamak olmayabilirdi ama kızının varlığını saklamak da yoktu. Kendine bir içki koyma ihtiyacı hissetmeden de Savannah’yı sevebilirdi. Savannah’nın altıncı doğum gününde Caroline yine fotoğraf yollayacaktı ve bu kez Tia onlara bir oyuncak bebek, belki Robin’in yaptığı bir kolye ya da ayıcık gönderecek, hayatında ilk kez kızına bir doğum günü hediyesi alacaktı.

Bu hediyeği Savannah’ya verip vermemek annesiyle babasının kararı olabilirdi. Ama göndermek de Tia’nın kararıydı.

Tia daima kızı için orada olacaktı ve Savannah doğru yerdeydi. Tia'nın kızı için katlanması gereken şey çekip gitmekti, onun için savaşmak değil ve bu sayede Savannah'yla yeniden görüşme, Savannah'nın geleceğinde olma şansı kazanmıştı.

Hepsi bir şekilde birbirine bağlıydı. Tuhaf bir şekilde de olsa artık kocaman bir aile olmuşlardı.